

Udkast

Forslag
til

Lov om ændring af lov om vandforsyning m.v., byggeloven og lov om produkter og markedsovervågning¹

(Gennemførelse af dele af drikkevandsdirektivet, herunder risikobaseret tilgang til vandsikkerhed, minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, adgang til drikkevand og oplysninger til offentligheden m.v.)

§ 1

I lov om vandforsyning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, som ændret ved § 11 i lov nr. 900 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EF-Tidende 1991, nr. L 375, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008, EF-Tidende 2008, nr. L 311, side 1, dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EF-habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013, EU-Tidende 2013, L 158, side 193, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2020/2184/EU af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EU-Tidende 2020, nr. L 435, s. 1.

vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), EF-Tidende 2000, nr. L 327, side 1, som senest ændret ved Kommissionens direktiv 2014/101/EU af 30. oktober 2014, EU-Tidende 2014, L 311, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1010 af 5. juni 2019, EU-Tidende, L 170, side 115, dele af Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, EU-Tidende 2009, nr. L 20, side 7, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1010 af 5. juni 2019, EU-Tidende, L 170, side 115, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EU-Tidende 2020, nr. L 435, side 1.«

2. I § 1, stk. 1, nr. 3, ændres »vandforsyning og« til: »vandforsyning,«.

3. § 1, stk. 1, nr. 4, ophæves, og i stedet indsættes:

»4) at drikkevandet er sundt og rent med henblik på beskyttelse af menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevandet, og

5) en forbedret adgang til drikkevand.«

4. Efter § 1 a indsættes:

»§ 1 b. Miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område.«

5. § 3 affattes således:

»§ 3. I denne lov forstås ved:

- 1) Grundvand: Vand, som gennem brønde, borerer eller kildevæld indvindes eller kan indvindes fra undergrunden.
- 2) Overfladevand: Vand i vandløb, herunder søer, damme, kanaler, rørlagte vandløb og drænledninger.
- 3) Drikkevand:
 - a) Alle former for vand, der enten ubehandlet eller efter behandling og uanset vandets oprindelse er beregnet til drikkebrug, madlavning, fødevarerforberedning eller andre

husholdningsformål i både offentlige og private ejendomme, og dette uanset om det leveres gennem distributionsnet eller fra tankvogn eller tankskib, eller om det tappes på flasker eller i anden emballage, herunder kildevand og

- b) alle former for vand, der anvendes i fødevarer virksomheder til fremstilling, behandling, konservering eller markedsføring af produkter eller stoffer bestemt til konsum.
- 4) Vandforsyning: En enhed, der leverer vand, herunder drikkevand.
- 5) Almen vandforsyning: Den person eller juridiske enhed, der ejer et eller flere vandforsyningsanlæg, der forsyner eller har til formål at forsyne mindst 10 ejendomme hver.

6. Efter § 9 indsættes i *kapitel 2*:

»§ 9 a. Miljøministeren fastsætter regler om, at andre offentlige myndigheder, vandforsyninger, og laboratorier skal indberette oplysninger om forhold der er omfattet af denne lov til Miljøministeren. Ministeren kan herunder fastsætte regler om, hvilke oplysninger der skal indberettes, tidsfrister for indberetningen, og at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til miljøministeren.«

7. Efter § 10 indsættes:

»§ 10 a. Miljøministeren foretager risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand.

Stk. 2. Miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet skal foretage risikovurdering og risikostyring til brug for den i stk. 1 nævnte risikovurdering og risikostyring, og indberette til ministeren om resultatet af vurderingen og om hvilke foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat.

Stk. 3. Miljøministeren fastsætter nærmere regler om indhold, format, revision og tidsfrister for miljøministerens risikovurderingens og risikostyringen efter stk. 1. Ministeren fastsætter endvidere regler om format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikovurdering og risikostyring efter stk. 2.«

8. I § 13 b, *stk. 6*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Indsatsplanen sendes til miljøministeren.«

9. I § 16, *stk. 3*, indsættes som 4. *pkt.*:

»Miljøministeren kan endvidere fastsætte regler om tidsfrister for indberetning af de i § 13, stk. b, stk. 6, 2. pkt., nævnte vedtagne indsatsplaner, og om, at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til miljøministeren.«

10. § 25, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 25. Miljøministeren kan i særlige tilfælde meddele tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand på nærmere angivne vilkår, jf. dog § 64 a. En tilladelse efter 1. pkt. omfatter tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, såfremt iblanding af grundvand eller overfladevand i afsaltet havvand er nødvendigt for at forbedre drikkevandets kvalitet.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår, der kan meddeles tilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om indholdet af ansøgninger om tilladelse efter stk. 1. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om, at indgivelse af ansøgninger og efterfølgende kommunikation om tilladelse efter stk. 1 eller efter regler fastsat i medfør af stk. 2 skal ske i et bestemt format, herunder at ansøgningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital selvbetjening.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 4 og 5.

11. I § 25, stk. 3, der bliver stk. 5, indsættes efter »udlandet«: »og levering af drikkevand fra udlandet«.

12. I § 33, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Er der tale om en tilladelse efter § 25, stk. 1 eller 5, skal spørgsmålet dog indbringes for miljøministeren.«

13. § 53, stk. 1, 6. pkt., § 55, stk. 2, 4. pkt., og § 55, stk. 7, ophæves.

14. Efter § 55 indsættes i kapitel 9:

»§ 55 a. Almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten.

Stk. 2. Miljøministeren fastsætter nærmere regler om offentliggørelsen efter stk. 1, herunder hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre om vandforsyningen, om det leverede vands kvalitet og om rådgivning til forbrugerne samt om formen og hyppigheden herfor.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om offentliggørelse efter stk. 1, herunder hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre om præstationsniveau, ejerskabsstruktur, godkendte regulativer og anlægs- og driftsbidrag samt om formen og hyppigheden herfor.

Stk. 4. Miljøministeren fastsætter regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal sende vandforsyningens forbrugere information om kvaliteten af drikkevandet, herunder indikatorparametre, og et link til den hjemmeside, der indeholder oplysninger om drikkevandskvaliteten, jf. stk. 1. Ministeren fastsætter herunder regler om formatet og hyppigheden for udsendelsen af denne information samt om udsendelse af information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal sende vandforsyningens forbrugere information om prisen for leveret drikkevand og husstandens vandforbrug. Ministeren fastsætter herunder regler om formatet og hyppigheden for udsendelsen af denne information samt om udsendelse af information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.«

15. *Overskriften* til kapitel 10 og §§ 56 og 56 a ophæves, og i stedet indsættes i *kapitel 10*:

»Kapitel 10

Krav til anlæg, ledninger, materialer, produkter og behandlingskemikalier i vandforsyningssystemer samt kontrol og tilsyn hermed

Vandindvindingsanlæg, forsyningsledninger og vandforsyningsanlæg

§ 56. Miljøministeren kan fastsætte regler om følgende:

- 1) Indretning, placering og vedligeholdelse af vandindvindingsanlæg.
- 2) Forsyningsledninger.
- 3) Driften af vandforsyningsanlæg.

Krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand

§ 56 a. Materialer, som skal bruges i nye installationer eller, i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, i eksisterende installationer med henblik på indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand, må ikke:

- 1) direkte eller indirekte bringe beskyttelsen af menneskers sundhed i fare,
- 2) påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt,
- 3) forøge den mikrobielle vækst eller
- 4) medføre afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, som er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål med materialet.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, jf. stk. 1.

§ 56 b. Et produkt, som kommer i kontakt med drikkevand, formodes at opfylde kravene i § 56 a, stk. 1, hvis de materialer, der anvendes i produktet, opfylder de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand og krav til hygiejne som fastsat i regler udstedt i medfør af denne lov.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til mærkning af og overensstemmelseserklæring for produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, jf. stk. 1.

Udpegning og notifikation af godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsorganer

§ 56 c. Miljøministeren kan efter ansøgning udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver vedrørende produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om udpegning af bemyndigede organer, jf. stk. 1, herunder om ansøgning, om ansøgnings form og indhold, om betingelserne for at blive udpeget er opfyldt og om tilbagekaldelse af udpegning samt regler om notifikation af udpegede bemyndigede organer. Ministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, hvilke opgaver de bemyndigede organer skal udføre.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage de bemyndigede organers afgørelser, herunder at afgørelserne ikke skal kunne påklages.

§ 56 d. Miljøministeren kan henlægge sin beføjelse til at udpege, notificere og føre kontrol med bemyndigede organer, jf. § 56 c, til DANAK Den Danske Akkrediteringsfond (DANAK).

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om DANAK's udpegning af bemyndigede organer, herunder om ansøgning, om ansøgnings form og indhold, om betingelserne for at blive udpeget er opfyldt og om tilbagekaldelse af udpegning samt regler om notifikation af udpegede bemyndigede organer.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om DANAK's opkrævning af betaling for udførelse af opgaver, jf. stk. 1.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage DANAK's afgørelser, jf. stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne påklages.

Krav til behandlingskemikalier og filtermedier

§ 56 e. Miljøministeren fastsætter regler om anvendelse af og krav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, herunder om vurdering af renheden og sikring af kvaliteten af disse behandlingskemikalier og filtermedier.«

16. Før § 57 indsættes som ny overskrift:

»Tilsyn med indretning og drift samt indvundne vandmængder«.

17. Før § 59 indsættes:

*»Kapitel 10 a
Drikkevandskvalitet og tilsyn hermed*

Krav til vandets kvalitet«.

18. I § 59 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om kvaliteten af havvand, der efter tilladelse fra ministeren, jf. § 25, stk. 1, indvindes og afsaltes til drikkevandsforsyning, jf. dog § 64 a.«
Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.

19. I § 59, *stk. 2*, der bliver *stk. 3*, ændres »eller« til: »herunder vand, «, og i *stk. 3*, der bliver *stk. 4*, ændres »eller « til: », herunder af«.

20. Før § 59 a indsættes:

»Overvågningsboringer«.

21. I § 59 a indsættes som *stk. 2*:

»Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere.«

22. Efter § 59 a indsættes:

»Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici

§ 59 b. Miljøministeren foretager risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og tilhørende produkter og materialer og disses påvirkning af vandkvaliteten på det sted, hvor det tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand. Ministeren træffer endvidere foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet.

Stk. 2. Miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen skal foretage dele af risikovurderingen. Ministeren kan endvidere bestemme, at kommunalbestyrelsen eller ejere af offentlige eller private bygninger skal træffe eller bidrage til foranstaltninger omfattet af *stk. 1, 2. pkt.*

Stk. 3. Miljøministeren fastsætter nærmere regler om risikovurderingens indhold, format, revision og tidsfrister herfor og om de foranstaltninger, der skal træffes eller tages i betragtning for at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte regler om opkrævning og betaling af gebyrer til hel eller delvis dækning af myndighedernes omkostninger ved udførelsen af kontrol. Ministeren kan fastsætte regler om, at opkrævning og betaling af gebyrer, der er fastsat i regler udstedt i medfør af *1. pkt.*, skal ske elektronisk.«

23. Før § 60 indsættes:

»Tilsyn med overholdelsen af krav til vandets kvalitet i vandforsyningssystemer«.

24. § 60, *stk. 2, 2. og 3. pkt.*, ophæves.

25. I § 62, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »kvalitetskrav«: »eller indikatorparametre«.

26. I § 62, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »omsorg for,«: »at der straks foretages en undersøgelse med henblik på,«.

27. § 62, stk. 2, 2. pkt., affattes således:

»Det samme gælder ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, og for vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.«

28. I § 62 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Ved manglende opfyldelse af de kvalitetskrav, der har betydning for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, skal de udbedrende foranstaltninger omfatte de foranstaltninger, som er fastsat i regler udstedt i medfør af § 59 b, stk. 3, 2. led.«

Stk. 3-8 bliver herefter stk. 4-9.

29. I § 62, stk. 5, der bliver stk. 6, indsættes efter »sundhedsfarligt,«: »eller om der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt,«, »Sundhedsstyrelsen« ændres til: »Styrelsen for Patientsikkerhed«, og som 2. pkt. indsættes: »Manglende overholdelse af mikrobiologiske eller kemiske parametre, fastsat i drikkevandsdirektivets bilag I, del A og B, skal betragtes som, at vandet er sundhedsfarligt, eller at der er en nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, medmindre kommunalbestyrelsen vurderer, at overskridelsen er ubetydelig.«

30. I § 62, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »kvalitetskravene« til: »kvalitetskrav eller indikatorparametre«.

31. § 62, stk. 7, der bliver stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere hurtigst muligt underrettes om forhold omfattet af stk. 3 eller 4, herunder rådgives om betingelser for forbrug og brug af vandet. Rådgivningen af forbrugerne skal jævnlige ajourføres. Endvidere sikrer kommunalbestyrelserne, at forbrugerne orienteres, når det er fastslået, at vandet ikke længere er sundhedsfarligt, eller der ikke længere er nærliggende fare herfor, og om at den normale tjeneste er genoprettet.«

32. Efter § 64 før kapitel 11 indsættes:

»Kapitel 10 b

Krav til drikkevand på visse søgående skibe

§ 64 a. Miljøministeren fastsætter efter forhandling med erhvervsministeren regler om drikkevand til passagerer på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, på følgende områder:

- 1) Krav til kvaliteten af drikkevandet.
- 2) Risikovurdering og risikostyring af de søgående skibes vandforsyningsanlæg og fordelingsnet.
- 3) Kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder kontrolprogrammer.
- 4) Undersøgelse og udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder tilsynsmyndighedens muligheder for at udstede påbud og fastsætte udbedrende foranstaltninger.
- 5) Forbud, anden begrænsning af drikkevandsforsyningen og andre udbedrende foranstaltninger, såfremt drikkevandsforsyningen indebærer en nærliggende fare for menneskers sundhed, herunder tilsynsmyndighedens muligheder for at udstede forbud, fastsætte andre begrænsninger eller andre udbedrende foranstaltninger.

Stk. 2. Miljøministeren kan efter forhandling med erhvervsministeren fastsætte regler om andre foranstaltninger end dem, der er omfattet af stk. 1, til sikring af kvaliteten af drikkevandet til passagerer på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

Stk. 3. Miljøministeren kan efter forhandling med erhvervsministeren fastsætte regler om, hvilke søgående skibe, der er omfattet af regler fastsat efter stk. 1 og 2.«

Kapitel 10 c

Adgang til drikkevand for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper m.v. samt fremme af brug af drikkevand fra vandhanen

§ 64 b. Kommunalbestyrelsen opretholder og om nødvendigt forbedrer adgang til drikkevand for alle, navnlig sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, jf. dog kapitel 8 om forsyningspligt m.v. og regler fastsat i medfør af § 48, stk. 4.

Stk. 2. Miljøministeren kortlægger personer og befolkningsgrupper omfattet af stk. 1, som er uden eller med begrænset adgang til drikkevand, og årsagerne hertil.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen skal

- 1) vurdere mulighederne for at forbedre adgangen til drikkevand for personer og befolkningsgrupper, der i forbindelse med kortlægningen, jf. stk. 2, er identificeret som værende uden eller med begrænset adgang til vand,
- 2) oplyse disse personer om eventuelle muligheder for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand og
- 3) træffe nødvendige og passende foranstaltninger, der sikrer, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om opretholdelse og forbedring af adgangen til drikkevand efter stk. 1, om kortlægning efter stk. 2 og om vurdering, oplysningspligt og foranstaltninger efter stk. 3.

§ 64 c. Til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen opretholder eller etablerer kommunalbestyrelsen udstyr i det offentlige rum, der giver adgang til indendørs og udendørs brug af drikkevand fra hanen, hvor dette er teknisk muligt, på en måde, der står i et rimeligt forhold til behovet for sådanne foranstaltninger, og under hensyntagen til særlige lokale forhold såsom klima og geografi.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om etablering af udstyr i det offentlige rum efter stk. 1.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte regler om følgende foranstaltninger til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen:

- 1) Foranstaltninger, der øger kendskabet til det nærmeste udstyr udendørs og indendørs.
- 2) Informationskampagner om kvaliteten af drikkevand fra vandhaner.
- 3) Foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed i offentlige forvaltninger og bygninger.
- 4) Foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed til kunder i restauranter og kantiner og i forbindelse med catering uden beregning eller mod et lavt servicegebyr.

33. *Overskriften* til kapitel 11 affattes således:

»Kapitel 11
Generelle bestemmelser om tilsyn«.

34. I § 65, stk. 1, indsættes efter »overholdes«: », jf. dog §§ 65 a, 65 b og 66 a - 66 c«.

35. Efter § 65 indsættes:

»§ 65 a. Miljøministeren påser, at § 25 overholdes. Ministeren påser endvidere, at tilladelser meddelt efter § 25, stk. 1 eller 5, og de vilkår, der er fastsat heri, overholdes, og at påbud og forbud efterkommes.

Stk. 2. Bliver miljøministeren opmærksom på et ulovligt forhold, der vedrører § 25, skal ministeren foranledige det ulovlige forhold bragt til ophør, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning.

Stk. 3. Er et påbud eller forbud ikke efterkommet inden den fastsatte frist, kan miljøministeren lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning.

Stk. 4. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om tilsynet, herunder om krav til underretning af tilsynsmyndigheden, hvis drikkevandsforsyningen indebærer nærliggende fare for menneskers sundhed, og om at anlægget i disse tilfælde skal ophøre midlertidigt eller for bestandigt.

§ 65 b. I tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsesmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan miljøministeren som tilsynsmyndighed for overholdelse af § 25 i en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter § 25, ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan miljøministeren fastsætte de krav, der er nødvendige for ministerens gennemførelse af kontrollen.«

36. I § 66 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, og for ikkealmene vandforsyninger, der som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet i gennemsnit pr. dag leverer mindre end 10 m³ drikkevand eller forsyner færre end 50 personer.«

37. Efter § 66 indsættes:

»§ 66 a. Miljøministeren fører tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af § 64 a og påser, at påbud og forbud efterkommes.

Stk. 2. Miljøministeren kan bemyndige private organisationer til at udføre visse dele af det tilsyn, der efter loven og regler udstedt i medfør af loven påhviler ministeren.

Stk. 3. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om tilsynet.

§ 66 b. Miljøministeren eller den myndighed, der af ministeren er bemyndiget hertil, har uden retskendelse mod forevisning af legitimation adgang til et dansk søgående skib, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven. Tilsynsmyndigheden har herunder adgang til at foretage undersøgelser og prøveudtagninger, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

§ 66 c. I tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, kan tilsynsmyndigheden udføre nødvendige undersøgelser for den ansvarliges regning til belysning af forhold, som denne ellers er eller kunne være pålagt at afgive oplysninger om.«

38. Før § 71 a indsættes:

»Kapitel 11 c

Undtagelse fra indførelse i Lovtidende af tekniske specifikationer m.v.«

39. I § 71 a, *stk. 1*, indsættes efter: »produkter,«: »stoffer, blandinger eller«.

40. I § 71 a indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Miljøministeren kan fastsætte regler om, at internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende i medfør af regler fastsat efter *stk. 1*, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.«

Stk. 2. bliver herefter *stk. 3*.

41. I § 84, *stk. 1, nr. 1*, indsættes efter »§ 51, *stk. 1*,«: »§ 55 a, *stk. 1*,«, og »§ 78, *stk. 3, 1. og 2. pkt.*« ændres til: »§ 78, *stk. 3, 1 eller 2. pkt.*«

42. I § 84, stk. 1, nr. 7, ændres »§ 39 eller« til: »§ 39,«.

43. I § 84, stk. 1, nr. 8, ændres »§ 67, stk. 3.« til: »§ 67, stk. 3, eller«.

44. I § 84, stk. 1, indsættes som nr. 9:

»9) overtræder bestemmelser fastsat i Den Europæiske Unions forordninger eller afgørelser vedrørende forhold, der er omfattet af denne lov, jf. § 1.«

§ 2

I byggeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2016, som ændret bl.a. ved lov nr. 734 af 8. juni 2018, lov nr. 1590 af 27. december 2019 og senest ved lov nr. 2156 af 27. november 2021, foretages følgende ændring:

1. Efter § 4 E indsættes:

»§ 4 F. Social- og boligministeren kan af sundhedsmæssige hensyn fastsætte regler om drift og vedligeholdelse af installationer i nye såvel som bestående bygninger.

Stk. 2. Med henblik på opfyldelse af De Europæiske Fællesskabers direktiver om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om drikkevand, kan regler fastsat i medfør af stk. 1 kan endvidere omfatte fastsættelse af parameterværdier og regler for kontrol af disse.

Stk. 4. Social- og boligministeren kan fastsætte regler om pligt til indberetning af oplysninger om udført kontrol efter stk. 2 og om foranstaltninger efter stk. 1. Det kan herunder fastsættes, at indberetningen skal foretages digitalt, samt at indberetningen skal ske i et bestemt format.«

2. I § 28, stk. 4, indsættes efter »§ 4 A«: », § 4 F«.

§ 3

I lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som ændret ved § 1 i lov nr. 782 af 4. maj 2021 og § 2 i lov nr. 2396 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EF-Tidende 2002, nr. L 11, side 4, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF, EU-Tidende 2006, nr. L 157, side 24, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 309, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 251, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, EU-Tidende 2014, nr. L 189, side 164, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 165, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 45, Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, EF-Tidende 1975, nr. L 147, side 40, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 357, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet, EU-Tidende 2013, nr. L 178, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, EU-Tidende 2009, nr. L 170, side 1, Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed, EF-Tidende 1987, nr. L 192, side 49, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, EU-Tidende 2014, nr. L 96,

side 107, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 149, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/34/EF af 23. april 2009 om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder, EU-Tidende 2009, nr. L 106, side 7, Rådets direktiv 75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere, EF-Tidende 1975, nr. L 42, side 14, Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger, EF-Tidende 1976, nr. L 46, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, om ophævelse af Rådets direktiv 75/106/EØF og 80/232/EØF og om ændring af Rådets direktiv 76/211/EØF, EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 17, Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas, EF-Tidende 1969, nr. L 326, side 36, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet, EF-Tidende 1994, nr. L 100, side 37, Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og om ophævelse af direktiv 71/354/EØF, EF-Tidende 1980, nr. L 39, side 40, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 1. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EF-Tidende 2020, nr. L 435, s. 1.«

2. I § 2, stk. 1, indsættes efter nr. 24 som nyt nummer:

»25) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning).«

Nr. 25-40 bliver herefter nr. 26-41.

3. I § 2, stk. 2, nr. 2, ændres »nr. 40« til: »nr. 41«.

4. I § 2, stk. 2, nr. 4, ændres »nr. 22-36« til: »nr. 22-24 og 26-37«.

5. I § 2, stk. 2, nr. 8, ændres »nr. 34« til: »nr. 35«.

6. I § 3 ændres »nr. 2-40« til: »nr. 2-41«.

7. I § 3 a, stk. 1, ændres »nr. 1 og 3« til: »nr. 1, 3 og 5« og efter »og stk. 2« indsættes: » og 3«.

8. § 3 a, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. § 26 finder ikke anvendelse på færdselsrelaterede produkter omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-24 og 26-37, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.

Stk. 3. § 5, stk. 2 og 4-6, §§ 6 og 7, § 8, stk. 1, §§ 8 a, 8 c og 26 og § 37, stk. 7, finder ikke anvendelse på produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, omfattet af § 2, stk. 1, nr. 25.«

9. I § 4, nr. 5, ændres »nr. 25-40« til: »nr. 26-41«.

10. § 4, stk. 1, nr. 6, affattes således:

»6) Færdselsrelaterede produkter: Samlet betegnelse for produkter i form af køretøjer, køretøjstekniske produkter, udstyr, tilbehør, systemer, komponenter og separate tekniske enheder til køretøjer og køretøjstekniske produkter og personligt sikkerhedsudstyr til trafikanter m.v. omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-24, 26-37 og 40, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.«

11. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 5:

»5) Produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder:

- a) kravene i 56 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v.,
- b) de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand og
- c) krav fastsat i regler udstedt i medfør af lov om vandforsyning m.v.«

12. I § 5, stk. 2, indsættes efter »stk. 1,«: » nr. 1-4,«.

13. I § 5, stk. 3, ændres »nr. 3 eller 4,« til: »nr. 3, 4 eller 5,«.

14. I § 9, stk. 3, 1. pkt., ændres »og regler fastsat i medfør af taxiloven« til: », regler fastsat i medfør af taxiloven, regler i lov om vandforsyning m.v. og regler fastsat i medfør af lov om vandforsyning m.v.«.

15. I § 31, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»Erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal ske efter forhandling med miljøministeren.«

16. I § 33, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »produkter«: »og produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand,«.

17. I § 33, stk. 2, indsættes efter »stk. 3«: »og 4«.

18. I § 33 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 2 om produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal ske efter forhandling med miljøministeren.«

19. I § 37, stk. 1, nr. 1, ændres »1-4« til: »1-5«.

20. I § 37, stk. 2, 1. pkt., og *stk. 6, 2. pkt.*, ændres »13-40« til: »13-41«.

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den [1. maj 2024].

Stk. 2. Regler udstedt i medfør af § 55, stk. 7, §§ 56 og 56 a, og § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om vandforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 9 a, § 55 a, stk. 4, eller § 56 i lov om vandforsyning, jf. dennes lovs § 1, nr. 6, 14 og 15.

Stk. 3. Regler udstedt i medfør af § 71 a, stk. 2, i lov om vandforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 71 a, stk. 3, i lov om vandforsyning, jf. denne lovs § 1, nr. 40.

Stk. 4. § 13 b, stk. 6, 2. pkt., i lov om vandforsyning, som affattet ved dennes lov § 1, nr. 8, har virkning for indsatsplaner vedtaget i henhold til §§ 13 og 13 a i lov om vandforsyning og fortsat er gældende. Indsatsplanerne skal indsendes til miljøministeren senest den 31. december 2024.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Baggrund
 - 2.1. Drikkevandsdirektiv V og forholdet til gældende ret
 - 2.2. Tidsfrister for gennemførelse
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. Risikobaseret tilgang til drikkevandssikkerhed
 - 3.1.1. Risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder til drikkevand
 - 3.1.1.1. Gældende ret
 - 3.1.1.2. Drikkevandsdirektiv V
 - 3.1.1.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.1.2. Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici
 - 3.1.2.1. Gældende ret
 - 3.1.2.2. Drikkevandsdirektivet V
 - 3.1.2.3. Miljøministeriets og Social-, Bolig og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.2. Minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.1.1. Hygiejnekrav til materialer og produkter, som kommer i kontakt med drikkevand.
 - 3.2.1.2. Markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand
 - 3.2.2. Drikkevandsdirektiv V
 - 3.2.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.2.3.1. Hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand

3.2.3.2. Markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

3.2.4. Tilpasning af lov om produkter og markedsovervågning

3.2.4.1. Gældende ret

3.2.4.2. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.3. Minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand

3.3.1. Gældende ret

3.3.1.1. Vandforsyningsloven

3.3.1.2. Biocidforordningen

3.3.2. Drikkevandsdirektiv V

3.3.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.4. Udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brugen af drikkevand, hvis drikkevandet ikke lever op til kravene til drikkevand

3.4.1. Gældende ret

3.4.2. Drikkevandsdirektiv V

3.4.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.5. Opretholdelse og forbedret adgang til drikkevand til alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper

3.5.1. Gældende ret

3.5.2. Drikkevandsdirektiv V

3.5.3. Kortlægning af personer uden eller med begrænset adgang til drikkevand

3.5.4. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.6. Oplysninger til offentligheden om drikkevandskvalitet og til forbrugerne om kvaliteten af det leverede drikkevand, forbrug og priser m.v.

3.6.1. Gældende ret

3.6.2. Drikkevandsdirektiv V

3.6.3. Miljøministeriets og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.6.3.1. Ressortfordeling mellem Miljøministeriet og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet

3.6.3.2. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.6.3.3. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.7. Oplysningspligt for andre offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier inden for lovens område

3.7.1. Gældende ret

3.7.2. Drikkevandsdirektiv V

3.7.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.8. Drikkevand på søgående skibe

3.8.1. Gældende ret

3.8.2. Drikkevandsdirektiv V

3.8.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.9. Undtagelser til drikkevandsdirektiv V

3.9.1. Gældende ret

3.9.2. Drikkevandsdirektiv V

3.9.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.10. Indvinding af havvand til drikkevand

3.10.1. Gældende ret

3.10.2. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

4. Konsekvenser for FN's verdensmål

5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

5.1. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for staten

5.2. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for regioner

5.3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for kommuner

5.4. Vurdering af digitaliseringsklar lovgivning

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

6.1. Økonomiske og administrative konsekvenser for vandforsyninger

6.2. Økonomiske og administrative konsekvenser for analyselaboratorier

6.3. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervsdrivende

6.4. Økonomiske og administrative konsekvenser for bygningsejere

6.5. Økonomiske og administrative konsekvenser for boligforeninger og udlejere m.v.

- 6.6. Økonomiske og administrative konsekvenser for akkrediterede og notificerede organer, der beskæftiger sig med produkter, der kommer i kontakt med drikkevand
- 6.7. Økonomiske og administrative konsekvenser for søgående skibe
- 6.8. Vurdering om agil erhvervsrettet regulering
- 7. Administrative konsekvenser for borgerne
 - 7.1 Forholdet til databeskyttelsesforordningen
 - 7.1.1. Registrering af en husstands vandforbrug og udsendelse af oplysninger til forbrugere om deres husstands vandforbrug
 - 7.1.2. Registrering af overskridelse af parameterverdier på en bestemt adresse
- 8. Klimamæssige konsekvenser
- 9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
- 10. Forholdet til EU-retten
- 11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 12. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget indeholder forslag til ændring af lov om vandforsyning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 16. maj 2022 (herefter benævnt vandforsyningsloven), ændring af byggeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2016 med senere ændringer, og ændring af lov om produkter og markedsovervågning, jf. lov nr. 799 af 9. juni 2020.

Det primære formål med lovforslaget er at gennemføre eller muliggøre gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (herefter benævnt drikkevandsdirektiv V). Direktivet er optaget som bilag 2 til dette lovforslag. Drikkevandsdirektiv V er det seneste af en række omarbejdninger af det første drikkevandsdirektiv fra 1980 og erstatter Rådets direktiv 98/83/EF fra 1998 med senere ændringer (herefter benævnt drikkevandsdirektiv IV).

Formålet med drikkevandsdirektiv V er for det første at fastsætte den retlige ramme for at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand ved at sikre, at drikkevandet er sundt og rent. For det andet – og det er nyt i forhold til drikkevandsdirektiv IV – skal direktivet sikre en forbedret adgang til drikkevand for alle i Unionen, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, samt fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen.

Herudover introducerer drikkevandsdirektiv V en række nye forpligtigelser, der bl.a. har fokus på forebyggende sikkerhedsplanlægning, der skal imødegå risici for fremtidige forringelser af drikkevandets kvalitet, herunder gennem en fuldt ud risikobaseret tilgang til vandsikkerhed, der omfatter hele vandforsyningskæden og ikke, som ved drikkevandsdirektiv IV, er begrænset til visse kontrolaspekter. I dette lovforslag anvendes begrebet vandforsyningskæden i drikkevandsdirektivets forstand, hvilket omfatter tilstrømningsområderne for indvindingssteder frem til det sted, hvor kravene skal overholdes ved forbrugernes vandhaner.

Direktivet viderefører og skærper også en række bestemmelser om krav til bl.a. kvalitet og kontrol af drikkevandet m.v. fra drikkevandsdirektiv IV.

Endvidere indfører drikkevandsdirektiv V et nyt, sammenhængende system for harmoniserede sundheds- og hygiejnekrav til materialer, der kommer i kontakt med drikkevand samt stiller nye krav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand. Drikkevandsdirektiv V regulerer ligeledes krav til drikkevand på søgående skibe, der afsalter vand,

beforderer passagerer og fungerer som vandforsyning. I forhold til drikkevandsdirektiv IV indeholder drikkevandsdirektiv V endvidere en udvidet informationspligt til forbrugerne om kvaliteten af deres drikkevand, prisen og husstandens forbrug, ligesom der stilles nye krav om underretning af forbrugerne, når vandet anses for potentielt farligt. Endelig udvides de løbende rapporteringsforpligtelser for medlemsstaterne til Europa-Kommissionen med hensyn til direktivets gennemførelse. For nærmere om indholdet af drikkevandsdirektiv V, se pkt. 2 samt de relevante underpunkter til pkt. 3 nedenfor.

Gennemførelsen af de nye og skærpede krav drikkevandsdirektiv V vil i et vist omfang kunne gennemføres ved udnyttelse af eksisterende bemyndigelsesbestemmelser til fastsættelse af bestemmelser ved bekendtgørelse (jf. nærmere herom under pkt. 2.1. nedenfor). Gennemførelse af størstedelen af direktivets nye krav forudsætter dog ændringer i vandforsyningsloven, byggeloven og produktloven. Dette med henblik på at gennemføre dele af direktivets krav direkte i den pågældende lov og dele efter bemyndigelse på bekendtgørelsesniveau.

Med lovforslaget foreslås for at gennemføre drikkevandsdirektiv V, at:

- Miljøministeren forpligtes til at foretage risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder, og at ministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler herom i bekendtgørelser.
- Miljøministeren forpligtes til at foretage risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, hvad angår afsmitning af bly og lignende risici, og at træffe foranstaltninger til imødegåelse af herved konstaterede risici, og ministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen skal udføre dele af risikovurderingen og træffe foranstaltninger. Samt, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler herom ved bekendtgørelse.
- Social- og boligministeren i byggeloven bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, hvad angår Legionella og lignende risici.
- Krav om adgang til drikkevand og fremme af drikkevand fra vandhanen gennemføres ved, at kommunalbestyrelserne får hovedansvaret herfor i vandforsyningsloven, og at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler herom.
- De grundlæggende krav til hygiejne og til overensstemmelseserklæringer for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, fastsættes i vandforsyningsloven sammen med en beføjelse for miljøministeren til at udpege virksomheder, der kan foretage overensstemmelsesvurderingsopgaver, til at udpege et nationalt organ til at akkreditere sådanne virksomheder, og til at fastsætte nærmere regler herom. Derudover foreslås, at regler om markedsovervågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i

kontakt med drikkevand, fastsættes i lov om produkter og markedsovervågning, som hører under erhvervsministerens ressort.

- Krav til renheden af behandlingskemikalier og filtermedier fastsættes af miljøministeren efter bemyndigelse på bekendtgørelsesniveau.
- Miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte krav til drikkevand på søgående skibe ved bemyndigelse, at i vandforsyningsloven fastsættes i regler.
- Krav om informationspligt til forbrugerne gennemføres ved, at vandforsyningerne får ansvaret for at offentliggøre oplysninger om drikkevandet, og at miljøministerens og klima-, energi- og forsyningsministerens bemyndigelser i vandforsyningsloven udvides til dels at fastsætte nærmere regler om offentliggørelsen og dels at fastsætte regler om informationer, der skal sendes til forbrugerne.
- Krav om rapporteringsforpligtelse gennemføres ved, at miljøministeren får bemyndigelse i vandforsyningsloven til at fastsætte regler om indhentelse af oplysninger fra andre offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier.

Derudover foreslås en bemyndigelse til miljøministeren, der skal sikre, at der kan foretages andre mindre ændringer eller justeringer af teknisk karakter af drikkevandsdirektivet eller andre EU-retsakter, eller hvis der viser sig et behov for yderligere regler end forventet for at implementere eksisterende retsakter. Anvendelsen af bemyndigelsen der er subsidiær til lovens øvrige bemyndigelser, forudsætter, at den enkelte medlemsstat ikke overlades noget betydningsfuldt skøn.

For de krav, som foreslås gennemført ved en bemyndigelse til at gennemføre kravene helt eller delvist på bekendtgørelsesniveau, har dette baggrund i, at dette efter Miljøministeriets vurdering er det mest hensigtsmæssige grundet reglerne teknisk-komplekse karakter. Herunder fordres størst mulig fleksibilitet i forhold til implementering af de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter m.v., som Europa-Kommissionen i henhold til direktivet skal vedtage og efterfølgende tilpasse i de kommende år.

Desuden tilpasses bestemmelsen om tilladelse til indvinding af havvand, så det alene er muligt at give en tilladelse til indvinding af havvand i særlige tilfælde. Tilladelsen vil endvidere fremover omfatte tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, såfremt iblanding af grundvand eller overfladevand i afsaltet havvand er nødvendigt for at forbedre drikkevandets kvalitet.

Endelig foreslås en ændring og præcisering af vandforsyningslovens bestemmelser om krav til udbedrende foranstaltninger m.v. ved manglende overholdelse af krav til drikkevandskvaliteten, samt ændring af lovens formålsbestemmelse og indsættelse af visse af direktivets definitioner med henblik på at sikre overensstemmelse med direktivets formål og anvendelsesområde.

De foreslåede bemyndigelser vil som udgangspunkt være begrænset til implementering af drikkevandsdirektivets bestemmelser på minimumsniveau. I enkelte tilfælde foreslås strengere krav end drikkevandsdirektiv V's for at bibeholde eksisterende overimplementering eller der foreslås bemyndigelse, hvis anvendelse kan række videre end minimumsimplementeringen.

Lovforslaget udvikles med hensyntagen til, at eksisterende overimplementering bliver videreført. Bl.a. videreføres det strengere krav for bly på 5 µg/L, hvor parameter værdien for bly i drikkevandsdirektiv V er på 10 µg/l og først i 2036 nedsættes til 5 µg/l. Danmark vil således frem til 2036 have strengere regler med hensyn til bly end direktivet. Derudover videreføres eksisterende overimplementering af direktivets undtagelsesmulighed for vandforsyninger, således at vandforsyninger med mere end én husstand, der leverer under 10 m³ per dag eller til 50 personer eller færre fortsat underlægges forenklet kontrol, og ikke undtages helt fra kontrol med drikkevandet. Dette vil sikre, at forbrugere, der er tilknyttet anlæggene er sikret, at der føres en basal kontrol med drikkevandet.

Miljøministeren vil i overensstemmelse med direktivet i særlige tilfælde kunne fastsætte nærmere regler om krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, som går videre end drikkevandsdirektiv V's krav. En sådan overimplementering vil være kunne påvirke den frie handel i EU. Miljøministeren vil endvidere i overensstemmelse med direktivet kunne fastsætte om krav til passagerernes drikkevand på søgående skibe, som går videre end drikkevandsdirektiv V's krav, f.eks. i det omfang, det findes hensigtsmæssigt med henblik på at sikre en ensartet lovgivning for både passagerer og besætning.

2. Baggrund

2.1. Drikkevandsdirektiv V og forholdet til gældende ret

Omarbejdningen af drikkevandsdirektivet er bl.a. sket på baggrund af en evaluering af drikkevandsdirektiv IV foretaget af Europa-Kommissionen, og som afdækkede behov for yderligere at sikre kvaliteten af drikkevand gennem skærpelse af kvalitetskrav, fastsættelse af krav til

behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, anvendelse af en risikobaseret tilgang til sikring af drikkevandskvalitet og udvidelse af forbrugernes adgang til oplysninger om vand. Derudover har det længe været et ønske fra medlemslande og industrien, at der blev vedtaget harmoniserede krav for afsmitningen m.v. fra vandhaner og tilsvarende produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, da det ikke har været muligt at vedtage dette under Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer (byggevarerforordningen). Endvidere er det på baggrund af et europæisk borgerinitiativ blevet belyst, at visse sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper i EU ikke har adgang eller har begrænset adgang til drikkevand, hvilket Unionen og medlemsstaterne bør gøre noget ved, eftersom de har givet tilsagn om at opnå FN's verdensmål, herunder verdensmål nr. 6 om at opnå universel og lige adgang til sikkert drikkevand til en overkommelig pris for alle.

Med det omarbejdede drikkevandsdirektiv (drikkevandsdirektiv V) videreføres herefter en række bestemmelser fra drikkevandsdirektiv i uændret form, andre bestemmelser videreføres i skærpet form, og der indføres følgende nye krav:

- Udvidelse af formålsbestemmelsen (artikel 1) og tilføjelse af definitioner (artikel 2).
- Udvidelse af undtagelsesbestemmelsen fra direktivets anvendelsesområde (artikel 3).
- Videreførelse af generelle forpligtelser til at sikre sundt og rent drikkevand (artikel 4). Forpligtelsen opfyldes til dels gennem opfyldelse af krav fastsat i bilag I, del A, B og D, og i artikel 5-14.
- Skærpelse af kvalitetskravene til visse af de mikrobiologiske og kemiske parametre, der måles for, og tilføjelse af nye (artikel 5 og 6, jf. bilag I, del A, B, C og D).
- Videreførelse af bestemmelser om sted, hvor kvalitetskrav skal være overholdt (artikel 6 og artikel 10).
- Indførelse af en risikobaseret tilgang til drikkevandsikkerheden i hele forsyningskæden med en kortlægning af risici for drikkevand fra indvindingen af drikkevand frem til taphanen (artikel 7-10 og bilag I, del C).
- Indførelse af minimumskrav til hygiejnekrav for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand (artikel 11).
- Indførelse af krav til behandlingskemikalier og filtermedier i kontakt med drikkevand (artikel 12).

- Udvidelse af kravene til regelmæssig kontrol af drikkevandskvaliteten med henblik på at sikre den fornødne overvågning af overholdelse af krav, der er nye i drikkevandsdirektiv V (artikel 13, jf. bilag II)
- Præcisering og udvidelse af krav til information af forbrugerne ved overskridelse af kvalitetskrav, eller når vandet er bedømt sundhedsfarligt (artikel 14).
- Mulighed for dispensation fra overholdelse af visse kvalitetskrav (artikel 15).
- Indførelse af krav om at opretholde eller forbedre adgangen til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, og at fremme brugen af drikkevand fra vandhanen, herunder især ved etablering af udstyr i det offentlige rum (artikel 16).
- Indførelse af krav om, at vandforsyningerne skal levere let tilgængelig information til forbrugeren om kvaliteten af drikkevand, herunder information om pris og vandforbrug (artikel 17).
- Indførelse af indrapporteringsforpligtelser for medlemsstaterne til Europa-Kommissionen (artikel 18).
- Præcisering af krav om, at drikkevandsforsyningen i søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, skal opfylde visse af direktivets bestemmelser.

For en nærmere gennemgang af direktivets bestemmelser henvises til de relevante afsnit under pkt. 3 nedenfor om lovforslagets hovedpunkter.

På følgende områder vil gennemførelsen af nye eller skærpede krav i drikkevandsdirektiv V kunne gennemføres ved udnyttelse af eksisterende bemyndigelsesbestemmelser i vandforsyningsloven til fastsættelse af bestemmelser ved bekendtgørelse: en række definitioner omfattet af artikel 2, kvalitetskrav i henhold til artikel 4 og 5, krav til prøveudtagningssteder for overholdelse af kvalitetskrav i henhold til artikel 6, risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet efter artikel 9, kontrolbestemmelser, jf. artikel 13, og adgang til dispensation, jf. artikel 15.

Den gældende danske gennemførelse af drikkevandsdirektiv IV indebærer på nogle områder en overimplementering af direktivet.

Eksisterende overimplementering af drikkevandsdirektiv IV er strengere kvalitetskrav til en række parametre, herunder for bly, pesticider og PFAS. Derudover er undtagelsesmuligheden i direktiv IV, hvad angår visse små vandforsyninger ikke fuldstændig udnyttet. Det drejer sig om vandforsyninger til mere end én husstand, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ vand pr. dag, eller forsyner

færre end 50 personer, medmindre disse forsyner drikkevand som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet. Denne mulighed er i dag delvist udnyttet i drikkevandsbekendtgørelsen, hvor bestemmelsen i dag er gennemført, således at almene- og ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ vand pr. dag, er underlagt en forenklet kontrol.

2.2. Tidsfrister for gennemførelse af direktivet

Drikkevandsdirektiv V trådte i kraft den 12. januar 2021. Det følger af direktivets artikel 24, at den generelle frist for at sætte de nødvendige love og administrative forskrifter i kraft for at gennemføre artikel 1-18 og 23 og bilag I-V er den 12. januar 2023.

Grundet folketingsvalg og sen regeringsdannelse i efteråret 2022 samt lovforslagets kompleksitet er implementeringen blevet forsinket og forventes gennemført første halvår 2024. Danmark har underrettet Europa-Kommissionen om forsinkelsen.

Der er delvist udskudte frister for implementering af krav om risikovurdering og risikostyring i henhold til direktivets artikel 8-10, jf. artikel 7. Fristerne er dog ikke til hinder for, at medlemsstaterne sikrer, at der hurtigst muligt træffes foranstaltninger, når risici er identificeret og vurderet.

Det fremgår således af drikkevandsdirektivets artikel 7, stk. 4, at medlemsstaterne skal sikre, at risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområder for indvindingssteder efter direktivets artikel 8 første gang udføres senest den 12. juli 2027. De nødvendige bemyndigelsesbestemmelser skal være vedtaget inden for direktivets generelle implementeringsfrist i artikel 24..

Det er hensigten, at lovforslagets bemyndigelsesbestemmelse vedrørende risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder, jf. den foreslåede indsættelse af § 10 a, stk. 3, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, vil blive udmøntet ved bekendtgørelse. Rettidig implementering af artikel 8 forudsætter, at den fornødne udmøntning sker i tide til, at risikovurdering og risikostyring senest er gennemført første gang senest den 12. juli 2027. Det forventes derfor, at den del af implementeringen af artikel 8, der forventes at skulle ske på bekendtgørelsesniveau vil ske med ikrafttræden senest den 1. januar 2025.

Det fremgår af drikkevandsdirektivets artikel 7, stk. 5, at medlemsstaterne skal sikre, at vandforsyningernes risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet efter direktivets artikel 9 skal udføres første gang senest den 12. januar 2029.

Det er miljøministerens vurdering, at vandforsyningsloven allerede indeholder den fornødne bemyndigelse til, at miljøministeren kan implementere artikel 9 ved regler fastsat ved bekendtgørelse. Rettidig implementering af artikel 9 forudsætter, at denne udmøntning sker i tide til, at risikovurdering og risikostyring kan være udført inden for fristen den 19. januar 2029. Det forventes derfor, at implementeringen af artikel 9 vil ske ved regler udstedt ved bekendtgørelse med ikrafttræden senest den 1. juli 2027. Dette bl.a. med henblik på, at vandforsyningerne kan nå at indrette sig herpå.

Det fremgår af drikkevandsdirektivets artikel 7, stk. 6, at medlemsstaterne skal sikre, at risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici efter direktivets artikel 10 første gang udføres senest den 12. juli 2029. De nødvendige bemyndigelsesbestemmelser skal være vedtaget inden for direktivets generelle implementeringsfrist i artikel 24.

Det er hensigten, at lovforslagets bemyndigelsesbestemmelse vedrørende risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici, jf. den foreslåede indsættelse af § 59 b, stk. 3 og 4, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 22, vil blive udmøntet ved bekendtgørelse. Rettidig implementering af artikel 10 forudsætter, at den fornødne udmøntning sker i tide til, at risikostyring og foranstaltninger til imødegåelse af risici er gennemført første gang senest den 12. juli 2029. Det forventes derfor, at den del af implementeringen af artikel 10, der forventes at skulle ske på bekendtgørelsesniveau, vil ske med ikrafttræden senest 1. januar 2027.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Risikobaseret tilgang til drikkevandsikkerhed

Med henblik på yderligere sikring af drikkevandets kvalitet, stiller drikkevandsdirektiv V som noget nyt krav om en fuldt ud risikobaseret tilgang til vandsikkerhed. Elementer af en sådan risikobaseret tilgang blev indført ved en ændring af drikkevandsdirektiv IV, jf. Europa-Parlamentets direktiv

(EU) 2015/1787, der ændrede direktivets bilag 2, men var begrænset til visse aspekter af den kontrol, som vandforsyningerne skal foretage af forsyningssystemerne frem til forsyningsstedet.

Den risikobaserede tilgang i drikkevandsdirektiv V omfatter derimod hele vandforsyningskæden fra tilstrømningsområderne for indvindingssteder, indvinding, behandling, lagring og distribution af vandet til det sted, hvor kravene skal overholdes ved forbrugernes vandhaner og lign.

Drikkevandsdirektiv V har i forhold til drikkevandsdirektiv IV således et større, bredere og mere omfattende fokus på forebyggende sikkerhedsplanlægning, der skal imødegå risici for fremtidige forringelser af drikkevandets kvalitet.

Den risikobaserede tilgang består af tre dele. For det første en identifikation af farerne i tilknytning til tilstrømningsområderne for indvindingssteder i tråd med WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual, jf. nærmere herom direktivets artikel 8 og præambelbetragtning nr. 15, samt pkt. 3.1.1.2. om drikkevandsdirektiv V nedenfor.

For det andet består den risikobaserede tilgang af en mulighed for vandforsyningerne for at tilpasse kontrollen til de største risici og for at træffe de nødvendige foranstaltninger til at håndtere de identificerede risici i forsyningskæden fra indvinding, behandling, lagring og distribution af vand, jf. direktivets artikel 9 om risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet, jf. artikel 9 og præambelbetragtning nr. 15. Artikel 9 vil kunne implementeres i dansk ret ved udnyttelse af eksisterende bemyndigelse til miljøministeren i vandforsyningsloven til fastsættelse af regler ved bekendtgørelse.

For det tredje består direktivets risikobaserede tilgang af en vurdering af de potentielle risici, der kan tilskrives forbrugernes fordelingsnet, f.eks. Legionella eller bly, med særligt fokus på prioriterede ejendomme, jf. nærmere herom direktivets artikel 10 vedr. risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og præambelbetragtning nr. 15 samt pkt. 3.1.2.2. om drikkevandsdirektiv V nedenfor.

Den generelle implementeringsfrist for drikkevandsdirektivet er den 12. januar 2023, jf. artikel 24. Der er imidlertid delvist udskudte frister for implementeringen af artikel 8-10, jf. artikel 7.

For så vidt angår de dele af artikel 8 og 10, der forventes implementeret ved administrative forskrifter efter bemyndigelse, indebærer dette, at de nødvendige bemyndigelseshjemler skal være vedtaget inden for direktivets generelle frist den 12. januar 2023.

Implementeringen på bekendtgørelsesniveau af artikel 8 vedrørende risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder vil skulle ske i tide til, at denne risikovurdering og risikostyring kan være udført første gang inden for fristen den 12. juli 2027, jf. artikel 7, stk. 4. Det forventes derfor, at de nødvendige regler vil blive fastsat ved bekendtgørelse med ikrafttræden senest den 1. januar 2025.

Artikel 9 vedrørende vandforsyningernes risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet skal være implementeret på bekendtgørelsesniveau i tide til, at risikovurdering og risikostyring kan være udført inden for den fastsatte frist den 12. januar 2029, jf. artikel 7, stk. 5. Gennemførelsen vil kunne ske med hjemmel i eksisterende bemyndigelse i vandforsyningsloven. Det er forventningen, at udmøntningen vil ske med ikrafttræden senest den 1. juli 2027, herunder med behørig hensyntagen til, at vandforsyningerne kan nå at indrette sig herpå.

Endelig skal de dele af artikel 10 vedrørende risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici, der forventes implementeret på bekendtgørelsesniveau, ske i tide til, at risikovurdering og eventuelle opfølgende foranstaltninger kan være udført inden for den fastsatte frist den 12. januar 2029, jf. artikel 7, stk. 6. Det er hensigten, at lovforslagets bemyndigelsesbestemmelse vedrørende dele af implementeringen udmøntes ved bekendtgørelse med ikrafttræden senest 1. januar 2027.

3.1.1. Risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder til drikkevand

3.1.1.1. Gældende ret

Lov om vandplanlægning og vandforsyningsloven og regler udstedt i medfør af disse love, indeholder bestemmelser om risikovurdering og risikostyring i forhold til beskyttelse af drikkevand. Derudover findes der bestemmelser i anden lovgivning under Miljøministeriet, herunder miljøbeskyttelsesloven, og i mindre omfang under andre ministerier, såsom planloven under Kirkeministeriet, som indeholder risikovurdering og risikostyring i forhold til beskyttelse af drikkevand.

I Danmark indvindes drikkevand som udgangspunkt fra grundvand. Ved grundvand forstås vand, som gennem brønde, borer eller kildevæld indvindes eller kan indvindes fra undergrunden. Der indvindes ikke i dag drikkevand fra overfladevand, som er vand fra vandløb, herunder søer, damme, kanaler, rørlagte vandløb og drænledninger. Definitionerne af grundvand og overfladevand fremgår af vandforsyningslovens § 3, stk. 1 og 2.

Der er i dag udpeget drikkevandsforekomster til indvinding af drikkevand fra grundvand, men ikke drikkevandsforekomster til indvinding af drikkevand fra overfladevand. Drikkevandsforekomster er det vand, der kan anvendes til indvinding af drikkevand.

3.1.1.1.1. Risikovurdering

3.1.1.1.1.1. Lov om vandplanlægning

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60 fastlægger en ramme for beskyttelse af overfladevand og grundvand (vandrammedirektivet) og er gennemført i dansk ret i bl.a. lov om vandplanlægning og regler udstedt i medfør heraf. Danmark er i disse regler opdelt i 4 vandområdedistrikter, som består af vandområdedistrikt Jylland og Fyn, vandområdedistrikt Sjælland, vandområdedistrikt Bornholm og et internationalt vandområdedistrikt, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 793 af 13. juni 2023 om vandområdedistrikter og hovedoplande.

I hvert vandområdedistrikt udarbejder Miljøstyrelsen en basisanalyse, som består af en analyse af vandområdedistriktets karakteristika, en vurdering af menneskelige aktiviteter indvirkning på overfladevandets og grundvandets tilstand og en økonomiske analyse af vandanvendelsen, jf. vandplanlægningslovens § 6, stk. 1. De omhandlede analyser og vurderinger gennemgås og revideres og ajourføres efter behov hvert sjette år, jf. vandplanlægningslovens § 6, stk. 2. De nærmere regler om basisanalysens form og indhold fremgår af bekendtgørelse 795 af 13. juni 2023 om basisanalyser (basisanalysebekendtgørelsen).

Miljøstyrelsen identificerer som en del af basisanalysen grundvandsforekomsternes beliggenhed og grænser inden for vandområdedistrikterne, jf. § 4 i basisanalysebekendtgørelsen. Grundvandsforekomster er en separat mængde grundvand i et eller flere grundvandsmagasiner. Grundvandsforekomster skal udpeges til drikkevandsforekomster, hvis vandet fra grundvandsforekomsten anvendes til indvinding af drikkevand og gennemsnitligt frembringer mere

end 10 m³ om dagen eller leverer vand til 50 personer, samt de drikkevandsforekomster, som det er hensigten at anvende hertil, jf. § 10, stk. 2, i vandforsyningsloven.

De udpegede drikkevandsforekomster fremgår af bilag 1- 4 i bekendtgørelse nr. 819 af 15. juni 2023 om miljømål for overfladeområder og grundvandsforekomster (miljømålsbekendtgørelsen), udstedt i medfør af vandplanlægningsloven. I bilag 1-4 er de enkelte drikkevandsforekomsters koordinater og miljømål angivet, og drikkevandsforekomsterne er i Miljøgis projekteret op på landjorden og visualiseret på kort. Miljøgis er en webportal, som er offentlig tilgængelig, og viser Miljøstyrelsens webkort om data om natur og miljø.

Der er udpeget 1705 drikkevandsforekomster ud af 2050 grundvandsforekomster som fremgår af miljømålsbekendtgørelsen. Der indvindes drikkevand fra 504 af disse drikkevandsforekomster.

Projekteringen af drikkevandsforekomsterne på landjorden fra de 504 drikkevandsforekomster, der indvindes drikkevand fra, og som er visualiseret på kort, dækker 95 procent af Danmarks samlede landareal og svarer til 98 procent af alle projekterede grundvandsforekomsters areal.

Grunden til at de 504 drikkevandsforekomster dækker så stort et areal på landjorden i forhold til de i alt 2050 grundvandsforekomster er, at grundvandsforekomster ligger i forskellige dybder under jordoverfladen, og at de resterende 1546 grundvandsforekomster, som ikke er drikkevandsforekomster, som der indvindes drikkevand fra, derfor enten ligger over eller under de 504 drikkevandsforekomster, som der indvindes drikkevand fra.

Der er ikke udpeget drikkevandsforekomster i forhold til overfladevand, idet overfladevand ikke i dag anvendes til drikkevand.

I basisanalysen foretages der endvidere for hvert vandområdedistrikt en første karakterisering af alt grundvand for at vurdere dets anvendelse og risiko for, at det ikke opfylder miljømålene om god tilstand. I denne analyse kan der anvendes bestående hydrologiske, geologiske og pedologiske data og data om arealanvendelse, udledning, indvinding og andet. Det er en betingelse, at der i kortlægningen, skal indgå grundvandsforekomstens beliggenhed, grænser, den belastning som grundvandsforekomsten sandsynligvis vil blive udsat for fra bl.a. diffuse forureningskilder, punktforureningskilder, indvinding og kunstig infiltration. Kortlægningen skal derudover kortlægge karakteren af de overliggende lag i det grundvandsdannende område, hvorfra grundvandsforekomsten får tilført vand, og de grundvandsforekomster, for hvilke der er direkte

afhængige overfladevandøkosystemer eller terrestriske økosystemer, jf. basisanalysebekendtgørelsens bilag 1, Del B, afsnit 1.

Karakteriseringen og vurderingen efter basisanalysebekendtgørelsen, udgør en del af grundlaget for de foranstaltninger, der skal fastlægges i indsatsprogrammet for hvert enkelt vanddistrikt, se mere om indsatsprogram under pkt. 3.1.1.1.2. om risikostyring.

Efter den første karakterisering foretages en yderligere karakterisering af de grundvandsforekomster eller grupper af grundvandsforekomster, der anses for at være truet, således at risikoens omfang kan vurderes mere præcist, og således at det bliver muligt at identificere de foranstaltninger, der skal fastlægges i indsatsprogrammet. Denne karakterisering skal omfatte relevante oplysninger om den menneskelige aktivitets indvirkning og, hvor det er relevant oplysninger om de hydrologiske, geologisk og pedologiske forhold, jf. basisanalysebekendtgørelsens bilag 1, Del B, afsnit 2.

Miljøstyrelsen karakteriserer og vurderer som en del af basisanalysen også overfladevand, jf. § 4, stk. 2 og § 5, i basisanalysebekendtgørelsen og vandplanlægningslovens § 6. Karakteringen og vurderingen indeholder beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i forhold til overfladevandet, men ikke i forhold til drikkevandsforekomster, idet overfladevand ikke anvendes til drikkevand i dag.

Efter vandplanlægningslovens § 31 overvåger og udarbejder miljøministeren programmer for overvågning af overfladevandets og grundvandets tilstand og de beskyttede områder. Ministeren udarbejder tillige et sammenhængende og overordnet overvågningsnet inden for hvert vandområdedistrikt, og fastsætter nærmere regler for tilvejebringelse, indhold, form og iværksættelse af programmer og for overvågningsnettet. Reglerne er udmøntet i bekendtgørelse 792 af 13. juni 2023 om overvågning af overfladevandets, grundvandets og beskyttede områders tilstand og om naturovervågning af internationale naturbeskyttelsesområder (overvågningsbekendtgørelsen).

NOVANA er det nationale overvågningsprogram for Vandmiljø og Natur, og overvåger vandmiljøets tilstand. Den landsdækkende grundvandsovervågning (GRUMO) er en del af NOVANA. GRUMO overvåger bl.a. grundvandets kvalitet gennem mere end 1000 overvågningsboringer, hvor der indsamles vandprøver, som undersøges for en lang række stoffer som fx nitrat, pesticider, klorid, arsen, PFAS og andre organiske forurenende stoffer. Alle indsamlede data om grundvand indrapporteres til Jupiterdatabasen. Specielt for

grundvandsovervågningen er formålet at kunne følge udviklingen i grundvandsressourcens kvalitet og størrelse, for at sikre drikkevand af god kvalitet.

3.1.1.1.2. Vandforsyningsloven

Miljøministeren kortlægger områder med særlige drikkevandsinteresser og indvindingsoplande til almene vandforsyninger uden for områder med særlige drikkevandsinteresser, jf. vandforsyningslovens § 11. Endvidere udpeger miljøministeren med hjemmel i vandforsyningslovens § 11 a, stk. 1, områder med drikkevandsinteresser, områder med særlige drikkevandsinteresser, indvindingsoplande til almene vandforsyninger udenfor områder med særlige drikkevandsinteresser, følsomme indvindingsområder, indsatsområder indenfor de følsomme indvindingsområder og boringsnære beskyttelsesområder (BNBO).

De følsomme indvindingsområder er områder, der er særlig følsomme over for en eller flere typer af forurening. På nuværende tidspunkt udpeges følsomme områder over for hhv. nitrat (NFI) og sprøjtemidler (SFI). SFI udpeges i dag kun på sandjorde.

Efter vandforsyningslovens § 11 a, stk. 1, nr. 5, foretages der en vurdering af arealanvendelse, forureningstrusler og den naturlige beskyttelse af de pågældende vandressourcer ved udpegningen af indsatsområder i de følsomme indvindingsområder.

Områderne er udpeget i medfør af bekendtgørelse om udpegning af drikkevandsressourcer (udpegningsbekendtgørelsen), som er udstedt i medfør af vandforsyningsloven. Der vedtages en ny bekendtgørelse ca. en gang årligt, der er opdateret med nyeste afgrænsninger fra grundvandskortlægningen. Udpegningerne vist på kort i bilagene til bekendtgørelsen. Bilagene vises ligeledes på Danmarks Miljøportal, som er offentlig tilgængelig. Danmarks Miljøportal er en webportal, som indeholder data om miljø, vand, natur, arealanvendelse og klimatilpasning, og er et fællesoffentligt samarbejde mellem Miljøministeriet, KL og Danske Regioner.

Udpegningen af områderne udgør et bindende grundlag for statslige myndigheders, regionsråds, kommunalbestyrelses og vandforsyningers administration i medfør af den lovgivning, som de administrerer. Udpegningerne har derfor betydning for, hvad der f.eks. kan planlægges for på arealerne, hvad der kan gives tilladelse eller godkendelse til på arealerne og i hvilke områder, der skal laves indsatsplaner, se også pkt. 3.1.1.1.2.2. om vandforsyningsloven.

Udpegningsbekendtgørelsen udpeger endvidere bl.a. boringsnære beskyttelsesområder, BNBO. I BNBO må der som udgangspunkt ikke etableres nye vaskepladser til erhvervsmæssige og offentlige formål eller ske opblanding af pesticider, påfyldning af pesticider på pesticidesprøjter eller udvendig vask af pesticidesprøjter, traktorer og andet materiel, der har været anvendt til udbringning af pesticider, jf. § 21 c, stk. 1 og 5, i miljøbeskyttelsesloven.

Der er ikke oprettet beskyttelseszoner for drikkevandsforekomster i forhold til overfladevand, idet der ikke er udpeget drikkevandsforekomster i forhold til overfladevand.

Som led i vurderingen af risikoen for drikkevandskvaliteten er vandforsyninger omfattet af krav om kontrol af drikkevandet. Vandforsyninger, som er omfattet af drikkevandsbekendtgørelsen, skal således kontrollere vandet ved en regelmæssig kontrol, som fastlægges i et kontrolprogram, og som er godkendt af kommunalbestyrelsen, jf. drikkevandsbekendtgørelsen § 7, stk. 1 og 3. Ikke-almene vandforsyninger, som er ansvarlige for vandforsyningsanlæg, som i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ vand pr. dag til mere end én husstand, og som ikke leverer vand som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, er ikke omfattet af den regelmæssige kontrol, men er i stedet omfattet af en forenklet kontrol, jf. drikkevandsbekendtgørelsens § 6, stk. 1. Samme gælder for ikkealmene vandforsyninger, som forsyner 50 personer eller flere og som ikke leverer vand som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, jf. § 6, stk. 2.

Kontrolprogrammet skal ud over kontrollen af vandet desuden indeholde en boringskontrol, jf. drikkevandsbekendtgørelsens § 7, stk. 5. Boringskontrollen er en kontrol af grundvandet i de enkelte indvindingsboringer til et vandforsyningsanlæg, og skal anvendes til at opnå viden om råvandets sammensætning, herunder om råvandet er påvirket af geologiske forhold eller forureningskilder, med henblik på at sikre drikkevandskvaliteten, jf. bilag 8 til drikkevandsbekendtgørelsen.

Georeferencer for alle indvindingssteder fremgår af Jupiterdatabasen på baggrund af indberetninger, jf. bekendtgørelse 1260 af 28. oktober 2013 om udførelse og sløjfning af boringer og brønde på land.

Kvalitetskravene til drikkevand fremgår af drikkevandsbekendtgørelsens bilag 1 a-f. Opfylder vandet i et vandforsyningssystem ikke kvalitetskravene, skal kommunalbestyrelsen drage omsorg for, at årsagen hertil påvises og sørge for, at der træffes udbedrende foranstaltninger til

genoprettelse af drikkevandets kvalitet, og vurdere om overskridelsen af kvalitetskravene, medfører at vandet er sundhedsfarligt, eller om der er nærliggende fare for at, at vandet kan blive sundhedsfarligt, jf. vandforsyningslovens § 62, stk. 1-5. Kommunalbestyrelsen skal ved at finde årsagen til overskridelsen af kvalitetskravene dermed sørge for at få identificeret den fare eller farlige hændelse, som har gjort, at kvalitetskravene er overskredet, og skal samtidig vurdere risikoen for menneskers sundhed i forhold til overskridelsen af kvalitetskravene. For yderligere uddybning af gældende ret for § 62 henvises til pkt. 3.4.1. om gældende ret.

Kommunalbestyrelsen kan derudover, hvis der er grund til at antage, at der findes stoffer eller mikroorganismer i vandet, som kan udgøre en potentiel fare for sundheden, og som ikke er fastlagt i et kontrolprogram eller i den forenkede kontrol, træffe afgørelse om, at vandforsyningen kontrollerer disse stoffer eller mikroorganismer, jf. drikkevandsbekendtgørelsens § 9. Kommunalbestyrelsen kan endvidere beslutte, at der skal foretages kontrolmålinger af vandet fra vandforsyningsanlæg udover den kontrol, der er omfattet af §§ 6-9 i drikkevandsbekendtgørelsen, hvis kommunalbestyrelsen finder det nødvendigt, jf. drikkevandsbekendtgørelsens § 12. Miljøstyrelsen vurderer derudover mindst én gang om året, om kvalitetskravene i drikkevandsbekendtgørelsens bilag 1 b-f eller bilag 2, skal ændres, og om ændringen skal omfatte hele eller dele af landet. Vurderingen tager udgangspunkt i vurderinger fra det nationale overvågningsprogram for grundvand (GRUMO), jf. drikkevandsbekendtgørelsens § 10.

Der udføres ikke kontrol af overfladevand i forhold til indvinding af drikkevand, idet overfladevand ikke anvendes til drikkevand.

3.1.1.1.2. Risikostyring

3.1.1.1.2.1. Lov om vandplanlægning

Bekendtgørelse 797 af 13. juni 2023 om indsatsprogrammer for vandområdedistrikter (indsatsbekendtgørelsen) fastlægger et indsatsprogram for hvert af de fire vandområdedistrikter, som bl.a. er baseret på vurdering af resultatet af basisanalysen, og resultatet af overvågningsprogrammet (NOVANA), herunder i forhold til miljømål for overfladevandområder og grundvandsforekomster, jf. §§ 1 og 3 i indsatsbekendtgørelsen. Miljøstyrelsen og kommunalbestyrelsen skal inden for hver af deres ressort gennemføre de konkrete foranstaltninger for hvert vandområdedistrikt, som er beskrevet i bilag 1- 4, de grundlæggende foranstaltninger, som

fremgår af bilag 5 og de generelle supplerende foranstaltninger, som fremgår af bilag 6, jf. §§ 4-5 i indsatsbekendtgørelsen sammenholdt med bilag 1- 4.

De grundlæggende foranstaltninger i indsatsbekendtgørelsens bilag 5, tabel 1, litra d, er foranstaltninger, der skal opfylde kravene i vandrammedirektivets artikel 7 om beskyttelse af drikkevandsforekomster, herunder foranstaltninger til sikring af vandkvaliteten med henblik på at reducere omfanget af den rensning, der kræves til fremstilling af drikkevand. Det fremgår af bilag 5, tabel 1, litra d, at dansk lovgivning, som implementerer dele af disse grundlæggende foranstaltninger er vandforsyningsloven, drikkevandsbekendtgørelsen samt bekendtgørelse om udpegnings af drikkevandsressourcer (udpegningsbekendtgørelsen).

Efter vandplanlægningslovens § 31 overvåger og udarbejder miljøministeren programmer for overvågning af overfladevandets og grundvandets tilstand og de beskyttede områder, som bl.a. er de udpegede drikkevandsforekomster efter vandforsyningslovens § 10. Ministeren udarbejder tillige et sammenhængende og overordnet overvågningsnet inden for hvert vandområdedistrikt og fastsætter nærmere regler for tilvejebringelse, indhold, form og iværksættelse af programmer og for overvågningsnettet, se også om kontrolprogrammer i pkt.- 3.1.1.1.1 om lov om vandplanlægning..

For enhver drikkevandsforekomst, jf. vandforsyningslovens § 10, skal det, ud over at miljømålet for overfladevand og grundvandskvalitet opfyldes, sikres, at vandet senest den 22. december 2015 har en kvalitet, så det efter den anvendte vandbehandlingsordning opfylder drikkevandskvalitetskravene i henhold til vandforsyningsloven. Der skal samtidig tilstræbes en reduktion af omfanget af eventuel rensning. Dette følger af § 17 i vandplanlægningsloven.

3.1.1.1.2.2. Vandforsyningsloven m.v.

Kommunalbestyrelsen er efter vandforsyningslovens § 13, stk. 1, forpligtet til at udarbejde indsatsplaner i de udpegede indsatsområder. Indsatsplanen skal udarbejdes på baggrund af en nærmere kortlægning af arealanvendelsen, forureningstrusler og naturlig beskyttelse af de pågældende vandressourcer. Indsatsplanen skal indeholde en detaljeret opgørelse over behovet for beskyttelse samt retningslinjer og tidsplan for myndighedernes indsats til opnåelse af denne beskyttelse. En indsatsplan kan rumme indsatser i forhold til forurening med pesticider, men også indsatser i forhold til andre forureningskilder. Når indsatsplanen er vedtaget, skal de berørte grundejere og andre berørte parter have skriftlig, individuel underretning herom og om indholdet

af indsatsplanen, jf. § 13 b, stk. 6 i vandforsyningsloven. Der er ikke noget krav om, at miljøministeren skal orienteres om den vedtagne indsatsplan.

Efter vandforsyningslovens § 13 d, stk. 1, kan en kommunalbestyrelse eller en almen vandforsyning for at gennemføre en indsatsplan vedtaget efter § 13 eller § 13 a indgå aftale med ejeren af eller indehaveren af andre rettigheder over en ejendom om dyrkningspraksis eller andre restriktioner i arealanvendelsen eller indgå aftale om salg af hele eller dele af ejendommen til kommunen eller den almene vandforsyning.

Planlovens regler om kommuneplaner og lokalplaner, som fastlægger, hvad arealer i en kommune må anvendes til, supplerer risikostyringen i forhold til både indsatsprogrammer og udpegede beskyttede områder efter vandforsyningsloven. Efter planlægningsloven må kommuneplaner og lokalplaner således ikke stride mod indsatsprogrammer, jf. planlovens § 11, stk. 4, nr. 3 og § 13, stk. 1, nr. 5. Kommuneplanen skal derudover ledsages af en redegørelse for kommuneplanens forudsætninger, herunder om indsatsprogrammer og kommuneplanens sammenhæng med de udpegede områder med særlige drikkevandsinteresser og indvindingsoplande til almene vandforsyninger uden for disse, jf. planlovens § 11 a, stk. 1, nr. 2 og 3.

Kommunalbestyrelserne skal i kommuneplanlægningen derudover friholde områder med særlige drikkevandsinteresser og indvindingsoplande til almene vandforsyninger uden for områder med særlige drikkevandsinteresser for virksomhedstyper eller anlæg, der medfører en væsentlig fare for forurening af grundvandet, medmindre virksomhederne eller anlæggene allerede er i kommuneplanen, eller at det er godtgjort, at der er en særlig begrundelse for placeringen, og at faren for forurening af grundvandet kan forebygges. Kommunalbestyrelserne skal endvidere friholde afgrænsede boringsnære beskyttelsesområder til almene vandforsyninger for udlæg af nye arealer til en arealanvendelse, der medfører øget fare for forurening af grundvandet, medmindre der er en særlig begrundelse for placeringen og faren for forurening af grundvandet kan forebygges. Hjemlen herfor er i § 2 i bekendtgørelse nr. 1697 af 21. december 2016 om krav til kommuneplanlægning inden for områder med særlige drikkevandsinteresser og indvindingsoplande til almene vandforsyninger uden for disse.

Bestemmelser til beskyttelse af grundvand ud over dem, der fremgår af vandforsyningsloven, drikkevandsbekendtgørelsen samt udpegningsbekendtgørelsen, findes i anden lovgivning,

eksempelvis efter lov om miljøbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 5 af 3. januar 2023 (miljøbeskyttelsesloven), lov om husdyrbrug og anvendelse af gødning m.v., jf. bekendtgørelse nr. 520 af 1. maj 2019 (husdyrbrugloven), lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1157 af 1. juli 2020 (planloven), og lov om forurennet jord, jf. lovbekendtgørelse nr. 282 af 27. marts 2017 (jordforureningsloven).

Lovgivningen varetages bl.a. af kommunalbestyrelserne og regionsrådene, og kan eksempelvis omfatte beskyttelsesområder for drikkevandet, f.eks. kommunens mulighed for at i forbindelse med indvindingstilladelse efter § 24 i miljøbeskyttelsesloven at fastsætte en fysisk sikringszone, også kaldes et fredningsbælte, på typisk 10 meter rundt om vandindvindingen, tilladelses- og godkendelsesordninger for placering og drift af anlæg som spildevandsanlæg, f.eks. at afledning af spildevand til jorden (nedsivningsanlæg) må ikke placeret tættere end 300 meter fra en drikkevandsvindingsanlæg og tættere end 150 meter fra et vandindvindingsanlæg uden drikkevandsformål, virksomheder, f.eks. at ved anlæg af visse virksomheder skal lokaliserings af virksomheden tage hensyn til områdets beskaffenhed, hvorved der også tages hensyn til placering i forhold til grundvandsinteresser og drikkevandsforsyninger, husdyrbrug, f.eks. at husdyranlæg og gødnings- og ensilageopbevaringsanlæg på husdyrbrug skal placeres mindst 25 meter fra vandforsyningsanlæg til ikke-almene vandforsyning og 50 meter fra vandforsyningsanlæg til almene vandforsyning, m.v. Det kan endvidere være tilladelses- og godkendelsesordninger for en række aktiviteter, for eksempel flytning af forurennet jord, eller godkendelsesordningen for plantebeskyttelsesmidler, eller kommunalbestyrelsens mulighed for, når der er vedtaget en indsatsplan for et område efter § 13 eller § 13 a i lov om vandforsyning m.v., hvis der ikke kan opnås en aftale herom på rimelige vilkår, endeligt eller midlertidigt mod fuldstændig erstatning pålægge ejeren af en ejendom i området de rådighedsindskrænkninger eller andre foranstaltninger, som er nødvendige for at sikre nuværende eller fremtidige drikkevandsinteresser mod forurening med nitrat eller pesticider, jf. miljøbeskyttelseslovens § 26.

3.1.1.2. Drikkevandsdirektiv V

Det følger af artikel 8, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne skal sikre, at der foretages risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand. Det følger endvidere af artikel 8, stk. 1, at risikovurderingen og risikostyringen skal ske, uden at det berører artikel 4-8 i vandrammedirektivet.

Direktivets krav om, at der skal foretages en risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand er ny i forhold til drikkevandsdirektiv IV. Begrebet tilstrømningsområder er ikke defineret. Efter bestemmelsen skal risikovurderingen og risikostyringen foretages uafhængigt af vandrammedirektivets regler om miljømål i artikel 4, basisanalysen i artikel 5, register over beskyttede områder i artikel 6, udpegning af drikkevandsforekomster i artikel 7 og overvågning af overfladevandets og grundvandets tilstand i artikel 8.

Artikel 8, stk. 2, oplister de elementer, risikovurderingen skal omfatte. Risikovurderingen skal således omfatte karakterisering af tilstrømningsområderne for indvindingssteder, identifikation af farer og farlige hændelser i tilstrømningsområderne for indvindingssteder og en vurdering af den risiko som de kan gøre for drikkevandskvaliteten, samt passende kontrol af overfladevand eller grundvand eller begge dele i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller af råvand, for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer.

For så vidt angår karakterisering af tilstrømningsområderne for indvindingssteder, fremgår det nærmere af artikel 8, stk. 2, litra a, at karakteriseringen skal bestå i identifikation og kortlægning af tilstrømningsområderne for indvindingssteder, kortlægning af beskyttelseszonerne, hvis sådanne zoner er blevet oprettet i henhold til artikel 7, stk. 3, i vandrammedirektivet, georeferencer for alle indvindingssteder i tilstrømningsområderne, samt beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i tilstrømningsområderne for indvindingssteder.

Efter artikel 8, stk. 2, 2. afsnit, kan medlemsstaterne bruge de oplysninger, der er indsamlet i overensstemmelse med vandrammedirektivets artikel 5 om vandområdedistriktets karakteristika, vurdering af menneskelige aktiviteter indvirkning på miljøet og økonomisk analyse af vandanvendelsen og artikel 7 om vand der anvendes til indvinding af drikkevand.

For så vidt angår identifikation af farer og farlige hændelser i tilstrømningsområderne for indvindingssteder og en vurdering af den risiko, som de kan udgøre for drikkevandskvaliteten fremgår det nærmere af artikel 8, stk. 2, litra b, at der i denne vurdering vurderes potentielle risici, som kan forringe vandkvaliteten i et omfang, der kan udgøre en fare for menneskers sundhed.

Definitionerne af ”fare”, ”farlig hændelse” og ”risiko” fremgår af artikel 2, stk. 7-9. Her er ”fare” defineret som en biologisk, kemisk, fysisk eller radiologisk agens i vand eller et andet aspekt af vandtilstanden, som potentielt kan skade menneskers sundhed. En ”farlig hændelse” er defineret

som en hændelse, som medfører farer for eller undlader at fjerne farer fra drikkevandsforsyningssystemet og en ”risiko” er defineret som en kombination af sandsynligheden for en farlig hændelse og alvoren af konsekvenserne, hvis faren og den farlige hændelse indtræffer i drikkevandsforsyningssystemet.

Efter artikel 8, stk. 2, 3. afsnit, kan medlemsstaterne benytte vurderingen af menneskelige aktiviteter indvirkning efter artikel 5 i vandrammedirektivet, og oplysningerne om signifikante belastninger, der indsamles i overensstemmelse med bilag II, punkt 1.4, 1.5 og 2.3-2.5, om identifikation af menneskeskabte belastninger ved overfladevand, vurdering af miljøpåvirkninger på baggrund af bl.a. de menneskeskabte belastninger ved overfladevand, vurdering af menneskelige aktiviteter virkninger på grundvandet, vurdering af virkningerne af ændringer i grundvandsstanden og vurdering af virkningerne af forurening på grundvandskvaliteten i vandrammedirektivet.

For så vidt angår passende kontrol af overfladevand eller grundvand eller begge dele i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller af råvand, for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer, fremgår det nærmere af artikel 8, stk. 2, litra c, at disse udvælges fra de oplyste punkter i direktivets artikel 8, stk. 2, litra c, pkt. i) - vii), som vedrører parametre, stoffer og forbindelser i andre EU-bestemmelser i drikkevandsdirektivet, vandrammedirektivet, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/118/EF (grundvandsdirektivet) eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/105/EF om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken.

Efter artikel 8, stk. 2, 3. afsnit, skal medlemsstaterne fra nr. i)-vii), udvælge de parametre, stoffer eller forurenende stoffer, der betragtes som relevante for kontrol, i lyset af de farer og farlige hændelser, som er identificeret i henhold til litra b, eller i lyset af de oplysninger, som vandforsyningerne forelægger i henhold til stk. 3 (om vandforsyninger, som foretager kontrol i indvindingsoplandene for indvindingssteder eller i råvand, pålægges at oplyse de kompetente myndigheder om udviklingstendenser og om usædvanlige antal eller koncentrationer af kontrollerede parametre, stoffer eller forurenende stoffer).

Efter artikel 8, stk. 2, 3. afsnit, kan medlemsstaterne med henblik på passende kontrol, herunder med henblik på at påvise nye stoffer, som er skadelige for menneskers sundhed gennem brug af drikkevand, benytte den kontrol, som er udført i overensstemmelse med artikel 7 og artikel 8 om overvågning af overfladevandets og grundvandet tilstand samt overvågning af beskyttede områder i vandrammedirektivet eller anden EU-lovgivning, og som er relevant for tilstrømningsområderne for indvindingssteder.

Det følger af artikel 8, stk. 4, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne på grundlag af resultatet af den risikovurdering, der er udført i henhold til artikel 8, stk. 2, skal sikre, at der, når det er relevant, træffes foranstaltninger i risikostyringen for at forebygge eller kontrollere de identificerede risici, idet der skal indledes med de forebyggende foranstaltninger.

Artikel 8, stk. 4, litra a og b, i drikkevandsdirektiv V forpligter således medlemsstaterne til at sikre, at der når det er relevant for at forebygge eller kontrollere de identificerede risici træffes foranstaltninger i form af defineret og gennemførelse af forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder ud over de foranstaltninger, der planlægges eller træffes i henhold til artikel 11, stk. 3, litra d, i vandrammedirektivet, hvis det er påkrævet for at sikre drikkevandskvaliteten. Vandrammedirektivets artikel 11 omhandler indsatsprogrammer.

Det fremgår endvidere, at hvis det er relevant, så medtages disse forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i de indsatsprogrammer, der er omhandlet i artikel 11 i vandrammedirektivet. Endelig fremgår det, at hvis det er relevant, skal medlemsstaterne sikre, at forurenere i samarbejde med vandforsyninger og andre relevante interessenter træffer forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i overensstemmelse med vandrammedirektivet.

Artikel 8, stk. 4, litra c, i drikkevandsdirektiv V vedrører de kontrolforanstaltninger, som skal træffes for at forebygge eller kontrollere identificerede risici. Bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til at sikre passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i overfladevand eller grundvand, eller i begge dele, i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller i råvand, som kan udgøre en risiko for menneskers sundhed i forbindelse med vandforbrug eller medføre en uacceptabel forringelse af drikkevandskvaliteten, og som ikke er taget i betragtning i den udførte kontrol, jf. artikel 7 og 8 i vandrammedirektivet. Det fremgår endvidere, at hvis det er relevant, medtages denne kontrol i de overvågningsprogrammer, der er omhandlet i artikel 8 i nævnte direktiv.

Artikel 8, stk. 4, litra d, i drikkevandsdirektiv V forpligter medlemsstaterne til at vurdere behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, som omhandlet i artikel 7, stk. 3, i vandrammedirektivet og andre relevante zoner.

Det følger af artikel 8, stk. 4, 2. afsnit, at medlemsstaterne skal sikre, at virkningsfuldheden af de i artikel 8, stk. 4, omhandlede foranstaltninger revideres med passende mellemrum.

Det anføres i præambelbetragtning 15, at den risikobaserede tilgang bør baseres på den indhentede viden og de gennemførte foranstaltninger i henhold til vandrammedirektivet og bør mere effektivt tage højde for klimaforandringernes indvirkning på vandressourcerne. Det anføres endvidere, at den risikobaserede tilgang bl.a. skal bestå af en identifikation af farerne i tilknytning til tilstrømningsområderne for indvindingssteder (»risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder af drikkevand«) i tråd med WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual, samt at disse vurderinger bør revideres regelmæssigt som reaktion bl.a. på trusler fra klimarelaterede ekstreme vejrforhold, kendte ændringer i menneskelige aktiviteter i indvindingsområdet eller som reaktion på kilderelaterede hændelser. Det anføres tillige, at den risikobaserede tilgang bør sikre en løbende udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder og vandforsyninger.

Det anføres i præambelbetragtning 17, at risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne for indvindingssteder bør følge en helhedsorienteret tilgang og tilsigte at gøre fremstillingen af drikkevand mindre behandlingskrævende, eksempelvis ved at mindske belastninger, som forurener, eller risikerer at forurene, vandområder, der benyttes til indvinding af drikkevand. Medlemsstaterne bør til dette formål karakterisere tilstrømningsområderne for indvindingssteder og identificere farer og farlige hændelser, der kan medføre forringelse af vandkvaliteten, såsom mulige forureningskilder i forbindelse med de pågældende tilstrømningsområder.

Det anføres endvidere i præambelbetragtning 17, at når det er nødvendigt i lyset af identifikationen af farer, bør medlemsstaterne kontrollere forurenende stoffer, som de identificerer som værende relevante, såsom nitrater, pesticider eller lægemidler, jf. vandrammedirektivet, eller på baggrund af disses naturlige forekomst i tilstrømningsområdet, såsom for så vidt angår arsen, eller på baggrund af oplysninger fra vandforsyningerne, f.eks. i tilfælde af en brat stigning i koncentrationen af en specifik parameter i råvandet. Hvis overfladevand anvendes til drikkevand, bør medlemsstaterne i deres risikovurdering være særligt opmærksomme på mikroplast og hormonforstyrrende stoffer, såsom nonylphenol og beta-estradiol, og bør om nødvendigt kræve, at vandforsyninger også kontrollerer og, når det er nødvendigt, behandler disse og andre parametre, der er opført på observationslisten, hvis de anses for at udgøre en potentiel fare for menneskers sundhed.

Det anføres tillige, at der på grundlag af risikovurderingen af tilstrømningsområderne for indvindingssteder bør træffes styringsmæssige foranstaltninger til forebyggelse eller kontrol af de identificerede risici for at sikre drikkevandets kvalitet. Hvis en medlemsstat gennem identifikationen af farer og farlige hændelser konstaterer, at en parameter ikke er til stede i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, f.eks. fordi stoffet aldrig forekommer i grundvandsforekomster eller overfladevandområder, bør medlemsstaten informere de relevante vandforsyninger og bør kunne give dem lov til at reducere kontrolhyppigheden for den pågældende parameter eller til at fjerne parameteren fra listen over de parametre, der skal kontrolleres, uden at foretage en risikovurdering af forsyningssystemet.

Det bør således ved den risikobaserede tilgang sikres, at der bliver kontrolleret for de relevante stoffer, og at kontrolhyppigheden kan reduceres for stoffer, der ikke er til stede i tilstrømningsområderne for indvindingssteder.

Det anføres i præambelbetragtning 18 i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne i henhold til vandrammedirektivet er pålagt at identificere vandområder, der anvendes til indvinding af drikkevand, at kontrollere dem og at træffe de nødvendige foranstaltninger til at undgå, at deres kvalitet forringes, for derigennem at reducere omfanget af den rensning, der kræves til fremstilling af drikkevand. For at undgå overlappende forpligtelser bør medlemsstaterne bruge tilgængelige kontrolresultater, der er repræsentative for tilstrømningsområderne, og som er indhentet i henhold til artikel 7 og 8 i vandrammedirektivet eller anden relevant EU-lovgivning, når de foretager identifikationen af farer og farlige hændelser. I tilfælde, hvor sådanne kontroldata ikke foreligger, kan der dog indføres kontrol af relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer for at støtte karakteriseringen af tilstrømningsområderne og vurdere potentielle risici. En sådan kontrol bør indføres under hensyntagen til de lokale forhold og forureningskilder.

Der bør således, for at undgå overlappende forpligtelser, bruges tilgængelige kontrolresultater, der er repræsentative for tilstrømningsområderne, og som er indhentet i henhold til vandrammedirektivet eller anden relevant EU-lovgivning, når der skal foretages identifikationen af farer og farlige hændelser. Hvis sådanne kontroldata ikke foreligger, kan der dog indføres kontrol af relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer for at støtte karakteriseringen af tilstrømningsområderne og vurdere potentielle risici. En sådan kontrol bør indføres under hensyntagen til de lokale forhold og forureningskilder.

Det følger af artikel 7, stk. 4, at risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområderne for indvindingssteder af drikkevand første gang skal udføres senest den 12. juli 2027.

Risikovurderingen og risikostyringen skal revideres med jævne mellemrum på højst seks år, idet der tages hensyn til de krav, der er omhandlet i artikel 7 i vandrammedirektivet, og ajourføres om nødvendigt. Fristen er dog ikke til hinder for, at medlemsstaterne sikrer, at der hurtigst muligt træffes foranstaltninger, når risici er identificeret og vurderet, jf. artikel 7, stk. 7.

Det følger af artikel 18, stk. 1, litra b, pkt. iii, at medlemsstaterne senest den 12. juli 2027 skal etablere og efterfølgende hvert sjette år ajourføre et datasæt med oplysninger om risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområderne for indvindingssteder, der foretages i henhold til artikel 8, herunder med følgende elementer: iii) kortfattede oplysninger om foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 8, stk. 4.

3.1.1.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljøministeriets vurdering, at det anvendte begreb ”indvindingsoplande” i oversættelsen af artikel 8, i den danske sprogversion af drikkevandsdirektiv V bør berigtiges, således at der i stedet anvendes begrebet ”tilstrømningsområder”. Miljøministeriet vil søge at få berigtiget den danske sprogversion af direktivet på dette punkt. Af samme grund anvendes begrebet ”tilstrømningsområder” nedenfor.

Kravet om risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand er nyt i forhold til drikkevandsdirektiv IV.

Drikkevandsdirektivets risikobaserede tilgang til beskyttelse af drikkevandskvaliteten omfatter i udgangspunktet risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand indvundet fra såvel grundvand som overfladevand.

I Danmark indvindes drikkevand imidlertid som udgangspunkt kun fra grundvand, ligesom der i dag ikke er udpeget drikkevandsforekomster af overfladevand. Miljøministeriet vurderer derfor, at risikovurdering og risikostyring aktuelt alene bør foretages for tilstrømningsområder for indvindingssteder for grundvand. Såfremt der på et senere tidspunkt måtte blive udpeget drikkevandsforekomster af overfladevand og etableret indvindingssteder af drikkevand fra overfladevand, vil der tillige skulle foretages risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand indvundet fra disse områder.

Begrebet tilstrømningsområder er ikke defineret i drikkevandsdirektiv V. Det er Miljøministeriets vurdering, at begrebet i forhold til indvindingssteder af drikkevand indvundet af grundvand kan forstås således, at tilstrømningsområder vil være de områder på landjorden, som ligger over de udpegede drikkevandsforekomster, som der indvindes drikkevand fra, og som er udpeget efter § 10, stk. 2, i vandforsyningsloven, og som fremgår med koordinater i bilag 1-4 i miljømålsbekendtgørelsen, og er visualiseret på kort i Miljøgis. Aktuelt indvindes der drikkevand fra 504 drikkevandsforekomster, se mere herom under pkt. 3.1.1.1.1.1. om lov om vandplanlægning.

Såfremt der på et senere tidspunkt måtte blive udpeget drikkevandsforekomster af overfladevand og etableret indvindingssteder af drikkevand fra overfladevand vil det blive fastlagt, hvordan begrebet vil skulle forstås konkret i det enkelte tilfælde.

Hverken lov om vandplanlægning, vandforsyningsloven, miljøbeskyttelsesloven eller anden relevant lovgivning indeholder i dag bestemmelser om risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, som opfylder kravene til risikovurdering og styring i artikel 8 i drikkevandsdirektiv V. Der foretages således i dag ikke en samlet risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, idet risikovurdering og risikostyring er fordelt på forskellig lovgivning, og dermed også på forskellige myndigheder.

Det vurderes mest hensigtsmæssigt, at miljøministeren foretager risikovurderingen og risikostyringen, da ministeren i dag er vandplanlægningsmyndighed efter lov om vandplanlægning, herunder udpeger drikkevandsforekomster og overvåger det danske grundvand, som led i det nationale program for overvågning af vandmiljø og natur efter lov om vandplanlægning. Ministeren er endvidere ressortansvarlig myndighed på vandforsyningsområdet og kortlægger og udpeger de områder, hvor det er nødvendigt med en ekstraordinær indsats for at beskytte drikkevandsressourcerne efter regler udstedt i medfør af vandforsyningsloven.

Der foreslås derfor med lovforslagets § 1, nr. 7, indsat en ny § 10 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren foretager en risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand. Det forventes, at miljøministeren delegerer opgaven til Miljøstyrelsen.

Risikovurderinger og risikostyringer foretages i dag også efter andre relevante lovgivninger, hvor kommunalbestyrelsen og regionsrådene er myndighed. Det findes derfor hensigtsmæssigt, at miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet foretager risikovurdering og risikostyring til brug for den samlede risikovurdering og risikostyring, hvor kommunalbestyrelsen og regionsrådet er myndighed, og at de indberetter resultatet af vurderingen og om hvilke foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat til miljøministeren.

Der foreslås endvidere med lovforslagets § 1, nr. 7, indsat en ny § 10 a, stk.2, hvorefter miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet skal foretage risikovurdering og risikostyring til brug for den i det foreslåede § 10 a, stk. 1, nævnte risikovurdering og risikostyring og indberette til ministeren om resultatet af vurderingen, og om hvilke foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat for at forebygge eller afhjælpe de identificerede risici.

Der foreslås derudover i en ny § 10 a, stk. 3, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om risikovurderingens og risikostyringens indhold, format, revision og tidsfrister herfor, samt regler om format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikovurdering og risikostyring efter stk. 2.

For at kunne opfylde kravet i artikel 8, stk. 2 og 4, i drikkevandsdirektiv V, om, at foretage risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne foreslås der i lovforslaget § 1, nr. 8, indsat et nyt pkt. i stk. 6 i § 13 b, hvorefter en indsatsplan, når den er vedtaget, skal sendes til miljøministeren til orientering. Dette vil tillige gælde for indsatsplaner, der er udarbejdet inden denne lovs ikrafttræden, jf. lovforslagets § 4, stk. 4. Bestemmelsen vil indebære, at Miljøministeriet har de relevante oplysninger til at kunne udarbejde risikovurderinger og planer for risikostyring med henblik på at kunne sikre opfyldelsen af kravene om risikovurderinger og risikostyring i artikel 8.

3.1.1.3.1. Risikovurdering

Den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 1, jf. lovforslaget § 1, nr. 7, vil indebære, at miljøministeren foretager risikovurdering af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand.

Risikovurderingen vil, jf. første afsnit i pkt. 3.1.1.3, tage udgangspunkt i grundvand.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 2, jf. lovforslaget § 1, nr. 7, vil indebære, at den risikovurdering, der foretages af kommunalbestyrelserne og regionalrådene efter den øvrige lovgivnings regler også kan blive omfattet af den samlede risikovurdering, som miljøministeren skal foretage.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, jf. lovforslaget § 1, nr. 7, vil indebære, at miljøministeren fastsætter nærmere regler om indholdet af risikovurderingen, samt risikovurderingens format, revision og tidsfrister i overensstemmelse med bl.a. kravene i artikel 8, stk. 2, artikel 7 om tidsfrister og artikel 18 om indsendelse af oplysninger om risikovurdering i drikkevandsdirektiv V. Bemyndigelsen vil endvidere indebære, at miljøministeren fastsætter nærmere regler om format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikovurdering efter det foreslåede stk. 2.

Med hensyn til det nærmere indhold af risikovurderingen, så skal denne efter artikel 8, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V omfatte en karakterisering af tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand, identifikation af farer og farlige hændelser i tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand og passende kontrol af grundvand i tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand eller af råvand, for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer.

Med hensyn til karakterisering af tilstrømningsområder skal denne efter artikel 8, stk. 2, litra a, omfatte en identifikation og kortlægning af tilstrømningsområder, kortlægning af beskyttelseszoner, hvis sådanne er oprettet efter vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, georeferencer for alle indvindingssteder i tilstrømningsområderne og beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i tilstrømningsområderne.

Oplysninger, der er indsamlet efter vandrammedirektivets artikel 5 om analyse af vandområdets karakteristika og efter artikel 7 om udpegning af drikkevandsforekomster og oprettelse af beskyttelseszoner for disse, kan anvendes i karakteriseringen af tilstrømningsområderne, jf. artikel 8, stk. 2, andet afsnit, 1 pkt.

Det er aktuelt hensigten, at risikovurderingen vil blive foretaget på tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand indvundet fra grundvand, hvilket vil være de områder på landjorden, som ligger over de udpegede drikkevandsforekomster, som der indvindes drikkevand

fra, og som er udpeget efter § 10, stk. 2, i vandforsyningsloven, og som aktuelt omfatter 504 drikkevandsforekomster og dækker 95 procent af Danmarks samlede landareal. Områderne fremgår med koordinater i bilag 1-4 i miljømålsbekendtgørelsen, og er visualiseret på kort i Miljøgis.

Med hensyn kortlægning af beskyttelseszoner forventes dette at omfatte de udpegede områder med særlige drikkevandsinteresser (OSD) og indsatsområder (IO) efter vandforsyningslovens §§ 11 og 11 a, og udpegningsbekendtgørelsen, som gennemfører artikel 7 i vandrammedirektivet i dansk ret.

Det bemærkes, at der efter den øvrige lovgivning, herunder miljøbeskyttelsesloven, er kortlagt yderligere beskyttelsesområder og fastsat afstandskrav til boringer, der indvinder grundvand til drikkevand. Det er Miljøministeriets vurdering at disse beskyttelsesområder og afstandskrav også skal inddrages hvor relevant i risikovurderingen af tilstrømningsområderne, idet disse oplysninger vurderes at kunne bidrage væsentligt i forhold til karakteriseringen af tilstrømningsområderne. Der forventes således også fastsat regler efter det foreslåede § 10 a, stk. 3, om, at oplysninger om beskyttelseszoner, beskyttelsesområder og afstandskrav skal indgå i risikovurderingen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1.

Risikovurderingens karakterisering af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand skal efter artikel 8, stk. 2, litra a, endvidere indeholde en beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand. Disse oplysninger fremgår af basisanalysen i forbindelse med basisanalysens første og yderligere karakterisering af grundvandet, jf. basisanalysebekendtgørelsens bilag I, Del B, som gennemfører artikel 5 i vandrammedirektivet.

Det er Miljøministeriets vurdering, at Danmark allerede i dag foretager den beskrevne karakterisering af tilstrømningsområderne for indvindingssteder for så vidt angår grundvand og overfladevand i drikkevandsdirektivet V, artikel 8, stk. 2, litra a, pkt. i-iv, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1.1. om gældende ret. Der foretages således allerede karakterisering af tilstrømningsområder efter vandplanlægningsloven og vandforsyningsloven. Det forventes, at der efter det foreslåede § 10 a, stk. 3, vil blive fastsat regler om, at disse oplysninger vil skulle indgå i risikovurderingen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1. I det omfang oplysningerne ikke indberettes i dag forventes det, at ministeren efter det foreslåede § 9 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, vil kunne fastsætte regler om indberetning af oplysninger, jf. nærmere lovforslagets pkt. 3.7 om oplysningspligt for andre

offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier inden for lovens område. I det omfang oplysningerne om karakterisering af tilstrømningsområder skal tilvejebringes af kommunalbestyrelser eller regionsråd, vil oplysningerne skulle tilvejebringes og indhentes efter det foreslåede § 10 a, stk. 2.

Efter artikel 8, stk. 2, litra b, skal medlemsstaterne identificere farer og farlige hændelser i tilstrømningsområderne for indvindingssteder af drikkevand og en vurdering af den risiko, som de kan udgøre for drikkevandskvaliteten.

Til brug for risikovurderingen i forhold til farer og farlige hændelser i tilstrømningsområderne for indvindingssteder af drikkevand kan vurderinger af menneskelige aktiviteter indvirkning, jf. artikel 5 i vandrammedirektivet, og oplysninger om signifikante belastninger, der indsamles i overensstemmelse med punkt 2.3-2.5 i direktivets bilag II, om vurdering af menneskelige aktiviteter virkninger på grundvandet, vurdering af virkningerne af ændringer i grundvandsstanden og vurdering af virkningerne af forurening på grundvandskvaliteten, benyttes, jf. artikel 8, stk. 2, afsnit 3.

Oplysninger om menneskelige aktiviteter virkninger på grundvandet fremgår af basisanalysen i forbindelse med den yderligere karakterisering af grundvandet, jf. basisanalysebekendtgørelsens bilag I, Del B, afsnit 2 og 3.

Farer og farlige hændelser kan derudover identificeres i grundvandet i forbindelse med tilsynet og kontrollen af drikkevandet, ligesom det nationale overvågningsprogram for grundvand (GRUMO), jf. nærmere pkt. 3.1.1.1.1.1. om lov om vandplanlægning, vurderer grundvandets kvalitet. Dette er reguleret i vandforsyningsloven med underliggende bekendtgørelser. Fare og farlige hændelser kan også identificeres oppe på landjorden, og bliver identificeret og vurderet af statslige myndigheder, regionsråd og kommunalbestyrelser i medfør af anden lovgivning, f.eks. miljøgodkendelser af virksomheder efter miljøbeskyttelsesloven og kortlægning af forurenede arealer efter jordforureningsloven.

Det er Miljøministeriets vurdering, at Danmark allerede i dag foretager den i drikkevandsdirektivet V, artikel 8, stk. 2, litra b, beskrevne identifikation af farer og farlige hændelser i tilstrømningsområderne for indvindingssteder og vurderingen af den risiko, som de kan udgøre for drikkevandskvaliteten, for så vidt angår grundvand, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1.1.2. om

vandforsyningsloven. Der foretages således allerede identifikation af farer og farlige hændelser i tilstrømningsområderne for indvindingssteder i vandplanlægningsloven og vandforsyningsloven. Det forventes, at der efter det foreslåede § 10 a, stk. 3, vil blive fastsat regler om, at disse oplysninger vil skulle indgå i risikovurderingen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1. I det omfang oplysningerne om identifikation af farer og farlige hændelser i tilstrømningsområderne for indvindingssteder og vurderingen af den risiko, som de kan udgøre for drikkevandskvaliteten, skal tilvejebringes af kommunalbestyrelser eller regionsråd, vil oplysningerne skulle tilvejebringes og indhentes efter det foreslåede § 10 a, stk. 2.

Efter artikel 8, stk. 2. litra c, skal risikovurderingen omfatte en passende kontrol af overfladevand eller grundvand eller begge dele i tilstrømningsområder for indvindingssteder, eller af råvand for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer.

Kontrol af grundvand og overfladevand foretages af det nationale overvågningsprogram for grundvand (GRUMO) i form af overvågningskontrol, jf. vandplanlægningslovens § 31 og overvågningsbekendtgørelsen, hvor der sker en overvågning af grundvandets tilstand, og efter drikkevandsbekendtgørelsens §§ 6-9 og § 12 om vandforsyningernes kontrol af råvand og drikkevand, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1.1 om lov om vandplanlægning og 3.1.1.1.2 om vandforsyningsloven. Vandplanlægningslovens § 31 og overvågningsbekendtgørelsen gennemfører vandrammedirektivets artikel 8 om overvågningskontrol. Drikkevandsbekendtgørelsens § 7, stk. 5, gennemfører vandrammedirektivets artikel 7 om råvandskontrol.

Der forventes fastsat regler efter det foreslåede § 10 a, stk. 3, om, at der til brug for risikovurderingen efter artikel 8, stk. 2, udvælges de parametre, stoffer eller forurenende stoffer, der betragtes som relevante for kontrol, i lyset af de farer og farlige hændelser, som er identificeret i henhold til litra b, om identificerede farer og farlige hændelser eller i lyset af de oplysninger, som vandforsyningerne forelægger, jf. artikel 8, stk. 2, andet afsnit, 3 pkt.

Det er Miljøministeriets vurdering Danmark allerede i dag foretager den i drikkevandsdirektivet V, artikel 8, stk. 2, litra c, kontrol af råvand, både for så vidt angår grundvand og overfladevand, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1.1. om lov om vandplanlægning og 3.1.1.1.2. om vandforsyningsloven. Der foretages således allerede i dag passende kontrol af råvand i tilstrømningsområder for indvindingssteder i vandplanlægningsloven og vandforsyningsloven. Det forventes, at der efter det

foreslåede § 10 a, stk. 3, vil blive fastsat regler om, at disse oplysninger vil skulle indgå i risikovurderingen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1. I det omfang oplysningerne ikke indberettes i dag forventes det, at ministeren efter det foreslåede § 9 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, vil kunne fastsætte regler om indberetning af oplysninger, jf. nærmere lovforslagets pkt. 3.7 om oplysningspligt for andre offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier inden for lovens område. I det omfang oplysningerne om kontrol af råvand i tilstrømningsområderne for indvindingssteder skal tilvejebringes af kommunalbestyrelser eller regionsråd, vil oplysningerne skulle tilvejebringes og indhentes efter det foreslåede § 10 a, stk. 2.

Det er således Miljøministeriets vurdering, at Danmark forventeligt allerede i dag foretager de i drikkevandsdirektiv V, artikel 8, stk. 2, litra a-c, nævnte risikovurderinger i eksisterende regler. Miljøministeriet vurderer dog, at der efter drikkevandsdirektiv V, artikel 8, stk. 1 og 2, skal foretages en samlet risikovurdering, der har særligt fokus på det, der er relevant ift. drikkevand, og som er i tråd med WHO's retningslinjer og tager højde for klimaforandringernes indvirkning på vandressourcerne.

Det forventes på den baggrund, at miljøministeren efter det foreslåedes § 10 a, stk. 1, vil indhente, samle og inddrage alle relevante oplysninger vedrørende risikovurderinger fra landets kommunalbestyrelser, regionsråd og relevante andre offentlige myndigheder, og på den baggrund foretage en samlet vurdering af oplysningerne (risikovurdering) med fokus på drikkevand. Hvis miljøministeren i forbindelse med indhentelsen af oplysninger vedrørende risikovurderinger fra kommunalbestyrelsens, regionsrådet og andre relevante offentlige myndigheder bliver opmærksom på nye risici, f.eks. fysiske områder, nye brancher el.lign., der vil kunne findes problematiske, vil miljøministeren, eventuelt efter indhentelse af yderligere oplysninger efter det foreslåede § 10 a, stk. 2, kunne redegøre for disse i sin risikovurdering. Det forventes at, miljøministeren vil foretage risikovurderingen i tråd med WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual, hvor det blandt andet fremgår, at der skal være en klar forståelse for, hvad der kan gå galt i vandforsyningskæden, herunder i tilstrømningsområderne, for at sikre, at vigtige risici kan identificeres og styres. Endelig forventes det, at miljøministeren vil foretage risikovurderingen ift. klimaforandringernes indvirkning på vandressourcerne, herunder trusler fra klimarelaterede ekstreme vejrforhold, kendte ændringer i menneskelige aktiviteter i indvindingsområdet eller som reaktion på kilderelaterede hændelser.

Det forventes, at miljøministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 2, kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet foretager risikovurdering til brug for den

samlede risikovurdering, hvor kommunalbestyrelsen og regionsrådet er myndighed, og at disse indberetter resultatet af vurderingen.

Det forventes, at miljøministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, vil fastsætte regler om indholdet af den samlede risikovurdering efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, om at risikovurderingen, bør tage højde for klimaforandringernes indvirkning på vandressourcerne, og om at risikovurderingen bør foretages i tråd med WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual, jf. nærmere om præambel 15 i drikkevandsdirektiv V pkt. 3.1.1.2. om drikkevandsdirektiv V.

Det forventes endvidere, at miljøministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, vil fastsætte regler om tidsfrister og revision for risikovurderingen, jf. nærmere pkt. 2.2. og 3.1. om artikel 7, samt om risikovurderingens format. Dette med henblik på at gennemføre kravene til risikovurdering i artikel 8, stk. 2, artikel 7, stk. 4, og artikel 18 i drikkevandsdirektiv V.

Endelig forventes det, at miljøministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, vil fastsætte regler om format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikovurdering og risikostyring efter det foreslåede § 10 a, stk. 2. Dette med henblik på at gennemføre kravene til risikovurdering i artikel 8, stk. 2 og 4, artikel 7, stk. 4, og artikel 18 i drikkevandsdirektiv V.

3.1.1.3.2. Risikostyring

Den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 1, vil indebære, at miljøministeren foretager risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand.

Risikostyringen vil, jf. ovenfor, tage udgangspunkt i grundvand.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 2, vil indebære, at den risikostyring, der foretages af kommunalbestyrelserne og regionalrådene efter den øvrige lovgivnings regler også kan blive omfattet af den samlede risikostyring, som miljøministeren skal foretage.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, vil indebære, at miljøministeren fastsætter nærmere regler om indholdet af risikostyringen, samt risikostyringens format, revision og tidsfrister i overensstemmelse med bl.a. kravene i artikel 8, stk. 4, artikel 7 om tidsfrister og artikel 18 om indsendelse af oplysninger om risikostyring i drikkevandsdirektiv V. Bemyndigelsen vil endvidere

indebære, at miljøministeren fastsætter nærmere regler om format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikostyringer efter det foreslåede stk. 2.

Med hensyn til det nærmere indhold af risikostyringen, så skal denne efter artikel 8, stk. 4, i drikkevandsdirektiv V foretages på grundlag af resultatet af risikovurderingen i artikel 8, stk. 2. På grundlag af resultatet af den artikel 8, stk. 2, udførte risikovurdering skal der således, når det er relevant, træffes de i artikel 8, stk. 4, litra a-d, nævnte foranstaltninger i risikostyringen for at forebygge eller kontrollere de identificerede risici, idet der indledes med de forebyggende foranstaltninger. Der vil med den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, blive fastsat nærmere regler om indholdet, herunder de foranstaltninger, der skal træffes i forbindelse med risikostyringen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1.

De nævnte foranstaltninger, der er nævnt i artikel 8, stk. 4, litra a-d, omfatter definerings og gennemførelse af forebyggende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, definerings og gennemførelse af afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, sikring af passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i overfladevand eller grundvand, eller i begge dele, i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller i råvand, og vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand.

Med hensyn til de i artikel 8, stk. 4, litra a og b, nævnte foranstaltninger, skal definerings og gennemførelse af forebyggende foranstaltninger eller afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, foretages ud over de foranstaltninger, der planlægges eller træffes efter vandrammedirektivets artikel 11, stk. 3, litra d, hvis det er påkrævet for at sikre drikkevandskvaliteten. Hvis det er relevant, medtages disse forebyggende eller afhjælpende foranstaltninger i indsatsprogrammer efter vandrammedirektivets artikel 11.

Vandrammedirektivets artikel 11, stk. 3, litra d, er gennemført ved blandt andet vandplanlægningsloven og bekendtgørelse nr. 797 af 13. juni 2023 om indsatsprogrammer for vandområdedistrikter (indsatsbekendtgørelsen). Det fremgår af indsatsbekendtgørelsens bilag 5, tabel 1, litra d, at vandforsyningsloven, drikkevandsbekendtgørelsen og udpegningsbekendtgørelsen implementerer de grundlæggende foranstaltninger efter vandrammedirektivets artikel 11, stk. 3, litra d.

De forebyggende og afhjælpende foranstaltninger, der skal foretages efter drikkevandsdirektiv V, vil således efter Miljøministeriets vurdering være sådanne foranstaltninger, der ikke planlægges eller træffes af hensyn til drikkevandskvaliteten efter vandforsyningsloven, drikkevandsbekendtgørelsen og udpegningsbekendtgørelsen.

Efter vandforsyningslovens § 13 udarbejder kommunerne en kortlægning af arealanvendelsen, forureningstrusler og naturlig beskyttelse af de pågældende vandressourcer i de udpegede indsatsområder, og en detaljeret opgørelse over behovet for beskyttelse samt retningslinjer og tidsplan for myndighedernes indsats til opnåelse af denne beskyttelse. Det vil endvidere være foranstaltninger ud over de foranstaltninger, som fremgår i forhold til drikkevandsbeskyttelsen efter drikkevandsbekendtgørelsen og udpegningerne af beskyttelseszoner efter udpegningsbekendtgørelsen.

Forebyggende foranstaltninger og afhjælpende foranstaltninger, som ikke er omfattet af vandrammedirektivets artikel 11, stk. 3, litra d, kunne f.eks. være, hvis en virksomhed har forurennet eller forurener og den afhjælpende foranstaltning ville være et påbud efter miljøbeskyttelseslovens § 24, eller at der blev opdaget jordforurening, hvor den afhjælpende foranstaltning ville være, at oprense jorden, eller at en kommune som en forebyggende foranstaltning via lokalplanlægningen forandre arealanvendelsen. Det foreslåede § 10 a, stk. 2, vil indebære, at den risikostyring, der foretages af kommunalbestyrelserne og regionalrådene også kan blive omfattet af den samlede risikostyring, som miljøministeren skal foretage, jf. nærmere ovenfor.

Hvis det er relevant vil de forebyggende eller afhjælpende foranstaltninger blive medtaget i indsatsprogrammerne, som udarbejdes af Miljøstyrelsen efter indsatsbekendtgørelsen, jf. kravet i artikel 8, stk. 4, litra a og b, om, at hvis det er relevant, medtages disse forebyggende foranstaltninger i de indsatsprogrammer, der er omhandlet i vandrammedirektivets artikel 11. Efter vandplanlægningslovens § 22 revideres og ajourføres indsatsprogrammet mindst hvert sjette år. Indsatsprogrammet kan dog også ændres inde i en planperiode, jf. vandplanlægningslovens § 23.

Det fremgår af drikkevandsdirektivets artikel 8, stk. 4, litra a og b, 3. led, at hvis det er relevant, sikrer medlemsstaterne, at forurenere i samarbejde med vandforsyninger og andre relevante interessenter træffer forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i overensstemmelse med vandrammedirektivet.

Miljøministeriet vurderer, at der er taget højde for artikel 8, stk. 4, litra a og b, 3. led, ved vandforsyningslovens § 13 d, stk. 1, hvor det fremgår, at en kommunalbestyrelse eller en almen vandforsyning for at gennemføre en indsatsplan vedtaget efter § 13 eller § 13 a kan indgå aftale med ejeren af eller indehaveren af andre rettigheder over en ejendom om dyrkningspraksis eller andre restriktioner i arealanvendelsen eller indgå aftale om salg af hele eller dele af ejendommen til kommunen eller den almene vandforsyning.

Risikostyringen skal efter artikel 8, stk. 4, litra c, endvidere omfatte en passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i overfladevand eller grundvand eller i begge dele i tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, eller i råvand, som kan udgøre en risiko for menneskers sundhed i forbindelse med vandforbrug eller medføre en uacceptabel forringelse af drikkevandskvaliteten, og som ikke er taget i betragtning i den udførte kontrol, jf. artikel 7 og 8 i vandrammedirektivet. Hvis det er relevant, medtages i de overvågningsprogrammer, der er omhandlet i artikel 8 i vandrammedirektivet.

Vandrammedirektivets artikel 7 om vand, der anvendes til indvinding af drikkevand, er gennemført ved blandt andet drikkevandsbekendtgørelsens § 7 om kontrolprogrammer for grundvand, hvor det blandt andet fremgår, at der skal foretages boringskontrol (råvandskontrol). Vandrammedirektivets artikel 8 omhandler overvågningskontrol. Vandplanlægningslovens § 31 og bekendtgørelse nr. 792 af 13. juni 2023 om overvågning af overfladevandets, grundvandets og beskyttede områders tilstand og om naturovervågning af internationale naturbeskyttelsesområder (overvågningsbekendtgørelsen) gennemfører vandrammedirektivets artikel 8, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1..1.1. om gældende ret.

Det er således Miljøministeriets vurdering, at de forebyggende foranstaltninger eller afhjælpende foranstaltninger, skal foretages ud over de foranstaltninger, der udføres efter kontrolprogrammet. Foranstaltninger, der udføres ud over de foranstaltninger, der udføres efter kontrolprogrammet kan eksempelvis være, at kommunalbestyrelsen, hvis der er grund til at antage, at der findes stoffer eller mikroorganismer i vandet, som kan udgøre en potentiel fare for sundheden, og som ikke er fastlagt i et kontrolprogram eller i den forenkede kontrol, kan træffe afgørelse om, at vandforsyningen kontrollerer disse stoffer eller mikroorganismer, jf. drikkevandsbekendtgørelsens § 9. Kommunalbestyrelsen kan endvidere beslutte, at der skal foretages kontrolmålinger af vandet fra vandforsyningsanlæg udover den kontrol, der er omfattet af §§ 6-9 i drikkevandsbekendtgørelsen, hvis kommunalbestyrelsen finder det nødvendigt, jf. drikkevandsbekendtgørelsens § 12. Det foreslåede § 10 a, stk. 2, vil indebære, at den risikostyring, der foretages af kommunalbestyrelserne

og regionalrådene også kan blive omfattet af den samlede risikostyring, som miljøministeren skal foretage, jf. nærmere ovenfor.

Disse forebyggende foranstaltninger og afhjælpende foranstaltninger kunne endvidere være, hvis der opstår ny viden om et stof, som er med i kontrollen efter drikkevandsbekendtgørelsen, f.eks. med PFAS, hvor der fastsættes en ny kravværdi, eller hvor der var fund i fødevarer i nærheden af en brandøvelsesplads. Dette har betydet en kortlægning af områder, hvor disse PFAS har været anvendt.

Hvis det er relevant, vil de forebyggende eller afhjælpende foranstaltninger blive medtaget i overvågningsprogrammerne, som udarbejdes af Miljøstyrelsen efter overvågningsbekendtgørelsen, jf. kravet i artikel 8, stk. 4, c, om, at hvis det er relevant, medtages denne kontrol i de overvågningsprogrammer, der er omhandlet i vandrammedirektivets artikel 8.

Med hensyn til de i artikel 8, stk. 4, litra d, nævnte foranstaltninger, skal der foretages en vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, som omhandlet i vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, om oprettelse af beskyttelseszoner for drikkevandsforekomster, og andre relevante zoner.

Vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, er gennemført ved blandt andet vandforsyningslovens § 11 a og udpegningsbekendtgørelsen, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1.1.2. om vandforsyningsloven. Herudover er der oprettet andre relevante zoner i f.eks. miljøbeskyttelsesloven, husdyrbrugloven m.v., jf. nærmere jf. nærmere pkt. 3.1.1.1.1.2.2. om vandforsyningsloven.

Det er Miljøministeriets vurdering, at der skal ske en vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, som omhandlet i vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, og andre relevante zoner. Hvis det herefter findes relevant at oprette nye beskyttelseszoner og andre relevante zoner, vil dette som udgangspunkt kræve lovændring som følge af den indgribende karakter.

Det er Miljøministeriets vurdering, at Danmark forventeligt allerede i dag foretager de i drikkevandsdirektiv V, artikel 8, stk. 4, litra a-d, nævnte risikostyringer i eksisterende regler. Miljøministeriet vurderer dog, at der efter drikkevandsdirektiv V, artikel 8, stk. 1 og 4, skal foretages en samlet risikostyring, der har særligt fokus på det, der er relevant ift. drikkevand, og

som er i tråd med WHO's retningslinjer og tager højde for klimaforandringernes indvirkning på vandressourcerne.

Det forventes på den baggrund, at miljøministeren efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, vil indhente, samle og inddrage alle relevante oplysninger vedrørende risikostyringer fra landets kommunalbestyrelser, regionsråd og andre relevante offentlige myndigheder, og på den baggrund foretage en samlet vurdering af oplysningerne (risikostyring) med fokus på drikkevand. Det forventes, at miljøministeren vil inddrage og benytte WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual risikostyringen og risikostyre ift. klimaforandringernes indvirkning på vandressourcerne klimaforandringer. Hvis miljøministeren i forbindelse med indhentelsen af oplysninger vedrørende risikostyringer fra kommunalbestyrelsens, regionsrådet og relevante offentlige styrelser bliver opmærksom på manglende risikostyring, f.eks. at der findes fysiske områder, nye brancher, anvendelse af faglige stoffer el.lign., der vil kunne findes problematiske, vil miljøministeren, eventuelt efter indhentelse af yderligere oplysninger efter det foreslåede § 10 a, stk. 2, kunne redegøre for disse i sin risikostyring. Det forventes, at miljøministeren vil foretage risikostyringen i tråd med WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual, hvor det blandt andet fremgår, at der skal være en klar forståelse for, hvad der kan gå galt vandforsyningskæden, herunder i tilstrømningsområderne, for at sikre, at vigtige risici kan identificeres og styres. Endelig vil miljøministeren vurdere behovets for risikostyring, hvis klimaforandringer har indvirkning på drikkevandets kvalitet.

Det forventes, at miljøministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 2, kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet foretager risikostyring til brug for den samlede risikovurdering og risikostyring, hvor kommunalbestyrelsen og regionsrådet er myndighed, og at de indberetter hvilke foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat til miljøministeren. Det forventes, at miljøministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, vil fastsætte regler om indholdet af den samlede risikostyring efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, om at risikovurderingen, mere effektivt bør tage højde for klimaforandringernes indvirkning på vandressourcerne, og om at risikostyringen bør foretages i tråd med WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual, jf. nærmere om præambel 15 i drikkevandsdirektiv V pkt. 3.8.2. om drikkevandsdirektiv V.

Det forventes endvidere, at miljøministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, vil fastsætte regler om tidsfrister og revision af risikostyringen, jf. nærmere pkt. 2.2. og 3.1. om

artikel 7, samt om risikostyringsformat. Dette med henblik på at gennemføre kravene til risikostyring i artikel 8, stk. 4, artikel 7, stk. 4, og artikel 18 i drikkevandsdirektiv V. Endelig forventes det, at miljøministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, vil fastsætte regler om format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikovurdering og risikostyring efter det foreslåede § 10 a, stk. 2. Dette med henblik på at gennemføre kravene til risikovurdering i artikel 8, stk. 2, artikel 7, stk. 4, og artikel 18 i drikkevandsdirektiv V.

3.1.2. Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici

Ressortansvaret for reguleringen af forbrugernes fordelingsnet er delt mellem Miljøministeriet og Social-, Bolig- og Ældreministeriet.

Miljøministeriet har ressort for kvaliteten af det drikkevand, som leveres til forbrugernes vandhaner. Derudover har Miljøministeriet ved kongelig resolution pr. 1. september 2023 overtaget ressort for sager vedrørende sundheds- og hygiejnekrav til byggevarer i kontakt med drikkevand, herunder krav om, at vandhaner, vandrør og lignende ikke må medføre afsmitning af forurenende stoffer, f.eks. bly, til drikkevandet. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2 om minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Social-, Bolig- og Ældreministeriet har ressort for byggevarernes fysiske-mekaniske egenskaber og for de særlige risici, der relateres til installation og drift af byggevarer, f.eks. sundhedsmæssige risici som følge af forekomst af bakterien, *Legionella Pneumophila* (i det følgende forenklet omtalt som Legionella).

3.1.2.1. Gældende ret

Gældende ret indeholder ikke regler om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet. Gældende ret indeholder heller ikke regler om foranstaltninger, der skal træffes alene for at imødegå potentielle risici for forringelse af vandets kvalitet, der kan tilskrives forbrugernes fordelingsnet.

»Forbrugernes fordelingsnet« er i dansk ret den del af vandforsyningskæden, som er placeret inden for ejendoms skel. Dette omfatter nærmere bestemt jordledninger på ejendommens grund og vandinstallationer i en bygning frem til og med tapstedet, dvs. forbrugers tapstane. Denne afgrænsning har baggrund i definitionen i artikel 2, nr. 2, i drikkevandsdirektiv IV som præciseret i

artikel 2, nr. 2, i drikkevandsdirektiv V, jf. pkt. 3.1.2.2., og i drikkevandsbekendtgørelsen. Der henvises i øvrigt til pkt. 1 vedrørende begrebet »vandforsyningskæden«.

3.1.2.1.1. Vandforsyningslovgivningen

Inden for Miljøministeriets ressort findes en række bestemmelser om foranstaltninger, som kommunalbestyrelsen skal træffe, når der er konstateret overskridelse af fastsatte kvalitetskrav, der kan tilskrives en bygnings eller virksomheds ledninger eller vandinstallationer, dvs. forbrugernes fordelingsnet. Endvidere er der regler om, at kommunalbestyrelsen skal sikre, at forbrugerne informeres om sådanne overskridelser, herunder om eventuelle foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe. Disse regler findes i vandforsyningslovens § 62, stk. 1, 2 og 6 og i drikkevandsbekendtgørelsens § 14. Det følger endvidere af drikkevandsbekendtgørelsens § 12, stk. 2, at kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om, at det påhviler ejeren af bygningen eller virksomheden at lade udføre supplerende kontrolmålinger af vandets kvalitet samt undersøgelser af bygningens og virksomhedens vandinstallationer til opsporing af eventuelle forureningskilder, og at kommunalbestyrelsen kan pålægge ejeren at betale for disse undersøgelser, hvis det er fundet godtgjort, at det vand, som leveres af vandforsyningen, ikke er forureningskilden.

De nævnte regler i drikkevandsbekendtgørelsen er fastsat i medfør af § 60, stk. 2, 1. pkt., i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren kan fastsætte regler om tilsynet med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer. ”Forbrugernes fordelingsnet” er omfattet af begrebet ”vandforsyningssystemer” svarende til den del, der er placeret inden for ejendoms skel. Der sondres i reglerne mellem på den ene side forbrugernes fordelingsnet, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, f.eks. vandinstallationer i skoler, hospitaler og restauranter, og på den anden side forbrugernes fordelingsnet, hvor vandet ikke leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, f.eks. vandinstallationer i private ejendomme. Sondringen er en gennemførelse af artikel 6, stk. 2, i drikkevandsdirektiv IV.

Kvalitetskravene fastsættes i medfør af § 59, stk. 3, i vandforsyningsloven.

For nærmere om disse regler og om begrebet ”vandforsyningssystemer” henvises til pkt. 3.4.1. om gældende ret for udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brugen af drikkevand, hvis vandet ikke lever op til kravene.

Kommunalbestyrelsen eller vandforsyningen, hvis den er bemyndiget hertil af kommunalbestyrelsen eller miljøministeren, kan foretage undersøgelser i offentlige og private

ejendomme uden retskendelse mod forevisning af legitimation for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven, herunder foretagelse af vandprøver for at tilvejebringe oplysninger om vandkvaliteten i en ejendom. Dette følger af vandforsyningslovens § 64.

3.1.2.1.2. Byggelovgivningen

Det er gennemgående for byggeloven og den måde, hjemlerne er udmøntet i bekendtgørelser, at bygningsejeren er den ansvarlige for at holde bygningen i lovlig stand og for at afholde alle omkostninger forbundet med ejerskabet af bygningen. Det giver sig bl.a. udtryk i lovens § 17, ifølge hvilken det påhviler ejeren at berigtige forhold, som er i strid med loven.

Inden for Social-, Bolig- og Ældreministeriets ressort varetages hensynet til vandkvaliteten og mennesker sundhed, herunder smitte med Legionella, med hjemmel i byggeloven.

Ifølge byggelovens § 6, stk. 1, litra b), kan der i bygningsreglementet bl.a. fastsættes regler om udførelse, indretning og brug af bebyggelse med hensyn til udførelsen af tekniske installationer. Ifølge byggelovens § 6, stk. 3, kan der i bygningsreglementet endvidere af sikkerheds- og sundhedsmæssige hensyn fastsættes regler om drift og vedligeholdelse af tekniske installationer, som finder anvendelse på såvel nye som bestående anlæg. Af bygningsreglementet fremgår bl.a., at drift og vedligehold af vandinstallationer skal ske, sådan at vandtemperaturen ved tapstederne for varmt vand ikke kommer under 50 grader.

Kommunalbestyrelsen er bygningsmyndighed ifølge byggelovens § 16 C, stk. 1, og skal som bygningsmyndighed efter byggelovens § 16 C, stk. 3, søge et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre det er af ganske underordnet betydning.

De opgaver, der efter byggeloven skal varetages af kommunerne, kan gebyrfinansieres.

Byggelovens § 28, stk. 7, hjemler fastsættelse af regler om gebyr for kommunens behandling af byggeansøgninger. Byggelovens § 28, stk. 4, hjemler fastsættelse af regler om opkrævning af gebyr for en række øvrige opgaver under byggeloven, herunder ifølge regler fastsat i medfør af § 4 A (målere til individuel måling af forbrugsposter til el, gas, vand og varme), § 6, stk. 3 (bygningsreglementets regler om drift og vedligeholdelse af tekniske installationer) og § 15 (rensning af skorstene og røgkanaler).

Byggelovens § 28, stk. 4 (dengang stk. 3), blev indført ved lov nr. 270 af 2. maj 1990. Det fremgår af bemærkningerne, at bestemmelsen giver mulighed for, at der kan fastsættes gebyrer for de brandværnsforanstaltninger, der skal gennemføres, og for de drift- og vedligeholdelsesforanstaltninger, som indførtes ved samme lov.

3.1.2.2. Drikkevandsdirektiv V

Det følger af artikel 10, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne skal sikre, at der foretages en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, og at der, hvor der konstateres risici for menneskers sundhed, træffes foranstaltninger for at fjerne eller mindske disse risici.

Ved "forbrugernes fordelingsnet" forstås rør, fittings og anordninger, som er installeret mellem vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand i både offentlige og private ejendomme, og distributionsnettet, men kun hvis de i henhold til gældende national ret ikke er vandforsyningens ansvar i dennes egenskab af vandforsyning, jf. artikel 2, nr. 2. Der er tale om en videreførelse af definitionen fra drikkevandsdirektiv IV, dog med en præcisering af, at der er tale om levering af drikkevand til både offentlige og private ejendomme.

Risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet omfatter to elementer, jf. artikel 10, stk. 1. Først skal der foretages en generel analyse af de potentielle risici, der er forbundet med forbrugernes fordelingsnet og tilhørende produkter og materialer, og om disse potentielle risici påvirker vandkvaliteten på det sted, hvor det tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand. Denne generelle analyse indebærer ikke en analyse af individuelle ejendomme.

Herefter skal der i ejendomme, hvor der måtte være konstateret specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed i forbindelse med ovennævnte generelle analyse, foretages en kontrol af de parametre, der er opført i direktivets bilag I, del D.

Bilag I, del D, fastsætter på nuværende tidspunkt kun parameterværdier for Legionella og bly. Kommissionen vil dog kunne tilføje yderligere stoffer på et senere tidspunkt, eftersom Kommissionen hvert femte år skal tage bilaget op til revision på baggrund dels af den tekniske og videnskabelige udvikling, dels af datasæt, som medlemsstaterne skal etablere og ajourføre hver sjette år fra og med den 12. januar 2029 med oplysninger om risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, jf. direktivets artikel 18 og 20. De fastsatte parameterværdier i direktivet er minimumskrav, og medlemsstaterne kan fastsætte strengere værdier i national ret, jf. artikel 5, stk.

2, jf. stk. 1. For så vidt angår parameterværdien for bly, der i bilaget er fastsat til 10 µg/l, fremgår det eksplicit af bilaget, at medlemsstaterne bør gøre deres yderste for at nå den lavere værdi på 5 µg/l senest den 12. januar 2036. Derudover følger det af direktivets artikel 5, stk. 3, at medlemsstaterne fastsætter værdier for supplerende parametre, der ikke er opført i bilag I, hvis hensyn til menneskers sundhed på dens nationale territorium eller en del af dette gør det nødvendigt. Sådanne nationalt fastsatte værdier skal mindst opfylde kravene i artikel 4, stk. 1, litra a, dvs. skal udgøre en potentiel fare for menneskers sundhed.

Hvad angår kontrollen af Legionella eller bly kan medlemsstaterne beslutte at fokusere kontrollen af disse parameterværdier på prioriterede ejendomme, jf. artikel 10, stk. 1, 2. afsnit. Ved ”prioriterede ejendomme” forstås større ejendomme, som ikke er husstande, med mange brugere, der potentielt udsættes for vandrelaterede risici, navnlig store ejendomme til offentlig brug, som medlemsstaterne identificerer, jf. direktivets artikel 2, nr. 4. Prioriterede ejendomme kan eksempelvis være hospitaler, plejehjem, børneoplysningsfaciliteter, skoler, uddannelsesinstitutioner, bygninger med indkvarteringsmuligheder, restauranter, barer, sports- og indkøbscentre, fritids-, rekreative- og udstillingsfaciliteter, fængsler og campingpladser, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 19.

EU-Kommissionen har oplyst Miljøministeriet, at bestemmelsen i artikel 10, stk. 1, 2. afsnit om, at medlemsstaterne kan beslutte at fokusere kontrollen af Legionella eller bly på prioriterede ejendomme, ikke nødvendigvis betyder, at medlemsstaterne ikke skal kontrollere for Legionella og bly i ikke-prioriterede ejendomme. Dette afhænger ifølge EU-Kommissionen af, hvordan prioriterede ejendomme identificeres af medlemsstaterne, og af hvilke ejendomme, som under den generelle analyse identificeres på grund af specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed. Det er Miljøministeriets vurdering, at reglerne ikke er helt klare på dette punkt, men at det samlet set, må forstås sådan, at beslutningen om, hvor, hvordan og hvornår, der føres kontrol, skal afspejle alvoren af de risici, som er konstaterede som led i den generelle analyse.

Det følger derudover af artikel 13, stk. 2, litra b, at der, til opfyldelse af forpligtelsen i artikel 13, stk. 1 om at sikre regelmæssig kontrol af alt drikkevand, skal opstilles passende kontrolprogrammer, som blandt andet omfatter kontrol af de parametre, der er opført i bilag I, del D, med henblik på risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, jf. artikel 10, stk. 1, litra b. Pligten til at opstille passende kontrolprogrammer kendes allerede fra drikkevandsdirektiv IV, men

det er noget nyt, at kontrolprogrammerne også skal omfatte kontrollen af parametre, der vedrører forbrugernes fordelingsnet. EU-Kommissionen har oplyst Miljøministeriet, at denne nye bestemmelse betyder, at kontrollen af parametrene i bilag I, del D skal være inkluderet i kontrolprogrammet for den regelmæssige kontrol, men at der for disse parametre ikke gælder en minimumsprøvetagningsfrekvens.

Det er desuden medlemsstaterne selv, der fastlægger, hvordan den regelmæssige kontrol skal foregå, herunder hvem, der foretager den, jf. artikel 13, stk. 1 og præambelbetragtning nr. 29. Direktivet stiller således ikke krav om, at kontrollen af f.eks. parametrene i bilag I, del D, nødvendigvis udføres af vandforsyninger.

Konkluderes det på grundlag af den generelle analyse, at forbrugernes fordelingsnet eller de relaterede produkter og materialer indebærer en risiko for menneskers sundhed, eller godtgør den efterfølgende kontrol af de identificerede ejendomme, at parametrene i bilag I, del D, ikke opfyldes, skal medlemsstaterne sikre, at der træffes passende foranstaltninger for at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af de parameterværdier, der er fastsat i bilag I, del D, jf. artikel 10, stk. 2. Er der tale om Legionella, skal disse foranstaltninger som minimum være rettet mod prioriterede ejendomme.

For at mindske risici i forbindelse med distribution af drikkevand til forbrugerne i alle forbrugernes fordelingsnet skal medlemsstaterne desuden sikre, at en række nærmere angivne foranstaltninger tages i betragtning, og at de foranstaltninger, der er relevante, træffes, jf. artikel 10, stk. 3. Det er Miljøministeriets vurdering, at denne forpligtelse gælder generelt, og således ikke er begrænset til prioriterede eller identificerede ejendomme eller til bestemte parametre.

De foranstaltninger, som skal tages i betragtning, er tilskyndelse af ejere af offentlige og private ejendomme til at udføre en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, underretning af forbrugere og ejere af offentlige og private ejendomme om foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af kvalitetsstandarder for drikkevand på grund af forbrugernes fordelingsnet, rådgivning af forbrugere om betingelserne for forbrug og brug af drikkevand og om mulige foranstaltninger for at undgå, at nævnte risici genopstår, fremme af uddannelse af blikkenslagere og andre fagfolk, der beskæftiger sig med forbrugernes fordelingsnet og installation af byggevarer og -materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, indførsel af effektive kontrol- og styringsmæssige foranstaltninger for så vidt angår Legionella for at forebygge

og imødegå eventuelle sygdomsudbrud, og, hvis det er økonomisk og teknisk muligt, gennemførelse af foranstaltninger til udskiftning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes eksisterende fordelingsnet.

Fristen for gennemførelse af den første risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og for at træffe de nødvendige foranstaltninger i forlængelse heraf er den 12. januar 2029, jf. artikel 7, stk. 1, litra c. Risikovurderingen skal herefter revideres hvert sjette år og ajourføres om nødvendigt. Fristen er dog ikke til hinder for, at medlemsstaterne sikrer, at der hurtigst muligt træffes foranstaltninger, når risici er konstateret og vurderet, jf. direktivets artikel 7, stk. 7.

Fristen for gennemførelse af risikovurdering og opfølgende foranstaltninger i henhold til artikel 10 skal ses i sammenhæng med bestemmelsen i artikel 18, stk. 1, litra b, nr. ii og iii. Herefter skal medlemsstaterne senest den 12. januar 2029 etablere og efterfølgende hvert sjette år ajourføre et datasæt med oplysninger om risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet. Disse datasæt skal indeholde oplysninger om resultaterne af de kontroller, der er gennemført i henhold til artikel 10, stk. 1, første afsnit, litra b (for nuværende af bly og Legionella), og kortfattede oplysninger om foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 10, stk. 2 og 3, herunder oplysninger om typen af foranstaltninger og fremskridt, der er gjort. Der henvises til pkt. 3.7.2. for nærmere om artikel 18.3.1.2.3. Miljøministeriets og Social-, Bolig- og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.1.2.3.1. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljøministeriets vurdering, at vandforsyningslovens § 59, stk. 3, indeholder hjemmel til at fastsætte parameterværdierne af relevans for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, som er fastsat i direktivets bilag I, del D. Det bemærkes, at den nationalt fastsatte parameter for bly på 5 ug/l bibeholdes, jf. nærmere herom under pkt. 2.3.

Det er dog Miljøministeriets vurdering, at vandforsyningsloven ikke indeholder hjemmel til at fastsætte regler om, at der skal foretages en generel analyse af de potentielle risici, der er forbundet med forbrugernes fordelingsnet og tilhørende produkter og materialer.

Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at lovens § 60, stk. 2, 1. pkt., indeholder hjemmel til at fastsætte visse regler om forbrugernes fordelingsnet, herunder kontrol og foranstaltninger, men

ikke tilstrækkelig hjemmel til at fastsætte regler om, at kontrol skal foretages i ejendomme, hvor en generel analyse har konstateret specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed, eller regler om, at der på baggrund af en risikovurdering skal træffes passende foranstaltninger for at fjerne eller mindske risici for manglende overholdelse af bestemte parameterverdier.

Loven indeholder heller ikke hjemmel til at fastsætte regler om specifikke foranstaltninger, der skal tages i betragtning for at mindske risici i forbrugernes fordelingsnet, og træffe dem, der betragtes som relevante, som f.eks. foranstaltninger til udskiftning af komponenter fremstillet af bly. Endvidere er der ikke i loven hjemmel til, at andre myndigheder end kommunalbestyrelsen, som f.eks. Miljøstyrelsen, kan træffe foranstaltninger.

Samlet set er det derfor Miljøministeriets vurdering, at der i dansk ret ikke er hjemmel til at fastsætte regler til gennemførelse af de nye forpligtelser i artikel 10, således at det sker på en ensartet måde og i et samlet omfang, som direktivet forudsætter.

Med henblik på at sikre gennemførelse af direktivets artikel 10, stk. 1, foreslås med lovforslagets § 1, nr. 22, at miljøministeren vil skulle foretage risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og tilhørende produkter og materialer og disses påvirkning af vandkvaliteten på det sted, hvor det tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand, jf. det foreslåede § 59 b, stk. 1, 1. pkt., i vandforsyningsloven.

Det foreslås endvidere, at ministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om risikovurderingens indhold, format, revision og tidsfrister herfor, jf. det foreslåede § 59 b, stk. 3, 1. led. Den foreslåede bemyndigelse forventes udnyttet til at fastsætte regler dels om den generelle analyse, og dels om den kontrol af de parametre, der er fastsat i direktivets bilag I, del D, i ejendomme, hvor der er konstateret specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed i forbindelse med den generelle analyse.

Derudover foreslås det, at ministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen skal foretage dele af risikovurderingen, jf. det foreslåede § 59 b, stk. 2, 1. pkt. Det forventes, at adgangen hertil vil blive udnyttet til at bestemme at kommunalbestyrelsen skal foretage den del af risikovurderingen, som er fastsat i direktivets artikel 10, stk. 1, litra b, og som omfatter kontrol af de parametre, der er opført i bilag I, del D, i ejendomme, hvor der er konstateret specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed i forbindelse med den generelle analyse. Kontrollen vil kunne fokuseres på

prioriterede ejendomme, såfremt den generelle analyse giver grundlag herfor, jf. nærmere herom under pkt. 3.1.2.2.

Med henblik på at sikre gennemførelse af direktivets artikel 10, stk. 2 og 3, foreslås med lovforslagets § 1, nr. 22, endvidere, at miljøministeren vil skulle træffe foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet, jf. det foreslåede § 59 b, stk. 1, 2. pkt., i vandforsyningsloven.

Det foreslås endvidere, at ministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, der skal træffes eller tages i betragtning for at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet, jf. det foreslåede § 59 b, stk. 3, 2. led. Den foreslåede bemyndigelse forventes dels udnyttet til at fastsætte regler om passende foranstaltninger, der skal træffes for at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af de parameterværdier, der er fastsat i bilag I, del D, jf. artikel 10, stk. 2.

Dels forventes den foreslåede bemyndigelse anvendt til fastsættelse af regler, der indebærer, at de foranstaltninger, der er opregnet i direktivets artikel 10, stk. 3, litra a-f, og som er relevante for Miljøministeriets ressort, vil blive taget i betragtning og, hvor relevante, truffet for at mindske risici i forbindelse med distribution til forbrugere i alle forbrugernes fordelingsnet. De foranstaltninger, der herefter vil skulle tages i betragtning og i givet fald gennemføres, omfatter tilskyndelse af ejere af offentlige og private ejendomme til at udføre risikovurdering af den pågældende ejendoms fordelingsnet, underretning af forbrugere og ejere af offentlige og private ejendomme om foranstaltninger de bør træffes med henblik på at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af kvalitetsstandarder for drikkevand som følge af forhold i ejendommens fordelingsnet, rådgivning af forbrugerne om betingelserne for forbrug og brug af drikkevand og om mulige foranstaltninger for at undgå, at nævnte risici genopstår, og, for så vidt angår bly, gennemførelse af foranstaltninger til udskiftning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes fordelingsnet hvis det er økonomisk og teknisk muligt.

Derudover foreslås det, at ministeren skal kunne bestemme, at kommunalbestyrelsen eller ejere af offentlige eller private bygninger skal træffe eller bidrage til foranstaltninger omfattet af § 59 b, stk. 1, 2. pkt., jf. det foreslåede § 59 b, stk. 2, 2. pkt. Det forventes, at adgangen hertil vil blive udnyttet i den udstrækning, det er nødvendigt for at opfylde kravene i artikel 10, stk. 2 og 3.

Det er hensigten, at de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser vil blive udmøntet i drikkevandsbekendtgørelsen. Med henblik på at sikre implementering af artikel 10 inden for fristen den 12. januar 2029, jf. artikel 7, stk. 1, litra c, forventes det, at fastsættelse af regler ved bekendtgørelse vil ske med ikrafttræden senest den 1. januar 2027.

Det forventes, at miljøministeren i medfør af den foreslåede § 9 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, vil fastsætte regler, der sikrer gennemførelse af artikel 18, stk. 1, litra b, nr. ii og iii, om, at kommunalbestyrelsen skal indberette oplysninger til miljøministeren om resultatet af den kontrol, der er udført, og de foranstaltninger, der er truffet, i henhold til regler fastsat i medfør af det foreslåede § 59 b, stk. 3, herunder om typen af foranstaltninger, der truffet, og om de fremskridt, der er gjort. Det vil endvidere være muligt, at miljøministeren i medfør af den foreslåede § 9 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, fastsætter regler om, at andre offentlige myndigheder, vandforsyninger eller laboratorier skal indberette oplysninger til brug for den generelle analyse. For nærmere herom henvises til pkt. 3.5.3.

Endelig er det Miljøministeriets vurdering, at den kontrol af vandet i ejendomme, der forventes udført som led i risikovurderingen i henhold til regler udstedt i medfør af den foreslåede § 59 b, stk. 3, 1. led, vil kunne medføre udgifter for miljøministeren eller kommunalbestyrelsen. Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at bemyndigelsen i § 60, stk. 2, 1. pkt. i vandforsyningsloven ikke giver hjemmel til fastsættelse af regler om opkrævning og betaling af gebyrer til dækning af myndighedernes omkostninger ved udførelse af kontrol som led i risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet.

På denne baggrund foreslås det derfor endvidere, at miljøministeren bemyndiges til ved bekendtgørelse at fastsætte regler om opkrævning og betaling af gebyrer til hel eller delvis dækning af myndighedernes omkostninger ved udførelsen af kontrol, og at der herunder kan fastsættes regler om, at opkrævning og betaling af disse gebyrer skal ske elektronisk, jf. lovforslagets § 1, nr. 22, vedrørende indsættelse af § 59 b, stk. 4. Den foreslåede bemyndigelse vil kunne udnyttes til at fastsætte regler om, at ejere af offentlige eller private ejendomme, der omfattes af den kontrol af vandet i deres ejendomme, der skal gennemføres som led i risikovurderingen, vil skulle betale et gebyr til myndighederne for udførelsen af denne kontrol.

For så vidt angår bestemmelsen i direktivets artikel 13, stk. 2, litra b, om kontrolprogrammer, er det Miljøministeriets vurdering, at lovens § 60, stk. 2, 1. pkt., sammenholdt med det foreslåede § 59 b, stk. 3, 1. led, vil give hjemmel til at fastsætte regler til gennemførelse heraf.

For uddybning henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 22, herunder for en nærmere beskrivelse af begrebet forbrugernes fordelingsnet.

3.1.2.3.2. Social-, Bolig og Ældreministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Social-, Bolig- og Ældreministeriets vurdering, at det er nødvendigt at ændre byggeloven for at sikre, at der er hjemmel til at kunne gennemføre alle dele af drikkevandsdirektivets krav i artikel 10 om kontrol, hvor der på baggrund af risikovurderingen er konstateret specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed i forbrugernes fordelingsnet, samt parameterverdier og indberetning af kontroller.

Med henblik på at sikre af direktivet i dansk ret foreslås derfor med lovforslagets § 2, nr. 1, at social- og boligministeren i § 4 F, stk. 1, bemyndiges til at fastsætte regler om drift og vedligeholdelse af installationer, som skal sikre, at nye såvel som eksisterende bygninger kan fungere sundhedsmæssigt tilfredsstillende.

Den foreslåede bemyndigelse forventes udnyttet til at fastsætte regler om, hvordan ejere af bygninger skal forholde sig med henblik på at sikre, at bygningsinstallationer ikke udgør en sundhedsrisiko.

At placere ansvaret hos bygningsejeren vil være i overensstemmelse med den almindelige funktionsmåde for byggeloven og tilhørende bekendtgørelser, herunder fx den nuværende bekendtgørelse nr. 1399 af 12. december 2019 om bygningsreglement 2018 og bekendtgørelse nr. 541 af 22. maj 2017 om brandværnsforanstaltninger for aftrækssystemer og fyringsanlæg (skorstensfejerbekendtgørelsen).

Der tænkes først og fremmest på vandinstallationer, men legionella kan i visse tilfælde stamme fra andre typer af installationer end netop vandinstallationer, det kan også være fx køletårne, som giver anledning til luftbåren smitte via aerosoler. Derfor benyttes ordet ”installationer” i lovforslaget, som således ikke begrænses til vandinstallationer, dog stadig med sundhed som det overordnede hensyn.

Et hensyn til at undgå risiko for legionella er varetaget i de eksisterende regler i bygningsreglementet, ligesom hensynet til at undgå legionella eventuelt vil kunne konstateres varetaget ved eksisterende supplerende administrative tiltag i forskellige dele af den offentlige forvaltning, fx i sundhedssektoren. Det forventes derfor, at udmøntningen af hjemmelen bliver til på

baggrund af en nærmere afdækning af, hvilke regler der allerede gælder, og hvilke ressortmyndigheder disse henhører under. Hjemmelen forankres i Social-, Bolig- og Ældreministeriet, og kan udformes som opsamlende hvor ikke andet gælder, eller kan træde i stedet for de forholdsregler, der måtte konstateres at finde anvendelse allerede. Det vil smidiggøre udmøntningen af regler i bekendtgørelsesform, at reglerne ikke nødvendigvis skal indgå i bygningsreglementet. Ordvalget i den foreslåede § 4 F skal således give mulighed for en fleksibel tilrettelæggelse af samspillet mellem bygningsreglementet, andre eksisterende tiltag, og nye selvstændige regler i medfør af den foreslåede § 4 F. Herefter kan der ved dialog mellem ressortområderne træffes beslutning om, hvordan hjemmelen bedst udmøntes.

For de ejendomme, hvor der i forbindelse med den generelle analyse er konstateret specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed, stiller drikkevandsdirektivets artikel 10, stk. 1, litra b, krav om, at der udføres kontrol af relevante parametre.

På baggrund af den foreslåede § 4 F, stk. 2, vil der kunne fastsættes regler om kontrol af direktivets parameterværdier. Det kan tænkes gennemført som en pligt for bygningsejeren til for egen regning at søge en kontrol foretaget, hvilket kan omfatte krav om udtagning og analyse af vandprøver og også kan omfatte fastsættelse af metoder for prøveudtagning og analyse, eventuelt ved henvisning til tekniske specifikationer. Det er som udgangspunkt tanken, at opgaven vil kunne varetages af et privat laboratorium på markedsvilkår. Dette overlades dog til udmøntningen, og principielt kan det også komme på tale, at opgaven helt eller delvist varetages af kommunen.

Hvad angår Legionella kan medlemsstaterne beslutte at fokusere kontrollen på prioriterede ejendomme, jf. nærmere herom afsnit 3.2.2. Den foreslåede bemyndigelse forudsættes derfor også at skulle give mulighed for, at der kan foretages en afgrænsning af prioriterede ejendomme, som kontrollen kan begrænses til.

Social-, Bolig- og Ældreministeriet vil i overensstemmelse med drikkevandsdirektivets artikel 10, stk. 1, litra a, foretage en generel analyse af de potentielle risici, der er forbundet med forbrugernes fordelingsnet. I den forbindelse vil ministeriet anmode øvrige myndigheder og relevante institutioner om bistand, hvor det findes relevant, herunder også med henblik på vurdering af potentielle sundhedsfarer. Denne generelle analyse vil danne grundlag for udmøntningen af de

foreslåede bemyndigelsesbestemmelser på bekendtgørelsesniveau om kontrol, således at disse kan målrettes en dansk kontekst.

Det bemærkes, at de befolkningsgrupper, som i dansk kontekst må forventes at være i særlig risiko, også kan forventes at opholde sig i andre typer af bygninger, end der er lagt op til i drikkevandsdirektivets præambelbetragtning nr. 19. Reglerne om kontrol kan derfor ikke nødvendigvis forventes at svare overens med præambelns eksempler.

Udpegningen vil som udgangspunkt baseres på konklusionerne fra den generelle analyse. Dette særligt henset til, at den efterfølgende kontrol og øvrige potentielle foranstaltninger målrettes de ejendomme, hvor en indsats vil have den største sundhedsmæssige effekt.

Hvor en parameterværdi ifølge direktivet konstateres overskredet, vil der være pligt til at træffe passende foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet forbundet med forbrugernes fordelingsnet.

Inden for byggelovens anvendelsesområde vil passende foranstaltninger som udgangspunkt kunne tænkes relateret til drift og vedligehold, og vil muligvis være omfattet allerede af dele af bygningsreglementet, hvilket tænkes samordnet med de nye regler om kontrol.

De passende foranstaltninger kan således i første omgang være en nøjere iagttagelse af de regler, der finder anvendelse, så som at sikre vandtemperaturen eller iagttage risikovurdering efter Rørcenteranvisning 017. Der kan også vise sig behov for at fastsætte supplerende regler om, hvordan en bygningsejer nærmere bestemt skal forholde sig ved overskridelse af parameterværdier.

Sluttelig bemyndiges social- og boligministeren i den foreslåede § 4 F, stk. 3, til at fastsætte regler om indberetning af oplysninger til en myndighed om de udførte kontroller efter den foreslåede § 4 F, stk. 2, sammen med oplysning om de foranstaltninger, som træffes, hvor kontrollen viser overskridelse af parameterværdier. Dette indføres med henblik på videregivelse af oplysningerne til brug for kontrolprogrammerne, jf. artikel 13, stk. 2, litra b), og med henblik på Danmarks senere indberetning til EU, jf. artikel 18.

Hjemmelen tænkes udmøntet til at fastsætte regler om pligt for bygningsejer til at sørge for, at resultater af vandprøven – og eventuelle foranstaltninger iværksat på den baggrund - indberettes til en myndighed. Den nærmere udformning af kommunikationsvejene, herunder om myndigheden,

der modtager indberetningerne, tænkes at være kommunerne, regionerne eller centraladministrationen, vil blive vurderet nærmere i forbindelse med udmøntningen.

Endelig foreslås det at give hjemmel til at fastsætte, at indberetningen skal ske digitalt, og at indberetningen skal ske i et bestemt format, jf. den foreslåede § 4 F, stk. 3, i byggeloven. Dette vil ligeledes blive udmøntet på bekendtgørelsesniveau.

Det er Social-, Bolig- og Ældreministeriets vurdering, at de opgaver, der skal udføres i henhold til regler, der udstedes i medfør af den foreslåede § 4 F, vil kunne medføre udgifter for myndighederne.

Det vurderes bedst overensstemmende med byggelovens nuværende systematik at gebyrfinansiere de myndighedsopgaver, der kan blive behov for at udføre efter regler fastsat i medfør af den foreslåede § 4 F. Dette ligger i forlængelse af det almindelige princip beskrevet under 3.1.2.1.2 om, at bygningsejer betaler alle omkostninger forbundet med at eje bygningen og holde den i lovlig stand.

Hjemmelen i den foreslåede ændring til § 28, stk. 4, kan først og fremmest tænkes udnyttet til at fastsætte et gebyr for bygningsejer til finansiering af indsamling, opbevaring og behandling af kontrolresultaterne og oplysningerne om iværksatte foranstaltninger, som skal indberettes efter den foreslåede § 4 F, stk. 3. Dette sker med henblik på at overholde Danmarks forpligtelser om indberetning ifølge direktivets artikel 18, stk. 1, litra b), nr. ii) og nr. iii). På samme måde som det er tilfældet for den foreslåede § 4 F, stk. 2, vil det være op til udmøntningen af den foreslåede § 4 F, stk. 3, at fastsætte hvilken myndighed, der modtager gebyret.

Medmindre det besluttes, at kontrollen skal udføres af en myndighed, tænkes bygningsejers betaling for vandprøve og analyse at være genstand for markedspriser, ligesom på andre områder hvor bygningsejere har brug for service af bygningen, som fx vvs, el, og skorstensfejning.

Den foreslåede bemyndigelse vil dog også kunne anvendes til f.eks. at fastsætte regler om gebyr, hvis det i udmøntningen besluttes, at kontrollen skal udføres af en myndighed, jf. herom afsnit 3.1.2.3.2 ovenfor.

Det kan endvidere være udgifter forbundet med kommunens opgave som bygningsmyndighed efter byggelovens § 16C, såfremt det bliver nødvendigt at søge et ulovligt forhold lovliggjort, hvilket der således også vil kunne fastsættes regler om gebyr for.

Social-, Bolig- og Ældreministeriet foreslår derfor med lovforslagets § 2, nr. 2, at social- og boligministeren bemyndiges til at fastsætte regler om opkrævning og betaling af gebyrer til hel eller delvis dækning af myndighedernes omkostninger ved udførelsen af opgaver i henhold til regler udstedt i medfør af den foreslåede § 4 F, jf. den foreslåede ændring til § 28, stk. 4, i byggeloven.

Det forekommer bedst overensstemmende med de nuværende regler i byggeloven at placere hjemlen til gebyr sammen med de øvrige bestemmelser om gebyr for forskellige foranstaltninger i § 28, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 1 og 2, for yderligere.

3.2. Minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

3.2.1. Gældende ret

3.2.1.1. Hygiejnekrav til materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

3.2.1.1.1. Byggelovgivningen

Bekendtgørelse nr. 1007 af 29. juni 2016 om markedsføring og salg af byggevarer i kontakt med drikkevand, som ændret ved bekendtgørelse nr. 656 af 31. maj 2023, er udstedt i medfør af § 28, stk. 2, i byggeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2016, som bemyndiger social- og boligministeren til at fastsætte nationale godkendelsesordninger af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder, indtil EU-retlige forskrifter for europæiske tekniske godkendelser er trådt i kraft.

Bekendtgørelsen fastsætter i henhold til § 1 regler om markedsføring og salg af fabriksfremstillede byggevarer. Det følger af bekendtgørelsens § 8, stk. 1, 2. pkt., at byggevarer, der er omfattet af bekendtgørelsens § 3, nr. 1, jf. § 5, skal vurderes og prøves for afgivelse af de stoffer, der fremgår af bekendtgørelsens bilag 1, samt for andre sundhedsskadelige stoffer, der kan forekomme i og afgives fra de byggevarer, der vurderes. Bilag 1 til bekendtgørelsen indeholder en bruttoliste over krav for opnåelse og opretholdelse af godkendelse i henhold til bekendtgørelsens § 3, nr. 1. Skemaerne i bilag 1 indeholder testkrav til byggevarer og delkomponenter, som består af henholdsvis metal og andre materialer end metal. Testkravene omfatter indholdet af en række stoffer i drikkevandet, eksempelvis phenoler, bly, cadmium og nikkel, samt kimtal ved forskellige temperaturer.

3.2.1.1.2. Vandforsyningsloven

Vandforsyningsloven har som sit primære sigte at sikre kvaliteten af drikkevand. Loven indeholder ikke specifikke regler vedrørende hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand.

Vandforsyningsloven indeholder i § 56 en bemyndigelse for miljøministeren til at fastsætte regler om bl.a. vandindlæg. Det følger af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 1968-69, tillæg A, spalte 581, at vandindlæg skal forstås som dels stikledningen fra forsyningsledningen til hus, dels installationerne i huset. Det fremgår endvidere af disse bemærkninger, at bemyndigelsen til at fastsætte regler om vandindlæg også var tiltænkt anvendt til at træffe bestemmelse om, at der kun måtte anvendes materialer, som havde været underkastet en særlig prøve, og at udgifterne til en sådan afprøvning i givet fald måtte betales af vedkommende producent eller importør.

Bemyndigelsen i vandforsyningslovens § 56 har ikke været udnyttet til at fastsætte krav (herunder hygiejnekrav) til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand eller til at fastsætte krav om afprøvning. Tilsvarende gælder for materialer i produkter, der kommer i kontakt med drikkevand.

3.2.1.2. Markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

3.2.1.2.1. Byggelovgivningen

Bekendtgørelse nr. 1007 af 29. juni 2016 om markedsføring og salg af byggevarer i kontakt med drikkevand, som ændret ved bekendtgørelse nr. 656 af 31. maj 2023, stiller i § 3 krav om, at byggevarer i kontakt med drikkevand, hvad enten det er byggevarer som helhed eller de vandberørte delkomponenter, som byggevarer består af, skal kunne dokumenteres i henhold til den gældende ordning i Danmark eller være certificeret, godkendt eller typegodkendt i Tyskland, Nederlandene eller Sverige for at måtte markedsføres eller sælges i Danmark.

Bekendtgørelsens § 4 fastsætter, at virksomheder, som markedsfører eller sælger byggevarer i kontakt med drikkevand, til stadighed skal kunne dokumentere, at byggevarer opfylder betingelserne for godkendelsen. Det følger endvidere af § 4, at markedsovervågning af byggevarer i kontakt med drikkevand udøves af Sikkerhedsstyrelsen.

3.2.1.2.2. Vandforsyningsloven

Vandforsyningsloven har som sit primære sigte at sikre kvaliteten af drikkevand. Loven indeholder ikke specifikke regler vedrørende markedsføring eller -overvågning af materialer, herunder materialer i produkter, som kommer i kontakt med drikkevand.

3.2.1.2.3. Lov om produkter og markedsovervågning

Lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som ændret, fastsætter i § 1, at loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (markedsovervågningsforordningen). Loven fastsætter bl.a. de generelle pligter, som erhvervsdrivende skal sikre, når de bringer et produkt i omsætning eller gør det tilgængeligt på markedet.

Der henvises endvidere til pkt. 3.2.3. og pkt. 3.2.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

3.2.2. Drikkevandsdirektiv V

Artikel 11 i drikkevandsdirektiv V omfatter to elementer. For det første regler om minimumskrav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, herunder regler om overensstemmelsesvurdering og godkendelse af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. For det andet regler om markedsføring og markedsovervågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Bestemmelsen fastsætter pligter for såvel medlemslandene som for Europa-Kommissionen og dens institutioner.

Artikel 11, stk. 1, pålægger medlemsstaterne en pligt til at sikre, at materialer, der skal bruges i nye installationer eller, i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, i eksisterende installationer med henblik på indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand, ikke direkte eller indirekte bringer beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, ikke påvirker vandets farve, lugt eller smag negativt, ikke forøger den mikrobielle vækst og ikke medfører afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål med materialet.

Med artikel 11, stk. 2, pålægges Kommissionen inden for nærmere angivne frister at vedtage gennemførelsesretsakter med henblik på at fastsætte de specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Minimumskravene til hygiejne skal fastsættes på grundlag af principperne i bilag V. Bilag V beskriver principper for etablering af fremgangsmåder for test og accept i relation til visse angivne materialegrupper (eksempelvis cementbaserede materialer). Det forventes, at gennemførelsesretsakterne i henhold til artikel 11, stk. 2, vil blive udstedt i form af afgørelser uden adressat, som træder i kraft ved offentliggørelsen i EU-Tidende og er retligt bindende. for forbrugerne og vandforsyninger at vide, om produkterne opfylder sundhedskravene.

Artikel 11, stk. 3-6, regulerer nærmere de europæiske positivlister, som Kommissionen skal udarbejde. Det følger af præambelbetragtning nr. 22, at de europæiske positivlister er lister over udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele, afhængig af typen af materialer, nemlig organiske, cementbaserede, metalliske, emaljerede og keramiske eller andre uorganiske materialer, der er godkendt til anvendelse i fremstillingen af materialer. Positivlisterne opregner alle de udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, som det er tilladt at anvende ved fremstilling af materialer eller i produkter, som kommer i kontakt med drikkevand. Disse lister indeholder, hvor det er relevant, betingelserne for deres anvendelse og grænseværdier for afsmitning.

I henhold til artikel 11, stk. 7, skal medlemsstaterne anse produkter som opfyldende kravene i artikel 11, stk. 1, hvis de er godkendt i overensstemmelse med de specifikke minimumskrav til hygiejne, som er omhandlet i artikel 11, stk. 2. Bestemmelsen pålægger endvidere medlemsstaterne at sikre, at kun sådanne produkter i kontakt med drikkevand, som anvender færdige materialer, der er godkendt i henhold til dette direktiv, kan bringes i omsætning. Dette er ikke til hinder for, at de enkelte medlemsstater, navnlig når kvaliteten af specifikt lokalt råvand nødvendiggør det, vedtager strengere beskyttelsesforanstaltninger for anvendelsen af færdige materialer i specifikke eller behørigt begrundede tilfælde. Endelig fastsættes det, at forordning 2019/1020 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse finder anvendelse på produkter omfattet af artikel 11, stk. 7.

Til brug for godkendelsesprocessen af produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal Kommissionen i medfør af artikel 11, stk. 8, vedtage delegerede retsakter for at supplere drikkevandsdirektiv V. De delegerede retsakter, som er omfattet af denne bemyndigelse, skal fastlægge den relevante procedure for overensstemmelsesvurdering, der finder anvendelse på produkter omfattet af artikel 11, og regler for udpegning af overensstemmelsesorganer i henhold til drikkevandsdirektiv V.

I henhold til artikel 11, stk. 9, har de enkelte medlemsstater ret til at opretholde eller vedtage nationale foranstaltninger om specifikke minimumskrav til hygiejne for de materialer, der er omhandlet i artikel 11, stk. 1, forudsat at disse foranstaltninger overholder reglerne i TEUF.

Artikel 11, stk. 10, forpligter Kommissionen til at få udarbejdet en europæiske standard for ensartet test og vurdering af produkter i kontakt med drikkevand.

Kommissionen skal efter artikel 11, stk. 11, vedtage delegerede retsakter for at supplere drikkevandsdirektiv V med harmoniserede specifikationer for mærkning af produkter, der opfylder kravene i artikel 11.

3.2.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.2.3.1 Hygiejnekrav for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand

Artikel 11, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V indfører fire væsentlige krav til hygiejne for materialer, der skal bruges i nye installationer eller, i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, i eksisterende installationer med henblik på indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand. De fire væsentlige krav skal medvirke til at sikre kvaliteten af drikkevandet. De fire krav fastslår, at materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, ikke må 1) bringe beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, 2) påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt, 3) forøge den mikrobielle vækst eller 4) medføre afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, som er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål med materialet.

Ved kongelig resolution af 1. september 2023 er ressortansvaret for sager vedrørende sundheds- og hygiejnekrav til byggevarer i kontakt med drikkevand overført fra social- og boligministeren til miljøministeren pr. 1. september 2023.

Bekendtgørelse nr. 1007 af 29. juni 2016 om markedsføring og salg af byggevarer i kontakt med drikkevand (GDV-bekendtgørelsen) omfattes ikke af ressortoverførslen. Det skyldes, at den såkaldte GDV-ordning bliver erstattet af en EU-certificeringsordning med hjemmel i drikkevandsdirektivets artikel 11 i form af gennemførelsesretsakter og delegerede retsakter, som forventes vedtaget af EU-Kommissionen senest 12. januar 2025.

Administrationen af GDV-bekendtgørelsen vil således frem til dens ophævelse fortsat høre under Social-, Bolig- og Ældreministeriet.

Når EU-certificeringsordningen bliver anvendelig, vil der ikke blive udstedt nye godkendelser. Miljøministeriet forventer, henset til foreliggende udkast fra Kommissionen, at udstedelsen af nye GDV-godkendelser ophører fra 31. december 2025, og at der vil være en toårig overgangsperiode for allerede udstedte godkendelser, dvs. frem til 31. december 2027. Efter overgangsperioden ophører gyldigheden af alle GDV-godkendelser.

Da det er væsentligt, at branchen bliver gjort bekendt med den kommende afvikling af GDV-ordningen, blev bekendtgørelsen den 31. maj 2023 ændret, således at godkendelsers tidsmæssige gyldighed begrænses af den kommende EU-retsakt. Social- og Boligstyrelsen orienterer om begrænsningen af givne godkendelser ved behandlingen af nye ansøgninger.

Det bemærkes, at § 416 i bygningsreglementet (BR18) indeholder en bestemmelse om krav til vandinstallationers materialer. § 416 vedrører både det varme brugsvand og drikkevandet og vil blive justeret for at undgå overlap med de specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand, krav til hygiejne som fastsat i vandforsyningsloven og regler udstedt i medfør af denne lov. Endvidere indeholder BR18 i § 417 en henvisning til GDV-ordningen og vil ligeledes blive justeret for at tage højde for ændringen i GDV-ordningen.

Vandindlæg vil, bortset fra hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fremover fortsat være reguleret i henhold til byggelovgivningens bestemmelser om vandinstallationer.

Miljøministeriet vurderer derfor, at de fire væsentlige krav til sikring af drikkevandets kvalitet mest hensigtsmæssigt gennemføres i vandforsyningsloven. Det er imidlertid Miljøministeriets vurdering, at den eksisterende bemyndigelse i vandforsyningslovens § 56, for miljøministeren til at fastsætte regler om bl.a. hygiejnekrav til vandindlæg, ikke indeholder tilstrækkelig hjemmel til at gennemføre kravene i artikel 11, stk. 1. Det foreslås derfor med lovforslagets § 1, nr. 15, at der indsættes en ny § 56 a i vandforsyningsloven, som i stk. 1 fastsætter de fire væsentlige krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand.

Kommissionen skal i henhold til drikkevandsdirektiv V fastsætte de specifikke minimumskrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand i gennemførelsesretsakter, som bl.a. etablerer de europæiske positivlister. Positivlisterne skal indeholde de eneste udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, som er godkendt til anvendelse ved fremstilling af materialer og produkter i kontakt med drikkevand, jf. artikel 11, stk. 4. Kommissionen forventes aktuelt at fastsætte positivlisterne i en afgørelse uden adressat, som er bindende for dem, som afgørelsen berører, og skal således ikke gennemføres i dansk ret.

Medlemsstaterne har mulighed for at fastsætte strengere beskyttelsesforanstaltninger til anvendelsen af materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, end de specifikke minimumskrav, der fastsættes af Kommissionen, navnlig når kvaliteten af lokalt råvand nødvendiggør det og kun i specifikke eller behørigt begrundede tilfælde, jf. artikel 11, stk. 7, afsnit 3. Vedtagne foranstaltninger skal meddeles Kommissionen. Det følger videre af artikel 11, stk. 9, at indtil gennemførelsesretsakterne er vedtaget, har de enkelte medlemsstater ret til at opretholde eller

vedtage nationale foranstaltninger om specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, forudsat disse foranstaltninger overholder reglerne i TEUF.

Miljøministeriet vurderer, at der vil kunne opstå et behov for at fastsætte strengere beskyttelsesforanstaltninger for anvendelsen af materialer i produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, både når det gælder kvaliteten af lokalt råvand og når der er tale om hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand. Dette kan være tilfældet, hvis der eksempelvis fremkommer ny viden om kvaliteten af råvand. Det kan også være tilfældet, hvis der fremkommer ny viden om et stof, som kommer i kontakt med drikkevand, der ikke er opført på den europæiske positivliste, eller som berettiger, at der i Danmark fastsættes strengere grænseværdier for afsmitning af et stof end dem, der er anført på den europæiske positivliste.

Det foreslås derfor, at der i vandforsyningsloven indsættes en bemyndigelse for miljøministeren til at fastsætte nærmere regler om hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, jf. den foreslåede § 56 a, stk. 2. Bestemmelsen foreslås udfærdiget som en bemyndigelse, idet der i det væsentlige vil være tale om regulering af teknisk karakter.

Det er ikke aktuelt hensigten at udnytte bemyndigelsen, men på sigt kan der opstå behov herfor. Såfremt der i Danmark fastsættes strengere hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, indebærer dette, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal opfylde både de specifikke minimumskrav som fastsættes af Kommissionen og de nationalt fastsatte krav for at kunne bringes i omsætning på det danske marked. Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere kunne anvendes, såfremt Kommissionens udfyldende regler bliver udstedt i en form, som kræver gennemførelse i dansk ret. Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til § 56 a i lovforslagets § 1, nr. 15, og til de specielle bemærkninger til § 5, stk. 1, i lovforslagets § 3, nr. 11.

3.2.3.2 Markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

Det er Miljøministeriets vurdering, at der med drikkevandsdirektiv V er indført en produktregulering for så vidt angår produkter i kontakt drikkevand, som anvender materialer, der er godkendt i overensstemmelse med de specifikke minimumskrav til hygiejne i henhold til drikkevandsdirektiv V, svarende til den harmoniserende indre markedsregulering af produkter i EU, jf. artikel 11, stk. 7, afsnit 1-2. Der er imidlertid ikke tale om en totalharmonisering, idet direktivet giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte strengere beskyttelsesforanstaltninger for

anvendelsen af færdige materialer i specifikke eller behørigt begrundede tilfælde, jf. pkt. 3.2.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger. Det vurderes ligeledes også muligt at fastsætte nationale regler om mærkning og overensstemmelsesvurdering for de nationale krav, forudsat at disse foranstaltninger overholder reglerne i TEUF.

Det følger endvidere af drikkevandsdirektiv V, at forordning (EU) 2019/1020 (markedsovervågningsforordningen) finder anvendelse på ovennævnte produkter.

Vandforsyningsloven regulerer miljø- og sundhedsmæssige aspekter af vandkvalitet. Loven er i sin nuværende udformning ikke møntet på regulering af markedsføring af produkter, som indeholder materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Miljøministeriet har derfor overvejet flere løsningsmodeller for at gennemføre den produktregulering, som er indeholdt i artikel 11, stk. 7, i drikkevandsdirektiv V.

Det foreslås, at gennemførelsen af regler vedrørende markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, sker i lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som hører under erhvervsministerens ressort. Dette vil indebære, at regler om hygiejnekrav for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand (herunder de væsentlige krav og eventuelle nationale krav), overensstemmelsesvurdering og mærkning fastsættes i vandforsyningsloven eller i regler udstedt i medfør heraf, mens reguleringen af markedsføring og -overvågning af produkter, som indeholder materialer, der kommer i kontakt med drikkevand (herunder de generelle pligter, som påhviler erhvervsdrivende) og markedsovervågning af disse produkter reguleres i lov om produkter og markedsovervågning, eller regler udstedt i medfør heraf.

Herved omfattes regler om markedsføring og -overvågning af produkter, som anvender materialer i kontakt med drikkevand af en lovgivning, som i forvejen er møntet på at sikre, at produkter, der markedsføres i Danmark, overholder lovgivningsmæssigt fastsatte krav.

Det foreslås at indsætte et krav i lov om produkter og markedsovervågning, hvorefter kun produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, der overholder § 56 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v., regler udstedt i medfør heraf og Europa-Kommissionens retsakter for så vidt angår materialer som anvendes i produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, og krav fastsat i regler udstedt i medfør af lov om vandforsyning, må bringes i

omsætning. Der henvises endvidere til lovforslagets § 3, nr. 11, om forslaget til § 5, stk. 1, nr. 5, og de specielle bemærkninger til denne bestemmelse.

Det foreslås dog at indsætte en formodningsregel i vandforsyningsloven, hvorefter et produkt, der kommer i kontakt med drikkevand, formodes at opfylde kravene i § 56 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, hvis de materialer, som anvendes i produktet, opfylder de specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, som fastsat i retsakter fastsat i medfør af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand og krav til hygiejne som fastsat i regler udstedt i medfør vandforsyningsloven, jf. det foreslåede § 56 b, stk. 1.

En tilsvarende formodningsregel i § 6, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning bygger på en antagelse om, at et produkt omfattet af loven skal være fremstillet i overensstemmelse med standarder, hvis referencer er offentliggjort i EU-Tidende Dette vil imidlertid ikke være tilfældet for produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, idet sådanne produkter vil skulle fremstilles af godkendte materialer, som fastsat i en europæisk positivliste udarbejdet af Kommissionen. Miljøministeriet finder det endvidere mest hensigtsmæssigt at gennemføre formodningsreglen i artikel 11, stk. 7, 1. afsnit, i vandforsyningsloven, idet formodningen vedrører krav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, der reguleres i vandforsyningsloven. Miljøministeriet finder derudover, at formodningsreglen også bør omfatte regler fastsat i medfør af vandforsyningsloven. Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til § 56 b, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 15.

Det foreslås endvidere at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om overensstemmelseserklæring og mærkning i vandforsyningsloven, jf. den foreslåede § 56 b, stk. 2.

Det forventes, at Kommissionen i en delegeret forordning udstedt i medfør af artikel 11, stk. 8, i drikkevandsdirektiv V vil fastsætte regler om harmoniserede specifikationer for mærkning af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Den delegerede forordning forventes at stille krav om, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, og for hvilke der er udstedt en overensstemmelseserklæring, skal være ledsaget af en mærkning, når det markedsføres. Det forventes endvidere, at der i den delegerede forordning stilles krav om, at den pågældende mærkning, skal være den eneste, som attesterer overensstemmelse med de af Kommissionen fastsatte specifikke minimumskrav i artikel 11 i drikkevandsdirektiv V.

Denne foreslåede bemyndigelse vil således kunne udnyttes, såfremt Kommissionen fastsætter krav til overensstemmelseserklæring for eller mærkning af produkter, der skal gennemføres i national ret. Bemyndigelsen vil dog også kunne anvendes til at opretholde eksisterende eller indføre nye nationale krav til overensstemmelseserklæring for eller mærkning af produkter, som skal overholde nationale krav til materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, forudsat kravene overholder reglerne i TEUF. Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til § 56 b, stk. 2, i lovforslagets § 1, nr. 15.

Kommissionen pålægges i henhold til artikel 11, stk. 8, i drikkevandsdirektiv V som led i produktreguleringen at vedtage delegerede retsakter, som supplerer drikkevandsdirektiv V, og som fastlægger den relevante procedure for overensstemmelsesvurderingen af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. De pågældende delegerede retsakter skal også indeholde regler for udpegning af organer til overensstemmelsesvurdering.

Det forventes aktuelt, at Kommissionen i en delegeret forordning vil fastsætte både regler om proceduren for overensstemmelsesvurdering og regler for udpegning af organer til overensstemmelsesvurdering. Det forventes endvidere fastsat, at medlemsstaterne udpeger en bemyndigende myndighed, som er ansvarlig for at indføre og gennemføre de nødvendige procedurer for vurdering og notifikation af bemyndigede organer og overvågning af bemyndigede organer. Det forventes fastsat, at medlemsstaterne kan beslutte at delegerede opgaven med at udpege bemyndigede organer til det nationale akkrediteringsorgan, og at såfremt den bemyndigende myndighed delegerer eller på anden måde overlader vurderingen, notifikationen eller overvågningen til et organ, som ikke er en statslig enhed, skal dette organ være en juridisk enhed og med de fornødne ændringer opfylde de krav til den bemyndigende myndighed, som ligeledes forventes fastsat i den delegerede forordning. Derudover forventes det fastsat, at dette organ skal have ordninger til dækning af erstatningsansvar i forbindelse med sine aktiviteter. Endelig forventes det fastsat, at den bemyndigende myndighed har det fulde ansvar for de opgaver, der udføres af dette organ. Den delegerede forordning forventes tillige at fastsætte regler om overensstemmelseserklæring af produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Den delegerede forordning vil gælde umiddelbart og forventes at træde i kraft januar 2024 og at finde anvendelse januar 2026, dog således, at overensstemmelsesvurdering af produkter, som er markedsført før 12. januar 2026, først finder anvendelse fra januar 2030.

Kommissionens øvrige gennemførelsesretsakter vedrørende procedurer for test og accept af stoffer, procedurer for test og accept af færdige materialer og de europæiske positivlister samt Kommissionens delegerede forordning om mærkning af produkter forventes ligeledes at træde i kraft januar 2024 og med enkelte undtagelser at finde anvendelse januar 2026.

Det foreslås på denne baggrund, at der indsættes en ny § 56 c i vandforsyningsloven, som i stk. 1 bemyndiger miljøministeren til efter ansøgning at udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver vedrørende produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Det foreslås endvidere, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for udpegningen af de bemyndigede organer, som er nævnt i det foreslåede § 56 c, stk. 1, herunder om ansøgning, om ansøgnings form og indhold, om betingelserne for at blive udpeget er opfyldt og om tilbagekaldelse af udpegning, regler om notifikation af udpegede bemyndigede organer og om hvilke opgaver organerne skal udføre, jf. det foreslåede § 56 c, stk. 2. Endelig foreslås det, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om adgangen til påklage afgørelser truffet af det bemyndigede organ, herunder om klageafskæring, jf. den foreslåede § 56 c, stk. 3. Bemyndigelsen indebærer, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om adgangen til at påklage det bemyndigede organs afgørelser truffet i medfør af § 56 c, stk. 1. Bemyndigelsen vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte regler om, hvem der skal være klagemyndighed i forholde til afgørelser truffet i medfør af § 56 c, stk. 1, om klagefrister m.v. og om at afgørelser truffet i medfør af § 56 c, stk. 1, ikke skal kunne påklages. Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til § 56 c i lovforslagets § 1, nr. 15.

Det forventes, at Kommissionen i den delegerede forordning om proceduren for overensstemmelsesvurdering og udpegning af bemyndigede organer fastsætter regler om udpegningen, herunder krav om, at bemyndigede organer skal være akkrediterede af et nationalt akkrediteringsorgan. Der forventes endvidere fastsat en bestemmelse om, at medlemsstaterne kan beslutte, at vurdering og overvågning af bemyndigede organer foretages af et nationalt akkrediteringsorgan, som skal opfylde de betingelserne i som fastsættes i den delegerede forordning. Den delegerede forordning vil være umiddelbart gældende, og bemyndigelsen til miljøministeren vil derfor kun blive udnyttet i det omfang, Kommissionen ikke fastsætter regler i forordningen.

Det forventes videre fastsat, at medlemsstaterne kan delegere eller på anden måde overlade vurderingen, notifikationen eller overvågningen, til et organ, som ikke er en statslig enhed.

DANAK Den Danske Akkrediteringsfond (herefter DANAK) er udpeget til det danske akkrediteringsorgan ved bekendtgørelse nr. 1230 af 11. december 2009 om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan. DANAK er en virksomhed udenfor den offentlige forvaltning, som allerede i dag løser opgaver for Miljøministeriet vedrørende bl.a. akkreditering.

Det foreslås på denne baggrund, at der indsættes en ny § 56 d i vandforsyningsloven, som i stk. 1 bemyndiger miljøministeren til at delegere sin opgave med at udpege, notificere og føre kontrol med bemyndigede organer i henhold til det foreslåede § 56 c, stk. 1, til DANAK. Det foreslås endvidere, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler for DANAK's varetagelse af myndighedsopgaven, herunder om ansøgningen, betingelser for at blive udpeget, akkreditering og kontrol med at betingelserne for udpegning er opfyldt, om tilbagekaldelse af en udpegning samt regler om notifikation af de udpegede bemyndigede organer i Danmark, jf. forslaget til § 56 d, stk. 2. Reglerne for udpegning af overensstemmelsesorganer, som forventes indeholdt i den ovenfor nævnte delegerede forordning fra Kommissionen, vil være umiddelbart gældende for DANAK i relation til opgaver udført i henhold til denne lov. Der forventes derfor ikke at blive fastsat nationale regler for DANAK's opgavevaretagelse, i det omfang disse fastsættes i den delegerede retsakt, som er bindende og umiddelbart gældende. Det foreslås derudover, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler for DANAK's opkrævning af betaling for udførelse af opgaver, som er indeholdt i forslaget til § 56 d, stk. 1. Endelig foreslås det, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om klage over DANAK's afgørelser i henhold til forslaget til § 56 d, stk. 1, herunder at de ikke kan påklages til anden administrativ myndighed. Bemyndigelsen indebærer, at der vil kunne fastsættes regler om overensstemmelsesvurderingsorganets adgang til at påklage afgørelser truffet af DANAK i medfør af § 56 d, stk. 1. Bemyndigelsen vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte regler om, hvem der skal være klagemyndighed i forhold til afgørelser truffet af DANAK i medfør af § 56 d, stk. 1, om klagefrister m.v. og om at afgørelser truffet i medfør af § 56 d, stk. 1, ikke skal kunne påklages. Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til § 56 d i lovforslagets § 1, nr. 15

Miljøministeriet skal afslutningsvist bemærke, at der også fremover vil være andre lovgivninger, som varetager forskellige aspekter af beskyttelseshensynet i relation til såvel materialer som produkter i kontakt med drikkevand. Som eksempler herpå vil fabriksfremstillede byggevarer, som indgår i eller tilsluttes vandinstallationer, fortsat være omfattet af byggevarerforordningen, for så vidt angår krav, som ikke vedrører sundheds- og hygiejnekrav til materialer i produktet, ligesom

byggeloggivningens regler i eksempelvis bygningsreglementet (BR18) vil være gældende. Ligeledes vil produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, efter omstændighederne skulle være sikre i henhold til produktlovgivningen under Erhvervsministeriet. Endelig vil materialer og produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, efter omstændighederne være omfattet af lovgivning om materialer i kontakt med levnedsmidler under Fødevarerministeriet.

3.2.4. Tilpasning af lov om produkter og markedsovervågning

3.2.4.1. Gældende ret

Lov om produkter og markedsovervågning supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1020/EU af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (markedsovervågningsforordningen), jf. lovens § 1, og finder anvendelse på de produkter, som er omfattet af de EU-direktiver eller EU-forordninger, der er opregnet i lovens § 2.

For så vidt angår markedsovervågning er det i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 179 om produkter og markedsovervågning, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 1, er det side 10, spalte 1, anført, at der er behov for en effektiv kontrol, så de farlige produkter bliver fundet, og hårdere sanktioner, så flere virksomheder overholder reglerne. Det er side 10, spalte 2 anført, at dele af disse kontrolbeføjelser er supplerende til markedsovervågningsforordningen. På side 11, spalte 2, anføres endvidere, at lovforslaget går videre end markedsovervågningsforordningen for så vidt angår anvendelsesområdet. Det gør den, fordi det er væsentligt, at Sikkerhedsstyrelsen får de nødvendige kontrolbeføjelser og sanktionsmuligheder på tværs af de produktområder, som styrelsen har ressortansvaret for. Lovforslaget samler derfor så vidt muligt reglerne om produkter og markedsovervågning på Sikkerhedsstyrelsens område både hvad angår de harmoniserede, ikke-harmoniserede og nationalt regulerede produkter. Ved at samle reguleringen fås også en større grad af ensartethed i kontrolmyndighedernes håndhævelse af reglerne.

Anvendelsesområdet for lov om produkter og markedsovervågning er ved 2 ændringer i henholdsvis maj og december 2021 udvidet til også at omfatte produkter, som ikke hører under Sikkerhedsstyrelsens ressortansvar.

I de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 176 om ændring af lov om produkter og markedsovervågning, lov om erhvervsfremme, lov om sikkerhed til søs, lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler og lov om maritim fysisk planlægning, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, side 1, er det side 8, spalte 1, anført, at med lovforslaget foreslås produktlovens anvendelsesområde og dermed også de skærpede kontrolbeføjelser og sanktionsmuligheder udvidet

til at omfatte yderligere en række områder. Konkret medfører lovforslaget blandt andet, at de vejledende bødeniveauer for at overtræde reglerne, og dermed potentielt udsætte forbrugerne for risici og andre virksomheder for unfair konkurrence, bliver væsentligt højere end i dag på disse nye områder, så incitamentet til at ”skyde genvej” ved ikke at leve op til reglerne mindskes.

Loven finder anvendelse, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i anden lovgivning, som gennemfører eller supplerer EU-harmoniseringsretsakterne omfattet af lovens § 2, stk. 1, nr. 2-40, og som på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter, jf. lovens § 3.

§ 4 i loven definerer visse begreber i loven. En erhvervsdrivende er således i § 4, nr. 1, defineret som en fabrikant, bemyndiget repræsentant, importør, distributør, udbyder af distributionstjenester eller enhver anden fysisk eller juridisk person, der har forpligtelser i forbindelse med fremstillingen, tilgængeliggørelsen på markedet eller ibrugtagningen af produkter, som er omfattet af § 2, og enhver, der handler i en sådan erhvervsdrivendes navn eller på en sådan erhvervsdrivendes vegne som led i sit erhverv.

I lovens kapitel 2 (§§ 5-7) fastsættes generelle pligter.

Det følger af lovens § 5, stk. 1, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, der bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, 1) opfylder de regler, der er fastsat i lov om produkter og markedsovervågning, eller regler fastsat i medfør af loven, 2) opfylder regler i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår lovens anvendelsesområde, 3) ikke indebærer en risiko, når det installeres og vedligeholdes på passende vis og anvendes til den forudsatte anvendelse eller anvendes under forhold, der med rimelighed kan forudses og 4) overholder færdselslovens § 67, stk. 1, regler udstedt i medfør af en række nærmere angivne bestemmelser i færdselsloven, lov om godkendelse af køretøjer og taxiloven, samt regler udstedt i medfør af lovens § 8 c. § 5, stk. 2, i loven fastsætter, at et produkt, der ikke opfylder stk. 1, ikke må installeres, tages i brug eller anvendes. § 5, stk. 3, indeholder en underretnings- og handlepligt, hvis en erhvervsdrivende får viden om, at et produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængeligt på markedet, ikke opfylder stk. 1, nr. 3. Lovens § 5, stk. 5, fastsætter, at stk. 1-3 ikke finder anvendelse, i det omfang der i en EU-forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for erhvervsdrivende.

I § 6, stk. 1, indføres en formodningsregel for produkter omfattet af loven, når de er fremstillet i overensstemmelse med standarder, hvis referencer er offentliggjort i EU-Tidende.

Kapitel 3 (§§ 9-25) omhandler kontrol.

I § 9, stk. 1, bestemmes, at Sikkerhedsstyrelsen varetager opgaven som kontrolmyndighed på loven, medmindre andet følger af stk. 2. Det følger af § 9, stk. 2, at såfremt der i eller i medfør af en anden lovgivning er fastsat regler om forebyggelse af specifikke risici ved særlige produkter, er det den myndighed, der påser overholdelsen af den anden lovgivning, som er kontrolmyndighed i forhold til at påse risici, som er omfattet af § 2, stk. 1, ved sådanne særlige produkter. Det følger videre af § 9, stk. 3, at den relevante kontrolmyndighed fører kontrol med, at regler i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov overholdes. Kontrolmyndigheden fører desuden kontrol med, at regler fastsat i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, overholdes. Endelig følger det af stk. 4, at kontrolmyndigheden skal udøve kontrol efter stk. 3 på en sådan måde, at der gribes ind med de midler og med den hurtighed, som risikoens alvor kræver, herunder ved brug af en skjult identitet. Myndigheden skal i den forbindelse tage behørigt hensyn til den videnskabelige usikkerhed om et produkts indvirkning på menneskers sundhed og hensyn til, hvor alvorlig risikoen er for, at et produkt vil medføre skade på personer.

§§ 10-25 fastsætter nærmere regler for kontrolmyndighedens udøvelse af kontrollen.

Kapitel 4 (§ 26) omhandler bemyndigede organer.

I § 26, stk. 1, bemyndiges erhvervsministeren til, efter ansøgning, at udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver, i det omfang det er muligt i henhold til direktiverne, jf. § 2, stk. 1, og produktforordningerne. I § 26, stk. 2, bemyndiges erhvervsministeren endvidere til at fastsætte regler om udpegning, herunder om akkreditering, tilsyn og kontrol med udpegede virksomheder og myndigheder, og om, hvilke opgaver den udpegede skal udføre.

3.2.4.2. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af artikel 11, stk. 7, 4. afsnit, i drikkevandsdirektiv V, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse (markedsovervågningsforordningen) finder anvendelse på produkter, som er omfattet af direktivets artikel 11.

Produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, er således omfattet af markedsovervågningsforordningens bestemmelser, herunder bestemmelser, som forordningen pålægger medlemsstaterne at gennemføre i nationale lovgivninger.

Målet med markedsovervågningsforordningen er, at produkter, der er omfattet af varenes frie bevægelighed inden for EU, skal opfylde krav om et højt beskyttelsesniveau for samfundsinteresser som blandt andet sundhed, sikkerhed, klima og miljø. Heriblandt i særdeleshed beskyttelse af brugernes tillid til de solgte varer for så vidt angår mærkning, sikkerhed og tillid til et produkt i en købsituation.

Markedsovervågning er den samlede betegnelse for de kontrolaktiviteter og foranstaltninger, der gennemføres og træffes af myndighederne for at sikre, at markedsførte produkter opfylder gældende regler. Formålet med markedsovervågningsforordningen er i hovedtræk at forhindre, at produkter, der ikke overholder de gældende regler, og som kan forringe konkurrencevilkårene for de erhvervsdrivende, der sælger lovlige produkter, bringes i omsætning på EU-markedet. På den måde styrkes det indre marked for varer. Et andet hovedformål er at ensarte markedsovervågningen yderligere, både på tværs af produktområderne og på tværs af medlemsstater.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter regler om markedsovervågning og produktoverensstemmelse på EU-niveau for de produkter, som er anført i bilag I til forordningen, og for produkter omfattet af EU-regulering, hvor det er fastsat, at forordningen skal finde anvendelse. Dette gælder, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i EU-harmoniseringslovgivningen, som på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter.

Markedsovervågningsforordningen gælder umiddelbart i Danmark, men den kræver dog enkelte gennemførelsesforanstaltninger. Markedsovervågningsforordningen forudsætter, at medlemsstaterne fastsætter nærmere regler, herunder sanktioner for overtrædelse af forordningen, og at tillægge markedsovervågningsmyndighederne en række markedsovervågningsbeføjelser.

De beføjelser, som medlemsstaterne forpligtes til at fastsætte i medfør af markedsovervågningsforordningen, gennemføres som udgangspunkt i de relevante sektorlovgivninger. På Miljøministeriets område blev reglerne eksempelvis indført i bl.a. lov om kemikalier ved lov nr. 2214 af 29. december 2020 om ændring af lov om kemikalier, lov om miljøbeskyttelse og lov om gødning og jordforbedringsmidler m.v.

Vandforsyningsloven indeholder imidlertid ikke tilsvarende regler i dag, og det er Miljøministeriets vurdering, at lov om produkter og markedsovervågning, som fastsætter supplerende bestemmelser til markedsovervågningsforordningen og i dag finder anvendelse på en række produktområder

under Erhvervsministeriets ressort og en række andre produkter under andre ministeriers ressort vil være meget velegnet til at gennemføre beføjelserne i markedsovervågningsforordningen i relation til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Det foreslås derfor at ændre lov om produkter og markedsovervågning, som hører under erhvervsministerens ressort, således, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, med de nødvendige tilpasninger bringes ind under lovens anvendelsesområde.

De foreslåede ændringer til lov om produkter og markedsføring vil endvidere indebære visse konsekvensændringer af lovens bestemmelser i forhold til færdselsrelaterede produkter, som hører under trafikministerens ressort.

§ 2 i lov om produkter og markedsovervågning opregner de forordninger og direktiver, som loven finder anvendelse på. Retsakterne indeholder en række krav, herunder materielle krav til konstruktion og fremstilling af produkter, men også formelle krav til mærkning og overensstemmelsesvurdering m.v.

Det foreslås med lovforslagets § 3, nr. 8, at drikkevandsdirektiv V føjes til listen over retsakter i lovens § 2.

Lov om produkter og markedsovervågning fastsætter i § 5 de generelle pligter, som erhvervsdrivende skal sikre, når de bringer et produkt i omsætning eller gør det tilgængeligt på markedet.

Der foreslås indsat et nyt § 5, stk. 1, nr. 5 i, hvorefter den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder § 56 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v., regler fastsat i medfør af lov om vandforsyning m.v. og de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.

Det bemærkes, at pligtsubjekter i Europa-Kommissionens delegerede retsakt om en procedure for overensstemmelsesvurdering, som skal finde anvendelse på produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, forventes alene at være rettet mod producenter, importører og bemyndigede repræsentanter. I forhold til definitionen af erhvervsdrivende i § 4, nr. 1, i lov om produkter og markedsovervågning forventes den generelle pligt for erhvervsdrivende i det

foreslåede § 5, stk. 1, nr. 5, således kun at omfatte producenter, importører og bemyndigede repræsentanter.

Det er Miljøministeriets vurdering, at med udvidelsen af lovens anvendelsesområde til også at omfatte produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil det være nødvendigt at præcisere, hvilke bestemmelser i loven, der ikke skal gælde i forhold til sådanne produkter.

Det foreslås således i lovforslagets § 3, nr. 12, at det i § 5, stk. 2, i lov om produkter og markedsovervågning præciseres, at forbuddet mod at installere, tage i brug eller anvende et produkt, kun gælder for produkter der ikke opfylder kravene i § 5, stk. 1, nr. 1-4. Dette skyldes, at der foreslås indsat et nyt stk. 3, hvorefter det bliver forbudt at bringe produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, i omsætning, der ikke opfylder kravet i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 5.

Lov om produkter og markedsovervågning § 5, stk. 4, om instrumentejere, § 5, stk. 5, om vildledende eller urigtige angivelser, og bemyndigelserne i § 8 a og 8 c foreslås undtaget, idet bestemmelserne efter deres indhold ikke finder anvendelse på produkter, fremstillet af materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Lov om produkter og markedsovervågning fastsætter i § 6, stk. 1, at et produkt formodes at være i overensstemmelse med denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, når det er fremstillet i overensstemmelse med standarder, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende, og i § 6, stk. 2, at et produkt formodes at være i overensstemmelse med denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, når det, hvis det er relevant, er forsynet med overensstemmelsesmærkning og, hvor det er påkrævet, er ledsaget af en overensstemmelseserklæring.

Formodningsreglerne i § 6 i lov om produkter og markedsovervågning foreslås undtaget for så vidt angår produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Der forventes ikke at blive fastsat standarder, som en producent af et produkt i kontakt med drikkevand skal overholde, for at denne type produkt fremstilles i overensstemmelse med reglerne. Med forslaget til § 56 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 15, foreslås derfor indsat en tilsvarende formodningsregel i lov om vandforsyning m.v. for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Forslaget indebærer, at et produkt, som kommer

i kontakt med drikkevand, formodes at opfylde kravene i § 56 a, stk. 1, hvis de materialer, som anvendes i produktet, opfylder de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand og krav til hygiejne, som fastsat i regler udstedt i medfør af denne lov.

Det er Miljøministeriets vurdering, at § 7 i lov om produkter om at stille produkter til rådighed, mod vederlag eller lignende og erhvervsmæssig udlejning ikke vil være relevant i forhold til produkter, fremstillet af færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. § 7 foreslås derfor undtaget i forhold til sådanne produkter.

Det foreslås, at bemyndigelsen i § 8, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning for erhvervsministeren til at fastsætte krav til et produkt omfattet af lovens § 2 ikke skal gælde for produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Krav til materialer som anvendes i produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, hører under miljøministerens ressort. Med den foreslåede undtagelse sikres det, at der ikke sker en utilsigtet ressortoverdragelse for sådanne produkter.

Endelig foreslås § 26, om erhvervsministerens beføjelse til at udpege bemyndige organer undtaget i forhold til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Med forslaget til ændring af lov om vandforsyning m.v. foreslås miljøministeren tillagt en tilsvarende beføjelse i forhold til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 3, nr. 8.

Erhvervsministeren kan i henhold til § 31, stk. 1 og 2, fastsætte regler om digital kommunikation. Det er Miljøministeriets vurdering, at der også for produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, bør være muligt at fastsætte regler om digital kommunikation. Miljøministeriet finder dog, at for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, bør sådanne regler alene kunne fastsættes efter forhandling med miljøministeren. Det foreslås derfor med lovforslagets § 1, nr. 15, at § 31, stk. 3, i lov om produkter og markedsovervågning ændres så det fastslås, at erhvervsministeren alene efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler om digital kommunikation i henhold til § 31, stk. 1 og 2, for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Lov om produkter og markedsovervågning bemyndiger i § 33 erhvervsministeren til at etablere et rådgivende organ, og at fastsætte regler om de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage.

Hygiejnekrav til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, hører under miljøministerens ressort. Det foreslås derfor med lovforslagets § 1, nr. 18, at erhvervsministerens fastsættelse af regler efter lovens § 33, stk. 2, for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, alene kan ske efter forhandling med miljøministeren.

Fastsættes der nationale regler i medfør af lov om vandforsyning m.v., eksempelvis om strengere hygiejnekrav til materialer i kontakt med drikkevand, eller om overensstemmelsesvurdering og mærkning, vil sådanne krav også være omfattet af markedsovervågningen.

Det skal afslutningsvist bemærkes, at der, udover sundheds- og hygiejnekrav, også findes andre krav til vandinstallationer, herunder især fysisk-mekaniske krav. Fysisk-mekaniske krav er ikke overført til miljøministeren, men hører fortsat under social- og boligministerens ressort, jf. herom pkt. 32.3.1. Nærværende forslag til ændring af lov om produkter og markedsovervågning omfatter således ikke fysisk-mekaniske krav, men kun de krav, der er omfattet af artikel 11 i drikkevandsdirektiv V, dvs. sundheds- og hygiejnekrav. Konsekvensen er, at overtrædelse af sundheds- og hygiejnekrav til produkter i kontakt med drikkevand vil blive underlagt sanktionsniveauet i lov om produkter og markedsovervågning, eksempelvis et udgangspunkt om bøder på 50.000 kr. og anmeldelse af ethvert forhold, mens overtrædelse af øvrige krav til produkter i kontakt med drikkevand, herunder især fysisk-mekaniske krav fortsat vil være underlagt det sanktionsniveau, som er fastsat i byggelovgivningen.

3.3. Minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand

3.3.1. Gældende ret

3.3.1.1. Vandforsyningsloven

Det fremgår af vandforsyningslovens § 59, stk. 2, at ministeren kan fastsætte regler om, hvilke stoffer der må tilsættes vand, der anvendes til drikkevand, eller som kan komme i berøring med levnedsmidler. Bemyndigelsen i § 59, stk. 2, har ikke hidtil været anvendt.

Det fremgår af lovbemærkningerne til § 59, stk. 2, at de regler, ministeren kan fastsætte om tilsætning af stoffer til vandet, må antages dels at komme til at gå ud på at visse tilsætninger, f.eks. iltning og kløring kan ske uden særlig tilladelse, dels at andre tilsætninger kun må ske med særlig tilladelse fra ministeren, jf. Folketingstidende 1968-69, 1. samling, tillæg A, spalte 679.

Efter vandforsyningslovens § 21 må et vandindvindingsanlæg ikke etableres eller på væsentlig måde udbedres eller ændres, før kommunalbestyrelsen har meddelt tilladelse hertil. Efter § 14, stk. 2, i bekendtgørelse om vandindvinding og vandforsyning skal en ansøgning om etablering af vandindvindingsanlæg til almen vandforsyning eller væsentlige udbedringer eller væsentlige ændringer af bestående vandindvindingsanlæg til almen vandforsyning med henblik på at tilstræbe en reduktion af omfanget af rensningen af vandet også indeholde en teknisk, økonomisk og miljømæssig redegørelse for valget af indvindingssted og vandbehandling. Miljøstyrelsens vejledning om videregående vandbehandling indeholder oplysninger om veldokumenterede teknologier, herunder behandlingskemikalier og filtermedier, til videregående behandling af vand til drikkevandsformål og mulige vilkår, som kommunalbestyrelsen kan stille i en tilladelse til den enkelte teknologi til videregående vandbehandling, med henblik på sikring af drikkevandssikkerheden.

Det fremgår af vandforsyningslovens § 71 a, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter eller vand m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende.

Bestemmelsen sikrer den ophavsretlige beskyttelse af standarder, der ofte vil være til hinder for, at de standarder, der henvises til i regler fastsat af ministeren, kan offentliggøres i Lovtidende sammen med reglerne.

3.3.1.2. Biocidforordningen

Stoffer og produkter til desinficering af drikkevand m.v. er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter med senere ændringer (herefter benævnt biocidforordningen).

Ved et biocidholdigt produkt forstås i henhold til artikel 3, nr. 1, litra a, i biocidforordningen bl.a. stoffer eller blandinger i den form, hvori de leveres til brugeren, som består af, indeholder eller genererer et eller flere aktivstoffer, som er bestemt til at kunne ødelægge, afskrække, uskadeliggøre, hindre virkningen af eller bekæmpe virkningen af skadegørere på anden vis end blot ved fysisk eller mekanisk påvirkning.

Biocidforordningen inddeler i bilag V de biocidholdige produkter i 22 produkttyper. Produkttype 5 omfatter biocidholdige produkter til desinficering af drikkevand til både mennesker og dyr. Produkttype 4 omfatter biocidholdige produkter til desinficering af udstyr, beholdere, spise- og fodringsredskaber, overflader og rør i forbindelse med fremstilling, transport, oplagring eller indtagelse af fødevarer eller foderstoffer (herunder drikkevand) til mennesker og dyr.

Ifølge biocidforordningen skal både de aktivstoffer, der indgår i biocidprodukter, og selve biocidprodukterne godkendes, før de må markedsføres og anvendes. I forbindelse med godkendelsen risikovurderes begge i forhold til menneskers og dyrs sundhed og miljøet. Ved vurderingen lægges endvidere vægt på om aktivstofferne henholdsvis biocidprodukterne er effektive. Et aktivstof i et biocidprodukt til desinficering af drikkevand skal endvidere være vurderet og godkendt til brug i biocidprodukttype 5 for at kunne indgå i et sådant biocidprodukt og tilsvarende skal et aktivstof i et biocidprodukt til desinficering af udstyr m.v. være vurderet og godkendt til brug i biocidprodukttype 4. I det enkelte biocidprodukts godkendelse fastsættes, hvordan biocidproduktet må anvendes. Biocidprodukter må kun anvendes i overensstemmelse med deres produktgodkendelse. I godkendelsen indgår også krav til biocidproduktets etikette og mærkning, hvoraf den tilladte anvendelse vil fremgå.

Endvidere må der kun bruges aktivstoffer fra leverandører, der er godkendt i medfør af biocidforordningen.

Er aktivstoffer endnu ikke færdigvurderet og godkendt efter reglerne i biocidforordningen må aktivstofferne være på markedet i de bestemte biocidprodukttyper, aktivstofferne er under vurdering til og indtil de er godkendt efter forordningen. I den mellemliggende periode skal de pågældende biocidprodukter med disse aktivstoffer godkendes efter nationale godkendelsesregler, såfremt der er krav herom i de enkelte medlemsstater. Der er ikke efter dansk ret godkendelsespligt for drikkevandsdesinfektionsmidler i produkttype 4 og 5, kun en registreringspligt i Miljøstyrelsens og Arbejdstilsynets fælles produktregister, efter bekæmpelsesmiddelbekendtgørelsens § 56.

Produktregistret anvendes til at overvåge udviklingen i brugen af farlige stoffer og materialer i Danmark.

Det følger af biocidforordningens artikel 2, stk. 7, at intet i forordningen er til hinder for, at medlemsstaterne begrænser eller forbyder anvendelsen af biocidholdige produkter i den offentlige drikkevandsforsyning.

3.3.2. Drikkevandsdirektiv V

Drikkevandsdirektiv V indeholder i artikel 12, stk. 1, krav om, at medlemsstaterne skal sikre, at behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, ikke direkte eller indirekte bringer beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, ikke påvirker vandets farve, lugt eller smag negativt, ikke utilsigtet øger den mikrobielle vækst og ikke forurener vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål.

Medlemsstaternes gennemførelse af artikel 12, stk. 1, skal være baseret på forsigtighedsprincippet og må på ingen måde, hverken direkte eller indirekte, medføre en forringelse af drikkevandets nuværende kvalitet eller en øget forurening af vand, der anvendes til fremstilling af drikkevand, jf. artikel 12, stk. 2.

Efter artikel 12, stk. 3, skal medlemsstaterne i henhold til artikel 12, stk. 1, under anvendelse af relevante europæiske standarder for bestemte behandlingskemikalier eller filtermedier sikre, at renheden af behandlingskemikalier og filtermedier vurderes, og at kvaliteten af sådanne behandlingskemikalier og filtermedier garanteres. Dette skal ske, uden at det berører biocidforordningen.

Det er Miljøministeriets forståelse af samspillet mellem artikel 12 i drikkevandsdirektiv V og biocidforordningen, at artikel 12 alene supplerer forordningens krav til de godkendte biocidprodukters egenskaber i forbindelse med anvendelsen, men ikke som sådan ændrer i disse. Artikel 12 fastsætter således yderligere krav til anvendelsen af de behandlingskemikalier og filtermedier, der er biocidprodukter, i forhold til den tilladte anvendelse i medfør af biocidprodukternes godkendelse og etikette efter biocidforordningen, jf. pkt. 3.3.1.2. Et biocidprodukt, der er godkendt til anvendelse i drikkevand, må således ikke ved den konkrete anvendelse f.eks. påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt m.v., jf. artikel 12, stk. 1. Endvidere skal behandlingskemikaliet og filtermediet inden den konkrete anvendelse kvalitetssikres

og renhedsvurderes efter den europæiske standard, der gælder for det specifikke behandlingskemikalie eller filtermedie, jf. artikel 12, stk. 3.

Artikel 12 finder herudover anvendelse på behandlingskemikalier og filtermedier, der ikke er biocidprodukter. Det kan f.eks. være kemikalier, der anvendes mod mineraler eller andre stoffer i drikkevandet.

Kravene i artikel 12 er nye. Drikkevandsdirektiv IV indeholder således ikke bestemmelser om minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, om renhedsvurdering af disse eller om, at deres kvalitet skal garanteres.

Formålet med bestemmelsen er, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 27, at sikre, at procedurerne for behandling og desinfektion af drikkevand sikrer, at der anvendes behandlingskemikalier og filtermedier, som er effektive og sikre og håndteres på passende vis. Dette for at undgå skadelige virkninger på forbrugersundheden, da behandlingskemikalier og filtermedier kan udgøre risici for drikkevandssikkerheden. Det fremgår videre, at behandlingskemikalier og filtermedier derfor skal vurderes med hensyn til deres egenskaber, hygiejnekrav og renhed, ligesom de for at undgå risici for menneskers sundhed ikke bør anvendes mere end nødvendigt. Behandlingskemikalier af vand og filtermedier bør ikke øge mikrobiel vækst, medmindre det er tilsigtet, såsom for at fremme mikrobiel denitrifikation (mikrobiel nedbrydning af nitrat).

Det anføres endvidere i præambelbetragtning nr. 27, 2. afsnit, at i overensstemmelse med biocidforordningen har medlemsstaterne desuden mulighed for at begrænse eller forbyde anvendelsen af biocidholdige produkter i den offentlige drikkevandsvandforsyning, herunder i individuelle vandforsyninger.

Efter artikel 3, stk. 6, i drikkevandsdirektiv V, er vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer, som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, kun er omfattet af direktivets artikel 1-6, 13, 14 og 15 samt dets relevante bilag. Disse mindre vandforsyninger er således ikke omfattet af direktivets artikel 12.

3.3.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljøministeriets vurdering, at vandforsyningsloven ikke indeholder hjemmel til at gennemføre artikel 12 i drikkevandsdirektiv V, og at der derfor er behov for at tilvejebringe en hjemmel.

Med henblik på at gennemføre kravene i artikel 12 foreslår Miljøministeriet derfor at der indsættes en § 56 e i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om anvendelse af og krav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, herunder om vurdering af renheden og sikring af kvaliteten af disse behandlingskemikalier og filtermedier, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Det er Miljøministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt, at miljøministeren fastsætter de nærmere regler for behandlingskemikalier og filtermedier i bekendtgørelsesform. Dels af hensyn til reglernes tekniske karakter og dels fordi dette giver miljøministeren mulighed for at samle vandforsyningernes pligter med hensyn til anvendelse af behandlingskemikalier og filtermedier i drikkevandsbekendtgørelsen.

Den foreslåede bemyndigelse forventes udnyttet til at fastsætte regler om, at behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, og anvendelsen af disse, ikke direkte eller indirekte må bringe beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, ikke må påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt, ikke utilsigtet må øge den mikrobielle vækst og ikke må forurene vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål.

Der forventes endvidere fastsat regler om, at vandforsyninger, der anvender behandlingskemikalier eller filtermedier til drikkevandsbehandling, skal sikre, herunder i form af egenkontrol, at det behandlingskemikalie eller filtermedie, de anvender, opfylder de renheds- og kvalitetskrav, der er fastsat i den europæiske standard, der gælder for det pågældende behandlingskemikalie eller filtermedie, hvor en sådan standard findes.

Ansvar for, at det anvendte behandlingskemikalie eller filtermedie overholder gældende europæiske standarder foreslås lagt på vandforsyningerne, da det vil være disse, der anvender behandlingskemikalier eller filtermedier.

Der findes et antal europæiske standarder for kemikalier og produkter til behandling af vand anvendt som drikkevand. En sådan standard vil bl.a. indeholde en nøjagtig identifikation af behandlingskemikaliets og en beskrivelse af dets kemiske og fysiske karakteristika. Standarden vil

endvidere fastsætte minimumsrenhedskriterier for kemikaliet, herunder grænser for urenheder form af f.eks. tungmetaller, og hvordan kemikaliet skal testes og analyseres med henblik på at vurdere dets kvalitet før anvendelsen. Derudover vil standarden omfatte forholdsregler for sikker transport, mærkning og opbevaring af kemikaliet. Standarden vil ofte selv gøre opmærksom på, at der også kan være nationale regler om anvendelse af kemikalier til vandbehandling. Tilsvarende gælder standarder for filtermedier, hvor sådanne findes.

Det foreslås, at de regler, der fastsættes efter den foreslåede bemyndigelse i § 56 e, skal omfatte almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere.

Det er Miljøministeriets vurdering, at den gældende bestemmelse i § 71 a i vandforsyningsloven ikke indeholder hjemmel til, at miljøministeren, med henblik på at sikre den ophavsretlige beskyttelse af europæiske standarder, kan fastsætte regler om, at de standarder, der gælder for behandlingskemikalier og filtermedier, og som der vil blive henvist til i regler udstedt i medfør af den foreslåede § 56 e, ikke skal indføres i Lovtidende. Dette, da den gældende bestemmelse i § 71 a alene omfatter standarder vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, vand m.v., men ikke til stoffer og blandinger af relevans for gennemførelsen af direktivets artikel 12.

Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at en større del af de europæiske standarder, som vandforsyningerne vil skulle kvalitetssikre og renhedsvurdere deres anvendte behandlingskemikalier eller filtermedier efter, ikke findes på dansk. De vil dog almindeligvis foreligge på engelsk.

Det er imidlertid en almindelig gældende forudsætning, at love og bekendtgørelser er på dansk. Det gælder også de tekniske standarder, reglerne henviser til. Der vil derfor være behov for en særskilt hjemmel i loven til, at der i regler fastsat i medfør loven vil kunne ske henvisning til tekniske standarder, der ikke foreligger på dansk.

Med lovforslaget foreslås § 71 a derfor ændret, således at miljøministeren bemyndiges til at kunne fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til stoffer og blandinger, som der henvises til i regler fastsat i medfør af vandforsyningsloven, ikke vil skulle indføres i Lovtidende. Endvidere foreslås, at ministeren bemyndiges til at kunne fastsætte regler om, at internationale vedtagelser og tekniske

specifikationer skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk. Der henvises i det hele til lovforslagets § 1, nr. 39 og 40, og bemærkninger hertil.

Den foreslåede ændring af § 71 a indebærer, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, at europæiske standarder, der gælder for behandlingskemikalier og filtermedier, og som der henvises til i regler udstedt i medfør af den foreslåede § 56 e, ikke indføres i Lovtidende med henblik på at sikre den ophavsretlige beskyttelse af disse standarder. Endvidere indebærer den foreslåede bemyndigelse, at ministeren vil kunne fastsætte regler om, at også nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til stoffer og blandinger, der vil skulle gælde i medfør af regler, der ikke er udstedt med henblik på gennemførelse af artikel 12, men i henhold til regler udstedt i medfør af andre af lovens bemyndigelser, vil skulle være gældende, selv om de ikke indføres i Lovtidende.

Den foreslåede ændring af § 71 a indebærer endvidere, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, at europæiske standarder, der gælder for behandlingskemikalier og filtermedier, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk men f.eks. kun på engelsk. Endvidere indebærer den foreslåede bemyndigelse, at også nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, stoffer, blandinger eller vand m.v., der henvises til i regler udstedt i medfør af andre af lovens bemyndigelser end de bemyndigelser der skal sikre gennemførelsen af artikel 12, skal være gældende, selv om de kun findes på engelsk. Internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, herunder standarder, retter sig typisk mod og anvendes oftest af en snæver kreds af professionelle, der orienterer sig mod den engelsksprogede version under alle omstændigheder. Det anses derfor ikke for problematisk, at fastsætte at disse skal være gældende, selvom de kun foreligger på engelsk.

3.4. Udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brugen af drikkevand, hvis vandet ikke lever op til kravene

3.4.1. Gældende ret

Kommunalbestyrelserne fører tilsyn med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer i overensstemmelse med § 60, stk. 1, i vandforsyningsloven og regler fastsat af miljøministeren i kapitel 3 i drikkevandsbekendtgørelsen.

Ved "vandforsyningssystem" forstås vandforsyningsanlæg med tilhørende hoved-, forsynings- og stikledninger og tilhørende pumper samt jordledninger og vandinstallationer inden for en ejendom

frem til og med tapstedet, dvs. forbrugerens taphane. Den del af vandforsyningssystemet, der er placeret inden for ejendoms skel, kaldes desuden ”forbrugernes fordelingsnet”. For nærmere om begrebet ”forbrugernes fordelingsnet” henvises til pkt. 3.1.2. og de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 22.

Der føres tilsyn med vandforsyningernes overholdelse af §§ 3-4 i drikkevandsbekendtgørelsen om kvalitetskrav til drikkevand og vand, som kan komme i berøring med levnedsmidler. Kvalitetskrav og regler om metoder til at undersøge og påvise forekomsten af stoffer i vandet er fastsat med hjemmel i § 59, stk. 3, i vandforsyningsloven. Tilsynet føres af kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor anlæggets vand forbruges.

Tilsynet foregår som udgangspunkt ved, at kommunalbestyrelsen i en afgørelse fastlægger et kontrolprogram for et vandforsyningsanlæg, så vidt muligt efter indstilling fra den enkelte vandforsyning, jf. § 7, i drikkevandsbekendtgørelsen, med tilhørende bilag. I kontrolprogrammet fastlægges bl.a. kontrolparametre, prøvetagningshyppigheder og prøvetagningssteder. Ikkealmene vandforsyninger, som er ansvarlige for vandforsyningsanlæg, som i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ vand pr. dag til mere end én husstand, som forsyner færre end 50 personer, og som ikke leverer vand som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, skal dog kun kontrollere vandet ved en forenklet kontrol, jf. § 6, i drikkevandsbekendtgørelsen. For nærmere om undtagelsen for sådanne ikkealmene vandforsyninger henvises til pkt. 3.1.1. og 3.9.

Er der grund til at antage, at der findes stoffer eller mikroorganismer i vandet, som kan udgøre en potentiel fare for sundheden, og som ikke er fastlagt i en vandforsynings godkendte kontrolprogram eller i en vandforsynings forenklet kontrol, skal kommunalbestyrelsen desuden også træffe afgørelse om, at vandforsyningen kontrollerer disse stoffer eller mikroorganismer, jf. § 9, i drikkevandsbekendtgørelsen.

Reglerne om tilsyn gennemfører artikel 7, jf. bilag II og III, om kontrol af drikkevandskvaliteten i drikkevandsdirektiv IV, som ændret ved Kommissionens direktiv (EU) 2015/1787 af 6. oktober 2015, og er fastsat med hjemmel i § 60, stk. 2, 1. pkt., i vandforsyningsloven.

Det er vandforsyningerne selv, der er ansvarlige for, at kontrollen udføres, og som skal foranledige, at kontrolprøverne udtages af og analyseres på et laboratorium, der er akkrediteret hertil, jf. § 11, i drikkevandsbekendtgørelsen. For vand, der leveres gennem distributionsnet, dvs. via hoved-, forsynings- og stikledninger, skal prøverne udtages på det sted inden for en bygning eller en

virksomhed, hvor det tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand, jf. § 1, stk. 1, nr. 5, bilag 1 a-e og bilag 3, i drikkevandsbekendtgørelsen. Dette sted kaldes også forbrugerens taphane, og kravet om at udtage prøver på dette sted blev indført ved drikkevandsdirektiv IV og præciseret ved Kommissionens ændring af bilag II og III til drikkevandsdirektiv IV, jf. direktiv (EU) 2015/1787.

Hvis kontrolmålinger viser, at vandets kvalitet ikke er i overensstemmelse med de fastsatte krav, eller hvis der i vandet konstateres andre kemiske eller mikrobiologiske forureninger, skal vandforsyningen underrette kommunalbestyrelsen herom, jf. § 13, i drikkevandsbekendtgørelsen.

Konstaterer kommunalbestyrelsen i forbindelse med tilsynet, at vand fra en almen vandforsyning ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, skal kommunalbestyrelsen drage omsorg for, at årsagen hertil påvises, ligesom kommunalbestyrelsen har pligt til hurtigst muligt at træffe udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandskvaliteten, jf. § 62, stk. 2, i vandforsyningsloven. Samme pligt har kommunalbestyrelsen også i relation til vand fra ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3.000 m³ vand årligt, og vand fra vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, herunder vand fra f.eks. skoler, restauranter, hospitaler, hoteller og forlystelsesetablissemeter.

Er der tale om overskridelser, der skyldes det vand, som leveres af vandforsyningen, vil påbud om udbedrende foranstaltninger skulle rettes mod den pågældende vandforsyning. Kan vandforsyningen imidlertid dokumentere, at overskridelsen ikke skyldes det leverede vand, men derimod kan tilskrives en bygnings eller virksomheds ledninger eller vandinstallationer, også kaldet forbrugernes fordelingsnet, skal kommunalbestyrelsen rette påbud om udbedrende foranstaltninger til bygningens eller virksomhedens ejer. Kommunalbestyrelsen har dog i sådanne tilfælde kun pligt til at træffe foranstaltninger, herunder udstede påbud, når overskridelserne konstateres i bygninger og virksomheder, hvor der leveres vand som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet. Dette følger af §§ 3, 14 og 15, i drikkevandsbekendtgørelsen. Ved overskridelser der konstateres i bygninger og virksomheder, hvor vandet ikke leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, er kommunalbestyrelsen ikke forpligtet, men blot berettiget til at træffe foranstaltninger, jf. § 62, stk. 1, 1. pkt., i vandforsyningsloven.

Dokumentation for, at overskridelsen skyldes forbrugernes fordelingsnet, kan opnås ved, at der både tages en prøve uden at lade vandet løbe først (en straksprøve), og en prøve efter at man har ladet vandet løbe i 5 minutter (en flushprøve). Drikkevandsdirektivet stiller dog kun krav om, at der tages en straksprøve, jf. bilag II, del D, i Kommissionens direktiv (EU) 2015/1787 af 6. oktober 2015 om ændring af bilag II og III til drikkevandsdirektiv IV.

Kommunalbestyrelsen - eller vandforsyningen, hvis den er bemyndiget hertil af kommunalbestyrelsen eller miljøministeren - kan foretage undersøgelser i offentlige og private ejendomme uden retskendelse mod forevisning af legitimation for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven, herunder foretagelse af vandprøver for at tilvejebringe oplysninger om vandkvaliteten i en ejendom. Dette følger af vandforsyningslovens § 64.

Kommunalbestyrelsen kan endvidere træffe afgørelse om, at det påhviler ejeren af bygningen eller virksomheden at lade udføre supplerende kontrolmålinger af vandets kvalitet samt undersøgelser af bygningens og virksomhedens vandinstallationer til opsporing af eventuelle forureningskilder. Hvis det er fundet godtgjort, at det vand, som leveres af vandforsyningen, ikke er forureningskilden, kan kommunalbestyrelsen endvidere pålægge ejeren at betale for disse undersøgelser, jf. § 12, stk. 2, i drikkevandsbekendtgørelsen.

I alle tilfælde, uanset om overskridelsen konstateres i en bygning, hvor der leveres vand til offentligheden eller ej, skal kommunalbestyrelsen sikre, at forbrugerne informeres om en konstateret overskridelse og om de udbedrende foranstaltninger, herunder om eventuelle foranstaltninger, som den enkelte forbruger bør træffe, jf. § 62, stk. 6, i loven, og § 14, stk. 2, i drikkevandsbekendtgørelsen.

Bedømmes vandet at være sundhedsfarligt eller er der nærliggende fare herfor, skal kommunalbestyrelsen, uanset om der også er tale om en overskridelse af kvalitetskrav eller ej, give påbud uden unødigt ophold, ligesom de berørte forbrugere skal oplyses om foranstaltninger, de bør træffe. Disse regler fremgår af § 62, stk. 3, 4 og 7, i vandforsyningsloven. Kommunalbestyrelsens afgørelse af, om vandet er sundhedsfarligt, skal ske efter drøftelse med Styrelsen for Patientsikkerhed, jf. vandforsyningslovens § 62, stk. 5.

Ovenstående regler gennemfører dels drikkevandsdirektiv IV's artikel 8 om udbedrende foranstaltninger ved manglende opfyldelse af kvalitetskrav til drikkevand og om begrænsning af

drikkevandsforsyning, der indebærer en potentiel fare for sundheden, dels artikel 6, stk. 3, om passende foranstaltninger, herunder vejledning til ejendommens ejere om mulige udbedrende foranstaltninger, de bør træffe, i tilfælde, hvor manglende overholdelse af kvalitetskrav eller en risiko herfor skyldes forbrugernes fordelingsnet.

En person, der undlader at efterkomme et påbud eller forbud efter lovens § 62, kan straffes med bøde, jf. § 84, stk. 1, nr. 4, i vandforsyningsloven. Det samme gælder, hvis en person undlader at følge en afgørelse efter § 12, stk. 2, i drikkevandsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelsens § 35, stk. 1, nr. 5.

3.4.2. Drikkevandsdirektiv V

Artikel 14 i drikkevandsdirektiv V vedrører krav om udbedrende foranstaltninger og eventuel begrænsning af brugen af drikkevand ved enten manglende overholdelse af kvalitetskrav til drikkevand fastsat i overensstemmelse med direktivets artikel 5, jf. bilag I, eller hvis vandet vurderes at indebære en potentiel fare for menneskers sundhed.

Artikel 14 viderefører i vidt omfang de krav til medlemsstaterne, der var fastsat i artikel 8 i drikkevandsdirektiv IV.

Artikel 14, stk. 1, viderefører således, at medlemsstaterne skal sikre, at der ved ethvert tilfælde af manglende overholdelse af de parameterværdier, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, straks foretages en undersøgelse med henblik på at påvise årsagen hertil. I henhold til artikel 5 skal medlemsstaterne fastsætte parameterværdier for drikkevand, som ikke må være mindre strenge end værdierne i direktivets bilag I. I drikkevandsdirektiv V er det præciseret, at dette omfatter bilag I, del A-D. Bilag I, del A, fastsætter værdier for mikrobiologiske parametre og del B fastsætter værdier for kemiske parametre. Del C fastsætter værdier for såkaldte indikatorparametre, der er fastsat til kontrolformål og med henblik på at sikre, at kravene i artikel 14 opfyldes. Del D, som fastsætter parametre af relevans for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, er nyt. Det omfatter aktuelt parameterværdier for Legionella og bly, men kan af Kommissionen udvides til at omfatte yderligere parametre. Som konsekvens heraf, er der også i artikel 14, stk. 2 indsat en henvisning til de nye parametre i bilag I, del D, jf. nærmere herom nedenfor. Endelig omfatter kravet i artikel 14, stk. 1, tilfælde af manglende overholdelse af parameterværdier for supplerende

parametre, der i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3, er fastsat nationalt af hensyn til menneskers sundhed.

Overholder drikkevandet ikke parameterværdier, skal medlemsstaten, uden at det berører artikel 6, stk. 2, sikre, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af kvaliteten af drikkevandet, jf. artikel 14, stk. 2. Det følger endvidere af artikel 14, stk. 2, at medlemsstaten skal prioritere sin håndhævelse og bl.a. tage hensyn til, i hvilken udstrækning den eller de pågældende parameterværdier er overskredet og den hermed forbundne potentielle fare for menneskers sundhed. Af betydning for fortolkningen af denne bestemmelse fremhæves det i direktivets præambel, at i tilfælde, hvor der er behov for udbedrende foranstaltninger for at genoprette drikkevandets kvalitet, bør foranstaltninger, der afhjælper problemet ved kilden, gives prioritet i overensstemmelse med artikel 191, stk. 2, i TEUF, jf. præambelbetragtning nr. 31. Artikel 191, stk. 2, i TEUF fastslår, at Unionens miljøpolitik tager sigte på et højt beskyttelsesniveau, der bl.a. bygger på princippet om indgreb over for miljøskader fortrinsvis ved kilden.

Artikel 6, stk. 2 fastsætter, at medlemsstaterne anses for at have opfyldt deres forpligtelser i henhold til blandt andet artikel 14, stk. 2, hvis det kan godtgøres, at den manglende overholdelse af parameterværdier, skyldes forbrugernes fordelingsnet eller vedligeholdelsen af det, uden at det berører artikel 10 for så vidt angår prioriterede ejendomme. Bestemmelsen er en videreførelse fra drikkevandsdirektiv IV, dog med en ændring i bestemmelsens sidste led, som før omhandlede manglende overholdelse af parameterværdier, der skyldes forbrugernes fordelingsnet eller vedligeholdelsen af det, bortset fra i bygninger og virksomheder, hvor der leveres vand til offentligheden, som f.eks. skoler, hospitaler og restauranter. Ændringen skyldes, at man med drikkevandsdirektiv V har indført begrebet ”prioriterede ejendomme”, der defineres som større ejendomme, som ikke er husstande, med mange brugere, der potentielt udsættes for vandrelaterede risici, navnlig store ejendomme til offentlig brug, som identificeret af medlemsstaten. For nærmere herom henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 22.

Det er Miljøministeriets vurdering, at den nye formulering i artikel 6, stk. 2 indebærer, at medlemsstaternes forpligtelse til i henhold til artikel 14, stk. 2 at træffe udbedrende foranstaltninger ved manglende overholdelse, der skyldes forbrugernes fordelingsnet, fortsat har til sigte at omfatte ejendomme, hvor der leveres vand til offentligheden, men at forpligtelsen er indskrænket til fremover kun at omfatte tilfælde af manglende overholdelse i de prioriterede ejendomme, som

indgår i den risikovurdering, der foretages i henhold til artikel 10. For manglende overholdelse, der skyldes forbrugernes fordelingsnet i øvrige ejendomme, herunder både øvrige offentlige og private ejendomme, er medlemsstaterne derimod ikke forpligtede til at træffe udbedrende foranstaltninger. Til gengæld er medlemsstaternes forpligtelse mere præcis, fordi den vedrører nogle bestemte parametre, og er knyttet til en tilbagevendende risikovurdering og afrapportering, som medlemsstaterne er forpligtede til at foretage. For nærmere om artikel 10 henvises til pkt. 3.1.2.2.

Som konsekvens af den nye liste over parametre for risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, der er fastsat i bilag I, del D, er der i artikel 14, stk. 2 også tilføjet et nyt punkt. Punktet fastlægger, at i tilfælde af manglende overholdelse af disse parameterverdier, skal de udbedrende foranstaltninger omfatte de foranstaltninger, som er fastsat i artikel 10, stk. 3, der vedrører specifikke foranstaltninger, som skal tages i betragtning og træffes for at mindske risici i forbrugernes fordelingsnet. Som forklaret ovenfor, vil udbedrende foranstaltninger kun skulle træffes med hensyn til manglende overholdelse, der skyldes forbrugernes fordelingsnet, når der er tale om manglende overholdelse i de prioriterede ejendomme, som indgår i den risikovurdering, der foretages i henhold til artikel 10. Kontrollen af parametrene i bilag I, del D, skal desuden indgå i kontrolprogrammet for den regelmæssige kontrol, jf. artikel 13, stk. 2, litra b, men medlemsstaterne kan, i modsætning til andre parametre, selv fastlægge hyppigheden af en sådan kontrol. Det er Miljøministeriets forståelse, at uanset om en manglende overholdelse konstateres som led i risikovurderingen under artikel 10 eller som led i en regelmæssig kontrol, der er fastsat af medlemsstaten, vil pligten i det nye punkt i artikel 14, stk. 2 finde anvendelse. For nærmere om foranstaltningerne i artikel 10, stk. 3 og om artikel 13, stk. 2, litra b henvises til pkt. 3.1.2.2.

Artikel 14, stk. 3 viderefører, at uanset om parameterverdierne er overholdt, skal medlemsstaterne sikre, at enhver drikkevandsforsyning, der indebærer en potentiel fare for menneskers sundhed, forbydes, eller at brugen af sådant vand begrænses, og at der træffes andre udbedrende foranstaltninger, som er nødvendige for at beskytte menneskers sundhed. Som noget nyt er det derudover tilføjet, at medlemsstaterne skal betragte en manglende overholdelse af minimumskravene til de parameterverdier, der er fastsat i bilag I, del A (mikrobiologiske parametre) og del B (kemiske parametre), som en potentiel fare for menneskers sundhed, medmindre den kompetente myndighed vurderer, at overskridelsen af parameterværdien er ubetydelig. Tilføjjelsen er ifølge Kommissionens kommenterede forslag til drikkevandsdirektiv V en præcisering, der har vist sig nødvendig på grund af adskillige traktatkrænkelssager. Det er

Miljøministeriets vurdering, at direktivet ikke hermed har udelukket, at der kan eksistere andre tilfælde, der udgør en potentiel fare, men blot at sådanne overskridelser i hvert fald vil anses for en potentiel fare.

Ifølge artikel 14, stk. 4 skal medlemsstaterne hurtigst muligt sikre at alle berørte forbrugere underrettes om den potentielle fare for menneskers sundhed og årsagen til denne, om overskridelser af en parameterværdi og om de trufne udbedrende foranstaltninger, herunder forbud eller begrænsning af brug eller andre foranstaltninger. Endvidere skal medlemsstaterne sikre at der gives og jævnlige ajourføres nødvendig rådgivning til forbrugerne om betingelser for forbrug og brug af vandet, idet der navnlig tages hensyn til befolkningsgrupper med øgede vandrelaterede sundhedsrisici. Endelig skal medlemsstaterne oplyse forbrugerne, når det er fastslået, at der ikke længere er en potentiel fare for menneskers sundhed, og oplyse dem om, at den normale tjeneste er genoprettet. Bestemmelsen er ifølge Kommissionens kommenterede forslag til drikkevandsdirektiv V indsat for at præcisere forpligtelserne vedrørende forbrugeroplysning ved overskridelse af parameterværdier eller potentiel fare for menneskers sundhed, idet den tidligere ordlyd har givet anledning til fortolkningstvivel og deraf en række traktatkrænkelssager. De fleste af disse forpligtelser eksisterede allerede i henhold til drikkevandsdirektiv IV, men det blev ifølge Kommissionen anset for nødvendigt at præcisere og samle dem i ét stykke for at lette gennemførelsen af dem.

Underretnings- og rådgivningsforpligtelser finder ifølge bestemmelsen anvendelse, hvor den manglende overholdelse af parameterværdierne betragtes som en potentiel fare for menneskers sundhed. Denne tilføjelse blev indført efter forslag fra Europa-Parlamentet med det formål at skabe større klarhed med hensyn til tekstens interne logik. Rådet havde stillet et lignende forslag. Det er Miljøministeriets vurdering, at hensigten med denne tilføjelse har været at tydeliggøre, at underretnings- og rådgivningsforpligtelserne finder anvendelse, når der konstateres en potentiel fare for menneskers sundhed, uanset hvad årsagen til den potentielle fare er.

Bestemmelsen i artikel 14 skal sammenholdes med kravet i artikel 18 om, at medlemsstaterne med bistand fra EEA skal etablere og efterfølgende hvert år ajourføre to datasæt. Dels et datasæt indeholdende oplysninger om de udbedrende foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 14. Dels et datasæt indeholdende oplysninger om drikkevandsrelaterede hændelser, som, uanset om parameterværdierne har været overholdt, har medført en potentiel risiko for menneskers sundhed,

og som varede mere end 10 på hinanden følgende dage og berørte mindst 1000 personer, om årsagerne hertil og om de udbedrende foranstaltninger, der blev truffet i henhold til artikel 14. For nærmere om artikel 18, se pkt. 3.7.2.

Den fakultative undtagelse i artikel 3, stk. 2, litra b, i drikkevandsdirektiv IV, for en individuel vandforsyning, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ pr. dag, eller som forsyner mindre end 50 personer, medmindre vandet leveres som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, er desuden videreført i drikkevandsdirektiv V, jf. artikel 3, stk. 3, litra b. For nærmere herom henvises til pkt. 3.9.2.

3.4.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljøministeriets vurdering, at vandforsyningslovens § 62 i vid udstrækning svarer til de krav, der følger af artikel 14, i drikkevandsdirektiv V, dels fordi der overvejende er tale om en videreførelse af den tidligere artikel 8, som er gennemført i § 62, og dels fordi ændringerne i direktivet på dette punkt overvejende har karakter af præciseringer og uddybninger.

Det er dog Miljøministeriets vurdering, at det er noget nyt, at de udbedrende foranstaltninger skal omfatte de foranstaltninger, som er fastsat i direktivets artikel 10, stk. 3, når der er tale om manglende overholdelse af de kvalitetskrav, der har relevans for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, jf. artikel 14, stk. 2, 2. pkt. Det er Miljøministeriets vurdering, at tilføjelsen indebærer, at medlemsstaterne skal tage specifikke foranstaltninger i betragtning, hvilket der ikke er hjemmel til at kræve i henhold til lovens gældende ordlyd, jf. ligeledes herom pkt. 3.1.2.3.2. Denne pligt bør derfor tilføjes i vandforsyningslovens § 62 med en henvisning til den foreslåede § 59 b, stk. 3, 2. led, som har til formål at indføre hjemmel til gennemførelse af direktivets artikel 10, stk. 3.

Med henblik på at gennemføre direktivets artikel 14, stk. 2, 2. pkt., foreslås således med lovforslagets § 1, nr. 28, at der i vandforsyningslovens § 62 indsættes som nyt stk. 3, at ved manglende opfyldelse af de kvalitetskrav, der har betydning for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, skal de udbedrende foranstaltninger nævnt i § 62, stk. 2 omfatte de foranstaltninger, som er fastsat i regler udstedt i medfør af § 59 b, stk. 3, 2. led. Forpligtelsen vil være afgrænset til vandforsyningssystemer placeret inden for ejendoms skel, idet forpligtelsen i direktivets artikel 10, stk. 3 også er afgrænset hertil. For nærmere om begrebet "vandforsyningssystemer" henvises til afsnittet om gældende ret ovenfor.

Derudover er det Miljøministeriets vurdering, at direktivets artikel 14, stk. 4, om medlemsstatens forpligtelser til at oplyse forbrugerne, når vandet udgør en potentiel fare for menneskers sundhed, overvejende er en videreførelse af reglerne fra drikkevandsdirektiv IV, men at det er nyt, at der er tale om rådgivning og ikke blot vejledning, at rådgivningen af forbrugerne skal ajourføres jævnligt, og at der i forbindelse med rådgivningen navnlig skal tages hensyn til befolkningsgrupper med øgede vandrelaterede sundhedsrisici, jf. artikel 14, stk. 4. Det er Miljøministeriets vurdering, at vandforsyningslovens § 62, stk. 7, om kommunalbestyrelsens pligt til at underrette forbrugerne om, at vandet bedømmes sundhedsfarligt, eller at der er en nærliggende fare herfor, om årsagen hertil, ikke giver tilstrækkeligt klar hjemmel til disse pligter. Endvidere vil det være hensigtsmæssigt, at præciseringen i direktivet om, at medlemsstaterne skal oplyse forbrugerne, det er fastslået, at der ikke længere er en potentiel fare for menneskers sundhed, og om at den normale tjeneste er genoprettet, også fremgår af vandforsyningsloven. I valget af informationsmåde vil det skulle sikres, at samtlige forbrugere bliver underrettet og rådgivet.

Med henblik på at gennemføre direktivets artikel 14, stk. 4, foreslås således med lovforslagets § 1, nr. 31, at vandforsyningslovens § 62, stk. 7, der bliver stk. 8, nyaffattes. Den foreslåede nyaffattelse har til formål at tydeliggøre, at underretnings- og vejledningsforpligtelsen fremover også omfatter en forpligtelse til at yde forbrugerne rådgivning, og at rådgivningen jævnligt skal ajourføres. Endvidere foreslås, at det fremover fremgår eksplicit af loven, at forbrugerne skal orienteres, når det er fastslået, at vandet ikke længere er sundhedsfarligt, eller der ikke længere er nærliggende fare herfor, og om at den normale tjeneste er genoprettet. Det er hensigten, at der i rådgivningen, i henhold til direktivet, navnlig skal tages hensyn til befolkningsgrupper med øgede vandrelaterede sundhedsrisici. Disse befolkningsgrupper vil eksempelvis kunne være ældre svækkede borgere, mindre børn, eller sygdomsramte borgere.

Endvidere er det Miljøministeriets vurdering, at præciseringen i direktivets artikel 14, stk. 3, 2. pkt., om, hvornår en overskridelse af parameterverdier anses for en potentiel fare, også bør fremgå af vandforsyningsloven.

Med henblik på at gennemføre denne præcisering, foreslås derfor med lovforslagets § 1, nr. 29, at det tilføjes i vandforsyningslovens § 62, stk. 5, der bliver stk. 6, at manglende overholdelse af mikrobiologiske eller kemiske parametre, fastsat i drikkevandsdirektivets bilag I, del A og B, skal betragtes som, at vandet er sundhedsfarligt, eller at der er en nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, medmindre kommunalbestyrelsen vurderer, at overskridelsen er ubetydelig.

Den foreslåede bestemmelse har, ligesom direktivet, alene til formål at angive, hvilke tilfælde, der i hvert fald vil udgøre en potentiel fare, men udelukker ikke, at der kan være yderligere tilfælde.

Det er derudover Miljøministeriets vurdering, at vandforsyningsloven på enkelte punkter ikke er fuldt ud overensstemmende med det tidligere drikkevandsdirektiv IV. Idet disse punkter videreføres med drikkevandsdirektiv V, bør der med hensyn til disse punkter foretages justeringer i vandforsyningsloven. Dette omfatter for det første indførelsen af begrebet »indikatorparametre« i lovens § 62, stk. 1, 2 og 6, således at direktivets sondring mellem indikatorparametre og kvalitetskrav også gennemføres i vandforsyningsloven. For det andet præciseres i lovens § 62, stk. 2, at kommunalbestyrelsens pligt til at foretage undersøgelse af, hvad der er årsag til den manglende overholdelse af kvalitetskrav, skal ske »straks«, ligesom det er krævet i artikel 8, stk. 1, der nu er videreført ved artikel 14, stk. 1. For det tredje opdateres lovens § 62, stk. 5, der bliver stk. 6, således at Sundhedsstyrelsen ændres til Styrelsen for Patientsikkerhed, idet det er Styrelsen for Patientsikkerhed, som har kompetenceområdet i dag, og det fastsættes i bestemmelsen, at kommunalbestyrelsen skal drøfte sin afgørelse med Styrelsen for Patientsikkerhed ikke kun i tilfælde af, at vandet er sundhedsfarligt, men også når der er nærliggende fare for, at vandet kan sundhedsfarligt. For nærmere herom henvises til lovforslagets § 1, nr. 25, 26, 29 og 30 og de specielle bemærkninger hertil.

3.5. Opretholdelse og forbedret adgang til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper samt om fremme af drikkevand fra vandhanen

3.5.1. Gældende ret

Vandforsyningslovens kapitel 8 indeholder regler om forsyningspligt m.v. Ved ”forsyningspligt” forstås en forpligtelse for den almene vandforsyning til at sikre forsyning med vand frem til vandforbrugerens ejendomsgrænse, og ved ”leveringspligt” forstås en forpligtelse til levering af vand til en anden almen vandforsyning, der herefter sikrer forsyningen af vandforbrugerne, jf. Folketingstidende 2015-2016, L 91, tillæg A, side 59.

Det følger bl.a. af vandforsyningslovens § 45, stk. 1, 1. pkt., at almene vandforsyninger er forpligtet til på rimelige vilkår at overtage forsyningen af samtlige ejendomme inden for anlæggets naturlige forsyningsområde. Ved et anlægs »naturlige forsyningsområde« forstås det område, som et vandforsyningsanlæg efter sin kapacitet og sin beliggenhed - herunder sin beliggenhed i forhold til andre anlæg - naturligt kan forsyne, samt at afstanden fra de konkrete anlæg til de ejendomme, der

skal forsynes, er så kort, eller at der er så mange ejendomme om at dele udgifterne, at udlægningen af ledningen vil være en fornuftig disposition, jf. Folketingstidende 1977-1978, tillæg A, spalte 2968, og Folketingstidende 2015-2016, L 91, tillæg A, side 3.

Skønnes det nødvendigt, kan miljøministeren pålægge en almen vandforsyning, der er omfattet af § 2, stk. 1, i lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold, leveringspligt til andre almene vandforsyninger, jf. lovens § 46, stk. 1.

Skønnes det nødvendigt for at sikre vandforsyningsstrukturen, kan miljøministeren pålægge udbygning af allerede eksisterende almene vandforsyninger og fastsætte vilkårene i denne forbindelse, jf. lovens § 47, stk. 1, og Folketingstidende 1977-1978, tillæg A, spalte 2970.

Miljøministeren kan endvidere pålægge ikkealmene vandforsyninger, der allerede forsyner flere ejendomme, at forsyne yderligere ejendomme inden for samme bebyggelse, jf. lovens § 45, stk. 1, 2. pkt.

Ved lov nr. 132 af 16. februar 2016 blev det endvidere indført, at kommunalbestyrelsen, i særlige tilfælde, kan pålægge en almen vandforsyning at forsyne et område, der ligger uden for det naturlige forsyningsområde, jf. § 45, stk. 4, i vandforsyningsloven. Dette kan ifølge lovbemærkningerne f.eks. være tilfælde, hvor en eksisterende almen vandforsyning nedlægger sig selv. Reglen supplerer reglerne i lovens § 45, stk. 1, 1. pkt. og 2. pkt., § 46 og § 14 om kommunens udarbejdelse af vandforsyningsplaner, og har til formål at give kommunalbestyrelsen en yderligere mulighed for at sikre en tilfredsstillende forsyning i kommunen, jf. Folketingstidende 2015-2016, L 91, tillæg A, side 30-31 og 59.

Skønnes det nødvendigt for at sikre en planmæssig udbygning af vandforsyningen og sikre en hensigtsmæssig anvendelse, kortlægning, overvågning og beskyttelse af de eksisterende vandforekomster til drikkevandsforsyning, kan kommunalbestyrelsen desuden, efter forhandling med de berørte almene vandforsyninger, påbyde samarbejde mellem almene vandforsyninger i kommunen, jf. lovens § 48, stk. 1. Miljøministeren kan fastsætte regler om vandsamarbejder, herunder om kommunalbestyrelsens påbud efter stk. 1 og frister herfor samt om proceduren for og indholdet af vandsamarbejdet, jf. § 48, stk. 4.

Kommunalbestyrelsen har derudover i lovens kapitel 6 en beføjelse til at påbyde, at ejere af ejendomme skal tilsluttes en bestående almen vandforsyning, hvis tilslutningen findes ønskelig ud

fra en samlet vurdering af forholdene i et område eller ud fra den enkelte ejendoms forhold, jf. lovens § 29, stk. 3.

For områder, hvor vandforsyningen ud fra en samlet vurdering ikke findes tilfredsstillende, kan kommunalbestyrelsen udarbejde planer for og overslag over udgifterne ved oprettelse af en almen vandforsyning og etablering af de enkelte vandforsyningsanlæg, jf. lovens § 29, stk. 1.

Miljøministeren afgør herefter, om den almene vandforsyning skal gennemføres, i hvilket omfang bestående og fremtidig vandforsyning inden for området skal ske fra den almene vandforsyning, på hvilke vilkår tilslutning til den almene vandforsyning skal ske, og om den almene vandforsyning skal gennemføres som kommunalt ejet almen vandforsyning eller som andelsselskab eller interessentskab, jf. § 29, stk. 2. Miljøministeren kan derudover på eget initiativ rejse spørgsmål om gennemførelsen af fælles vandforsyning som nævnt i stk. 2 og kan i den forbindelse pålægge kommunalbestyrelsen at udarbejde planer og overslag, jf. § 29, stk. 4.

Derudover er der i lovens kapitel 4 regler om vandindvinding og vandindvindingsanlæg. Som udgangspunkt kræves tilladelse til indvinding af grundvand og overfladevand, jf. lovens § 18, stk. 1. Enhver grundejer, hvis ejendom er beliggende uden for en almen vandforsynings naturlige forsyningsområde, er dog berettiget til uden tilladelse at indvinde grundvand på egen grund til brug i husholdning, medmindre der må antages at være nærliggende fare for, at vandet ikke vil opfylde de fastsatte krav til kvaliteten af drikkevand eller i øvrigt vil blive sundhedsfarligt, jf. lovens § 18, stk. 2. Endvidere gælder der mere lempelige regler for vandindvindingsanlæg, der højst forsyner fire husstande til brug i husholdning og almindeligt landbrug, jf. lovens § 20, stk. 2. Etablering af et vandindvindingsanlæg kræver dog altid tilladelse fra kommunalbestyrelsen, jf. lovens § 21.

Nærmere regler om behandling af afgørelser om forsyningspligt, tilladelse til vandindvinding m.v., herunder om delegation af miljøministerens kompetence til kommunalbestyrelsen, er fastsat i bekendtgørelse om vandindvinding og vandforsyning.

Under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort er der fastsat regler om prisen for vand, jf. vandforsyningsloven og vandsektorloven, hvorved vandforsyningerne har klare rammer for, hvilke udgifter, der må dækkes via vandprisen. Derved sikres, at vandprisen holdes på et rimeligt niveau.

Under Social-, Bolig og Ældreministeriets ressort er der fastsat regler om, at beboelsejendomme skal være godkendt til beboelse, og skal opfylde krav til sanitære forhold, herunder at der skal være indlagt vandinstallationer til drikkevand.

Under Udlændinge- og Integrationsministeriets ressource er der fastsat regler om udlændinge omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse. Det følger nærmere bestemt af udlændingelovens § 7 (asyl), at en udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. § udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 1. pkt., jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1, der vedrører en række udlændinge, der ikke er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse.

Udlændingestyrelsen har endvidere underholdsforpligtelsen over for udlændinge uden lovligt ophold i Danmark, såfremt det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af den pågældende, jf. § 42 a, stk. 2, jf. dog stk. 3 og 4.

Underholdsforpligtelsen omfatter udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser samt iværksættelse af visse sociale foranstaltninger med henblik på at sikre, at udlændingen modtager den nødvendige støtte.

Det er Udlændingestyrelsen, der er ansvarlig for at tilvejebringe og drive indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 5. I praksis driver en række indkvarteringsoperatører centrene på vegne af styrelsen.

Enhver udlænding, der bor på et indkvarteringssted som nævnt i § 42 a, stk. 5, har adgang til drikkevand, typisk via vandhane. Det samme gør sig gældende for udlændinge, der er privat indkvarterede eller i egen bolig, jf. ovenfor.

Når en udlænding får opholdstilladelse og anses som flygtning efter integrationslovens § 2, stk. 2 (udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, § 8, eller § 9 c - medmindre udlændingen er omfattet af integrationslovens § 2, stk. 3, 4, 5 eller 6, 9 e - samt udlændinge med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder, m.v., eller lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der er fordrevet fra Ukraine), bliver udlændingen visiteret til en kommune i medfør af integrationslovens § 10, stk. 1. Den pågældende kommune har pligt til at anvise udlændingen et midlertidigt opholdssted, hvor vedkommende kan bo, jf. integrationslovens § 12, stk. 1.

Der er ikke i integrationsloven eller udlændingeloven fastsat krav til standarden eller karakteren af det midlertidige opholdssted eller indkvarteringsstederne. Indkvarteringen skal dog være lovlig. Det betyder, at bygge- og planlovgivningen skal være overholdt, og at stedet skal være godkendt til beboelse, herunder f.eks. i relation til sanitære forhold, sikkerhed, brandforskrifter mv. På et sådant sted vil der også være adgang til drikkevand.

3.5.2. Drikkevandsdirektiv V

Artikel 16 i drikkevandsdirektiv V indfører som nye pligter for medlemsstaterne, at disse dels skal sikre adgang til drikkevand for alle med fokus på sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, dels skal fremme brugen af drikkevand fra vandhanen.

Artikel 16, stk. 1, har baggrund i, at Europa-Parlamentet, som opfølgning på det europæiske borgerinitiativ, Right2Water, opfordrede til, at medlemsstaterne retter særlig opmærksomhed mod samfundets sårbare gruppers behov. Den særlige situation for mindretalskulturer, såsom romaer og rejsende, uanset om de er fastboende eller ej, og navnlig deres manglende adgang til drikkevand, blev også anerkendt i Kommissionens meddelelse af 2. april 2014 »Rapport om gennemførelsen af EU-rammen for de nationale strategier for romaernes integration« og i Rådets henstilling af 9. december 2013 om foranstaltninger i medlemsstaterne til effektiv integration af romaerne. Dette fremgår af præambelbetragtning nr. 35, i direktivet. Det fremgår endvidere, at det er i den generelle sammenhæng hensigtsmæssigt, at medlemsstaterne er særligt opmærksomme på sårbare og marginaliserede grupper og træffer de nødvendige foranstaltninger til at forbedre adgangen til drikkevand for disse grupper. Medlemsstaterne definerer selv disse grupper, der dog som minimum omfatter flygtninge, nomadesamfund, mennesker i hjemløshed og mindretalskulturer, såsom romaer og rejsende, uanset om de er fastboende eller ej.

Endvidere fremgår det af FN's verdensmål nr. 6, at det skal sikres, at alle har adgang til rent drikkevand og sanitet. Unionen og medlemsstaterne har givet tilsagn om at opnå dette verdensmål. Dette følger af præambelbetragtning nr. 33-35, i direktivet.

Pligten i direktivets artikel 16, stk. 1, til at sikre adgangen til drikkevand indebærer, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at forbedre eller opretholde adgangen til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, under hensyntagen til de lokale, regionale og kulturelle perspektiver og forhold for vanddistribution. Dette

skal ske, uden at det berører artikel 9 om dækning af omkostninger ved forsyningspligtydelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger direktiv 2000/60/EF, nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.

Det angives endvidere i artikel 16, stk. 1 hvilke virkemidler, som medlemsstaterne skal tage i brug for at opfylde forpligtelsen til at sikre adgangen til drikkevand. Det følger heraf, at medlemsstaterne med henblik på gennemførelse af disse forpligtelser, skal identificere mennesker uden adgang eller med begrænset adgang til drikkevand, herunder sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, og årsager til den manglende adgang, jf. artikel 16, stk. 1, litra a. Medlemsstaterne skal endvidere, vurdere mulighederne for at forbedre disse menneskers adgang til drikkevand, jf. artikel 16, stk. 1, litra b, og oplyse sådanne mennesker om mulighederne for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand, jf. artikel 16, stk. 1, litra c. Endelig skal medlemsstaterne træffe de foranstaltninger, de finder nødvendige og passende for at sikre, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand, jf. artikel 16, stk. 1, litra d.

Medlemsstaterne afgør også selv, hvilke foranstaltninger, der skal anvendes for at forbedre adgangen til drikkevand, men det kan ifølge præambelbetragtning nr. 35 f.eks. være levering af alternative forsyningsystemer såsom individuelle vandrensningsæt, forsyning af vand gennem anvendelse af tanke, såsom tankvogne og cisterner, og sikring af den nødvendige infrastruktur i lejre. I præambelbetragtning nr. 34 henvises desuden til De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europas (UNECE's) og WHO's regionale kontor for Europas protokol om vand og sundhed til konventionen af 1992 om beskyttelse og udnyttelse af grænseoverskridende vandløb og internationale søer, og at medlemsstaterne kan gøre brug af vejledningerne heri til at vurdere den politiske baggrund og udgangssituationen vedrørende adgang til vand og for at definere de foranstaltninger, der er nødvendige for at forbedre lige adgang for alle til drikkevand.

Pligten til at fremme brugen af drikkevand fra vandhanen indebærer, at medlemsstaterne for at fremme brugen af drikkevand fra vandhanen skal sikre etablering i det offentlige rum af udstyr til indendørs og udendørs brug, hvor det er teknisk muligt, på en måde, der står i rimeligt forhold til behovet for sådanne foranstaltninger, og under hensyntagen til særlige lokale forhold såsom klima og geografi, jf. artikel 16, stk. 2.

Derudover følger det af artikel 16, stk. 2, at medlemsstaterne kan vælge at træffe følgende yderligere foranstaltninger for at fremme brug af drikkevand fra vandhanen: Øge kendskabet til det nærmeste udstyr udendørs eller indendørs, iværksætte informationskampagner om kvaliteten af drikkevand fra vandhanen, tilskynde til, at sådant vand stilles til rådighed i offentlige forvaltninger og offentlige bygninger, og tilskynde til, at sådant vand stilles til rådighed uden beregning eller mod et lavt servicegebyr til kunder i restauranter, kantiner og i forbindelse med catering.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 33, at Kommissionen i sin meddelelse af 19. marts 2014 om det europæiske borgerinitiativ »Rent vand og sanitet er en menneskeret! Vand er et offentligt gode, ikke en råvare« opfordrede medlemsstaterne til at sikre adgang til et minimum af forsyning af vand for alle borgere i overensstemmelse med WHO's henstillinger, og at Kommissionen påtog sig også fortsat at »forbedre adgangen til sikkert drikkevand (...) for hele befolkningen via miljøpolitikker«. Det fremgår videre, at for at adressere de aspekter af adgang til vand, som vedrører kvalitet og tilgængelighed, og som en del af reaktionen på Right2Water-initiativet og for at bidrage til gennemførelsen af princip nr. 20 i den europæiske søjle for sociale rettigheder, hvori det erklæres, at »alle har ret til adgang til basale tjenesteydelser af høj kvalitet, herunder vand«, bør medlemsstaterne håndtere problemet med adgang til vand på nationalt niveau og samtidig overlades en vis skønsbeføjelse med hensyn til den konkrete type af foranstaltninger, der skal gennemføres. Dette bør gøres ved hjælp af tiltag, der tilsigter at forbedre adgangen til drikkevand for alle, navnlig ved etablering i det offentlige rum af udstyr til udendørs og indendørs brug, hvor det er teknisk mulig, samt ved hjælp af tiltag, der tilsigter at fremme brugen af vand fra vandhanen, f.eks. ved at tilskynde til, at drikkevand stilles til rådighed uden beregning i offentlige forvaltninger og offentlige bygninger eller uden beregning eller mod et lavt servicegebyr for kunder i restauranter, kantiner og i forbindelse med catering.

Det fremgår af artikel 16, stk. 3, at medlemsstaterne skal sikre, at den nødvendige bistand, som defineret af medlemsstaterne, til de kompetente myndigheder fremmes for at gennemføre de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1 og 2.

Bestemmelserne i artikel 16 skal ses i sammenhæng med artikel 18, stk. 1, litra a, hvorefter det følger, at medlemsstaterne senest den 12. januar 2029 skal etablere og efterfølgende hvert 6. år ajourføre et datasæt med oplysninger om foranstaltninger, der er truffet for at forbedre adgangen til og fremme brugen af drikkevand i overensstemmelse med artikel 16, og om andelen af deres befolkning, som har adgang til drikkevand, som ikke er vand tappet på flasker eller anden emballage. For så vidt

angår artikel 18 henvises til pkt. 3.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger og de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 6.

Endelig fremgår det af artikel 19, stk. 1, litra a, at kommissionen senest den 12. januar 2035 skal foretage en evaluering af direktivet, bl.a. baseret på de datasæt, de er etableret i medfør af artikel 18, stk. 1, og at kommissionen efter artikel 19, stk. 2, skal være særlig opmærksom på bestemmelser vedrørende adgang til drikkevand, der er fastsat i artikel 16.

Artikel 16 er ny i forhold til drikkevandsdirektiv IV, som ikke indeholdt nogle artikler om adgang til drikkevand.

3.5.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljøministeriets vurdering, at vandforsyningslovens kapitel 8 indeholder regler, der sikrer, at personer med en bopæl eller som tager ophold i en ejendom, f.eks. på hotel, vandrehjem, herberg, o.lign. har adgang til drikkevand, at denne adgang opretholdes, og at den om nødvendigt etableres, herunder ved etablering eller udvidelse af vandforsyningsanlæg. Endvidere indeholder bygge- og planlovgivningen regler, der sikrer, at bygninger til beboelse er udstyret med vandinstallationer til drikkevand. Derudover indeholder udlændingeloven regler, der sikrer, at enhver udlænding, der bor på et indkvarteringssted, herunder modtagecentre, opholdscentre og udrejsecentre har adgang til basale fornødenheder såsom drikkevand.

Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at der for langt de fleste personer i Danmark ikke er behov for at fastsætte yderligere regler for at sikre adgangen til drikkevand.

Med hensyn til sårbare og marginaliserede personer og befolkningsgrupper, som ikke har en bopæl eller et fast opholdssted, og som ikke er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse, er der i gældende ret dog ikke regler om eller hjemmel til at fastsætte regler om forbedring eller opretholdelse af sådanne personers adgang til drikkevand.

Der er derfor behov for at tilvejebringe hjemmel til fastsættelse af regler, der sikrer adgangen til drikkevand for disse personer og befolkningsgrupper og derved gennemfører artikel 16, stk. 1.

Gældende ret indeholder desuden ikke regler eller hjemmel til at fastsætte regler om, at personer skal oplyses om muligheder for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand, som krævet efter artikel 16, stk. 1, 2. pkt., litra c.

Med henblik på at sikre gennemførelse af direktivets artikel 16, stk. 1, 1. led, foreslås med lovforslagets § 1, nr. 33, at kommunalbestyrelsen forpligtes til at opretholde og om nødvendigt forbedre adgangen til drikkevand for alle, navnlig sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, i den udstrækning sådanne personer eller befolkningsgrupper adgang til drikkevand ikke allerede er sikret via de gældende regler i vandforsyningslovens kapitel 8 om forsyningspligt m.v. eller regler fastsat i medfør af lovens § 48, stk. 4, jf. det foreslåede § 64 b, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kommunalbestyrelsen får ansvaret for opretholde adgangen til drikkevand for alle i den pågældende kommune, undtagen for personer med en bopæl, hvor der er adgang til drikkevand, eller personer, som tager ophold i en ejendom, hvor der er adgang til drikkevand, idet opretholdelsen af adgangen til drikkevand for sådanne personer efter Miljøministeriets vurdering allerede er sikret via de gældende regler i lovens kapitel 8 om forsyningspligt og vandsamarbejder.

Den foreslåede bestemmelse vil således nærmere bestemt medføre et ansvar for kommunalbestyrelsen over for personer og befolkningsgrupper, der ikke har en bopæl eller et fast opholdssted. Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at direktivets artikel 16, stk. 1 fokuserer på sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, og det er derfor hensigten, at den foreslåede forpligtelse for kommunerne skal have samme fokus.

Hvis sådanne personer og befolkningsgrupper allerede har tilstrækkelig adgang til drikkevand, vil kommunalbestyrelsen have ansvaret for at opretholde denne adgang, f.eks. ved vedligeholdelse af eksisterende steder, hvor disse personer og befolkningsgrupper har adgang til drikkevand.

For personer og befolkningsgrupper, som er uden eller med begrænset adgang til drikkevand, navnlig sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, er det forventningen, at disse vil blive identificeret i forbindelse med den kortlægning, der foreslås med § 64 b, stk. 2, jf. nærmere herom lige nedenfor. Det er derfor hensigten, at kommunalbestyrelsens forpligtelse til at forbedre adgangen til drikkevand vil skulle rettes mod de personer, der identificeres i kortlægningen, og at kommunalbestyrelsens foranstaltninger mv. vil skulle følge reglerne i det foreslåede § 64 b, stk. 3,

og de eventuelle regler, som miljøministeren fastsætter i medfør af det foreslåede § 64 b, stk. 4, jf. herom nedenfor.

Med henblik på at sikre gennemførelse af direktivets artikel 16, stk. 1, 2. led, litra a, foreslås med lovforslagets § 1, nr. 33, endvidere, at miljøministeren kortlægger personer og befolkningsgrupper omfattet af det foreslåede § 64 b, stk. 1, dvs. navnlig sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, som er uden eller med begrænset adgang til drikkevand, og årsagerne hertil, jf. det foreslåede § 64 b, stk. 2.

Miljøministeriets foreløbige undersøgelser, foretaget som led i det lovforberedende arbejde, peger på, at det i Danmark primært er mennesker i hjemløshed på gaden og på natvarmestuer, som udgør en sårbar og marginaliseret befolkningsgruppe hvis adgang til drikkevand pt. ikke er sikret af andre regler, og det forventes derfor, at det primært er disse befolkningsgrupper, som vil blive identificeret i forbindelse med kortlægningen. Det kan dog ikke udelukkes, at der også kan blive tale om andre personer eller befolkningsgrupper.

Det forventes, at denne opgave vil blive delegeret til Miljøstyrelsen, men med bidrag hertil fra andre offentlige myndigheder og vandforsyninger.

Det forventes umiddelbart, at de relevante offentlige myndigheder vil være Udlændinge- og Integrationsministeriet, Social- og Boligministeriet og Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd (VIVE). Det forventes, at der f.eks. vil kunne være tale om oplysninger om adgang til drikkevand for de hjemløse på gaden og i natvarmestue, og om antallet af drikkevandshaner, drikkevandsposter, adgang til gratis toiletter mv.

Det er hensigten, at resultatet af kortlægningen vil skulle indgå i overvejelserne ved løsningen af de opgaver, som kræves i henhold til artikel 16, stk. 1, 2. led, litra b-c og evt. litra d, og som foreslås varetaget af kommunalbestyrelserne, jf. nærmere herom lige nedenfor. Oplysninger om disse opgaver skal indgå i det datasæt, som i henhold til artikel 18, stk. 1, litra a skal sendes til Kommissionen og Det Europæiske Miljøagentur («EEA») første gang senest 12. januar 2029, og efterfølgende ajourføres hvert sjette år. Det forventes, at miljøministeren i medfør af den foreslåede § 9 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, fastsætter regler om indberetning af sådanne oplysninger. For nærmere herom henvises til pkt. 3.7. i de almindelige bemærkninger.

Med henblik på at sikre gennemførelse af direktivets artikel 16, stk. 1, 2. led, litra b-d, foreslås med lovforslagets § 1, nr. 33, endvidere, at kommunalbestyrelsen skal varetage disse opgaver, dvs. 1) skal vurdere mulighederne for at forbedre adgangen til drikkevand for personer og befolkningsgrupper, der er identificeret i forbindelse med miljøministerens kortlægning som værende uden eller med begrænset adgang til vand, 2) skal oplyse disse personer om eventuelle muligheder for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand, og 3) skal træffe nødvendige og passende foranstaltninger, der sikrer, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand, jf. de foreslåede § 64 b, stk. 3, nr. 1-3.

Med hensyn til det foreslåede § 64 b, stk. 3, nr. 1, skal kommunalbestyrelsen vurdere, hvilke tiltag, der kan iværksættes for at forbedre adgangen til drikkevand for de identificerede personer og befolkningsgrupper. Det vil f.eks. kunne være sikring af drikkevandshaner på de steder, hvor personer og befolkningsgrupperne med rimelighed kan forventes at komme. Det vil også kunne være ved levering af alternative forsyningssystemer såsom individuelle vandrensningsæt, forsyning af vand gennem anvendelse af tanke, såsom tankvogne og cisterner, og drikkevand på flaske. Det vil f.eks. også kunne være at øge tilgængeligheden af de kilder til drikkevand, som allerede findes, men som ikke er tilstrækkeligt tilgængelige for de identificerede personer eller befolkningsgrupper, f.eks. ved at fjerne barrierer såsom lukketider eller adgangskrav f.eks. fremvisning af sundhedskort. Endvidere, hvis der i henhold til det foreslåede § 64 c, stk. 2, etableres nyt udstyr til brug af drikkevand fra vandhanen, vil det forventeligt have den afledte virkning, at adgangen til drikkevand for de identificerede personer forbedres.

Er der tale om personer, som er uden eller med begrænset adgang til drikkevand, fordi deres ejendom ikke er tilsluttet fordelingsnettet, men ikke fordi de nødvendigvis tilhører en sårbar eller marginaliseret befolkningsgruppe, vil det være de gældende regler med hensyn til at sikre forsyning af drikkevand til ejendomme, herunder reglerne om etablering af egen boring, som vil være relevante sammen med kommunalbestyrelsens forpligtelse til at oplyse om mulighederne i henhold til det foreslåede § 64 b, stk. 3, nr. 2, jf. nærmere herom nedenfor.

Miljøministeriet vurderer, at direktivet kræver, at denne vurdering af mulighederne for at forbedre adgangen til drikkevand bør foretages regelmæssigt. Det forventes derfor, at miljøministeren i medfør af det foreslåede § 64 b, stk. 4, jf. nærmere herom nedenfor, fastsætter regler om, at kommunalbestyrelsen skal foretage vurderingen mindst hvert tredje år startende fra, når miljøministerens kortlægning foreligger.

Med hensyn til det foreslåede § 64 b, stk. 3, nr. 2 vil oplysningerne skulle gives på en sådan måde, at det sikres, at oplysningerne tilgår de relevante personer. Det vil f.eks. kunne omfatte oplysning om vedkommendes muligheder efter vandforsyningslovens regler om at blive tilsluttet et vandforsyningsanlæg eller om at foretage indvinding af grundvand på egen grund.

Med hensyn til det foreslåede § 64 b, stk. 3, nr. 3, vil kommunalbestyrelsen med fordel kunne tage udgangspunkt i vurderingen foretaget i henhold til det foreslåede § 64 b, stk. 3, 1, nr. 1 og heraf udvælge det eller de tiltag, som er nødvendige og passende foranstaltninger for at sikre adgangen til drikkevand for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper. Hvis der i henhold til det foreslåede § 64 c, stk. 2, etableres nyt udstyr til brug af drikkevand fra vandhanen, vil det forventeligt have den afledte virkning, at adgangen til drikkevand for de identificerede personer forbedres, og etableringen af udstyret vil i så fald efter omstændighederne kunne udgøre nødvendige og passende foranstaltninger.

Derudover foreslås med lovforslagets § 1, nr. 33, at miljøministeren bemyndiges til at kunne fastsætte nærmere regler om opretholdelse og forbedring af adgangen til drikkevand efter det foreslåede § 64, stk. 1 og om kortlægning, vurdering, oplysningspligt og foranstaltninger efter de foreslåede § 64 b, stk. 2-3.

Den foreslåede bemyndigelse forventes bl.a. udnyttet til nærmere at definere hvilke personer og befolkningsgrupper, der omfattes af reglerne. I henhold til direktivet er det medlemsstaterne selv, der definerer, hvad der forstås ved "sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper", dog således at det som minimum omfatter flygtninge, nomadesamfund, mennesker i hjemløshed og mindretalskulturer, såsom romaer og rejsende, uanset om de er fastboende eller ej, jf. direktivets præambeltragtning nr. 35. Resultatet af den kortlægning, som miljøministeren skal udføre i henhold til det foreslåede § 64 b, stk. 2, vil efter omstændighederne kunne indgå ved fastsættelsen af en definition.

Med hensyn til forpligtelsen i artikel 16, stk. 2 vedrørende fremme af drikkevand fra vandhanen, herunder om etablering af udstyr til indendørs og udendørs brug i det offentlige rum, er det Miljøministeriets vurdering, at vandforsyningsloven heller ikke indeholder hjemmel til at fastsætte regler herom. Der er derfor også behov for at tilvejebringe hjemmel til fastsættelse af regler, der gennemfører artikel 16, stk. 2.

Med henblik på at sikre gennemførelse af artikel 16, stk. 2, 1. pkt., foreslås med lovforslagets § 1, nr. 33, endvidere, at kommunalbestyrelsen, til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen, opretholder eller etablerer udstyr i det offentlige rum, der giver adgang til indendørs og udendørs brug af drikkevand fra hanen, hvor dette er teknisk muligt, på en måde, der står i et rimeligt forhold til behovet for sådanne foranstaltninger, og under hensyntagen til særlige lokale forhold såsom klima og geografi, jf. det foreslåede § 64 c, stk. 1. Endvidere foreslås, at miljøministeren bemyndiges til at kunne fastsætte nærmere regler herom, jf. det foreslåede § 64 c, stk. 2.

Den foreslåede forpligtelse for kommunerne har, i overensstemmelse med direktivet, til formål at fremme brugen af drikkevand fra vandhanen ved at eksisterende indendørs og udendørs udstyr i det offentlige rum opretholdes og vedligeholdes eller ved at der etableres nyt udstyr.

Forpligtelsen vil indebære, at kommunerne skal vurdere, om der i kommunens offentlige rum er tilstrækkeligt med indendørs og udendørs udstyr til brug af drikkevand fra vandhanen. I bekræftende tilfælde vil kommunen være forpligtet til at opretholde og vedligeholde dette udstyr, og hvis det ikke er tilfældet, vil kommunen være forpligtet til at etablere nyt udstyr.

Vurderingen af, om der er tilstrækkeligt med udstyr til brug af drikkevand fra vandhanen vil skulle stå i rimeligt forhold til behovet for sådanne foranstaltninger, afhænge af de særlige lokale forhold såsom klima og geografi, og være teknisk muligt.

Det vil i den forbindelse bl.a. kunne indgå, hvor mange indbyggere, turister mv., der opholder sig i kommunens offentlige rum, og hvilke offentlige rum, der er relevante. Således vil udstyr i byzoner eller i nogle områder af en byzone typisk kunne være relevant, mens det vil være mindre eller slet ikke relevant i et industriområde. For områder såsom landzone og sommerhusområder forventes det kun, at det vil være relevant med udstyr, såfremt lokale forhold indikerer, at der er et behov herfor, f.eks. hvis mange mennesker ofte befinder sig der pga. f.eks. en turistattraktion.

Det vil også kunne indgå, hvor tilgængeligt det eksisterende udstyr i kommunen er, f.eks. om der krav om visning af sundhedskort, krav om betaling for brug af udstyret eller om udstyret er lukket på visse tider af døgnet eller året.

Det vil også kunne indgå, om forhold såsom klima indebærer, at der f.eks. ikke kan tilbydes udendørs udstyr i vinterhalvåret pga. risiko for frostsprængninger.

Endelig vil vurderingerne foretaget i henhold til den foreslåede § 64 b om adgangen til drikkevand for navnlig sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper også kunne indgå i vurderingen af, om der er tilstrækkeligt med udstyr i det offentlige rum i forhold til behovet herfor.

Den foreslåede bemyndigelse, jf. § 64 c, stk. 2, forventes udnyttet til at uddybe og præcisere kommunernes forpligtelse med fremme af drikkevand fra vandhanen, hvis der skulle vise sig behov herfor.

Med henblik på at sikre gennemførelse af artikel 16, stk. 2, 2. pkt., foreslås med lovforslagets § 1, nr. 33, derudover, at miljøministeren bemyndiges til at kunne fastsætte regler om følgende til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen: 1) foranstaltninger, der øger kendskabet til det nærmeste udstyr udendørs og indendørs, 2) informationskampagner om kvaliteten af drikkevand fra vandhaner, 3) foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed i offentlige forvaltninger og bygninger, og 4) foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed til kunder i restauranter og kantiner og i forbindelse med catering uden beregning eller mod et lavt servicegebyr, jf. det foreslåede § 64, stk. 3.

Den foreslåede bemyndigelse forventes udnyttet til at fastsætte regler om, at kommunalbestyrelserne vil skulle sikre kendskab til de nærmeste udendørs og indendørs drikkevandshaner. Dette ville f.eks. kunne fremgå af hjemmeside eller andre elektroniske medier, skiltning, brochurer, ved brev, rådgivning, kampagner, mv., som sikrer, at oplysningerne tilgår de relevante personer. Det vil endvidere kunne ske ved et samarbejde med vandforsyningerne, hvoraf nogle allerede i dag har en oversigt over vandposter i kommunen på deres hjemmesider.

Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere i overensstemmelse med direktivet kunne udnyttes til at fastsætte regler om iværksættelse af informationskampagner om kvaliteten af drikkevand fra vandhaner. Det er Miljøministeriets vurdering, at det ikke er sikkert, at der vil være behov for sådanne kampagner, eftersom de almene vandforsyninger efter vandforsyningslovens § 31, stk. 1, nr. 6 sammenholdt med stk. 3, i forvejen er forpligtede til, at oplyse om vandkvalitet på deres hjemmeside, men at det ikke kan udelukkes. Sådanne informationskampagner vil i så fald efter Miljøministeriets vurdering både kunne blive relevante på nationalt niveau og på kommunalt niveau.

Den foreslåede bemyndigelse vil ikke give mulighed for at stille krav om gratis eller billig adgang til drikkevand i offentlige bygninger, museer, restauranter o.l., men vil kun kunne anvendes til, at miljøministeren tilskynder hertil.

Det forventes, at miljøministeren i medfør af den foreslåede § 9 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, vil fastsætte regler om, at oplysninger om kommunalbestyrelsens opretholdelse eller forbedring af adgangen til drikkevand efter det foreslåede § 64 b, stk. 1, oplysninger om de opgaver, som kommunalbestyrelsen udfører i henhold til de foreslåede § 64 b, stk. 3, nr. 1-3, herunder om de foranstaltninger, der er truffet, og oplysninger om kommunalbestyrelsens opfyldelse af forpligtelsen til at fremme adgangen til drikkevand fra vandhanen efter den foreslåede § 64 c og regler udstedt i medfør heraf, vil skulle indberettes til miljøministeren i henhold til de regler. Dette med henblik på opfyldelse af den EU-rapporteringsforpligtelse, som følger af direktivets artikel 18, stk. 1, litra a, der skal sendes første gang senest 12. januar 2029 og derefter ajourføres hvert sjette år. Det forventes, at oplysningerne fra kommunerne vedrørende deres forpligtelser vil skulle indberettes til miljøministeren første gang senest i 2028. For nærmere herom henvises til pkt. 3.7.

3.6. Oplysninger til offentligheden om drikkevandskvalitet og til forbrugerne om kvaliteten af det leverede drikkevand, forbrug og pris m.v.

3.6.1. Gældende ret

Ressort for vandforsyningsloven er fordelt mellem Miljøministeriet, der varetager regulering af vandkvalitet, og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, der varetager reguleringen af vandsektorens organisering og økonomiske forhold, jf. kongelig resolution af 28. juni 2015.

For så vidt angår Miljøministeriets ressort, fremgår af det af vandforsyningslovens § 55, stk. 7, at miljøministeren fastsætter regler om, at en almen vandforsyning skal offentliggøre information om det leverede vands kvalitet og om, hvilke oplysninger der som minimum skal offentliggøres og om formen og hyppigheden herfor.

Bemyndigelsen blev indsat ved lov nr. 1273 af 20. december 2000 med det formål at sikre hjemmel til at gennemføre artikel 13, stk. 1, i drikkevandsdirektiv IV, jf. Folketingstidende 2000-01 (1. samling), tillæg A, side 1214-1215. Det fremgår af artikel 13, stk. 1, i drikkevandsdirektiv IV, at forbrugerne skal have adgang til tilstrækkelige, ajourførte oplysninger om drikkevandets kvalitet.

Bemyndigelsen i vandforsyningslovens § 55, stk. 7, er udmøntet i § 33 i bekendtgørelse nr. 504 af 14. maj 2023 om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg (drikkevandsbekendtgørelsen), der i § 33, stk. 1, nr. 1-3, og § 33, stk. 2 og 3, fastsætter, at almene vandforsyninger skal stille den nødvendige information til rådighed for forbrugerne om bl.a. indvindingsmængder og områder, der indvindes fra, foretagne kontrolmålinger af vandet, beskrivelser af drikkevandskvaliteten af vandet og overskridelser af kvalitetskrav. Informationen skal opdateres mindst en gang om året. Informationen om drikkevandskvalitet og eventuelle overskridelser af kvalitetskrav for drikkevandet skal være tilgængelige på vandforsyningens hjemmeside, og det skal fremgå, hvordan forbrugeren kan indhente oplysninger om bl.a. indvindingsmængder og områder, der indvindes fra, og foretagne kontrolmålinger af vandet.

For så vidt angår Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, fremgår det af vandforsyningslovens § 53, stk. 1, at almene vandforsyninger skal fastsætte anlægs- og driftsbidrag en gang årligt, som skal godkendes af kommunalbestyrelsen. Bidragene dækker betaling for levering af drikkevand og vandforsyningens anlæg hos forbrugerne. Af vandforsyningslovens § 55, stk. 1, fremgår, at de almene vandforsyninger skal udarbejde et regulativ, som indeholder nærmere regler om retten til forsyning fra forsyningsledningerne. Såvel anlægs- og driftsbidrag som regulativer skal godkendes af kommunalbestyrelserne i den eller de pågældende kommuner, hvor vandet forbruges.

Af vandforsyningslovens § 53, stk. 1, 6. pkt., og § 55, stk. 2, 4. pkt., fremgår det, at de godkendte anlægs- og driftsbidrag henholdsvis regulativer skal være tilgængelige på de respektive almene vandforsyningers hjemmesider. Kravene om offentliggørelse blev indsat ved lov nr. 132 af 16. februar 2016 og har til formål at sikre hensynet til gennemsigtighed for vandforbrugere, jf. vandforsyningslovens § 1, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 91 som fremsat, side 62-64.

Det fremgår af kapitel 2 om vandforsyningens bestyrelse i Naturstyrelsens vejledning nr. 9289 af 4. maj 2014 om normalregulativ for almene vandforsyninger, at vandforsyninger bør inkludere en overordnet beskrivelse af, hvem der ejer og driver vandforsyningen. Denne beskrivelse omfatter vandforsyningens organisationsform, CVR-nummer, samt oplysninger om stiftelse, ledelse m.v. Regulativet skal være tilgængeligt på den almene vandforsyningens hjemmeside, jf. vandforsyningslovens § 55, stk. 2, 4. pkt., men det følger ikke af vejledningen, hvor ofte regulativet eller oplysningerne efter regulativet bør være opdateret.

3.6.2. Drikkevandsdirektiv V

Det følger af artikel 17, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne skal sikre, at tilstrækkelige og ajourførte oplysninger om drikkevandskvaliteten står til rådighed i overensstemmelse med kravene i direktivets bilag IV og under overholdelse af gældende databeskyttelsesregler.

Det følger af direktivets bilag IV, om oplysninger til offentligheden, at forbrugerne skal gives online-adgang på en brugervenlig og brugertilpasset måde til en række generelle oplysninger om drikkevandskvaliteten. Forbrugerne skal efter begrundet anmodning også kunne få adgang til disse oplysninger på andre måder. Ved oplysninger om drikkevandskvaliteten forstås i medfør af bilag IV en række oplysninger. Efter bilag IV, punkt 1-6, skal forbrugerne have adgang til bl.a. oplysninger om den relevante vandforsyning og metode til fremstilling af vand, jf. bilag IV, punkt 1, nyeste kontrolresultater af vandet, der ikke må være mere end et år gamle medmindre kontrolhyppigheden fastsat i direktivet tillader andet, jf. bilag IV, punkt 2, oplysninger om vandets hårdhed og mineraler, jf. bilag IV, punkt 3, sundheds- og forbrugerrelaterede råd ved potentiel fare for folkesundheden ved overskridelse af direktivets parameterværdier, jf. bilag IV, punkt 4, risikovurderinger af forsyningssystemet, jf. bilag IV, punkt 5, hvordan vandforbrug kan reduceres, og hvordan sundhedsrisici undgås som følge af stillestående vand, jf. bilag IV, punkt 6. Efter bilag IV, punkt 7, skal vandforsyninger, der leverer mindst 10.000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50.000 personer endvidere give årlige oplysninger om effektivitet og lækagerater, jf. bilag IV, punkt 7, litra a, ejerskabsstruktur for vandforsyningen, jf. bilag IV, punkt 7, litra b, omkostningsstruktur for takster og omkostninger til foranstaltninger med hensyn til artikel 16 (adgang til drikkevand), jf. bilag IV, punkt 7, litra c, og i givet fald et sammendrag og statistik over forbrugerklager modtaget af vandforsyningen, jf. bilag IV, punkt 7, litra d. Efter bilag IV, punkt 8, skal en forbruger efter en begrundet anmodning gives adgang til historiske data vedrørende kontrolresultater af vandet og oplysninger om vandets hårdhed og mineraler som dækker op til 10 år, hvis de foreligger, dog ikke før den 13. januar 2023.

Det følger af artikel 17, stk. 2, at medlemsstaterne skal sikre, at alle personer, der leveres drikkevand til, regelmæssigt og mindst én gang om året og uden at skulle anmode herom modtager oplysninger om kvaliteten af drikkevand, herunder indikatorparametrene, jf. artikel 17, stk. 2, litra a, og oplysninger om prisen for leveret drikkevand pr. liter og kubikmeter, jf. artikel 17, stk. 2, litra b. Personerne skal endvidere modtage oplysninger om husstandens forbrug som minimum for hvert år eller pr. faktureringsperiode, sammen med oplysninger om udviklingstendensen i husstandens

årlige forbrug, hvis det er teknisk muligt, og hvis disse oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen, jf. artikel 17, stk. 2, litra c. Endvidere skal personerne modtage oplysninger om sammenligninger af husstandens årlige vandforbrug med et gennemsnitligt husstandsforbrug, når det er muligt, jf. artikel 17, stk. 2, litra d. Endelig skal personerne modtage et link til et websted, der indeholder de oplysninger, der er oplistet i bilag IV i drikkevandsdirektiv V, jf. artikel 17, stk. 2, litra e. Alle disse oplysninger skal formidles til personerne på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis, f.eks. på fakturaer eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer.

Det følger af artikel 17, stk. 3, at artikel 17, stk. 1 og 2, ikke berører anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF af 14. marts 2007 om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire). Direktiv 2003/4/EF tilsigter at garantere retten til at få adgang til miljøoplysninger i medlemsstaterne i overensstemmelse med Århuskonventionen fra 1998 om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet. Direktiv 2007/2/EF dækker deling af geografisk information, herunder datasæt om forskellige miljøforhold. Baggrunden er ifølge præambelbetragtning nr. 42 i drikkevandsdirektiv V, at det er vigtigt, at bestemmelserne i direktivet om adgang til oplysninger supplerer de nævnte direktiver og ikke skaber en særskilt retsorden.

Det følger endvidere direkte af bilag IV, punkt 1, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne kan fravige kravet om adgang til oplysninger om den relevante vandforsyning, det område og antal personer, som der leveres til, samt metoden til fremstilling af vand, herunder generelle oplysninger om typer af anvendt vandbehandling og -desinfektion, jf. artikel 13 i direktiv 2007/2/EF, f.eks. i det omfang det vil have negative følger for den offentlige sikkerhed.

Gennemførelsen af artikel 17 skal endvidere ske under overholdelse af gældende databeskyttelsesregler, jf. artikel 17, stk. 1, og således under overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016, der regulerer beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og fri udveksling af sådanne oplysninger.

3.6.3. Miljøministeriet og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.6.3.1. Ressortfordeling mellem Miljøministeriet og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet

Under Miljøministeriets ressort hører kravene i artikel 17, stk.1, jf. bilag IV, punkt 1-6, punkt 7, litra d, og punkt 8, og artikel 17, stk. 2, litra a og e, i drikkevandsdirektiv V.

Under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort hører kravene i artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, punkt 7, litra a-c, og artikel 17, stk. 2, litra b-d, i drikkevandsdirektiv V.

Som følge af ressortdelingen vurderer Miljøministeriet og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet at det vil være mest hensigtsmæssigt at gennemføre artikel 17, stk. 1, i vandforsyningsloven ved at indsætte én ny bestemmelse, der dels pålægger almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, pligten til at offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten på begge ministeriers ressort og dels to bestemmelser, der indeholder bemyndigelser til henholdsvis miljøministeren og klima- energi- og forsyningsministeren til inden for hvert af ministrenes ressort at fastsætte de nærmere regler for offentliggørelsen, herunder om de oplysninger vandforsyningerne skal offentliggøre og om formen og hyppigheden herfor. Med henblik på at gennemføre artikel 17, stk. 2, vurderes det ligeledes hensigtsmæssigt at indsætte to bestemmelser i vandforsyningsloven, der indeholder bemyndigelser til henholdsvis miljøministeren og klima- energi- og forsyningsministeren til inden for hvert af ministrenes ressort at fastsætte de nærmere regler om de oplysninger, der som minimum skal formidles til de personer, vandforsyningerne leverer drikkevand til, og på de måder, der fremgår af artikel 17, stk. 2. Se nærmere lovforslagets pkt. 3.6.3.2. og 3.6.3.3.

3.6.3.2. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For så vidt angår Miljøministeriets ressort, er det Miljøministeriets vurdering, at den nuværende bestemmelse i § 55, stk. 7, i vandforsyningsloven ikke indeholder tilstrækkelig hjemmel til at gennemføre samtlige af de krav om oplysninger, der skal stilles til rådighed for offentligheden og informeres direkte om til forbrugerne i artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, punkt 1-6, punkt 7, litra d, og punkt 8, og artikel 17, stk. 2, litra a og e, i drikkevandsdirektiv V, der hører under Miljøministeriets ressort.

Den gældende § 55, stk. 7, omfatter endvidere kun almene vandforsyninger, mens de oplysninger, som skal stilles til rådighed for offentligheden og informeres direkte om til forbrugerne efter artikel 17, vil skulle hidrøre fra både almene vandforsyninger og ikkealmene vandforsyninger, som i

gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, jf. artikel 3, stk. 3, litra b, modsætningsvist i drikkevandsdirektiv V.

Det er således Miljøministeriets vurdering, at der er behov for at tilvejebringe hjemmel til at fastsætte bestemmelser om, at både almene og ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal stille oplysninger til rådighed for forbrugerne om det leverede vands kvalitet, og om vandforsyningen og den forbrugerrådgivning m.v., der fremgår af bilag IV, punkt 1-6, punkt 7, litra d, og punkt 8.

Der vil endvidere være behov for at kunne fastsætte regler om formen og hyppigheden for offentliggørelsen af oplysninger for at sikre overholdelsen af kravene i artikel 17, stk. 1, og bilag IV, hvorefter oplysningerne skal være ajourførte og offentliggøres online på en brugervenlig og brugertilpasset måde samt således, at forbrugerne efter begrundet anmodning kan få adgang til oplysningerne på andre måder.

Der er endelig behov for hjemmel til at fastsætte bestemmelser om, at de almene og ikke almene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal informere alle personer, der leveres drikkevand til, om kvaliteten af drikkevandet, herunder indikatorparametrene, uden at personen skal anmode herom og på den mest lettilgængelige måde, f.eks. på fakturaer eller digitalt, samt oplysninger om at personen har adgang til de oplysninger, der fremgår af bilag IV, punkt 1-6, punkt 7, litra d, og punkt 8, i drikkevandsdirektiv V, jf. artikel 17, stk. 2, litra a og e.

Med henblik på at gennemføre oplysningspligten til offentligheden i artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, foreslås derfor, at der indsættes en § 55 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, hvorefter almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, skal offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, med specielle bemærkninger.

[Miljøministeriet er bekendt med, at Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet har sendt et lovforslag i høring, der også indsætter en § 55 a. Såfremt Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets lovforslag fremsættes først i Folketinget, vil Miljøministeriet foretage de nødvendige lovtekniske ændringer i nærværende lovforslag som følge heraf.]

Oplysningsforpligtelsen foreslås lagt på vandforsyningerne, da det er vandforsyningerne, der besidder de oplysninger, som forbrugerne skal have i medfør af artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, og artikel 17, stk. 2.

Den foreslåede forpligtelse i § 55 a, stk. 1, til at offentliggøre oplysninger vil også omfatte de oplysninger om drikkevandskvaliteten, der hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, jf. lovforslagets pkt. 3.6.3.3.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en § 55 a, stk. 2, i vandforsyningsloven, der bemyndiger miljøministeren til at fastsætte nærmere regler om offentliggørelsen af oplysningerne, herunder hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre på Miljøministeriets område om vandforsyningen, om det leverede vands kvalitet og om rådgivning til forbrugerne samt om formen og hyppigheden herfor.

Det er Miljøministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt, at miljøministeren fastsætter de nærmere regler om vandforsyningernes offentliggørelse af oplysninger om drikkevandskvalitet m.v. i bekendtgørelsesform på grund af reglernes teknisk komplekse karakter.

Som følge af den foreslåede bestemmelse i § 55 a, stk. 1, foreslås den gældende § 55, stk. 7, i vandforsyningsloven, ophævet. Regler i drikkevandsbekendtgørelsen, der er fastsat i medfør af den gældende § 55, stk. 7, i lov om vandforsyning, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af den foreslåede § 55 a. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 13, med specielle bemærkninger, og lovforslagets § 4, nr. 2.

Med henblik på at gennemføre artikel 17, stk. 2, litra a og e, i vandforsyningsloven foreslås det endvidere, at der indsættes en § 55 a, stk. 4, i loven, der bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal sende vandforsyningens forbrugere information om kvaliteten af drikkevandet, herunder indikatorparametre, og et link til den hjemmeside, der indeholder oplysninger om drikkevandskvaliteten, jf. den foreslåede § 55 a, stk. 1. Det foreslås endvidere, at ministeren herunder bemyndiges til at fastsætte regler om formatet og hyppigheden for udsendelsen af denne information samt om udsendelsen af informationen til brugere med fælles afregning for vandforsyning. Sidstnævnte kan f.eks. være andelsboligforeninger og lejeboliger.

Det er Miljøministeries vurdering, at forpligtelsen i artikel 17, stk. 2, til at sikre at alle personer, der leveres vand til, modtager oplysninger f.eks. på fakturaer eller ved hjælp af digitale midler uden at skulle anmode herom, kan opfyldes ved at pålægge vandforsyningerne en pligt til at informere forsyningens forbrugere om de oplysninger og ved brug af de midler som er angivet i artikel 17, stk. 2.

Det er Miljøministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt, at miljøministeren fastsætter de nærmere regler om vandforsyningernes udsendelse af oplysninger efter artikel 17, stk. 2, i bekendtgørelsesform, idet dette giver miljøministeren mulighed for at samle vandforsyningernes informationspligter i medfør af gennemførelsen af artikel 17 på miljøministerens ressort i drikkevandsdirektiv V i drikkevandsbekendtgørelsen.

Den foreslåede bemyndigelse i § 55 a, stk. 2, forventes udnyttet til at fastsætte regler om, at en almen vandforsyning samt en ikkealmen vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal etablere en hjemmeside, der giver forbrugerne online oplysninger på en brugervenlig og brugertilpasset måde, om vandforsyningen, om det leverede vands kvalitet og om rådgivning til forbrugerne, og samt ofte oplysningerne skal offentliggøres. Forbrugere, der ikke kan anvende digital selvbetjening, skal efter begrundet anmodning kunne få adgang til oplysningerne på anden måde.

De oplysninger, som vandforsyningen som minimum skal offentliggøre på deres hjemmeside, vil være de oplysninger, der fremgår af bilag IV, punkt 1-6, punkt 7, litra d og punkt 8, i drikkevandsdirektiv V, der hører under miljøministerens ressort. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om den relevante vandforsyning, metoden til fremstilling af vand, kontrolresultaterne af vandet, risikovurderingen af forsyningssystemet og diverse sundheds- og forbrugerrelaterede råd. Der henvises til § 1, nr. 14, i lovforslaget med specielle bemærkninger.

Endvidere forventes den foreslåede bemyndigelse i § 55 a, stk. 4, udnyttet til at fastsætte regler om, at en almen vandforsyning samt en ikkealmen vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, mindst én gang om året, f.eks. på fakturaer eller via en app, skal informere sine forbrugere, om kvaliteten af drikkevand, herunder indikatorparametrene, og samtidig sende forbrugerne et link til vandforsyningens hjemmeside, der indeholder oplysninger om drikkevandskvaliteten. Vandforsyningen skal dog sikre, at forbrugeren får mulighed for at fravælge digital modtagelse af oplysningerne. Endvidere forventes den foreslåede bemyndigelse at blive udnyttet til at fastsætte regler om udsendelse af

information til brugere med fælles afregning for vandforsyning, f.eks. andelsboliger eller lejere med fælles afregning for vandforsyning. Der henvises til § 1, nr. 14, i lovforslaget med specielle bemærkninger.

For så vidt angår forholdet til af gældende databeskyttelsesregler henvises til lovforslagets pkt. 7.1.

3.6.3.3. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For så vidt angår Klima-, Energi og Forsyningsministeriet, er det Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at de nuværende bestemmelser i § 53, stk. 1, 6. pkt., og § 55, stk. 2, 4. pkt., i vandforsyningsloven ikke indeholder tilstrækkelig hjemmel til at gennemføre samtlige de krav om oplysninger, der skal stilles til rådighed for offentligheden og informeres direkte om til forbrugerne i artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, punkt 7, litra a-c, og artikel 17, stk. 2, litra b-d, i drikkevandsdirektiv V, der hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort.

Efter den gældende § 53, stk. 1, 6. pkt., skal almene vandforsyninger blot generelt oplyse om drikkevandets pris på deres hjemmeside. Den gældende § 53, stk. 1, omfatter endvidere kun almene vandforsyninger.

Det er således Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at der er behov for at tilvejebringe hjemmel til at fastsætte bestemmelser, om at de vandforsyninger, der leverer mindst 10.000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50.000 personer årligt skal stille oplysninger til rådighed for forbrugerne om effektivitet og lækagerater, om ejerskabsstruktur for vandforsyningen og om omkostningsstruktur for takster, jf. artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, punkt 7, litra a-c.

Der vil endvidere være behov for at kunne fastsætte regler om formen og hyppigheden for vandforsyningernes offentliggørelse af oplysninger for at sikre overholdelsen af kravene i artikel 17, stk. 1, og bilag IV, hvorefter oplysningerne skal være ajourførte og offentliggøres online på en brugervenlig og brugertilpasset måde, dog således at forbrugerne efter begrundet anmodning kan få adgang til oplysningerne på andre måder.

Der er endelig behov for hjemmel til at fastsætte bestemmelser om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal informere alle personer, der leveres drikkevand til om prisen for leveret drikkevand pr. liter og kubikmeter, husstandes vandforbrug og udviklingen i dette, uden

at de pågældende skal anmode herom og på den mest lettilgængelige måde, f.eks. på fakturaer eller digitalt, samt oplysninger om at de pågældende har adgang til de oplysninger, der fremgår af bilag IV, punkt 7, litra a-c, i drikkevandsdirektiv V, jf. artikel 17, stk. 2, litra b-d.

For så vidt angår gennemførelsen af den overordnede forpligtelse i artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, foreslås det ovenfor i lovforslagets pkt. 3.6.3.2., at der indsættes en § 55 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, hvorefter almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, skal offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten. Den foreslåede forpligtelse i § 55 a, stk. 1, til at offentliggøre oplysninger vil også omfatte de oplysninger om drikkevandskvaliteten, der hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort.

Med henblik på at gennemføre oplysningspligten til offentligheden i bilag IV, punkt 7, litra a-c, foreslås, at der indsættes en § 55 a, stk. 3, i vandforsyningsloven, der bemyndiger klima-, energi og forsyningsministeren til at fastsætte nærmere regler om offentliggørelse efter den foreslåede § 55 a, stk. 1, herunder hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre om præstationsniveau, ejerskabsstruktur, godkendte regulativer og anlægs- og driftsbidrag samt om formen og hyppigheden herfor.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt, at der fastsættes nærmere regler om vandforsyningernes offentliggørelse af oplysninger om præstationsniveau, ejerskabsstruktur, godkendte regulativer og anlægs- og driftsbidrag i bekendtgørelsesform på grund af reglernes teknisk komplekse karakter. Samtidig giver dette ministeren mulighed for at samle vandforsyningernes oplysningspligter over for forbrugere på ministerens ressort i én bekendtgørelse.

Med henblik på at gennemføre artikel 17, stk. 2, litra b-d, i vandforsyningsloven foreslås det endvidere, at der indsættes en § 55 a, stk. 5, i vandforsyningsloven, der bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren at fastsætte regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal sende vandforsyningens forbrugere information om prisen for leveret drikkevand og husstandens vandforbrug. Det foreslås endvidere, at ministeren herunder bemyndiges til at fastsætte regler om formatet og hyppigheden for udsendelsen af denne information samt om udsendelsen af informationen til brugere med fælles afregning for vandforsyning. Sidstnævnte kan f.eks. være andelsboligforeninger og lejeboliger.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter de nærmere regler om vandforsyningernes udsendelse af oplysninger til forbrugerne m.fl. om pris og forbrug m.v. i bekendtgørelsesform, idet dette giver ministeren mulighed for at samle vandforsyningernes oplysningspligter over for forbrugere på ministerens ressort i én bekendtgørelse.

Den foreslåede bemyndigelse i § 55 a, stk. 3, forventes udnyttet til at fastsætte regler om, at vandforsyninger skal have etableret en hjemmeside, der giver forbrugerne online oplysninger på en brugervenlig og brugertilpasset måde. Hjemmesiden skal som minimum indeholde årlige oplysninger til forbrugerne om vandforsyningens præstationsniveau, ejerskabsstruktur, godkendte regulativer og anlægs- og driftsbidrag. Forbrugere, der ikke kan anvende digital selvbetjening, kan efter begrundet anmodning få adgang til oplysningerne på anden måde.

Det forventes fastsat, at det skal være vandforsyninger, som er omfattet af § 2 i vandsektorloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1693 af 16. august 2021, som skal sikre, at de pågældende oplysninger er tilgængelige på vandforsyningens hjemmeside. Det følger af bilag IV, pkt. 7, litra a-c, i drikkevandsdirektiv V, at vandforsyninger, der leverer mindst 10 000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50 000 personer, skal sikre at forbrugerne har adgang til oplysningerne. Denne afgrænsning benyttes dog ikke i dansk ret og af hensynet til administrativ enkelhed, vil pligten omfatte alle vandforsyninger, som er omfattet af vandsektorlovens § 2.

De oplysninger, som vandforsyningen som minimum skal offentliggøre på deres hjemmeside, vil være de oplysninger, der fremgår af bilag IV, punkt 7, litra a-c, der hører under klima-, energi- og forsyningsministerens ressort. Det drejer sig bl.a. om årlige oplysninger om vandsystemets samlede præstationsniveau målt på effektivitet og lækagerater, om ejerskabsstrukturen for vandforsyningen og, såfremt omkostningerne inddrives gennem et takstsystem, oplysninger om omkostningsstrukturen for taksten pr. kubikmeter vand. Der henvises til § 1, nr. 14, i lovforslaget med specielle bemærkninger.

Endvidere forventes den foreslåede bemyndigelse i § 55 a, stk. 5, udnyttet til at fastsætte regler om, at en almen vandforsyning samt en ikkealmen vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, mindst én gang om året, f.eks. på fakturaer eller via en app, skal informere sine forbrugere om bl.a. prisen for leveret drikkevand pr. liter og kubikmeter, om forbrugers husstands forbrug, sammen med

udviklingstendensen i husstandens årlige forbrug, hvis det er teknisk muligt, og om sammenligninger af husstandens årlige vandforbrug med et gennemsnitligt husstandsforbrug, når det er muligt. Vandforsyningen skal dog sikre, at forbrugeren får mulighed for at fravælge digital modtagelse af oplysningerne. Endvidere forventes den foreslåede bemyndigelse at blive udnyttet til at fastsætte regler om udsendelse af information til brugere med fælles afregning for vandforsyning, f.eks. andelsboliger eller lejere med fælles afregning for vandforsyning. For sådanne husstande med fælles afregning for vandforsyning vil det dog ikke være teknisk muligt at få information om hver husstands forbrug, udviklingstendens og sammenligninger af det årlige vandforbrug med et gennemsnitligt husstandsforbrug. Der henvises til § 1, nr. 14, i lovforslaget med specielle bemærkninger.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til lovforslagets pkt. 7.1.

3.7. Oplysningspligt for andre offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier inden for lovens område

3.7.1. Gældende ret

Vandforsyningslovens § 60 fastsætter, at kommunalbestyrelsen fører tilsyn med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer. Det følger af § 60, stk. 2, 1. pkt., at miljøministeren kan fastsætte regler om tilsynet, herunder om regelmæssige laboratorieundersøgelser. Det følger af § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., at miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske indberetning af nærmere fastsatte oplysninger, samt regler om, hvem der skal indberette, herunder form og frister for indberetningen.

Det fremgår af lovbemærkningerne, at bemyndigelserne i § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., er indsat for at muliggøre indhentelse af oplysninger til opfyldelse af rapporteringsforpligtelsen i artikel 13, stk. 2 og 3, i drikkevandsdirektiv IV, hvorefter medlemsstaterne hvert tredje år skal offentliggøre en rapport om drikkevandets kvalitet med henblik på at informere forbrugerne og efterfølgende sende denne rapport til Europa-Kommissionen, jf. Folketingstidende 2000-01 (1. samling), tillæg A, side 1210.

Bestemmelserne i lovens § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., er bl.a. udmøntet i drikkevandsbekendtgørelsens regler om indberetning. Drikkevandsbekendtgørelsens § 30 fastsætter således bl.a. en pligt for vandforsyningerne til at foranledige, at det undersøgende laboratorium indberetter oplysninger til tilsynsmyndigheden (kommunalbestyrelsen) om resultaterne af kontrollen af drikkevandskvaliteten

i vandforsyningen via den fælles offentlige database for grund- og drikkevand samt boringer (Jupiterdatabasen). Indberetningen omfatter både kontrollen af parametre fastsat i medfør af drikkevandsdirektiv IV og nationalt fastsatte parametre.

Miljøstyrelsen offentliggør hvert tredje år en rapport om drikkevandets kvalitet med henblik på at informere forbrugerne, og Miljøstyrelsen sender rapporten til Europa-Kommissionen senest to måneder efter dennes offentliggørelse, jf. § 33, stk. 4 og 5, i drikkevandsbekendtgørelsen. Som bilag til rapporten vedlægges et datasæt med oplysninger om bl.a. kontrolresultater fra vandprøver. Bestemmelserne i § 33, stk. 4 og 5, i drikkevandsbekendtgørelsen gennemfører artikel 13, stk. 2 og 3, i drikkevandsdirektiv IV. Miljøministeriet har hidtidig opfyldt rapporteringsforpligtelsen i artikel 13, stk. 2 og 3, i drikkevandsdirektiv IV ved at foretage et udtræk af informationer om drikkevandskvaliteten fra vandforsyninger fra Jupiterdatabasen, indberettet i medfør af drikkevandsbekendtgørelsens § 30.

3.7.2. Drikkevandsdirektiv V

Artikel 18, i drikkevandsdirektiv V, indfører krav om, at medlemsstaterne skal indrapportere oplysninger til EU om efterlevelsen af direktivet ved at etablere og ajourføre datasæt, som sendes til Kommissionen og Det Europæiske Miljøagentur («EEA»).

Det indebærer indberetning af oplysninger om foranstaltninger, der til opfyldelse af direktivets artikel 16 er truffet for at forbedre adgangen til og fremme brugen af drikkevand, og om andelen af deres befolkning, som har adgang til drikkevand, senest den 12. januar 2029, jf. artikel 18, stk. 1, litra a, og oplysninger om risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområderne for indvindingssteder, der foretages i henhold til artikel 8, senest den 12. juli 2027, og om risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, der foretages i henhold til artikel 10, senest den 12. januar 2029, jf. artikel 18, stk. 1, litra b. Oplysningerne i henhold til artikel 18, stk. 1, litra b, omfatter oplysninger om tilstrømningsområderne for indvindingssteder, oplysninger om resultaterne af de kontroller, der er gennemført og oplysninger om foranstaltninger, der er truffet, om typen af foranstaltninger, der er truffet, og de fremskridt, der er gjort.

Det omfatter endvidere datasæt indeholdende kontrolresultater i tilfælde af overskridelser af de parameterværdier, som er fastsat i bilag I, del A og B, og som er indsamlet i henhold til artikel 9 og 13, samt oplysninger om de udbedrende foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 14, jf. artikel 18, stk. 1, litra c, datasæt indeholdende oplysninger om drikkevandsrelaterede hændelser,

som uanset om parameterverdierne har været overholdt, har medført en potentiel risiko for menneskers sundhed, og som varede mere end 10 sammenhængende dage og berørte mindst 1000 personer, tillige med årsagerne til disse hændelser og de udbedrende foranstaltninger, der er truffet, jf. artikel 18, stk. 1, litra d, og endelig et datasæt indeholdende oplysninger om alle dispensationer fra parameterverdier givet efter direktivet, herunder de nærmere oplysninger om dispensationerne, jf. artikel 18, stk. 1, litra e.

Alle de nævnte datasæt skal efter artikel 18, stk. 1, etableres og ajourføres med bistand fra Det Europæiske Miljøagentur, EEA. Datasættene skal gøre det muligt for Europa-Kommissionen at overvåge medlemslandenes gennemførelse af drikkevandsdirektivet og danne baggrund for fremtidige evalueringer af direktivet. Kravet i artikel 18 om datasæt afløser kravet i artikel 13, stk. 2 og 3, i drikkevandsdirektiv IV, hvorefter medlemsstaterne hvert tredje år skal offentliggøre en rapport om drikkevandets kvalitet og efterfølgende sende denne rapport til Europa-Kommissionen. Forpligtelsen til at udarbejde en rapport hvert tredje år bortfalder således, hvor den sidste rapport vil blive for perioden 2020-2023.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 43 i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne bør basere dataspecifikationerne på Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire) og gennemførelsesretsakterne hertil for at sikre, at der eksisterer en hensigtsmæssig infrastruktur til offentlighedens adgang og til rapportering og datadeling mellem offentlige myndigheder.

Efter artikel 18, stk. 4, kan Europa-Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter, der præciserer formatet af og metoden til at fremlægge de oplysninger, der skal afgives i henhold til artikel 18, stk. 1, om medlemsstaternes datasæt. Europa-Kommissionen arbejder på en vejledning til brug for medlemsstaternes datasæt. Vejledningen har ikke fået sin endelige form inden for udarbejdelsen af nærværende lovforslag.

Bestemmelserne i artikel 18 gælder uden, at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire), jf. artikel 18, stk. 1.

Efter artikel 18, stk. 5, i drikkevandsdirektiv V kan medlemsstaterne fravige bestemmelserne i artikel 18 om datasæt af enhver af de grunde, der er nævnt i artikel 13, stk. 1, i direktiv 2007/2/EF

(Inspire). Det vil sige i det omfang det vil have negative følger for eksempelvis internationale forbindelser, den offentlige sikkerhed, det nationale forsvar, offentlige myndigheders tavshedspligt, retssager, fabriks- og forretningshemmeligheder, ophavsret, og beskyttelse af personoplysninger.

3.7.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Til brug for gennemførelsen af artiklerne 8, 10 og 16 i drikkevandsdirektiv V vil Miljøministeriet have behov for en række oplysninger fra andre offentlige myndigheder. Miljøministeriet vil f.eks. i forbindelse med artikel 16 have behov for oplysninger fra relevante offentlige myndigheder til brug for kortlægningen af personer uden eller med begrænset adgang til drikkevand, og årsagerne hertil.

Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at kravene til de datasæt, som efter artikel 18 i drikkevandsdirektiv V skal etableres og ajourføres, vil nødvendiggøre, at miljøministeren indhenter flere oplysninger, end tilfældet var for de rapporter om drikkevandskvaliteten, som ministeriet har udarbejdet efter artikel 13 i drikkevandsdirektiv IV.

Det er ministeriets vurdering, at den gældende bestemmelse § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i vandforsyningsloven ikke indeholder hjemmel til at indhente alle de nødvendige oplysninger for at gennemføre artikel 8, 10 og 16, og alle de krævede oplysninger, der skal indgå i datasættene, der skal etableres i medfør af artikel 18. Oplysningerne vil heller ikke alle kunne indhentes via eksisterende it-systemer. Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at det vil være nødvendigt at indhente visse af de krævede oplysninger 18 fra andre offentlige myndigheder end kommuner, f.eks. fra andre ministerier og regionsrådet, og fra laboratorier.

Det er derfor Miljøministeriets vurdering, at det vil være nødvendigt at etablere en hjemmel, der muliggør fastsættelse af regler om indberetning af oplysninger, der ikke er begrænset til de oplysninger, der indberettes efter regler udstedt i medfør af tilsyns- og indberetningsbestemmelsen i § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., men som muliggør indhentelse af også andre oplysninger, fra andre offentlige myndigheder, vandforsyninger, laboratorier med henblik på gennemførelse af artikel 8, 10, 16 og 18.

Offentlige myndigheder har efter de gældende regler i forvaltningsloven mulighed for at indhente oplysninger fra andre offentlige myndigheder i enkeltstående tilfælde. Derimod har en myndighed ikke uden udtrykkelig lovhjemmel mulighed for at pålægge andre myndigheder regelmæssigt at indberette oplysninger til en offentlig myndighed.

Det foreslås derfor, at der indsættes en ny § 9 a i kapitel 2 i vandforsyningsloven, der bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om, at andre offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier skal indberette oplysninger til miljøministeren om forhold, der er omfattet af denne lov. Det foreslås endvidere, at ministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, hvilke oplysninger, der skal indberettes, tidsfrister for indberetningen, og at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til miljøministeren, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer aktuelt, at miljøministeren kan fastsætte regler om indberetning af oplysninger, der er nødvendige for, at miljøministeren kan varetage de opgaver, herunder risikovurderinger, kortlægninger m.v., som miljøministeren skal udføre i medfør af de foreslåede bestemmelser i lovforslaget eller regler fastsat i medfør af disse foreslåede bestemmelser med henblik på at gennemføre drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bemyndigelse vil således f.eks. blive anvendt til at fastsætte krav om, at kommunalbestyrelser og regionsråd indberetter oplysninger om den risikovurdering og risikostyring, som de kan blive pålagt at foretage efter den foreslåede § 10 a, stk. 2, jf. § 1, nr. 7, i lovforslaget. Miljøministeriet vil have behov for disse oplysninger i forbindelse med den risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, som miljøministeren skal foretage efter den foreslåede § 10 a, stk. 1, jf. § 1, nr. 7, i lovforslaget, med henblik på at gennemføre artikel 8 i drikkevandsdirektiv V. Miljøministeren vil ligeledes i forbindelse med risikovurderingen og risikostyringen efter den foreslåede § 10 a, stk. 1, have behov for oplysningerne i de indsatsplaner, som kommunalbestyrelserne har vedtaget eller vedtager efter den gældende §§ 13 og 13 a i vandforsyningsloven. Disse indsatsplaner vil skulle indsendes til ministeren efter den foreslåede § 13, stk. 6, 2. pkt., jf. lovforslagets 1, nr. 8, og overgangsbestemmelsen, jf. lovforslagets § 4, stk. 4.

Endvidere vil der være behov for, at kommunalbestyrelser og eventuelt vandforsyninger indberetter oplysninger til brug for, at miljøministeren kan foretage den generelle risikoanalyse for forbrugernes fordelingsnet efter regler udstedt i medfør af den foreslåede § 59 b, stk. 1, jf. § 1, nr. 22, i lovforslaget, med henblik på at gennemføre artikel 10 i drikkevandsdirektiv V. Dette forventes at kunne være oplysninger om indholdet af bly i vandet på et bestemt tappested, der skyldes forbrugernes fordelingsnet i bygningen.

Endvidere vil der være behov for oplysninger fra relevante offentlige myndigheder til brug for, at miljøministeren kan foretage kortlægningen af personer og befolkningsgrupper uden eller med begrænset adgang til drikkevand, og årsagerne hertil, og om andelen af befolkningen, som har adgang til drikkevand, i medfør af det foreslåede §§ 64 b, stk. 2, jf. § 1, nr. 33, i lovforslaget, med henblik på at gennemføre artikel 16 i drikkevandsdirektiv V. Det forventes umiddelbart, at de relevante offentlige myndigheder vil være Udlændinge- og Integrationsministeriet, Social- og Boligministeriet og Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd (VIVE).

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1., 3.1.2., og 3.5 i lovforslaget om gennemførelsen af artiklerne 8, 10, og 16 i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer endvidere, at miljøministeren kan fastsætte regler til gennemførelse af artikel 18 i drikkevandsdirektiv V. Bemyndigelsen vil således blive anvendt til at fastsætte krav om indberetning af de oplysninger, der er nødvendige for at etablere og ajourføre de datasæt, som artikel 18 kræver, og tidsfrister for indberetningen, med henblik på overvågning af gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V i Danmark.

Dette vil nærmere bestemt omfatte regler om, at kommunalbestyrelserne og regionsrådene vil skulle indberette oplysninger om risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområderne for indvindingssteder, der foretaget i henhold til den foreslåede § 10 a, der skal gennemføre artikel 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, herunder oplysninger om tilstrømningsområderne for indvindingssteder, om resultaterne af de kontroller, der er gennemført og om foranstaltninger, der er iværksat og truffet, om typen af foranstaltninger, der er iværksat og truffet, og de fremskridt, der er gjort. For regionsrådene vil det eksempelvis kunne være indberetning om forebyggende og afhjælpende foranstaltninger for jordforurening, der udgør en risiko for tilstrømningsområder. Idet rapporteringen til EU herom skal ske første gang senest 12. juli 2027, forventes det, at indberetningen vil skulle ske senest 2026. For nærmere herom henvises til pkt. 3.1.1.3.

Det vil endvidere omfatte regler om, at kommunalbestyrelserne skal indberette oplysninger om den kontrol, der foretages som led i risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, og om foranstaltninger, der er truffet for at fjerne eller mindske risici i forbrugernes fordelingsnet, om typen af foranstaltninger, der er truffet, og de fremskridt, der er gjort, jf. den foreslåede § 59 b, der skal gennemføre artikel 10, jf. lovforslagets § 1, nr. 22. Rapporteringen til EU herom skal første gang ske senest 12. januar 2029. For nærmere herom henvises til pkt. 3.1.2.3.

Dette vil endvidere omfatte regler om, at kommunalbestyrelserne skal indberette oplysninger om foranstaltninger, der er truffet for at forbedre adgangen til drikkevand og fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen, i henhold til de foreslåede § 64 b-c, der skal gennemføre artikel 16, jf. lovforslagets § 1, nr. 33. Rapporteringen til EU herom skal ske første gang senest 12. januar 2029. For nærmere om forpligtelserne for kommunerne med hensyn til adgangen til drikkevand og fremme af drikkevand fra vandhanen, og dermed om hvad kommunerne vil skulle indberette oplysninger om, henvises til pkt. 3.5.3.

Kravene til hvilke oplysninger, der nærmere skal indgå i de pågældende datasæt og i hvilket format, vil blive fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 18, stk. 4, i drikkevandsdirektiv V. Den foreslåede bemyndigelse vil således blive anvendt til at fastsætte krav om indberetning af de nærmere oplysninger og om formatet af denne indberetning, når dette er blevet fastsat af Europa-Kommissionen. Kompetencen til at foretage rapporteringen til Europa-Kommissionen forventes at blive delegeret til Miljøstyrelsen.

Den foreslåede bemyndigelse vil herudover blive anvendt til at fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen, vandforsyninger og laboratorier på vandforsyningens foranledning vil skulle indberette til miljøministeren med hensyn til overholdelsen af nationale krav, f.eks. indberetning af kontrolresultater for nationalt fastsatte parametre for drikkevandet.

Det forudsættes, at bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte krav om indberetning af oplysninger, som de andre offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier allerede er i besiddelse af. Der kan i visse tilfælde dog være tale om oplysninger, som de andre offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier besidder, men ikke har systematisk registreret ved indførelsen af indberetningspligten.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til pkt. 7.1.

I overensstemmelse med artikel 18, stk. 5, i drikkevandsdirektiv V, vil miljøministeren kunne fravige bestemmelserne om datasæt i artikel 18 af enhver af de grunde, der er nævnt i artikel 13, stk. 1, i Inspire-direktivet. Det vil sige, at miljøministeren vil kunne fravige pligterne efter artikel 18 til at anmode om indberetning til og til at oprette datasæt, når det vil have negative følger for eksempelvis internationale forbindelser, den offentlige sikkerhed, det nationale forsvar, offentlige

myndigheders tavshedspligt, retssager, fabriks- og forretningshemmeligheder, ophavsret eller beskyttelse af personoplysninger.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer endvidere aktuelt, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at indberetningen af oplysninger til gennemførelsen af artikel 18 skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til miljøministeren. Det er således aktuelt hensigten, at bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler om, at indberetningen eksempelvis skal ske i bestemte databaser. Dette kan eksempelvis være Jupiterdatabasen, andre it-systemer eller i det format, der fremgår af den gennemførelsesretsakt, som Kommissionen kan vedtage efter artikel 18, stk. 4. Det forventes dog, at indberetningens vil skulle ske i Jupiterdatabasen og eventuelt andre nationale it-systemer, hvorfra det vil være nemt at udtrække de indberettede data til den form EU-formatet for datasættene kræver. Indberetninger i Jupiterdatabasen og andre nationale it-systemer skal sikre, at indberetningerne af oplysninger sker i et kendt og struktureret system og for at minimere fejlindberetninger.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer endvidere potentielt, at miljøministeren kan fastsætte regler om indberetning af oplysninger, i det omfang fremtidige andre EU-retsakter eller fremtidige internationale forpligtelser kræver, at Danmark med regelmæssige mellemrum skal indsamle og sammenstille bestemte oplysninger om forhold på vandforsyningsområdet i Danmark. Endvidere kan miljøministeren fastsætte hvilke oplysninger, der skal indberettes, og hvilke offentlige myndigheder, vandforsyninger, laboratorier, der skal foretage denne indberetning til miljøministeren.

Som følge af, at den foreslåede bestemmelse i § 9 a bemyndiger miljøministeren til også at kunne indhente de oplysninger, der efter gældende ret indberettes efter regler udstedt i medfør af § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt. i vandforsyningsloven, herunder indberetning af kontrollen af nationalt fastsatte parametre, foreslås det samtidigt at ophæve § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i vandforsyningsloven, jf. lovforslaget § 1, nr. 24. Regler i drikkevandsbekendtgørelsen, der er fastsat i medfør af den gældende § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om vandforsyning, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af den foreslåede § 9 a. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, stk. 2. De gældende bestemmelser i § 33, stk. 4 og 5, i drikkevandsbekendtgørelsen vil skulle ophæves, idet Miljøstyrelsen ikke længere hvert tredje år skal offentliggøre en rapport om drikkevandets kvalitet og sende denne rapport til Europa-Kommissionen.

3.8. Krav til drikkevand på søgående skib, som afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning

3.8.1. Gældende ret

Ressort for reglerne om drikkevandskvalitet på danske søgående skibe, som afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning er fordelt mellem Erhvervsministeriet, der varetager regulering af drikkevandskvaliteten for drikkevandet til besætningen, og Miljøministeriet, der varetager reguleringen af drikkevandskvaliteten for drikkevandet til passagererne.

3.8.1.1. Drikkevand til passagerer

For så vidt angår Miljøministeriets ressort er der ikke i vandforsyningsloven regler om drikkevand for passagerer på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

I praksis vil passagererne drikke det samme drikkevand som besætningen, ligesom det vand, der anvendes til fødevarer virksomhed om bord vil være det samme vand som besætningens drikkevand.

3.8.1.2. Søfarendes arbejds- og levevilkår, herunder drikkevand

For så vidt angår Erhvervsministeriets ressort, fremgår det af lov om sikkerhed til søs, § 3, stk. 1, nr. 6, jf. lovebekendtgørelse nr. 221 af 11. februar 2022, at erhvervsministeren bl.a. kan fastsætte regler om rederens og andre arbejdsgiveres pligter i forbindelse med de søfarendes arbejds- og levevilkår om bord, herunder de sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold.

Bemyndigelsen i lov om sikkerhed til søs, § 3, stk. 1, nr. 6, er bl.a. udmøntet i bekendtgørelse nr. 1519 af 13. december 2019 om kost og drikkevand m.v. i handelsskibe. Bekendtgørelsen fastsætter i § 1, stk. 1, at bekendtgørelsen bl.a. har til formål at sikre søfarende, der arbejder eller bor om bord på handelsskibe, adgang til drikkevand af passende kvalitet. Begreberne søfarende og handelsskib defineres i bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1 og 2. Ved søfarende forstås personer, inkl. skibsføreren, der, uanset i hvilken stilling, er ansat eller forhyret eller arbejder om bord på et skib. Ved et handelsskib forstås ethvert skib med undtagelse af fiskeskibe og fritidsfartøjer. Passagerskibe uanset størrelse er således omfattet af bekendtgørelsen. Bekendtgørelsen finder i medfør af § 2, stk. 1, som udgangspunkt anvendelse på alle danske handelsskibe, uanset om disse ejes af det offentlige eller af private.

Bekendtgørelsen fastsætter i § 7, stk. 1-3, bl.a. at drikkevandet skal være af en sådan kvalitet, at det ikke udgør en sundhedsfare for de ombordværende, hvilket skal kunne dokumenteres ved hjælp af regelmæssige analyser målt op imod internationale standarder. Kravet anses bl.a. for opfyldt, såfremt seneste udgave af Handelsflådens Arbejdsmiljø- og Velfærdsråds vejledning »Drikkevand – Skibe, En vejledning om at sikre kvaliteten af drikkevandet« følges. Denne vejledning tager udgangspunkt i bl.a. relevante grænseværdier i drikkevandsdirektiv IV. Udgangspunktet for vejledningens grænseværdier er europæiske standarder. For de måleparametre, hvor der mangler en europæisk grænseværdi, er valgt de danske grænseværdier, som fremgår af Miljøministeriets bekendtgørelse om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg (drikkevandsbekendtgørelsen), der er gældende på udgivelsestidspunktet for vejledningen. Vejledningen gennemgår bl.a. kontrol med drikkevandet, prøvetagning, analyser af prøveresultater, forureningskilder, forebyggelse ved forskellige produktionssystemer, Legionella i varmtvandssystemet samt en guide til forebyggelse.

Bekendtgørelsen fastsætter endvidere i § 12, at det bl.a. skal sikres, at drikkevandsanlæg, herunder drikkevandstanke, er bygget, indrettet og vedligeholdt, således at faren for kontaminering undgås. Drikkevandet skal til stadighed være af passende kvalitet og ikke udgøre en sundhedsfare for de ombordværende. Ved konstatering af forurenede drikkevandsanlæg skal der foretages en desinfektion af anlæg, drikkevandstanke og drikkevandsledninger. En anerkendt international eller dansk vejledning herom eller Handelsflådens Arbejdsmiljø- og Velfærdsråds vejledning »Drikkevand – Skibe« kan anvendes med henblik på at opfylde kravene til desinfektion.

Bekendtgørelsen gennemfører Rådets direktiv 2009/13/EF af 16. februar 2009 om iværksættelse af den aftale, der er indgået mellem European Community Shipowners' Association (ECSA) og European Transport Workers' Federation (ETF) om ILO's konvention om søfarendes arbejdsforhold af 2006 (Maritime Labour Convention, MLC) og om ændring af direktiv 1999/63/EF med senere ændringer. Direktivet gennemfører dele af MLC, herunder konventionens krav til kvaliteten af drikkevand.

For så vidt angår skibets eget tilsyn med besætningens drikkevand, fremgår det af § 15 i bekendtgørelsen, at skibets fører ved hyppige inspektioner skal sikre, at bl.a. beholdningen af drikkevand er tilstrækkelig og opbevaring af drikkevandet sker uden risiko for, at der opstår sundhedsfare for de ombordværende. Resultaterne af sådanne inspektioner skal registreres og være tilgængelige for gennemsyn.

For så vidt angår myndighedstilsyn fremgår det af lov om sikkerhed til søs § 17, stk. 2, at Søfartsstyrelsen påser at loven og de i medfør heraf fastsatte regler overholdes. Søfartsstyrelsen er således den ansvarlige myndighed for tilsyn med overholdelsen af reguleringen af besætnings arbejds- og levevilkår på danske skibe, herunder bestemmelserne om drikkevandskvalitet fastsat i bekendtgørelse nr. 1519 af 13. december 2019 om kost og drikkevand m.v. i handelsskibe.

Søfartsstyrelsen foretager i forbindelse med de periodiske syn på skibene dokumentkontrol, hvor det kontrolleres, at der er foretaget drikkevandsanalyse af et akkrediteret laboratorium.

Myndighedstilsyn på skibe kan delegeres videre til anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber) efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 391/2009 af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe.

Det fremgår af lov om sikkerhed til søs, § 22, stk. 1, at erhvervsministeren på nærmere angivne vilkår kan autorisere bl.a. klassifikationsselskaber til på Søfartsstyrelsens vegne at foretage syn af skibe. Denne bemyndigelse til at delegere tilsynet til klassifikationsselskaber er blevet delegeret til Søfartsstyrelsen og er udmøntet bl.a. ved bekendtgørelse nr. 1294 af 24. november 2015 om anerkendelse og autorisation af organisationer, som udfører inspektion og syn af skibe. Bekendtgørelsen gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed med senere ændringer.

Bekendtgørelse nr. 66 af 27. januar 2015 om visse dele af Søfartsstyrelsens ansvar for overholdelse og håndhævelse af konventionen om søfarendes arbejdsforhold, der er udstedt med hjemmel i lov om sikkerhed til søs, gennemfører bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/54/EU af 20. november 2013 om visse af flagstatens ansvar for overholdelse og håndhævelse af konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006, som gennemfører MLC's bestemmelser om gennemførelse, håndhævelse og tilsyn. Flagstaten er den stat, hvor et skib er registreret og hvis flag det fører. Direktiv 2013/54/EU pålægger medlemsstaternes administration at sikre, at der indføres effektive og hensigtsmæssige håndhævelses- og kontrolmekanismer, herunder inspektioner med de mellemrum, som er fastsat i MLC, med henblik på at sikre, at leve- og arbejdsforholdene, herunder besætningens drikkevand for søfarende på skibe, der fører medlemsstaternes flag, til stadighed opfylder kravene i de relevante dele af MLC. Direktiv 2013/54/EU indeholder tillige mulighed for, at flagstatsadministrationen kan overdrage syn til andre organisationer, som de anerkender som

havende tilstrækkelig kapacitet, kompetence og uafhængighed til at foretage inspektionerne (klassifikationsselskaber).

3.8.2. Drikkevandsdirektiv V

Det følger af artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V, at maritime fartøjer, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, alene er omfattet af direktivets artikel 1-6 (om formål, definitioner, undtagelser, generelle forpligtelser, kvalitetskrav, og de steder, hvor kravene skal overholdes), artikel 9 (om risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet), artikel 10 (om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet), artikel 13 (om kontrol) og artikel 14 (om udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brugen) samt direktivets bilag.

Direktivets krav gælder alene for maritime fartøjer, som sejler i EU-farvand. Med EU-farvand forstås EU-landenes territorialfarvande.

Det anføres i præambelbetragtning nr. 16, at baggrunden for, at alene artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14, i direktivet finder anvendelse for maritime fartøjer er, at gennemførelsen af direktivets almindelige risikobaserede tilgang som en undtagelse bør tilpasses de specifikke begrænsninger for maritime fartøjer, som afsalter vand og befordrer passagerer. Det anføres endvidere af præambelbetragtningen, at maritime fartøjer, der sejler under Unionens flag, skal overholde det internationale regelsæt, når de sejler i internationalt farvand. Endelig fremgår, at det bør sikres, at der gives prioritet til eksisterende internationale bestemmelser eller internationalt anerkendte standarder, såsom det skibshygiejneprogram, der er udviklet af United States Public Health Service, som er mere detaljerede og strengere og gælder for skibe i internationale farvand.

Ikke alle dele i de oplyste bestemmelser i artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V (artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14), er relevante for maritime fartøjer. De relevante bestemmelser for maritime fartøjer gennemgås nedenfor.

Efter artikel 1 i drikkevandsdirektiv V er formålet med direktivet, at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand ved at sikre, at drikkevandet er sundt og rent, og at forbedre adgangen til drikkevand. Artikel 2 i drikkevandsdirektiv V indeholder en række definitioner af en række begreber, der anvendes i direktivet. Artikel 3 vedrører ud over bestemmelsen i artikel 3, stk. 2, om maritime fartøjer, andre begrænsninger med hensyn til direktivets anvendelse og medlemsstaternes muligheder for at undtage vandforsyninger fra direktivets bestemmelser.

Efter artikel 4 i drikkevandsdirektiv V skal medlemsstaternes træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at drikkevandet er sundt og rent og artikel 4 opstiller betingelser for, hvornår drikkevand kan betragtes som sundt og rent. Artikel 4 indeholder endvidere krav til medlemsstaterne om at overholde forsigtighedsprincippet.

Efter artikel 5 i drikkevandsdirektiv V skal medlemsstaterne fastsætte de parameterverdier, der skal gælde for drikkevand og som ikke må være mindre strenge end de værdier, der fremgår af direktivets bilag I, del A (mikrobiologiske parametre), del B (kemiske parametre), del C (indikatorparametre) og D (parametre med relevans for forbrugernes fordelingsnet, p.t. kun for Legionella og bly).

Artikel 6 i drikkevandsdirektiv V fastsætter, hvilke steder parameterværdierne i direktivets bilag I, del A (mikrobiologiske parametre) og del B (kemiske parametre) for drikkevand skal overholdes. Det følger for eksempel af artikel 6, stk. 1, at for drikkevand, der leveres gennem distributionsnet, skal de parameterverdier, som er fastsat i overensstemmelse med direktivets artikel 5, overholdes på det sted inden for en ejendom eller en virksomhed, hvor vandet tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand.

Efter artikel 9 i drikkevandsdirektiv V skal medlemsstaterne sikre, at en vandforsyning foretager risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet. Risikovurderingen skal indeholde en beskrivelse af forsyningssystemet fra indvindingsstedet, behandlingen, lagringen og distributionen af vand frem til forsyningsstedet, og identificere farer og farlige hændelser i forsyningssystemet og indeholde en vurdering af de risici, som de kan udgøre for menneskers sundhed gennem brug af drikkevand under hensyntagen til risici som følge af klimaændringer, lækager og utætte rør. På grundlag af resultatet af den risikovurdering, der er foretaget, skal der træffes foranstaltninger i risikostyringen. Foranstaltningerne består i definerings og gennemførelse af kontrolforanstaltninger til forebyggelse og afhjælpning af de identificerede risici i forsyningssystemet, som kan bringe drikkevandskvaliteten i fare, gennemførelse af et forsyningsspecifikt operationelt kontrolprogram efter direktivets artikel 13, og sikring af, at effektiviteten af den anvendte desinfektion valideres i de tilfælde, hvor desinfektion er en del af fremstillingen eller distributionen af drikkevand, at eventuel forurening fra biprodukter fra desinfektionen holdes så lav som muligt, uden at det går ud over desinfektionen, at forurening fra behandlingskemikalier holdes så lav som muligt, og at stoffer, der forbliver i vandet, ikke bringer opfyldelsen af de generelle forpligtelser i direktivets artikel 4 i fare. Efter artikel 9, stk. 4, skal medlemsstaternes på grundlag af resultatet af risikovurderingen af

forsyningssystemet tillade muligheden for at reducere eller udvide kontrolhyppigheden for en parameter eller fjerne eller tilføje en parameter fra listen over parametre, der skal kontrolleres. Artikel 9, stk. 5, fastsætter hvilke parametre, risikovurderingen af forsyningssystemet vedrører. Efter artikel 9, stk. 6, kan medlemsstaterne undtage vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mellem 10 m³ og 100 m³ pr. dag, eller som forsyner mellem 50 og 500 personer, fra kravet om at foretage risikovurderingen og risikostyringen af forsyningssystemet, hvis den kompetente myndighed har fastslået, at en sådan undtagelse ikke vil bringe drikkevandskvaliteten i fare. Sådanne undtagne vandforsyninger skal udføre regelmæssig kontrol i henhold til direktivets artikel 13.

Efter artikel 10 i drikkevandsdirektiv V skal medlemsstaterne sikre, at der foretages en risikovurdering m.v. af forbrugernes fordelingsnet. Der henvises til pkt. 3.1.2.2. om artikel 10 i drikkevandsdirektiv V.

Efter artikel 13, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V skal medlemsstaterne træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre regelmæssig kontrol af drikkevandskvaliteten for at kontrollere, at det vand, der stilles til rådighed for forbrugerne, opfylder kravene i direktivet og navnlig de parameterværdier, der er fastsat i overensstemmelse med direktivets artikel 5. Medlemsstaterne skal endvidere sikre, at prøver af drikkevand udtages, så de er repræsentative for dets kvalitet i løbet af hele året. Efter artikel 13, stk. 2, skal der til opfyldelse af forpligtelserne i artikel 13, stk. 1, opstilles passende kontrolprogrammer i overensstemmelse med direktivets bilag II, del A (om generelle mål og kontrolprogrammer for drikkevand), for alt drikkevand. Kontrolprogrammerne skal være forsynings-specifikke, idet resultaterne af risikovurderingen af forsyningssystemerne tages i betragtning. Artikel 13, stk. 3 og 4, stiller krav til prøveudtagningsstederne og fastsætter specifikationer for analysen af parametrene. Artikel 13, stk. 5, forpligter medlemsstaterne til at sikre, at der i hvert enkelt tilfælde foretages supplerende kontrol af stoffer og mikroorganismer, for hvilke der ikke er fastsat parameterværdier i overensstemmelse med direktivets artikel 5, hvis der er grund til at nære mistanke om, at de kan være til stede i mængder eller koncentrationer, der udgør en potentiel fare for menneskers sundhed.

Efter artikel 14 i drikkevandsdirektiv V skal medlemsstaterne sikre, at der foretages udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brug af drikkevandet i tilfælde af manglende overholdelse af parameterværdierne og ved potentiel fare for menneskers sundhed. Der henvises til pkt. 3.4.2. om artikel 14 i drikkevandsdirektiv V.

Der henvises i øvrigt til drikkevandsdirektiv V, der er vedlagt lovforslaget som bilag 2.

3.8.3. Miljøministeriets og Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljøministeriets vurdering, at det anvendte begreb ”maritime fartøjer” i oversættelsen af artikel 3, stk. 2, i den danske sprogversion af drikkevandsdirektiv V bør berigtiges, således at der i stedet anvendes begrebet ”søgående skibe”. Miljøministeriet vil søge at få berigtiget den danske sprogversion af direktivet på dette punkt. Af samme grund anvendes begrebet ”søgående skibe” nedenfor.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6 og artikel 9, 10, 13 og 14 samt bilag i drikkevandsdirektiv V, ikke finder anvendelse for det drikkevand, der er tilgængeligt for de søfarende (besætningen) på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, men alene for det drikkevand, der er tilgængeligt for passagerer.

Det er Miljøministeriets vurdering, at kravene i drikkevandsdirektiv V, artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14, på den baggrund alene skal gennemføres for så vidt angår passagerernes drikkevand på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

Det skal indledningsvis bemærkes, at forarbejder og forhandlingsdokumenterne bag indsættelsen af artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V, er særdeles sparsomme for så vidt angår anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 2, både for så vidt angår det geografiske anvendelsesområde og for så vidt angår begrebet søgående skibe, der afsalter havvand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

For så vidt angår det geografiske anvendelsesområde har Europa-Kommissionen dog på baggrund af et spørgsmål fra Miljøministeriet oplyst, at anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V er søgående skibe, der sejler i EU-farvande, jf. pkt. 3.8.2.

For så vidt angår begrebet ”søgående skibe” er det Miljøministeriets og Erhvervsministeriets forståelse, at begrebet ”søgående skibe” anvendes i overensstemmelse med det mere almindeligt anvendte begreb ”skibe” i søfartsreglerne. ”Søgående” er således tilføjet, fordi kun skibe, der sejler på havet, kan tage havvand ind til afsaltning. Det er endvidere Miljøministeriets forståelse, at anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 2, er begrænset til søgående skibe, der opfylder alle betingelser i artiklen, således, at det søgående skib både skal befordre passagerer, afsalte vand og fungere som vandforsyning. For så vidt angår begrebet ”befordrer passagerer” er det

Miljøministeriets forståelse, at der alene er tale om søgående skibe, der befordrer passagerer fast. Det er således Miljøministeriets forståelse, at der ved søgående skibe, der befordre passagerer, forstås passagerskibe, som defineret i FN's internationale maritime organisations (IMO) konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen (SOLAS) 1974, regel nr. 2., hvilket vil sige, at et "passagerskib" er et skib, der befordrer flere end 12 passagerer. Endelig skal det søgående skibs drikkevandsforsyning være baseret på afsaltning af havvand og skibet skal således have installeret et afsaltningsanlæg.

Det er Miljøministeriets vurdering, at artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V skal gennemføres for søgående skibe, der sejler under dansk flag. Hvorvidt et søgående skib sejler under dansk flag skal forstås i overensstemmelse med sølovens bestemmelser herom. Søloven fastsætter i § 1, stk. 1, at for at et skib kan anses som dansk og sejle under dansk flag, må dets ejer være dansk. Det endvidere muligt efter sølovens § 2 og regler udstedt i medfør heraf, at en ikkedansk ejer af et skib kan få sit skib registreret i det danske skibsregister og dermed opnå dansk nationalitet for skibet og sejle under dansk flag.

Det er Miljøministeriets vurdering, at der er behov for at etablere en hjemmel i vandforsyningsloven, der muliggør fastsættelse af regler, der gennemfører kravene i artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14, i drikkevandsdirektiv.

Det foreslås derfor, at der med lovforslaget § 1, nr. 32, indsættes en ny § 64 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, der bemyndiger miljøministeren til efter forhandling med erhvervsministeren at fastsætte regler om drikkevand til passagerer på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning. Ministeren vil kunne fastsætte regler om krav til kvaliteten af passagerernes drikkevand, om risikovurdering og risikostyring af de søgående skibes vandforsyningsanlæg og fordelingsnet, om kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder kontrolprogrammer, om undersøgelse og udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder tilsynsmyndighedens muligheder for at udstede påbud og fastsætte udbedrende foranstaltninger og om forbud, anden begrænsning af drikkevandsforsyningen og andre udbedrende foranstaltninger, såfremt drikkevandsforsyningen indebærer en nærliggende fare for menneskers sundhed, herunder tilsynsmyndighedens muligheder for at udstede forbud, fastsætte andre begrænsninger eller andre udbedrende foranstaltninger.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en § 64 a, stk. 2, i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren bemyndiges til efter forhandling med erhvervsministeren at fastsætte regler om

andre foranstaltninger end de i stk. 1, nævnte, til sikring af kvaliteten af drikkevandet til passagerer på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

Det foreslås endeligt, at der indsættes en § 64 a, stk. 3, i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte regler om, hvilke søgående skibe, der er omfattet af regler fastsat efter stk. 1 og 2.

Det er Miljøministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt, at miljøministeren fastsætter de nærmere regler om drikkevandet til passagerer på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning i bekendtgørelsesform på grund af reglernes teknisk komplekse karakter, og fordi dette vil skabe størst mulig fleksibilitet i forhold til eventuel fremtidig tilpasning af reglerne.

Erhvervsministeriet har oplyst, at der [på tidspunktet for udsendelse i høring af dette lovforslag] er to passagerskibe på dansk flag, der forventes at blive omfattet, når de foreslåede hjemler udnyttes til at fastsætte nærmere regler om drikkevand til passagerer.

Det foreslås, at bemyndigelsen i den foreslåede § 64 a, stk. 1-3, udmøntes efter forhandling med erhvervsministeren med henblik på at sikre, at kravene i artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14, i drikkevandsdirektiv V, gennemføres på en måde, der er teknisk muligt på søgående skibe. Endvidere vurderes det hensigtsmæssigt på denne måde at sikre, at de bestemmelser, der fastsættes vedrørende drikkevand til passagerer på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, svarer til de bestemmelser, der gælder for drikkevand til besætningen på samme søgående skibe, i det omfang det er muligt og i det omfang, dette vil være i overensstemmelse med kravene i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 1-5, vil medføre, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler til gennemførelse af artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14, i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 1-5, vil således blive anvendt til at fastsætte regler om krav til kvaliteten af drikkevandet for søgående skibe, der afsalter havvand, fragter passagerer og fungerer som vandforsyning, hvilke parameterverdier, drikkevandet skal overholde, hvor parameterverdierne skal overholdes og regler om prøveudtagningssteder. Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastsætte regler om risikovurdering og risikostyring af de søgående skibes vandforsyningsanlæg og fordelingsnet, herunder krav til beskrivelser af forsyningssystemet

fra indvinding af vandet, behandling, lagring og distributionen frem til forsyningsstedet, til identifikation af farer og farlige hændelser i forsyningsystemet og til vurdering af de risici, som de kan udgøre for menneskers sundhed, under hensyntagen til risici som følge af bl.a. lækager og utætte rør. Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastsætte regler om kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder kontrolprogrammer, prøveudtagningshyppigheder, prøveudtagningsmetoder og analysemetoder.

Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastsætte regler om, at der ved overskridelser af parameterverdier straks skal foretages en undersøgelse med henblik på at påvise årsag til manglende overholdelse af krav til drikkevand og krav om udbedrende foranstaltninger. Endvidere vil der blive fastsat regler om, at tilsynsmyndigheden kan udstede påbud og fastsætte andre udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet. Endvidere vil der blive fastsat regler om, at såfremt drikkevandsforsyningen indebærer en nærliggende fare for menneskers sundhed, skal der iværksættes et forbud, anden begrænsning af drikkevandsforsyningen og andre udbedrende foranstaltninger. Tilsynsmyndigheden skal endvidere have muligheder for at udstede forbud, fastsætte andre begrænsninger eller andre udbedrende foranstaltninger. Endelig vil der blive fastsat regler om krav om underretning af passagererne om overskridelser af parameterverdier og rådgivning om betingelser for brug af vandet, m.v.

Det er Miljøministeriets vurdering, at de regler, der forventes fastsat i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, for drikkevand til passagerer på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, vil pålægge de omfattede søgående skibe yderligere krav i forhold til de gældende regler for arbejds- og levevilkår for besætningen. Blandt de yderligere krav vil især være krav til hyppigheden af prøvetagning, udarbejdelse af risikoanalyse, kontrolforanstaltninger, og oplysninger til passagerer om drikkevandskvaliteten ved overskridelser af parameterverdier m.v.

Modsat forventes det fastsat, i det omfang de omfattede søgående skibe overholder eksisterende internationale bestemmelser, der er gennemført i dansk ret, herunder bestemmelser om at internationalt anerkendte standarder skal overholdes, som er mere detaljerede og strengere end reglerne i drikkevandsdirektiv V, at disse bestemmelser har forrang for regler fastsat i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 64 a. Regler fastsat i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 64, stk. 1, udgør i så fald minimumsgennemførelse af direktivet.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 2, vil medføre, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte regler om andre foranstaltninger til sikring af kvaliteten af drikkevandet til passagerer på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

Bemyndigelsen vil aktuelt kunne anvendes til at fastsætte krav til passagerernes drikkevand, der ikke følger af artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14, i drikkevandsdirektiv V. Der vil f.eks. kunne fastsættes regler for passagerernes drikkevand, der svarer til regler, som i dag gælder for besætningens drikkevand på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, i det omfang, det findes hensigtsmæssigt med henblik på at sikre en ensartet lovgivning for både passagerer og besætning.

Bemyndigelsen vil endvidere potentielt kunne anvendes til at fastsætte yderligere krav, der skulle vise sig nødvendige for en korrekt gennemførelse af artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14 samt bilag i drikkevandsdirektiv V, og som ikke vil kunne fastsættes i medfør af bemyndigelserne oplyst i det foreslåede § 64 a, stk. 1, nr. 1-5.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 3, vil medføre, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte regler om, hvilke skibe, der er omfattet af regler fastsat efter de foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2.

Bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler om undtagelse af visse søgående skibe, der afsalter havvand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, fra regler fastsat i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2, i det omfang drikkevandsdirektiv V giver mulighed for dette. Det følger f.eks. af artikel 9, stk. 6, at medlemsstaterne kan undtage vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mellem 10 m³ og 100 m³ pr. dag, eller som forsyner mellem 50 og 500 personer, fra kravet om at foretage risikovurderingen og risikostyringen af forsyningssystemet, hvis den kompetente myndighed har fastslået, at en sådan undtagelse ikke vil bringe drikkevandskvaliteten i fare. Sådanne undtagne vandforsyninger skal udføre regelmæssig kontrol i henhold til artikel 13 i drikkevandsdirektiv V.

Bemyndigelsen skal endvidere potentielt sikre hjemmel til, at miljøministeren kan fastsætte en anden afgrænsning af, hvilke søgående skibe, der er omfattet af regler udstedt efter den foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2, end den afgrænsning, der er beskrevet under dette pkt. 3.8.3. i lovforslaget. Baggrunden er de sparsomme forarbejder og forhandlingsdokumenterne bag indsættelsen af artikel

3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V som nævnt ovenfor. Skulle de vurderinger og den forståelse, der ligger til grund for Miljøministeriets vurdering af afgrænsningen af, hvilke søgående skibe, der er omfattet af artikel 3, stk. 2, blive ændret ved en dom fra EU-Domstolen, vil der således være behov for, at miljøministeren har hjemmel til at kunne fastsætte regler om, hvilke søgående skibe, der skal være omfattet af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2.

For så vidt angår tilsyn med overholdelsen af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2, er det Miljøministeriets vurdering, at der alene er tale om forpligtigelse for den medlemsstat, under hvis flag det søgående skib sejler, for så vidt angår tilsynet med, at passagerernes drikkevand overholder de regler, der gennemfører drikkevandsdirektiv V på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning (flagstatskontrol).

Det er Miljøministeriets vurdering, at det ikke vil være hensigtsmæssigt, at kommunalbestyrelsen fører tilsyn efter vandforsyningslovens § 65 med overholdelsen af de regler, der gennemfører drikkevandsdirektiv V, på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, der sejler under dansk flag.

Det foreslås derfor, at der med lovforslaget § 1, nr. 37, indsættes en § 66 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren fører tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 64 a og påser, at påbud og forbud efterkommes.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en § 66 a, stk. 2, hvorefter miljøministeren kan bemyndige private organisationer til at udføre visse dele af det tilsyn, der efter loven og regler udstedt i medfør af loven påhviler ministeren.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en § 66 a, stk. 3, der bemyndiger miljøministeren til at fastsætte nærmere regler om tilsynet efter den foreslåede § 66 a, stk. 1.

Den foreslåede § 66 a, stk. 1, vil medføre, at det vil være miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, der fører tilsyn med, at danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, overholder de regler, der fastsættes efter den foreslåede § 64 a i vandforsyningsloven. Endvidere vil det være miljøministeren, der påser, at påbud og forbud m.v. udstedt efter den foreslåede § 64 a efterkommes.

Miljøministeren vil på baggrund af den foreslåede tilsynsbeføjelse i § 66 a, stk. 1, kunne delegere sin tilsynskompetence til Miljøstyrelsen i medfør af den gældende § 5 i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren kan bemyndige en under ministeriet oprettet statslig myndighed eller efter forhandling med vedkommende minister andre statslige myndigheder til at udøve de beføjelser, der i vandforsyningsloven er tillagt ministeren. Såfremt det vurderes hensigtsmæssigt, vil ministeren derudover kunne bemyndige andre statslige myndigheder til at bistå med fysisk, faktisk kontrol om bord på skibene.

Den foreslåede bemyndigelse i § 66 a, stk. 2, vil medføre, at miljøministeren på nærmere angivne vilkår kan bemyndige de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber), der er autoriseret (bemyndiget) af Søfartsstyrelsen, til på ministerens vegne at foretage tilsynsopgaver med hensyn til overholdelse af krav i vandforsyningsloven og regler fastsat i medfør af loven med hensyn til kvaliteten m.v. af drikkevandet til passagerer på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

Miljøministeren vil i medfør af den foreslåede § 66 a, stk. 2, og den gældende § 5 i vandforsyningsloven kunne delegere sin beføjelse til at bemyndige de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber) til Søfartsstyrelsen, der har indgået aftale med de af EU anerkendte klassifikationsselskaber for så vidt angår forhold omfattet af lov om sikkerhed til søs. Baggrunden for denne fremgangsmåde er, at det ved gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed, er mest hensigtsmæssigt, at hvert medlemsland kun indgår én kontrakt med hvert klassifikationsselskab. Søfartsstyrelsen vil derfor på vegne af miljøministeren kunne udvide de allerede indgåede kontrakter med de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaberne) til, hvis der er behov herfor, også at omfatte fysisk, faktisk kontrol om bord på de søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning i henhold til reglerne fastsat i medfør af vandforsyningsloven, der gennemfører drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bemyndigelse i § 66 a, stk. 3, vil medføre, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om tilsynet efter den foreslåede § 66 a, stk. 1. Tilsynet forventes som udgangspunkt at blive fastsat som en reaktivt tilsyn.

Det foreslås endvidere, at der med lovforslagets § 1, nr. 37, indsættes en § 66 b, hvorefter miljøministeren eller den myndighed, der af ministeren er bemyndiget hertil, uden retskendelse mod

forevisning af legitimation har adgang til et dansk søgående skib, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven. Tilsynsmyndigheden har herunder adgang til at foretage undersøgelser og prøveudtagninger, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

Den foreslåede § 66 b skal sikre hjemmel til, at miljøministeren eller den myndighed ministeren delegerer hertil, vil kunne få fysisk adgang uden retskendelse til i det omfang det findes nødvendigt, at føre et periodisk, fysisk tilsyn på danske søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning med hensyn til overholdelsen af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 64 a om drikkevandskvaliteten m.v. for passagererne.

En fysisk, faktisk kontrol med passagerernes drikkevand om bord på et søgående skib, der afsalter vand, fragter passagerer og fungerer som vandforsyning, forventes som udgangspunkt alene at skulle foregå som dokumentkontrol om bord på det søgående skib, ligesom det er tilfældet med det gældende tilsyn med kvaliteten af besætningens drikkevand efter lov om sikkerhed til søs. Tilsynsmyndigheden vil i så fald først og fremmest skulle have adgang til de områder på skibet, hvor dokumentationen for drikkevandskvaliteten m.v. for passagererne er tilgængelig i papirform eller i elektronisk form.

Blandt de oplysninger tilsynsmyndigheden efter den foreslåede § 66 b vil kunne kræve at se i forbindelse med en sådan dokumentkontrol, vil være dokumentation for overholdelse af regler fastsat med hjemmel i den foreslåede § 64 a. Dette vil bl.a. kunne være dokumentation for gennemførelse af kontrolprogrammet og regelmæssig kontrol af det søgående skibs drikkevandskvalitet, dokumentation for overholdelse af alle de parameterværdier og indikatorparametre, som er fastsat for passagerernes drikkevand, dokumentation for at der foretages risikovurdering og risikostyring af vandforsyningssystemet, dokumentation for forebyggelse og afhjælpning af risici, der kan bringe drikkevandskvaliteten i fare og dokumentation for at eventuelle påbud, forbud m.v. er overholdt.

Den foreslåede § 66 b vil dog endvidere sikre hjemmel til, at tilsynsmyndigheden vil kunne få adgang til skibets drikkevandsindvindingsanlæg, steder med betydning for drikkevandskvaliteten, og steder, hvor kravene til passagerernes drikkevand skal være overholdt, herunder adgang til vandhaner, hvorfra passagerernes drikkevand tappes, hvis tilsynsmyndigheden skulle finde det

nødvendigt i forbindelse med et fysisk tilsyn med passagerernes drikkevand. Der vil i et sådant tilfælde også undtagelsesvis kunne være tale om, at tilsynsmyndigheden vil kunne bevæge sig ind på områder, der vil kunne sidestilles med private boligområder, i form af enkelte passagerers private kahytter, i det omfang sådanne findes. Dette vil dog kun kunne være tilfældet i det omfang passagererne i det pågældende skib kan tappe drikkevand direkte fra vandhanerne i deres kahytter. Den foreslåede § 66 b vil endelig sikre hjemmel til, at tilsynsmyndigheden vil have adgang til at tage egne vandprøver m.v.

Tilsynsmyndigheden vil kun kunne søge efter relevante og nødvendige oplysninger. Tilsynsmyndigheden vil ikke kunne undersøge eller kopiere dele af den fremlagte dokumentation, som måtte indeholde oplysninger, der ikke er relevante for tilsynet, herunder særlig personoplysninger, f.eks. oplysninger om ansatte eller privat e-mailkorrespondance. Myndighederne vil som dataansvarlige skulle overholde persondataforordningen og databeskyttelsesloven.

Miljøministeriet vurderer, at det vil være for ressourcekrævende at indhente retskendelse hver gang, det findes nødvendigt at føre fysisk tilsyn med kvaliteten af passagerernes drikkevand efter regler udstedt i medfør af den foreslåede § 64 a, særligt i tilfælde hvor en anden myndighed, anmodes om at bistå med det fysiske tilsyn på det pågældende skib.

Det bemærkes, at samme adgang uden retskendelse til at føre tilsyn og muligheden for at medtage dokumenter m.v. uden vederlag efter den foreslåede § 66 b, ikke vil gælde de klassifikationsselskaber, der i medfør af den foreslåede § 66 a, stk. 2, vil kunne få delegeret visse dele af tilsynet med overholdelsen af regler i medfør af vandforsyningsloven om drikkevandskvaliteten m.v. for passagererne på danske søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning. Klassifikationsselskaberne vil kun kunne føre tilsyn i det omfang, de søgående skibe har givet samtykke til, at klassifikationsselskabernes har adgang til at føre tilsyn på de søgående skibe og vil kun kunne få udleveret dokumenter m.v. i det omfang dokumenterne udleveres frivilligt. Dette kunne f.eks. være klassifikationsselskabernes adgang til kontrol af dokumentation for risikovurdering og risikostyring, dokumentation for kontrol af vandkvaliteten og udbedrende foranstaltninger m.v.

Det foreslås endelig med lovforslaget § 1, nr. 37, at der indsættes en § 66 c, hvorefter tilsynsmyndigheden kan udføre nødvendige undersøgelser for den ansvarliges regning til belysning af forhold, som denne ellers er eller kunne være pålagt at afgive oplysninger om i tilfælde, hvor

selvinkrimineringsforbuddet i § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse.

Den foreslåede § 66 c vil medføre, at i tilfælde, hvor selvinkrimineringsforbuddet i § 10 i retssikkerhedsloven finder anvendelse, vil miljøministeren, eller den myndighed ministeren har bemyndiget hertil, i sådanne tilfælde kunne fremskaffe oplysningerne ved egne undersøgelser og pålægge virksomheden at betale herfor.

Nedenstående beskrivelse af rækkevidden af selvinkrimineringsforbuddet i § 10 i retssikkerhedsloven og oplysningspligten svarer til lovbemærkningerne til den gældende § 65, stk. 5, i vandforsyningsloven for så vidt angår selvinkrimineringsforbuddet ved tilsyn med vandforsyningsanlæg på land, jf. Folketingstidende 2004-2005, 1. samling, tillæg A, side 1970-1972.

Det følger af selvinkrimineringsforbuddet, at den, der er anklaget for en forbrydelse, ikke må pålægges at afgive oplysninger, der kan inkriminere ham selv. Selvinkrimineringsforbuddet i § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven) medfører således, at en virksomheds oplysningspligt ophører med at gælde, når tilsynsmyndigheden har en konkret mistanke om et strafbart forhold, også selv om forholdet endnu hverken er meldt til politiet eller der er truffet beslutning herom. Dette gælder dog ikke, hvis de pågældende oplysninger ikke kan have betydning for tilsynsmyndighedens bedømmelse af den formodede lovovertrædelse.

Oplysningspligten gælder, uanset om oplysningerne vil afsløre et strafbart forhold, hvis myndigheden ikke har nogen konkret mistanke på det tidspunkt, hvor oplysningerne skal afgives. Resultater af virksomhedens egenkontrol skal således som altovervejende hovedregel fortsat afgives, selv om de viser overtrædelser, da tilsynsmyndigheden normalt ikke har nogen konkret mistanke om en overtrædelse på dette tidspunkt.

Med konkret mistanke skal forstås, at tilsynsmyndighedens mistanke skal være så stærk, at der vil være grundlag for inden for strafferetsplejen at rejse en sigtelse. Der skal således foreligge omstændigheder som på objektivet grundlag og med rimelighed kan tale for mulig skyld. Mistankekravet går både på det objektive gerningsindhold (om f.eks. parameterværdier for drikkevandskvaliteten er overtrådt) og på tilregnelsen (om der er handlet forsætligt eller uagtsomt eller om der er tale om et hændeligt uheld). Selv om der er konstateret en overtrædelse kan der

således godt være tilfælde, hvor ikke er konkret mistanke om et strafbart forhold, fordi der ikke er noget der tyder på, at overtrædelsen er sket forsætligt eller groft uagtsomt.

Hvis der er tale om mistanke om en overtrædelse, som myndigheden ikke på det foreliggende grundlag agter at melde til politiet, vil man ikke være inden for selvinkrimineringsforbuddet i § 10 i retssikkerhedsloven. Tilsyn med og håndhævelse af regler udstedt efter den foreslåede § 64 a vil have det primære formål at sikre, at ulovlige forhold lovliggøres i praksis ved hjælp af de administrative håndhævelsesbeføjelser i form af f.eks. påbud og forbud. Det forventes, at der kun ved grove eller gentagne overtrædelser, eller hvis de administrative håndhævelsesbeføjelser i øvrigt ikke viser sig tilstrækkelige, vil blive skredet til politianmeldelse. Dette skyldes dels, at der med virksomheder, der gerne vil overholde reglerne, opnås mest med et dialogbaseret tilsyn, dels at de administrative håndhævelsesbeføjelser i en lang række tilfælde forventes at være mere effektive.

I tilfælde, hvor myndigheden har en konkret mistanke om et strafbart forhold og på forhånd vurderer, at der kan blive tale om politianmeldelse, vil myndigheden til gengæld skulle overholde § 10 i retssikkerhedsloven. Det indebærer, at myndigheden skal gøre virksomheden opmærksom på, at den ikke har pligt til at afgive oplysninger, der kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Dette gælder, selv om oplysningerne er nødvendige for den administrative håndhævelse eller for forebyggelse eller fare for menneskers sundhed, hvis de også vil kunne have betydning for straffesagen. Tilsynsmyndigheden kan altså være afskåret fra at kræve oplysninger, selv om disse primært ønskes til brug for udformning af f.eks. indskærpelser eller påbud eller foretagelse af nødvendige handlinger. Kun hvis det kan udelukkes, at oplysningerne kan have betydning i den påtænkte straffesag, kan oplysningerne alligevel kræves af tilsynsmyndigheden.

Hvis myndigheden vurderer, at den er inden for § 10 i retssikkerhedslovens område, skal den vejlede den mistænkte om, at denne ikke er forpligtet til at afgive oplysninger. Mange virksomheder, som er interesserede i at bibeholde et godt og tillidsfuldt forhold til tilsynsmyndigheden, vil formentlig udlevere oplysningerne frivilligt. Ligeledes må man forvente, at virksomheder normalt vil udlevere oplysningerne, hvis de viser, at der ikke er nogen overtrædelse, eller at denne er undskyldelig. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at myndighederne i nogle tilfælde vil få sværere ved at få udleveret egenkontrolresultater eller andre dokumenter, få forklaringer om hændelsesforløb eller få udført undersøgelser af vandkvaliteten. Da § 10 i retssikkerhedslovens finder anvendelse allerede fra det tidspunkt, hvor der foreligger »konkret mistanke«, og da der ikke

er nogen undtagelse for de tilfælde, hvor oplysningerne skal bruges til administrativt formål, kan tilsynsmyndigheden mangle oplysninger til brug for forebyggelse af fare for menneskers sundhed eller til brug for administrativ håndhævelse, f.eks. udstedelse af påbud eller indskærpelse. Der er derfor behov for et redskab for tilsynsmyndigheden til at skaffe sig de pågældende oplysninger ad anden vej, eller for at håndtere de nævnte situationer uden disse oplysninger.

Der forventes endelig fastsat straf i form af bøde for overtrædelser af de regler, der fastsættes i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2. Bødestraf kan fastsættes i medfør af den gældende § 84, stk. 2, i vandforsyningsloven, hvorefter der i regler, der udfærdiges af miljøministeren eller klima-, energi- og forsyningsministeren i henhold til loven, kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af reglerne.

3.9. Undtagelser fra krav i drikkevandsdirektiv V

3.9.1. Gældende ret

I Danmark anvendes begreberne almen vandforsyning og ikkealmen vandforsyning i reguleringen af drikkevand. Ved »en almen vandforsyning« forstår den person eller juridiske enhed, der ejer et eller flere vandforsyningsanlæg, der forsyner eller har til formål at forsyne mindst 10 ejendomme hver, jf. § 3, stk. 3, i vandforsyningsloven. Ved »en ikkealmen vandforsyning« forstår herefter den person eller juridiske enhed, der ejer et eller flere vandforsyningsanlæg, der forsyner eller har til formål at forsyne mindre end 10 ejendomme hver.

Ikkealmene vandforsyninger er helt eller delvist undtaget fra flere af de krav, som vandforsyningsloven og regler udstedt i medfør af loven stiller til almene vandforsyninger, herunder krav om drikkevandskvalitet og kontrol. Således stilles ikke samme krav til kvalitet af vand fra vandforsyninger, der leverer vand til husholdningsbrug for kun én husstand, hvor der ikke samtidig leveres vand til anden kommerciel eller offentlig aktivitet, jf. § 1, i drikkevandsbekendtgørelsen. Endvidere er vand fra ikkealmene vandforsyninger, der leverer 3.000 m³ eller mindre vand årligt, og ikke leverer vand til kommerciel eller offentlig aktivitet, alene omfattet af krav om forenklet kontrol, jf. § 6 i drikkevandsbekendtgørelsen.

Det fremgår af vandforsyningslovens § 59 a, at en almen vandforsyning kan etablere overvågningsboringer i indvindingsoplandet for at overvåge kvaliteten af de vandressourcer, der indvindes fra. Kommunalbestyrelsen kan som et vilkår i indvindingstilladelsen fastlægge antallet og

placeringen af overvågningsboringerne. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler herom. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om etablering af overvågningsboringer for almene vandforsyninger med eksisterende indvindingstilladelser.

Det fremgår af vandforsyningslovens § 62, stk. 2, at opfylder vandet fra en almen vandforsyning ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, drager kommunalbestyrelsen omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørger for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter stk. 1. Det samme gælder ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3000 m³ vand årligt, samt alle vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.

Det følger af vandforsyningslovens § 66, at det påhviler den til enhver tid værende almene vandforsyning at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a. Det fremgår af stk. 2, at efterkommer den almene vandforsyning ikke et af kommunalbestyrelsen meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges den almene vandforsyning inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet.

3.9.2. Drikkevandsdirektiv V

Det følger af artikel 3, stk. 3, litra b, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne kan undtage drikkevand fra en individuel vandforsyning, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ pr. dag, eller forsyner færre end 50 personer, fra direktivet, medmindre vandet leveres som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet. Det følger af artikel 3, stk. 4, at medlemsstater, der gør brug af undtagelserne i denne bestemmelse, skal sikre, at den berørte befolkning underrettes om et sådant brug af undtagelserne og om enhver foranstaltning, der kan træffes for at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger forårsaget af forurening af drikkevand. Desuden skal den berørte befolkning straks ydes passende rådgivning, når kvaliteten af dette vand har vist sig at indebære en potentiel fare for menneskers sundhed.

Bestemmelserne i artikel 3, stk. 3, litra b, og artikel 3, stk. 4, er en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i drikkevandsdirektiv IV.

Såfremt en vandforsyning, der leverer mindre end 10 m³ vand i gennemsnit pr. dag eller forsyner mindre en 50 personer, leverer vandet som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet kan den pågældende vandforsyning undtages delvist fra direktivets krav. I henhold til artikel 3, stk. 6, er disse mindre vandforsyninger således alene omfattet af bestemmelserne i artikel 1-6 vedrørende

formål, definitioner, undtagelsesmuligheder, generelle krav til drikkevandets sundhed og renhed m.v., samt specifikke kvalitetskrav og præcisering af, hvor disse skal overholdes, af artikel 13 om kontrol af drikkevandskvaliteten, af artikel 14 om udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brug af drikkevand, der ikke overholder krav til drikkevandet, og af artikel 15 om muligheden for i særlige tilfælde at meddele dispensation fra visse af direktivets krav, samt de relevante bilag. Disse vandforsyninger er således undtaget fra de bestemmelser i drikkevandsdirektiv V, der er nye i forhold til direktiv IV. Det drejer sig om artikel 7-12 og 16-18 om henholdsvis risikobaseret tilgang til vandsikkerhed, minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, adgang til drikkevand, oplysninger til offentligheden om drikkevandskvaliteten m.v. og oplysninger om overvågning af gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V.

3.9.3. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Afgrænsningen i gældende ret mellem almene vandforsyninger, der som udgangspunkt er omfattet af alle krav i lovgivningen til vandforsyninger, og ikke almene vandforsyninger, der kun i begrænset omfang er omfattet af disse krav, svarer ikke fuldt ud til afgrænsningen i direktivets artikel 3, stk. 3, litra b, mellem de vandforsyninger, der er fuldt ud omfattet af direktivets krav, og de vandforsyninger, der kan undtages helt eller delvist herfra.

Der vil således være ikkealmene vandforsyninger, der falder uden for undtagelsesmuligheden i henhold til artikel 3, stk. 3, litra b, i drikkevandsdirektiv V, fordi de både leverer mere end 10 m³ vand pr. dag i gennemsnit og forsyner mere end 50 personer, selvom de alene forsyner eller har til formål at forsyne mindre end 10 ejendomme. Tilsvarende vil almene vandforsyninger, der leverer mindre end 10 m³ vand i gennemsnit pr. dag eller forsyner mindre en 50 personer, og som ikke leverer vandet som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, kunne undtages fra visse bestemmelser i direktivet.

Det bemærkes, at i Danmark måles vandforsyningernes indvundne vand. Det er al indvunden vand, uanset om vandet anvendes til drikkevand eller til andre formål. Drikkevandsdirektiv V omhandler leveret drikkevand.

Med henblik på at sikre korrekt anvendelse af undtagelsesmuligheden i artikel 3, stk. 3, litra b, er det på denne baggrund Miljøministeriets vurdering, at der er behov for at justere de bestemmelser i vandforsyningsloven, der bidrager til at gennemføre drikkevandsdirektivet. Det skal således dels

sikres, at ikkealmene vandforsyninger, der i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, bliver omfattet af de regler i vandforsyningsloven og regler udstedt i medfør af vandforsyningsloven, der gennemfører drikkevandsdirektiv V. Dels skal det sikres, at alle ikkealmene vandforsyninger, der leverer vand som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, ligeledes lever op til direktivets krav i artikel 1-6, 13, 14 og 15 og de relevante bilag, uanset om de leverer mindre end 10 m³ drikkevand eller forsyner færre end 50 personer.

Med lovforslaget foreslås derfor at ændre § 59 a om overvågningsboringer, § 62, stk. 2, om udbedrende foranstaltninger og § 66, stk. 3, om berigtigelse af ulovlige forhold i vandforsyningsloven, med henblik på at disse bestemmelser finder anvendelse på alle vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, jf. lovforslagets § 1, nr. 21, 27 og 36, og de specielle bemærkninger dertil.

Da vandforsyningslovens § 62, stk. 2, bidrager til at gennemføre artikel 14 i drikkevandsdirektiv V, og vandforsyningslovens § 66, stk. 3, bidrager til at gennemføre drikkevandsdirektiv V generelt, foreslås det endvidere, at der i disse to bestemmelser indsættes en bestemmelse, hvoraf det vil fremgå, at de gældende bestemmelser i § 62, stk. 2, og § 66, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse for ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag, eller som forsyner mindre end 50 personer, hvis drikkevandet leveres som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet. Der henvises til lovforslaget § 1, nr. 26 og 36. Dette hænger sammen med, at der i artikel 3, stk. 6, henvises til artikel 1-6 og artikel 13, 14 og 15. Bestemmelser, der gennemfører artikel 1-6 og artikel 13, 14 og 15, bør således tillige være omfattet af undtagelsesbestemmelsen i artikel 3, stk. 6, om at vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, kun er omfattet af dette direktivs artikel 1-6 og artikel 13, 14 og 15 samt dets relevante bilag.

Med henblik på at fastholde beskyttelsesniveauet af drikkevandskvaliteten på det nuværende niveau er det Miljøministeriets vurdering, at undtagelsesmuligheden i artikel 3, stk. 3, litra b, i drikkevandsdirektiv V ikke bør udnyttes for så vidt angår almene vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ drikkevand pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer, og dette uanset om der leveres drikkevand til kommerciel eller offentlig aktivitet. Alle almene vandforsyninger vil således fortsat være omfattet af de bestemmelser i vandforsyningsloven, der gennemfører drikkevandsdirektiv V, herunder regler der gennemfører de nye bestemmelser i direktivets artikel 7-12 om henholdsvis risikobaseret tilgang til vandsikkerhed, minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, og minimumskrav til

behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, og artikel 16-18 om adgang til drikkevand, oplysninger til offentligheden om drikkevandskvaliteten m.v. og oplysninger om overvågning af gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V.

3.10. Indvinding af havvand til drikkevand

3.10.1. Gældende ret

Det følger af vandforsyningslovens § 25, stk. 1, at indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og levering af drikkevand fra udlandet må ikke ske uden tilladelse fra miljøministeren. Bestemmelsen har ikke været anvendt.

Det fremgår af lovbemærkninger til § 25, stk. 1, at det kun er afsaltning af havvand, der kræver ministerens tilladelse, idet anlæg til afsaltning af grundvand skal behandles efter lovens almindelige regler om indvinding, jf. folketingstidende 1977-1978, tillæg A, spalte 2953.

Det fremgår endvidere af lovbemærkningerne, at bestemmelsen er begrundet i ønsket om, at det forud nøje undersøges, hvilke sundhedsmæssige indvendinger der kan rejses mod vedkommende metode til afsaltning af havvand, og at der endvidere tages stilling til eventuelle politiske bebetænkeligheder ved import af drikkevand. Der må i givet fald kunne knyttes de fornødne betingelser til en tilladelse. Bestemmelsen skal alene omfatte fremskaffelse af drikkevand her i landet på de nævnte måder og ikke være til hinder for f.eks. skibes destillation af havvand, dvs. afsaltning af havvand, under rejser eller skibes tankning i udlandet, jf. folketingstidende 1968-1969, tillæg A, spalte 662.

Det kræver således tilladelse at indvinde vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand. En tilladelse efter § 25, stk. 1, vil tillige omfatte en tilladelse til etablering af afsaltningsanlæg.

I en tilladelse efter § 25, stk. 1, fastsættes de vilkår, der er knyttet til udnyttelse af tilladelsen.

Det følger af vandforsyningslovens § 34, at en tilladelse til vandindvinding kan ændres eller tilbagekaldes uden erstatning, hvis tilladelsen er givet på grundlag af urigtige oplysninger af væsentlig betydning, eller hvis vilkårene for tilladelsen tilsidesættes.

Det fremgår af lovbemærkningerne til § 34, at bestemmelsen giver mulighed for at skride ind, når en indvindingstilladelse er givet på grundlag af urigtige oplysninger af væsentlig betydning, og når indehaveren tilsidesætter vilkårene for retten, jf. Folketingstidende 1968-1969, tillæg A, spalte 254.

Hvad særligt angår overtrædelser af vilkår for vandindvindingstilladelser fremgår det endvidere af lovbemærkningerne til § 34, at reglen bl.a. omfatter vilkår om vandindvindingens omfang, særlige rensningsforanstaltninger, pligt til regelmæssige målinger af kloridindhold i vandet, men ikke formålsbestemmelser i tilladelserne.

Det fremgår endvidere af lovbemærkningerne, at ønsker indehaveren af en ret, at et vilkår ændres, må han altid søge tilladelse hertil hos landvæsensretten eller kommunalbestyrelsen, da indehaveren ikke selv vil kunne skønne over, om det vil være forsvarligt uden videre at fortsætte på ændrede vilkår. Er tilsidesættelsen ikke af større betydning, kan sagen eventuelt ende med, at vilkårsændringen godkendes, eller at der fastsættes ændrede vilkår.

Det følger af vandforsyningslovens § 35, at en tilladelse til vandindvinding kan tilbagekaldes uden erstatning, når indvinding ikke er sket inden for et sammenhængende tidsrum af fem år.

Det fremgår af lovbemærkningerne til § 35, at bortfaldet af indvindingstilladelsen ikke skal ske automatisk, men kun efter beslutning fra tilladelsesmyndigheden. Dels vil det være praktisk at have en offentlig konstatering af bortfaldet, og dels kan der tænkes tilfælde, hvor bortfald ikke bør ske, f.eks. hvor vandindvindingstilladelser ikke har været benyttet i fem sammenhængende, våde år, jf. Folketingstidende 1977-1978, tillæg A, spalte 2962.

Vandforsyningslovens § 65 indeholder en generel tilsynsbestemmelse, hvorefter kommunalbestyrelserne fører tilsyn med overholdelse af loven og de regler, der er fastsat i medfør af loven, og herunder påser, at påbud og forbud efterkommes, og at vilkår fastsat i tilladelser overholdes. Bliver kommunalbestyrelsen opmærksom på et ulovligt forhold, skal den endvidere foranledige det ulovlige forhold bragt til ophør, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning. Hvor et påbud eller forbud ikke er efterkommet inden den fastsatte frist, kan kommunalbestyrelsen endvidere lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning. Hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsesmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan tilsynsmyndigheden for en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan myndigheden fastsætte de krav, der er nødvendige for myndighedens gennemførelse af kontrollen.

Det følger af § 64, stk. 1, at kommunalbestyrelsen, miljøministeren eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget til at foretage undersøgelser, samt Sundhedsstyrelsen, uden

retskendelse mod forevisning af legitimation har adgang til offentlige og private ejendomme for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven. Det følger endvidere, at tilsynsmyndigheden herunder har adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag.

Det følger af § 84, stk. 1, nr. 2, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at indhente tilladelse efter § 25, stk. 1 og 3. Det følger af § 84, stk. 1, nr. 3, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der tilsidesætter vilkår for en tilladelse efter loven. Det følger af § 84, stk. 1, nr. 4, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at efterkomme påbud eller forbud efter loven.

Det følger af § 5, stk. 1, i vandforsyningsloven, at miljøministeren kan bemyndige en under ministeriet oprettet statslig myndighed eller efter forhandling med vedkommende minister andre statslige myndigheder til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt ministeren. Miljøministeren vil i medfør af gældende § 5, stk. 2, i vandforsyningsloven kunne fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne påklages til eksempelvis Miljø- og Fødevareklagenævnet.

3.10.2. Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der indvindes i dag alene vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand på Ertholmene, hvor produktionen af drikkevand på Ertholmene består af afsaltet havvand iblandet grundvand. Grundvandet iblandes havvandet blandt andet med henblik på at forbedre smagen eller konsistensen af drikkevandet. Ertholmene, herunder de beboede øer Christiansø og Frederiksø, hører under Forsvarsministeriets ressort og er ikke omfattet af den kommunale inddeling, jf. kgl. resolution af 2. maj 1855. Vandforsyningen på Ertholmene er omfattet af vandforsyningslovens regler og af regler fastsat i medfør af loven.

Miljøministeriet vurderer, at det vil være hensigtsmæssigt, at indvinding af afsaltet havvand til drikkevand alene bør ske undtagelsesvist. Dette vil følge gældende praksis, hvor der i dag indvindes drikkevand næsten udelukkende fra grundvand.

Det er Miljøministeriets vurdering, at det med henblik på at forbedre smagen eller konsistensen af drikkevandet vil kunne være nødvendigt at blande afsaltet havvand, der skal anvendes til

drikkevand, med grundvand eller overfladevand. Der vil i forbindelse med ansøgning om tilladelse til afsaltning af havvand til drikkevand derfor være nødvendigt at indhente tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand med henblik på iblanding i det afsaltede havvand.

Miljøministeriet vurderer på denne baggrund, at det vil være hensigtsmæssigt, at en tilladelse til indvinding og afsaltning af havvand til drikkevand ligeledes omfatter tilladelse til indvinding af det grundvand eller overfladevand, som bør iblandes havvandet. Det er således Miljøministeriets vurdering, at det vil være u hensigtsmæssigt, at en vandforsyning, der anvender drikkevand fra afsaltet havvand blandet med grundvand eller overfladevand, er omfattet af to regelsystemer, dvs. et system for havvand, hvor der kræves tilladelse til indvinding fra miljøministeren, og et system for grundvand eller overfladevand, hvor kommunalbestyrelsen giver tilladelse til indvinding, og hvor de almindelige regler i vandforsyningsloven og regler fastsat i medfør af vandforsyningsloven skal følges.

Med lovforslagets § 1, nr. 10, foreslås derfor, at § 25, stk. 1, nyaffattes, således at det dels fremgår, at ministeren i særlige tilfælde kan meddele tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand på nærmere angivne vilkår. Dels foreslås, at denne tilladelse tillige vil omfatte tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, såfremt iblanding af grundvand i afsaltet havvand er nødvendigt for at forbedre drikkevandets kvalitet.

Ved "særlige tilfælde" forstås eksempelvis tilfælde, hvor det vil være umuligt eller uforholdsmæssig ressourcekrævende at etablere indvinding af grundvand til drikkevand, eller områder, hvor der er mangel på grundvand, og det vil være uforholdsmæssigt ressourcekrævende at etablere indvinding af drikkevand fra en eksisterende vandforsyning f.eks. pga. afstanden.

Kravet om, at det grundvand eller overfladevand, som skal blandes med det afsaltede havvand, skal bidrage til at forbedre drikkevandets kvalitet forventes forstået i overensstemmelse med drikkevandsdirektiv IV, note til bilag 1, del c, hvor det fremgår, at det bør sikres, at vandet ikke må være aggressivt eller korrosivt. Dette gælder navnlig vand, der behandles (demineralisering, blødgøring, membranbehandling, omvendt osmose osv.). Det fremgår videre, at hvis drikkevand stammer fra en behandling, som i betydelig grad demineraliserer eller blødgør vandet, som det er tilfældet med afsaltning af havvand, kan calcium- og magnesiumsalte tilsættes for at genoprette vandets tilstand for at mindske eventuelle mulige negative virkninger for sundheden samt for at mindske vandets korrosivitet og aggressivitet og for at forbedre smagen. Denne effekt kan opnås ved at iblande grundvand eller overfladevand i det afsaltede havvand.

Det er hensigten, at den foreslåede ændring af § 25, stk. 1, vil omfatte tilladelse til etablering af det vandindvindingsanlæg, hvorfra der ønskes indvundet vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand, som eventuelt er iblandet grundvand eller overfladevand. Miljøministeren vil således samtidig med, at ministeren tager stilling til, om der kan gives indvindingstilladelse efter den foreslåede § 25, stk. 1, også skulle tage stilling til, om ministeren kan give tilladelse etablering af vandindvindingsanlæg til brug for den ønskede indvinding. Forståelsen af, at tilladelsen til indvinding også omfatter tilladelser til etablering af vandindvindingsanlæg, ligger også i den gældende § 25, stk. 1.

Kommunalbestyrelsen har efter gældende ret som kompetent myndighed til meddelelse af tilladelser til indvinding af grundvand og overfladevand indgående viden om de forhold, der vil være af relevans at tage i betragtning i forbindelse med meddelelse af tilladelse til indvinding af grundvand eller havvand til brug for iblanding i afsaltet havvand. Kommunalbestyrelsen har således kompetence, der kan sikre, at der ikke sker overudnyttelse af grundvandsressourcerne, kompetence om indvindingens potentielle indvirkning på vandløb og natur m.v., viden om kommunale planer, vandforsyningsplaner og om iværksættelse og opretholdes beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med boringen. Det er derfor vigtigt, at kommunalbestyrelsen inddrages, inden der gives en tilladelse, så det kan sikres, at indvindingen ikke strider mod disse, og viden om iværksættelse og opretholdes beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med boringen.

Det er derfor hensigten, at kommunalbestyrelserne i forbindelse med miljøministerens tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, der skal iblandes afsaltet havvand til drikkevand, herunder boringstilladelse, indvindingstilladelse og tilladelse til at etablere vandindvindingsanlæg, vil blive inddraget med henblik på at sikre, at der ikke sker overudnyttelse af grundvandsressourcerne, at indvindingen ikke strider mod kommunale planer m.v., jf. nærmere de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 10. Det vil endvidere sikre, at kommunalbestyrelserne fremadrettet kan besvare det fulde overblik over og prioritering over grundvandsressourcens anvendelse.

Miljøministeren vil i de tilladelser, der meddeles efter § 25, stk. 1, fastsætte vilkår, herunder om krav til drikkevandskvaliteten, kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder kontrolprogrammer, risikovurderinger og udbedrende foranstaltninger m.v. Endvidere vil der bl.a. blive fastsat vilkår om krav til mængden af vand, der indvindes, krav vedrørende etableringen af vandindvindingsanlægget

i form af krav til indvindingsstedets beliggenhed eller krav om underretning ved væsentlige ændringer af vandindvindingsanlægget.

Vilkårene vil som minimum indeholde krav om overholdelse af de forpligtelser, som Danmark er forpligtet til at overholde i henhold til EU-retsakter, herunder drikkevandsdirektiv V. Miljøministeren vil i overensstemmelse med drikkevandsdirektivet kunne undtage vandforsyninger fra krav, som der kan undtages fra i medfør af EU-retsakter, eksempelvis artikel 7, stk. 2, i drikkevandsdirektivet om tilpasning af gennemførelsen af den risikobaserede tilgang for vandforsyninger, når der er særlige begrænsninger på grund af geografiske forhold. Endvidere vil der i henhold til direktivets artikel 9, stk. 6, kunne ske undtagelse fra kravet om at foretage risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet for de vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mellem 10 m³ og 100 m³ pr. dag, eller som forsyner mellem 50 og 500 personer. Herudover til der kunne fastsættes vilkår, som sikrer, at de bestemmelser, der fastsættes vedrørende drikkevand indvundet fra grundvand, svarer til de bestemmelser, der gælder for drikkevand indvundet fra havvand, i det omfang det er muligt og i det omfang, dette vil være i overensstemmelse med kravene i drikkevandsdirektiv V.

Miljøministeriet vurderer, at miljøministeren dels skal kunne fastsætte nærmere regler om i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår, der kan meddeles tilladelse til efter den foreslåede bestemmelse, og dels skal kunne fastsætte regler om indholdet af ansøgninger om disse tilladelser. Derfor foreslås en ny § 65 a, stk. 2 og 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 35. Ministeren vil efter forslaget bl.a. kunne fastsætte regler om, at indgivelse af ansøgninger og efterfølgende kommunikation om tilladelsen skal ske i et bestemt format, herunder at dette skal kunne ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital selvbetjening.

Miljøministeren vil efter § 32, stk. 2 helt eller delvis kunne tilbagekalde indvindingstilladelsen til et vandforsyningsanlæg, når tilbagekaldelsen skønnes nødvendig for at imødekomme en ny ansøgning om indvindingstilladelse fra en almen vandforsyning, der skønnes at have væsentlig større betydning for en hensigtsmæssig vandforsyning end det anlæg, hvis tilladelse der gøres indgreb i. Tilbagekaldelsen kan betinges af, at der skaffes vandforsyningen tilladelse til vandindvinding andetsteds, eller at en almen vandforsyning leverer vand. Vedrører den nye ansøgning indvinding af overfladevand, kan miljøministeren på samme måde gøre indgreb i andre rettigheder til benyttelse af overfladevand, for så vidt rettighederne ikke hviler på særlig adkomst.

Miljøministeren vil efter § 34 i vandforsyningsloven endvidere kunne ændre eller tilbagekalde tilladelsen til vandindvinding uden erstatning, hvis tilladelsen er givet på grundlag af urigtige oplysninger af væsentlig betydning, eller hvis vilkårene for tilladelsen tilsidesættes. Bestemmelsen giver ministeren mulighed for til at skride ind, når en indvindingstilladelse er givet på grundlag af urigtige oplysninger af væsentlig betydning, og når indehaveren tilsidesætter vilkårene. Efter bestemmelsen vil miljøministeren således under de givne betingelser kunne ændre eller tilbagekalde en tilladelse, som miljøministeren har givet efter det foreslåede § 25, stk. 1.

Miljøministeren vil endvidere efter § 35 i vandforsyningsloven kunne tilbagekalde en tilladelse til vandindvinding uden erstatning, når indvinding ikke er sket inden for et sammenhængende tidsrum af fem år. Bestemmelsen giver ministeren mulighed for at træffe beslutning om uden erstatning at tilbagekalde en tilladelse givet efter det foreslåede § 25, stk. 1, når indvinding ikke er sket inden for et sammenhængende tidsrum af fem år. Efter bestemmelsen vil miljøministeren således under de givne betingelser kunne tilbagekalde en tilladelse, som miljøministeren har givet efter det foreslåede § 25, stk. 1, som ikke bliver brugt.

Det er Miljøministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt, at det er miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, der fører tilsyn med overholdelsen af § 25, med tilladelser efter § 25, stk. 1 og 5, herunder med de vilkår, der er fastsat i disse tilladelser, og med efterkommelsen af påbud og forbud, da det er miljøministeren, der har beføjelsen til at meddele de fornødne tilladelser efter § 25.

Med lovforslaget foreslås med § 1, nr. 35, at der indsættes en ny § 65 a i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren vil skulle føre tilsyn med, at § 25 overholdes, at de tilladelser, der er meddelt efter § 25, stk. 1 eller 5, og de vilkår, der er fastsat heri, overholdes, og at påbud og forbud efterkommes, jf. lovforslagets § 1, nr. 33 a, vedrørende indsættelse af § 65 a.

Endvidere foreslås med dette forslag, at miljøministeren skal foranledige et ulovligt forhold, der vedrører § 25, som ministeren bliver opmærksom på, bragt til ophør, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning. Endvidere foreslås fastsat bestemmelse om, at et påbud eller forbud, ikke efterkommet inden for den fastsatte frist, vil miljøministeren kunne lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning. Endelig foreslås, at miljøministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om tilsynet, herunder om underretning af tilsynsmyndigheden, hvis drikkevandsforsyningen indebærer nærliggende fare for menneskers sundhed, og om at anlægget i disse tilfælde skal ophøre midlertidigt eller for bestandigt.

Den foreslåede § 65 a vil medføre, at miljøministeren, og ikke kommunalbestyrelsen, vil være tilsynsmyndighed for overholdelse af § 25, herunder med tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand, som eventuelt iblandes grundvand eller overfladevand, efter det foreslåede § 25, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse svarer indholdsmæssigt til de tilsynsbeføjelser, som kommunalbestyrelsen efter gældende ret har efter de almindelige tilsynsbestemmelser i vandforsyningsloven. Det er med den foreslåede tilsynsbestemmelse i § 65 a, således hensigten, at miljøministerens tilsyn med overholdelse af § 25 og regler udstedt i medfør heraf vil skulle svare til det almindelige tilsyn i vandforsyningsloven, og at der som udgangspunkt derfor vil være tale om et reaktivt tilsyn.

Det foreslås endvidere med lovforslaget § 1, nr. 35, at der i vandforsyningsloven indsættes en ny bestemmelse i § 65 b, hvorefter miljøministeren i tilfælde omfattet af § 25, stk. 1, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved miljøministerens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsesmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, som tilsynsmyndighed for en afgrænset periode kan træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan miljøministeren fastsætte de krav, der er nødvendige for ministerens gennemførelse af kontrollen.

Den foreslåede bemyndigelse i § 65 b, vil medføre, at miljøministeren i tilfælde omfattet af § 25, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved miljøministerens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsesmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan som tilsynsmyndighed for en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan miljøministeren fastsætte de krav, der er nødvendige for ministerens gennemførelse af kontrollen. Der henvises i øvrigt til afsnit om selvinkrimineringsforbuddet i pkt. 3.8.3.

Den foreslåede § 65 b, vil sikre, at miljøministeren som tilsynsmyndighed for § 25, for en afgrænset periode kan træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller

tilladelsesindehaverens regning. Den foreslåede bestemmelse svarer til vandforsyningslovens § 65, stk. 5. Der er således ikke med bestemmelsen tiltænkt et mere omfattende eller anderledes praksis, end den, der forudsættes af kommunalbestyrelsen efter vandforsyningslovens § 65, stk. 5.

Miljøministeren har efter § 64, stk. 1, i vandforsyningsloven uden retskendelse mod forevisning af legitimation adgang til offentlige og private ejendomme for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven. Miljøministeren har herunder adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

Miljøministeren vil i medfør af gældende § 5, stk. 2, i vandforsyningsloven kunne fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne påklages til eksempelvis Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Der er i dag ikke klageadgang til Miljø- og Fødevareklagenævnet over miljøministerens afgørelser efter § 25. Det er på den baggrund miljøministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt, at Miljøstyrelsens afgørelser om tilladelser efter det foreslåede § 25, stk. 1 og stk. 5, og om påbud og forbud meddelt i forbindelse med tilsynet efter de foreslåede § 65 a og b, ikke vil kunne påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet. Det forventes således, at der i medfør af den gældende § 5, stk. 2, i vandforsyningsloven, vil blive fastsat regler om, at afgørelser efter § 25, stk. 1 og 4, og § 65 a og b ikke vil kunne påklages til eksempelvis Miljø- og Fødevareklagenævnet. Den almindelige administrative rekurs vil bestå.

Efter gældende § 84, stk. 1, nr. 2, straffes med bøde den, der undlader at indhente tilladelse efter § 25, stk. 1 og 3, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Efter § 84, stk. 1, nr. 3, straffes med bøde den, der tilsidesætter vilkår for en tilladelse efter loven, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Efter § 84, stk. 1, nr. 4, straffes med bøde den, der undlader at efterkomme påbud eller forbud efter loven.

Det forventes, at miljøministeren i henhold til vandforsyningslovens § 5, stk. 1, vil bemyndige Miljøstyrelsen til at meddele tilladelser til indvinding og afsaltning af havvand til drikkevand samt til den fornødne indvinding af grundvand eller overfladevand efter det foreslåede § 25, stk. 1, og til at føre tilsyn med overholdelse af disse tilladelser efter de foreslåede bestemmelser i § 65 a og b.

4. Konsekvenser for FN's verdensmål

Den videre udmøntning af bemyndigelserne i forslaget til ændring af vandforsyningsloven forventes at skabe en øget beskyttelse af drikkevandsressourcerne, en øget tillid til drikkevandet fra taphanen, en bibeholdelse og eventuelt forbedring af adgangen til drikkevand og en effektivisering i anvendelsen af drikkevand. Forslaget til fastsættelse af bemyndigelse og regler om risikovurdering af tilstrømningsområder for indvindingssteder til drikkevand, jf. lovforslagets pkt. 3.1.1, forventes at medføre en øget beskyttelse af naturen på land, som følge af en beskyttelse af drikkevandet. Forslaget til etablering af bemyndigelse og regler om adgang til drikkevand for alle, jf. lovforslagets pkt. 3.5, forventes at medføre et øget fokus på adgangen og tilgængeligheden af drikkevandsposter. Dertil kommer forslaget til etablering af regler om udvidet oplysninger om bl.a. kvaliteten af drikkevand til forbrugeren, jf. lovforslagets pkt. 3.6, som forventes at give en øget tillid til kvaliteten af drikkevandet fra hanen og derved en reducere i brugen af flaskevand og affaldsgenerering af plastikflasker. Endelig forventes forslaget om en risikobaseret tilgang til hele vandforsyningssystemet og oplysningskrav til vandforsyningerne med fokus på effektivitet og minimering af vandforbruget at medføre en effektivisering af vandanvendelsen og dermed en bæredygtig anvendelse. Miljøministeriet vurderer dermed, at indførelsen og udmøntningen af de nye regler i lovforslaget understøtter både delmål 6.1 om at alle skal have lige adgang til sikkert drikkevand til en overkommelig pris, delmål 6.3 om at vandkvaliteten skal forbedres ved at reducere forurening og minimere udslip af farlige kemikalier og materialer, delmål 6.4 om at vandanvendelsen skal effektiviseret og indvindingen og forsyningen af drikkevand skal være bæredygtig og delmål 12.5 om reduktion af affaldsgenereringen.

5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

5.1. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for staten

Det er Miljøministeriets vurdering, at lovforslaget i sig selv ikke vil medføre økonomiske konsekvenser for staten. Miljøministeriet vurderer, at anvendelsen af de foreslåede bemyndigelser i lovforslaget til etablering af regler i bekendtgørelser vil have implementeringskonsekvenser for staten svarende til 1,2 mio. kr. i 2024 faldende til 0,9 mio. kr. årligt fra 2027 samt økonomiske konsekvenser for staten svarende 6 mio. kr. i 2024 faldende til 4 mio. kr. årligt fra 2029. Konsekvenser for staten fordeler sig på Miljøministeriet, Erhvervsministeriet og Social- Bolig- og Ældreministeriet. Hertil vurderes økonomiske konsekvenser for Miljøministeriet svarende til 5,3 mio. kr. i 2024, 5,4 mio. kr. i 2025, 4,4 mio. kr. i 2026-2027 og 3,8 mio. kr. årligt fra 2028, samt implementeringskonsekvenser for miljøministeriet svarende til 1,2 mio. kr. i 2024-2026 og 0,9 mio.

kr. årligt fra 2027. For Erhvervsministeriet vurderes økonomiske konsekvenser svarende til 0,2 mio. kr. i 2024, 0,6 mio. kr. i 2025-2028 og 0,4 mio. kr. årligt fra 2029. Og for Social-, Bolig- og Ældreministeriet vurderes økonomiske konsekvenser svarende til 0,6 mio. kr. i 2026 og 2027.

De økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenserne følger af nye opgaver forbundet med:

- risikovurdering af tilstrømningsområder for indvindingssteder til drikkevand i medfør af artikel 8 i drikkevandsdirektiv V,
- risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet i medfør af artikel 10 i drikkevandsdirektiv V,
- udarbejdelse af europæiske positivlister for minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand og udpegning af akkrediteringsorganer i medfør af artikel 11 i drikkevandsdirektiv V,
- etablering af kendskab til europæiske standarder for vandbehandlingskemikalier og filtermedier i medfør af artikel 12 i drikkevandsdirektiv V,
- vurdering om tilstrækkelig adgang til drikkevand i medfør af artikel 16 i drikkevandsdirektiv V,
- etablering og opdatering af datasæt i medfør af artikel 18 i drikkevandsdirektiv V, og
- tilsyn med maritime fartøjer, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning i medfør af artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V.

5.1.1. Risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder til drikkevand

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 8 medfører økonomiske konsekvenser for Miljøstyrelsen, da styrelsen hvert 6. år skal udarbejde en risikovurdering for tilstrømningsområder for indvindingssteder til drikkevand. Risikovurderingen skal udarbejdes i samarbejde med kommuner, regioner og vandforsyninger og tager udgangspunkt i WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual. Risikovurderingen skal bl.a. tage udgangspunkt i kommunernes indsatsplaner, resultater fra grundvandsovervågning og basisanalyse for vandområdeplaner. For at foretage risikovurderingen skal Miljøstyrelsen indsamle oplysninger således at styrelsen fra 2027 og derefter hvert 6. år kan udarbejde risikovurdering og efterfølgende risikostyring. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1.3.

5.1.2. Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 10 medfører, at Miljøministeriet og Social-, Bolig- og Ældreministeriet skal foretage en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet hvert 6.

år, som skal foreligge første gang senest i januar 2029. Risikovurderingen består af en generel analyse, der har til formål at identificere ejendomme, hvor der er risiko for høje koncentrationer af bly eller Legionella-udbrud, og dernæst, såfremt der identificeres sådanne ejendomme, udførelsen af kontrol af drikkevandet for bly og Legionella.

Ressort for artikel 10 er delt mellem de to ministerier, således at Social-, Bolig- og Ældreministeriet har ressort for Legionella og lignende risici, som kan opstå pga. temperaturstyring mv. af vandinstallationer i bygningen, mens Miljøministeriet har ressort for afsmitning af bly til drikkevandet og lignende risici, der relaterer til vandinstallationernes opfyldelse af sundheds-, hygiejnekrav, herunder også negativ påvirkning på vandets, lugt, smag eller farve.

Der vurderes økonomiske konsekvenser for Miljøstyrelsen og Social- og Boligstyrelsen til udarbejdelse af risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet. Udgifterne er ligeligt fordelt mellem Social-, Bolig- og Ældreministeriet og Miljøministeriet. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.2.3.

5.1.3. Minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 11 medfører økonomiske konsekvenser for Miljøministeriet, da der skal etableres et certificerings- og kontrolsystem i Danmark. Det nationale certificerings- og kontrolsystem har til formål at vurdere, om produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, overholder de specifikke minimumskrav til hygiejne fastsat i EU såvel som nationalt. Certificeringssystemet etableres gennem delegerede retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen, og som træder i kraft forventeligt i 2025. Medlemsstaterne skal med det harmoniserede system udpege et nationalt akkrediteringsorgan, som får til opgave at akkreditere virksomheder, som skal foretage overensstemmelsesvurdering og kontrol af produkter, som kommer i kontakt med drikkevand. Miljøministeriet vurderer, at DANAK skal bemyndiges til at akkreditere overensstemmelsesvurderingsorganer og notificere organer til Europa-Kommissionen i henhold til den delegerede retsakt, som forventes vedtaget af Europa-Kommissionen. Der vurderes udgifter for DANAK ved notificeringen, som skal udføres på vegne af Miljøministeriet, hvor Miljøministeriet vil afholde udgifterne. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.

Herudover vurderes økonomiske konsekvenser for Miljøstyrelsen, da gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 11 medfører nye opgaver med arbejdet med retsakter for de europæiske positivlister frem til ikrafttrædelsen af det sammenhængende system for hygiejne for materialer i kontakt med drikkevand samt til deltagelse i risikovurderingskomitéen (RAC) i EU's kemikalieagentur (ECHA) om vurdering af fremtidige stoffer eller materials optag på europæiske positivlister.

Der vurderes økonomiske konsekvenser for Sikkerhedsstyrelsen forbundet med markedsovervågningsindsatsen med det sammenhængende system for hygiejne for materialer i kontakt med drikkevand.

5.1.4. Minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 12 medfører økonomiske konsekvenser for Miljøstyrelsen som følge af nye opgaver med etablering af kendskab til europæiske standarder for behandlingskemikalier og filtermedier samt deltagelse i udvalg under Dansk Standard om standarderne. Opgaverne omfatter øget vejledning af kommuner og vandforsyninger om brug af filter medier og vandbehandlingskemikalier, orientering i eksisterende standarder og fremtidige standarder samt tegning af abonnement på deltagelse i udvalget under Dansk Standard. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.3.

5.1.5. Opretholdelse og forbedret adgang til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, samt om fremme af drikkevand fra vandhanen

Gennemførelse af drikkevandsdirektiv V's artikel 16 medfører økonomiske konsekvenser for Miljøstyrelsen, da det forventes, at styrelsen vil få til opgave at foretage en kortlægning af hvorvidt, der er adgang til drikkevand til alle, herunder sårbare og marginaliserede grupper, og at ajourføre et datasæt med oplysninger om foranstaltninger, der er truffet for at forbedre adgangen til drikkevand og fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen samt om andelen af befolkningen med adgang til drikkevand. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.4.

5.1.6. Oplysningspligt med henblik på gennemførelsen af og overvågningen af gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V m.v.

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 18 omhandler etablering af og opdatering af datasæt om bl.a. andelen af befolkningen med adgang til drikkevand, resultat af risikovurdering for tilstrømningsområder for indvindingssteder og risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, samt kontrolresultater for drikkevand, dispensationer givet til overskridelser af kvalitetskrav og drikkevandsrelaterede hændelser, der medfører økonomiske konsekvenser for staten. Det vurderes, at etableringen af datasættene ikke kan udføres i den nuværende version af Jupiterdatabasen, hvormed en opdatering (reformation) af Jupiterdatabasen er nødvendig for at kunne gennemføre drikkevandsdirektiv V. Der vil være økonomiske konsekvenser forbundet med opdatering af

Jupiterdatabasen. Se desuden pkt. 5.4, hvor opdateringen af Jupiterdatabasen er beskrevet nærmere. De første datasæt skal være etableret og kunne meddeles til Europa-Kommissionen den 12. januar 2024. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7.3.

5.1.7. Drikkevand på visse søgående skibe

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V på søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning, medfører økonomiske konsekvenser for Miljøstyrelsen som følge af nye opgaver med etablering af et tilsyn med de omfattede skibe, herunder eventuelt et fysisk, faktisk tilsyn om bord på skibene, bistand hermed vil eventuelt kunne delegeres til en anden statslig myndighed. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8.3.

5.1.8. Afledte økonomiske konsekvenser for staten

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V medfører afledte økonomiske konsekvenser for Forsyningssekretariatet, da der er behov for at sekretariatet administrerer vandforsyningernes øgede indtægtsrammer. Gennemførelsen af direktiv V medfører økonomiske konsekvenser for vandforsyningerne, som forventes finansieret af vandforsyninger ved at øge vandprisen og dermed øge indtægtsrammen.

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V medfører økonomiske konsekvenser for Miljøstyrelsen og Miljøministeriets departement som følge af opgaver med opdatering og etablering af vejledninger. Miljøstyrelsen skal udarbejde vejledninger til nye og ændrede bekendtgørelser med afsæt i nærværende lovforslag i 2024 og 2025.

5.2. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for regionerne

Det vurderes, at anvendelsen af de foreslåede bemyndigelser i lovforslaget ikke vil have økonomiske konsekvenser for regionerne.

5.3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for kommunerne

Det vurderes, at anvendelsen af de foreslåede bemyndigelser i lovforslaget vil have økonomiske konsekvenser for kommunerne årligt på mellem 5-8 mio. kr. i 2024-2029 og herefter 4 mio. kr. årligt. Konkret forventes der udgifter til følgende opgaver:

- indrapportering af indsatsplaner m.m. til Miljøstyrelsen i medfør af artikel 8 i drikkevandsdirektiv V,
- kontrol og sagsbehandling af bly i forbrugernes fordelingsnet i medfør af artikel 10 i drikkevandsdirektiv V,
- vurdering og indberetning af tilstrækkelig adgang til drikkevand i medfør af artikel 16 i drikkevandsdirektiv V,
- indberetning og kvalitetstjek af vandforsyningernes indberetning om tiltag gjort for at genoprette drikkevandskvaliteten i medfør af artikel 18 i drikkevandsdirektiv V,
- tilpasning af vandforsyningernes kontrolprogrammer, og
- tilpasning af kommunalt IT-system til nye indberetningsforpligtelser.

Kompensation af kommunerne som følge af nye opgaver i medfør af drikkevandsdirektiv V afklares med kommunerne i de almindelige processer herfor.

5.3.1. Risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder til drikkevand

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 8 medfører økonomiske konsekvenser for kommunerne forbundet med indrapportering af oplysninger omkring indsatsplanerne til Miljøstyrelsen. Miljøstyrelsen skal bruge informationer fra indsatsplanerne til risikovurderingen af tilstrømningsområder for indvindingssteder til drikkevand. Kommunerne skal i medfør af bekendtgørelse nr. 912 af 27. juni 2016 om indsatsplaner udarbejde indsatsplaner til udpegede indsatsområder. Kommunerne kan desuden blive bedt om konkrete oplysninger om risici for drikkevandet efter anmodning fra Miljøstyrelsen. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1.3.

5.3.2. Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 10 medfører økonomiske konsekvenser for kommunerne forbundet med kontrol, foranstaltninger og opfølgende sagsbehandling på resultatet af risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet for så vidt angår Miljøministeriet ressort. Hvis der konstateres manglende overholdelse af parameterværdierne for bly eller en risiko for manglende overholdelse, vil kommunen skulle iværksætte udbedrende og passende foranstaltninger, herunder i form af påbud til den pågældende bygningsejer om at sikre drikkevandets kvalitet.

Kommunerne forventes endvidere, at få en del af ansvaret for at træffe foranstaltninger for generelt at mindske risici i alle forbrugernes fordelingsnet, herunder nærmere bestemte foranstaltninger såsom krav om udskiftning af komponenter af bly i forbrugernes fordelingsnet, i henhold til de

regler der fastsættes af ministeren ved bekendtgørelse. Endelig vil kommunerne skulle indberette oplysninger om den udførte kontrol og om de foranstaltninger, der er truffet, til et nyt IT-system.

Det vurderes, at der vil være økonomiske konsekvenser forbundet med gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 8, som følge af nye opgaver i alle landets kommuner forbundet med sagsbehandling af ejendomme udpeget af risikoanalysen og indrapportering af udbedrende tiltag.

Resultatet af risikoanalysen skal i medfør af drikkevandsdirektiv V's artikel 10 foreligge i januar 2029. Såfremt der på baggrund af den generelle analyse skal udføres kontrol af bly, skal denne kontrol udføres derfor første gang senest i 2028. Dernæst skal kontrollen gentages hvert sjette år, såfremt der også disse år konstateres risici som led i den generelle analyse. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.2.3.

5.3.3. Minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 12 kan medføre implementeringskonsekvenser for kommunerne i form af mindre besparelser, da der med gennemførelsen af bestemmelsen indføres egenkontrol for vandforsyningernes brug af vandbehandlingskemikalier og filtermedier, frem for gældende praksis, hvor kommunerne involveres og dermed har udgifter forbundet med sagsbehandling hertil. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.3.

5.3.4. Opretholdelse og forbedret adgang til drikkevand til alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, samt om fremme af drikkevand fra vandhanen

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 16 medfører økonomiske konsekvenser for kommunerne forbundet med de opgaver, som de pålægges med hensyn til at sikre adgangen til drikkevand for alle, navnlig sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper. Endvidere vurderes økonomiske konsekvenser for kommunerne ved nye opgaver med indberetningen til miljøministeren om tiltag gjort for at forbedre adgangen. Informationerne vil skulle indrapporteres indberettes til Miljøstyrelsen. Det vurderes, at opgaven med at fremme brugen af drikkevand fra vandhanen ikke vil medføre økonomiske konsekvenser for kommunerne. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.4.

5.3.5. Oplysninger til offentligheden om drikkevandskvalitet og til forbrugerne om kvaliteten af det leverede drikkevand, forbrug og priser m.v.

Gennemførelse af drikkevandsdirektiv V's artikel 17 om oplysninger til forbrugeren kan have implementeringskonsekvenser for kommunerne, som er tilsynsmyndighed for vandforsyningerne og deres oplysningspligt. Kommunerne fører i medfør af gældende ret tilsyn med vandforsyningerne og deres oplysningspligt. Det vurderes, at kommunernes tilsynsopgave ikke vil øges væsentligt, da størstedelen af vandforsyningerne allerede leverer informationer til forbrugerne om drikkevandet og omfanget af tilsynsopgaven vil dermed ikke variere væsentligt med gennemførelse af drikkevandsdirektiv V's artikel 17. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.3.

5.3.6. Oplysningspligt for andre offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier med henblik på gennemførelsen af og overvågningen af gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V m.v.

Gennemførelse af drikkevandsdirektiv V's artikel 18 medfører økonomiske konsekvenser for kommunerne, som får nye opgaver med at vejlede vandforsyningerne om indberetning af tiltag gjort for at genoprette drikkevandskvaliteten ved overskridelse af kvalitetskrav, samt at indberette informationer om udbedrende foranstaltninger forbundet med drikkevandsrelaterede hændelser til Miljøstyrelsen, som har medført potentiel risiko for menneskers sundhed, uanset at kvalitetskravene har været overholdt. Dertil kommer en udgift forbundet med etablering af kommunale IT-systemer til indberetning af kommunernes data til Jupiterdatabasen. Se desuden pkt. 5.4, hvor opdateringen af Jupiterdatabasen er beskrevet nærmere.

5.3.7. Afledte økonomiske konsekvenser for kommunerne

Gennemførelsen af den risikobaserede tilgang med drikkevandsdirektiv V's artikel 8, artikel 9 og artikel 10 medfører implementeringskonsekvenser for kommunerne forbundet med tilpasning af vandforsyningernes kontrolprogrammer. Derudover medfører gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's nye eller ændrede opgaver for kommunernes tilsyn med vandforsyninger og behov for tilpasning til ændrede IT-systemer, som følge af gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 18 om opretning og opdatering af datasæt.

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's definition og brug af indikatorparametre medfører implementeringskonsekvenser for kommunerne, da overskridelse af indikatorparametre ikke er omfattet af dispensationsbestemmelse i medfør af drikkevandsdirektiv V's artikel 15. I medfør af

gældende ret i drikkevandsbekendtgørelsen skal vandforsyningerne overholde nationalt fastsatte kvalitetskrav fastsat i medfør af drikkevandsdirektiv V's indikatorparametre på bilag 1, del C. Såfremt en vandforsyning overskrider en indikatorparameter, skal kommunen meddele påbud til vandforsyningen om at udbedre forholdene eller meddele dispensation til overskridelsen, såfremt der ikke umiddelbart er mulighed for at fremskaffe anden vandforsyning. Det vurderes, at kommunernes opgave med sagsbehandling af vandforsyninger med overskridelser af indikatorparametre vil mindskes, da indikatorparametre ikke er omfattet af dispensationsbestemmelsen. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.3.

Gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's afgrænsning af vandforsyninger medfører implementeringskonsekvenser for kommunerne, da der eventuelt vil være flere vandforsyninger, som bliver omfattet af eksisterende regler og derved eventuelt en øget sagsbehandling for kommunerne. Hidtil har afgrænsningen af vandforsyninger været bundet op på almene vandforsyninger og ikkealmene vandforsyninger. Med direktivets implementering udbredes afgrænsningen i mindre grad, således at det sikres, at vandforsyninger, som leverer 10 m³ vand eller mere og til 50 personer eller flere, omfattes af samme krav, som almene vandforsyninger skal leve op til. Lovforslagets § 1, nr. 21, 27 og 36, stiller konkret forslag til at hhv. § 59 a, § 62, stk. 2, og § 66 udvides til også at omfatte ikkealmene vandforsyninger, der leverer 10 m³ eller mere og til 50 personer eller flere. Ændringen af § 59 a og § 62, stk. 2, vurderes ikke at medføre nye opgaver for vandforsyningerne, men ændringen til § 66 vil medføre nye opgaver for ikkealmene vandforsyninger, som får til ansvar at berigtige ulovlige forhold vedrørende drikkevand. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.9.3.

5.4. Vurdering af digitaliseringsklar lovgivning

Det vurderes, at etablering og ajourføring af datasæt i medfør af artikel 18 i drikkevandsdirektiv V vil kræve IT-understøttelse. Visse datasæt vil kræve indhentning af data fra andre offentlige myndigheder. Det Europæiske Miljøagentur (European Environmental Agency (EEA)) skal bistå med arbejdet med at etablere datasæt og EU-Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der præciserer formatet af og metoden til at fremlægge de oplysninger, der skal afgives i henhold til artikel 18. Datasættene skal endvidere være i et format, som EU-Kommissionen, EEA og Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme kan få adgang til. Det vil skulle sikres, at både data, der allerede findes i dag, og nye indberettede data, så vidt muligt registreres på en måde, der sikrer, at Danmark på en let og enkelt måde med mindst muligt ressourceforbrug kan foretage en løbende ajourføring af de etablerede datasæt. For at løfte den nye opgave med etablering

og ajourføring af datasæt vil den eksisterende Jupiter-database blive opdateret, og der vil blive etableret andre særskilte it-systemer. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7.2. og 3.7.3.

En opdatering af Jupiterdatabasen (Jupiter-reformationen) medfører samfundsøkonomiske gevinster for staten, regioner og kommuner. Den nuværende Jupiterdatabase er begrænset i kapacitet, og udtræk fra databasen er kompliceret og med risiko for fejl. Staten, regioner og kommuner bruger jævnlige Jupiterdatabasen. Jupiter-reformationen vil medføre samfundsøkonomiske gevinster, herunder bedre og bredere tilgængelighed af data og kvalitetssikret viden. Jupiter-reformationen vurderes at have en udgift på i alt 37,7 mio. i perioden 2024-2031 og vil medføre varige merudgifter til drift og vedligeholdelse på 2,0 mio. kr. årligt fra 2026. De øgede udgifter til drift skyldes, at områderne, Jupiterdatabasen dækker, øges ved opdateringen, bl.a. som led i gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V, hvilket medfører flere opgaver for Danmarks Miljøportal og GEUS.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Det vurderes, at lovforslaget ikke i sig selv vil have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet. Det vurderes, at udmøntningen af de foreslåede bemyndigelser i lovforslaget samlet set vil medføre økonomiske konsekvenser for erhvervslivet på omkring 2-5 mio. kr. årligt fra 2024 og administrative konsekvenser på omkring 5-10 mio. kr. årligt fra 2024.

6.1. Økonomiske og administrative konsekvenser for vandforsyninger

Det vurderes, at de påtænkte regler om tilpasning af vandforsyningernes kontrolprogrammer som følge af risikovurdering af tilstrømningsområder for indvindingssteder, der forventes fastsat i medfør af lovforslagets § 1, nr. 7 og 8, der skal sikre gennemførelse af drikkevandsdirektiv V's artikel 8, vil medføre økonomiske og administrative konsekvenser for vandforsyningerne. De økonomiske konsekvenser forventes at være besparelser, såfremt risikovurderingen giver anledning til fjernelse af parametre i kontrolprogrammer. Modsat forventes de økonomiske konsekvenser at være omkostninger for vandforsyningerne, såfremt risikovurderingen giver anledning til tilføjelse af parametre på kontrolprogrammet. Der forventes i øvrigt ikke økonomiske konsekvenser for vandforsyningerne som følge af risikovurderingen og risikostyringen efter artikel 8, idet risikostyringen og risikostyringen forventes at indeholde risikovurderinger og risikostyringer, der allerede har hjemmel i gældende ret. Økonomiske konsekvenser som følge af eventuel udarbejdelse af nye regler med henblik på at sikre risikovurdering og risikostyring efter artikel 8 vil blive håndteret ifm. udarbejdelsen af de nye regler. Det vurderes, at indrapportering af oplysninger i

medfør af drikkevandsdirektiv V's artikel 8, jf. artikel 18, kan medføre administrative konsekvenser for vandforsyningerne, såfremt informationerne vandforsyninger indberetter i dag ikke er tilstrækkelige. Dette er oplysninger om at etablere og efterfølgende hvert sjette år ajourføre et datasæt med oplysninger om risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområderne for indvindingssteder, der foretages i henhold til artikel 8, jf. nærmere artikel 18, stk. 1, litra b. Økonomiske konsekvenser som følge af eventuel udarbejdelse af indberetningsforpligtelser for vandforsyninger vil blive håndteret ifm. udarbejdelsen af nye regler. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1.3.

Det vurderes, at de påtænkte regler om minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, der forventes fastsat i medfør af lovforslagets § 1, nr. 15, der skal sikre gennemførelse af drikkevandsdirektiv V's artikel 12, vil medføre administrative konsekvenser for vandforsyninger. De administrative konsekvenser er forbundet med den påtænkte nye opgave for vandforsyningerne med hensyn til at føre egenkontrol med, at de anvendte behandlingskemikalier og filtermedier opfylder de renheds- og kvalitetskrav, der er fastsat i de europæiske standarder for de pågældende behandlingskemikalier og filtermedier. Dette kan gøres ved, at vandforsyningerne stiller krav til leverandørerne af behandlingskemikalierne og filtermedierne, samt ved at vandforsyningerne selv sikrer, at de anvender behandlingskemikalierne og filtermedierne korrekt, herunder i overensstemmelse med en eventuel tilladelse efter loven. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.3.

Det vurderes, at de påtænkte regler om oplysninger til forbrugeren om det leverede drikkevand, der foreslås fastsat i medfør af lovforslagets §1, nr. 13 og 14, der skal sikre gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 17, vil medføre administrative konsekvenser for vandforsyningerne. De administrative konsekvenser er forbundet med de påtænkte nye opgaver for vandforsyningerne med hensyn til at sikre online-adgang til en række generelle oplysninger om drikkevandskvaliteten, samt opgaven med årligt at informere alle personer, der leveres drikkevand til om kvaliteten af drikkevandet, prisen pr. liter og kubikmeter og husstandens vandforbrug. Derudover forventes fastsat, at vandforsyninger omfattet af vandsektorlovens § 2 skal levere oplysninger om præstationsniveau, ejerskabsstruktur og statistik over forbrugerklager. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.3.

Det vurderes, at de påtænkte regler om indberetning af oplysninger om tiltag gjort for at genoprette drikkevandskvaliteten og om drikkevandsrelaterede hændelser, der forventes fastsat i medfør af lovforslagets § 1, nr. 6, der skal sikre gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 14 og artikel 18, vil medføre administrative konsekvenser for vandforsyningerne. De økonomiske

konsekvenser er primært forbundet med de påtænkte nye opgaver for vandforsyningerne med at skulle indberette oplysninger om tiltag gjort for at genoprette drikkevandet. Vandforsyningerne udøver allerede i dag opfølgning på drikkevandsrelaterede hændelser og overskridelser af drikkevandet, hvormed vandforsyningernes opgave med genopretning af vandkvaliteten, ikke vurderes som værende en del af den nye opgave. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7.3.

Det vurderes, at de påtænkte ændringer om, at enkelte regler i vandforsyningsloven tillige skal gælde for ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, samt for vandforsyningssystemer/vandforsyningsanlæg, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, der foreslås i medfør af lovforslagets § 1, nr. 21, 27 og 36, vil medføre administrative konsekvenser for de omfattede vandforsyninger. De administrative konsekvenser for de omfattede ikkealmene vandforsyninger er bl.a. forbundet med opgaver med at skulle sikre, at vandkvaliteten er i overensstemmelse med kvalitetskravene, indberette oplysninger, foretage kontrol og udbedrende foranstaltninger og sikre underretning af offentlighed m.v. på lige fod med almene vandforsyninger. De omfattede vandforsyninger er til en vis grad omfattet af kravet om en forenklet kontrol af drikkevandet i dag, og flere af dem laver på eget initiativ mange af de opgaver, som er pålagt de almene vandforsyninger. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.9.3.

Omkostninger for vandforsyningsselskaberne forventes afholdt af selskaberne selv. Vandforsyningsselskaberne forventes at overvælte omkostninger på forbrugerne gennem øgede vandtakster, hvilket vil medfølge en afledt effekt på erhvervet. Erhvervslivet modtager i grove tal 1/3 af vandforsyningernes vand, hvor borgerne modtager de sidste 2/3. Det estimeres derved at erhvervslivet vil betale 1/3 af de 10-15 mio. kr. dvs. mellem 3-5 mio. kr.

6.2. Økonomiske og administrative konsekvenser for analyselaboratorier

Det vurderes, at justeringen af analysepakker for drikkevandskontrol, som følge af tilpasning ved risikovurdering og udvikling af nye testmetoder, som følge af fremtidige tilføjelser af stoffer til den europæiske observationsliste, som forventes fastsat i medfør af lovforslagets § 1, nr. 7, medfører administrative og økonomiske konsekvenser for analyselaboratorier. De administrative konsekvenser er forbundet med omstillingsomkostninger for analyselaboratorierne, som vil få til opgave at justere analysepakkerne for drikkevand mindst hvert sjette år, som følge af risikovurderingen af tilstrømningsområderne, se desuden pkt. 5.1. De økonomiske konsekvenser er forbundet med analyselaboratoriernes nye opgave med at udvikle testmetoder for fremtidige stoffer, der evt. tilføjes observationslisten. Analyselaboratorierne tilretter i gældende praksis

analysepakkerne, som følge af resultater af den årlige massescreening, derfor forventes det ikke at analyselaboratorierne vil have større omkostninger forbundet med yderligere justeringer. Analyselaboratorierne forventes at finansiere deres evt. omkostninger ved prisstigning af de udbudte analysepakker. Det vurderes dog, at konkurrencen på markedet iblandt analyselaboratorierne vil holde prisniveauet for analysepakkerne på et rimeligt niveau ift. i dag. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1.3.

6.3. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervsdrivende

Det vurderes, at etableringen af det sammenhængende system som foreslås i lovforslagets § 1, nr. 15, om et sammenhængende EU-system for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand har økonomiske konsekvenser for erhvervsdrivende. Etableringen af det sammenhængende system medfører ændringer i administration og godkendelse for den erhvervsdrivende for at få produkter, der kommer i kontakt med drikkevand på markedet. Det forventes, at etableringen af det sammenhængende system med gensidig anerkendelse af godkendte produkter i EU vil medføre administrative besparelser for erhvervsdrivende. Dertil forventes mindre omstillingsomkostninger for de erhvervsdrivende forbundet med omstillingen af systemer fra gældende praksis til det sammenhængende system. Det forventes, at de erhvervsdrivende vil justere prisen på deres produkter, som følge af besparelser eller investere i teknologiudvikling. Etableringen af det sammenhængende system kan derved også have afledte konsekvenser for bygningsejere og borgere, som følge af prisfald i produkter, der kommer i kontakt med drikkevand. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.

6.4 Økonomiske og administrative konsekvenser for bygningsejere

Det vurderes, at udmøntningen af reglerne om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet til gennemførelsen af artikel 10, som foreslås i lovforslagets § 1, nr. 22, og § 2, nr. 1 og 2, kan medføre økonomiske konsekvenser for bygningsejerne. I bygningsreglementet findes eksisterende regler, der omfatter bygningens vandinstallationer. Det følger af byggeloven, at ansvaret for bygningens lovlighed tilfalder bygningsejer. Ligeledes følger det af den eksisterende drikkevandsbekendtgørelse, at det er ejeren af bygningen, der har ansvaret for manglende overholdelse af drikkevandskvaliteten, som skyldes bygningens vandinstallationer. Dette vil også være tilfældet med de foreslåede bestemmelser. I medfør heraf vil der fastsættes regler om kontrol i ejendomme, hvilket vil kunne indebære omkostninger for ejeren af ejendommen, såfremt der opkræves gebyr for kontrollen. Endvidere vil det kunne få økonomiske konsekvenser for bygningsejeren, hvis der på baggrund af kontrollen, skal træffes foranstaltninger, som fx indførelse

af effektive kontrol- og styringsmæssige foranstaltninger for at forebygge og imødegå eventuelle sygdomsudbrud på grund af Legionella, eller udskiftning af vandinstallationer fremstillet af bly, hvis det er økonomisk og teknisk muligt. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.2.3.

6.5 Økonomiske og administrative konsekvenser for boligforeninger og udlejere m.v.

Det vurderes, at de påtænkte regler om oplysninger til forbrugeren om det leverede drikkevand, der foreslås fastsat i medfør af lovforslagets §1, nr. 11, der skal sikre gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 17, vil medføre administrative konsekvenser for boligforeninger og udlejere m.v. De administrative konsekvenser er forbundet med de påtænkte opgaver med årligt at informere alle personer, der leveres drikkevand til om kvaliteten af drikkevandet, prisen pr. liter og kubikmeter og husstandens vandforbrug. Som udgangspunkt skal vandforsyningerne årligt informere alle personer, der leveres drikkevand til om kvaliteten af drikkevandet, prisen pr. liter og kubikmeter og husstandens vandforbrug. For husstande hvor der foretages fælles afregning for vandforsyning, forventes det i stedet at blive fastsat, at boligforeninger eller udlejere m.v. skal sikre, at alle husstande får oplysninger om prisen for leveret drikkevand pr. liter og kubikmeter. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.3.

6.6 Økonomiske og administrative konsekvenser for akkrediterede og notificerede organer, der beskæftiger sig med produkter, der kommer i kontakt med drikkevand

Det vurderes, at det påtænkte sammenhængende system, der foreslås fastsat i medfør af lovforslagets § 1, nr. 15, og § 3, nr. 1-20, der skal sikre gennemførelse af drikkevandsdirektiv V's artikel 11 vil medføre administrative konsekvenser for organer, der ønsker at foretage overensstemmelsesvurderinger i henhold til det nye system. Allerede i dag er der organer, der foretager prøvning af produkter i kontakt med drikkevand, og organer, der fører årligt tilsyn med virksomheder, der markedsfører eller sælger produkter i kontakt med drikkevand, og sådanne organer skal akkrediteres af et akkrediteringsorgan, f.eks. af DANAK, jf. § 8, stk. 2, og § 11, i bekendtgørelse nr. 1007 af 29. juni 2016 om markedsføring og salg af byggevarer i kontakt med drikkevand (GDV-bekendtgørelsen). DANAK kan kræve betaling af organerne for akkrediteringen mv., jf. § 15, i bekendtgørelse nr. 913 af 25. september 2009 om akkreditering af virksomheder. Med det nye system ophæves GDV-bekendtgørelsen og indfører ændrede regler for akkreditering mv., hvilket vil medføre administrative konsekvenser for organerne.

Medlemsstaterne er berettigede, men ikke forpligtede til at notificere og akkreditere organer, da den erhvervsdrivende frit kan vælge et organ i en anden medlemsstat. Det vurderes imidlertid, at

tilstedeværelsen af notificerede overensstemmelsesvurderingsorganer i Danmark er vigtig for, at der er let adgang for danske erhvervsdrivende til at få godkendt deres produkter til markedsføring i EU, frem for at danske erhvervsdrivende skal få deres produkter godkendt i andre EU-lande. Der foreslås derfor en bemyndigelse, som tænkes udnyttet til at udpege DANAK som nationalt akkrediteringsorgan. DANAK vil fortsat og som for sine ydelser på øvrige områder kunne opkræve betaling af overensstemmelsesvurderingsorganerne.

Omkostningerne for overensstemmelsesvurderingsorganerne vil kunne medføre en afledt stigning i den pris, som virksomheder skal betale for overensstemmelsesvurderingen af deres produkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.

6.7 Økonomiske og administrative konsekvenser for søgående skibe

Det vurderes, at de påtænkte regler for søgående skibe, der afsalter havvand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning, der forventes fastsat i medfør af lovforslaget § 1, nr. 32 og 37, der skal sikre gennemførelse af drikkevandsdirektiv V's artikel 3, stk. 2, vil medføre administrative og økonomiske konsekvenser for skibsfarten.

De økonomiske og administrative konsekvenser for skibsfarten er forbundet med, at søgående skibe, der afsalter havvand og fungerer som vandforsyning, vil blive underlagt nye krav om hyppigheden af prøvetagning, nye typer prøvetagning af nye forhold, risikovurdering og risikostyring af de pågældende skibes forsyningssystem, kontrolforanstaltninger og oplysninger til passagerer om drikkevandskvaliteten m.v. Det vurderes, at det er et begrænset antal dansk flagede skibe, på nuværende tidspunkt ca. to, som vil være omfattet af kravene, men det kan ikke udelukkes, at der kan være andre omfattede skibe, ligesom det heller ikke kan udelukkes, at der kan komme nye til fremover. Derudover er skibsfarten omfattet af den eksisterende ILO-konvention om søfarendes arbejdsforhold, hvortil der føres tilsyn med drikkevand hvert femte år. Selvom det kan få væsentlige økonomiske og administrative konsekvenser for de omfattede skibe, forventes det ikke at implementeringen af artikel 3, stk. 2, vil få mærkbare økonomiske konsekvenser for skibsfarten.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.8.3.

6.8 Vurdering om agil erhvervsrettet regulering

Det vurderes, at lovforslaget hovedsageligt vil have betydning for vandforsyninger. Andre erhverv som i mindre grad påvirkes af lovforslaget vil være: analyselaboratorier, erhvervsdrivende og

akkrediterede og akkrediteringsorganer, der beskæftiger sig med materialer, der kommer i kontakt med drikkevand og søgående skibe. Der henvises til ovenstående pkt. 6.1 til pkt. 6.7 for nærmere uddybning.

Det vurderes, at lovforslaget følger de fem principper for agil erhvervsrettet regulering.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Det vurderes, at lovforslaget ikke i sig selv vil have administrative konsekvenser for borgerne. Det vurderes, at de påtænkte regler om oplysninger til forbrugerne om kvaliteten af det leverede drikkevand, forbrug og priser m.v., der forventes fastsat ved bekendtgørelser i medfør af de foreslåede bemyndigelser i lovforslaget, vil have positive administrative konsekvenser for borgerne.

Reglerne vil implementere artikel 17 i drikkevandsdirektiv V. Borgerne vil således modtage oplysninger om deres drikkevands kvalitet, husstandsforbrug og priser m.v. direkte i stedet for at skulle opsøge oplysningerne selv på vandforsynings hjemmeside. Endvidere vil det give borgerne mulighed for at sammenligne prisen på en liter drikkevand fra vandhanen med prisen på flaskevand. Se desuden pkt. 3.6.

Borgere vil opleve øgede vandtakster, da vandforsyningsselskaberne forventes at overvælte omkostninger på forbrugerne gennem øgede vandtakster. Vandprisen vurderes gennemsnitligt at stige med ca. 0,1 pct. som følge af revisionen af direktivet, svarende til ca. 2 kr. årligt for en gennemsnitlig husstand oven i den gennemsnitlige udgift for drikkevand på omkring 2.000 kr. Der kan være forskel på prisen for fast bidrag og variable forbrug for de enkelte vandselskaber.

Anvendelsen af den foreslåede bemyndigelse i § 59 b, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 22, til gennemførelsen af dele af drikkevandsdirektiv V's artikel 10, kan medføre visse administrative konsekvenser for borgerne, såfremt deres ejendom bliver udpeget til kontrol eller hvis der skal træffes foranstaltninger for at sikre drikkevandskvaliteten i deres ejendom. Se desuden pkt. 3.1.2.

7.1. Forholdet til databeskyttelsesforordningen

7.1.1. Registrering af en husstands vandforbrug og udsendelse af oplysninger til forbrugere om deres husstands vandforbrug

Registrering af en husstands vandforbrug og udsendelse af oplysninger til forbrugere om deres husstands vandforbrug som følge af regler udstedt i medfør af den foreslåede

bemyndigelsesbestemmelse i § 1, nr. 14, i lovforslaget, der skal sikre gennemførelse af artikel 17 i drikkevandsdirektiv V, vil være behandling af information om en identificeret eller identificerbar fysisk person, og således personoplysninger omfattet af databeskyttelsesforordningen, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger. Det gælder særligt i de tilfælde, hvor der er tale om en husstand med kun en person. Der vil være tale om almindelige personoplysninger.

De almene vandforsyninger vil være dataansvarlige i forhold til behandlingen af oplysningerne.

Behandling af almindelige personoplysninger er efter databeskyttelsesforordningen lovlig, hvis behandlingen opfylder mindst én af betingelserne i artikel 6, stk. 1, litra a-f.

Den almene vandforsynings registrering af en husstands vandforbrug vil være omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a, hvorefter behandlingen er lovlig, hvis den registrerede har givet samtykke til behandling af sine personoplysninger til et eller flere specifikke formål, eller forordningens artikel 6, stk. 1, litra b, hvorefter behandling er lovlig, hvis den er nødvendig af hensyn til opfyldelse af en kontrakt, som den registrerede er part i. Den registrerede forbruger vil have afgivet samtykke til registreringen af husstandens vandforbrug med henblik på at blive opkrævet betaling for dette forbrug som en del af forbrugerens aftale med den almene vandforsyning om at levere vand til husstanden.

Udsendelse af oplysninger til forbrugere om deres husstands vandforbrug vil være omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c, hvorefter behandling er lovlig, hvis den er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige. Oplysningspligten om husstandens vandforbrug vil følge af regler i drikkevandsbekendtgørelsen, der udstedes i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 14, der skal sikre gennemførelsen af artikel 17, stk. 2, litra c, i drikkevandsdirektiv V.

Det vurderes desuden, at behandlingerne er i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 5, herunder proportionalitetsprincippet og princippet om formålsbegrænsning.

Det forventes, at oplysninger til forbrugere om deres husstands vandforbrug vil blive sendt af den almene forsyning med Digital Post eller via digitale midler såsom intelligente applikationer, i det omfang, de konkrete forbrugere har givet samtykke til at modtage Digital Post eller information via digitale midler fra den almene vandforsyning. Forbrugerne skal dog have mulighed for at fravælge

digital modtagelse af oplysningerne, og ved Digital Post skal forbrugere, som er fritaget fra Digital Post, kunne modtage oplysningerne pr. brevpost.

7.1.2. Registrering af overskridelse af parameterverdier på en bestemt adresse

Registrering af oplysninger om forbrugernes fordelingsnet i det tilfælde, hvor der er tale om registrering af vandets kvalitet og overskridelse af parameterverdier, f.eks. blyindholdet af vandet, på en bestemt adresse som følge af regler udstedt i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i § 1, nr. 22, i lovforslaget, der skal sikre gennemførelse af artikel 10 om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, vil kunne udgøre behandling af information om en identificeret eller identificerbar fysisk person, og således personoplysninger omfattet af databeskyttelsesforordningen. Det gælder særligt i de tilfælde, hvor der er tale om en adresse på en bygning, der rummer en husstand med kun en person. Der vil være tale om almindelige personoplysninger.

De dataansvarlige i forhold til behandlingen af oplysningerne vil være de offentlige myndigheder, der i henhold til de regler, der udstedes i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 22, udfører risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, og som i den forbindelse behandler eventuelle personoplysninger. Dette kan f.eks. være oplysninger om indholdet af bly i vandet på et bestemt tappested, der skyldes forbrugernes fordelingsnet i bygningen. Myndighedernes behandling af almindelige personoplysninger er efter databeskyttelsesforordningen lovlig, hvis behandlingen opfylder mindst én af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f.

Registreringen af om der på en bestemt adresse kan konstateres overskridelse af parameterverdier vil være omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c, hvorefter behandling er lovlig, hvis den er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige. Registreringen af om der på en bestemt adresse kan konstateres overskridelse af parameterverdier vil følge af regler i drikkevandsbekendtgørelsen, der udstedes i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 22, der skal sikre gennemførelsen af artikel 10, i drikkevandsdirektiv V.

Det vurderes desuden, at behandlingerne vil være i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 5, herunder proportionalitetsprincippet og princippet om formålsbegrænsning.

8. Klimamæssige konsekvenser

Det vurderes, at lovforslaget ikke i sig selv vil bidrage til klimamæssige konsekvenser. Det vurderes, at den regulering af drikkevand og drikkevandsforsyning m.v., der forventes fastsat ved bekendtgørelser i medfør af de foreslåede bemyndigelser i lovforslaget, ikke forventes at medføre klimamæssige konsekvenser.

9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Det vurderes, at lovforslaget ikke i sig selv vil bidrage til miljø- og naturmæssige konsekvenser. Det vurderes, at den regulering af drikkevand og vandforsyning m.v., der forventes fastsat ved bekendtgørelser i medfør af lovforslaget, vil bidrage til at opretholde et højt beskyttelsesniveau for drikkevandskvaliteten i Danmark.

Der indføres en ny bemyndigelse til miljøministeren til at udstede regler for materialer i kontakt med drikkevand. Bemyndigelsens hensigt er at implementere den kommende harmonisering af reglerne for afsmitning fra materialer til drikkevandet, som er relevant for fx vandhaner og vandrør. Det vurderes, at harmoniseringen af reglerne på sigt vil betyde en bedre beskyttelse af drikkevandet, da det forventes at de harmoniserede regler vil tage hånd om flere kemikalier, end det nationale system gør i dag.

Der indføres krav til risikovurdering af tilstrømningsområder, som vil bevirke, til et øget fokus på beskyttelse af grundvandet og opretholdelse af fokuset på drikkevandskvaliteten, som vil have positive konsekvenser for miljøet.

10. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget har til formål at opfylde artikel 24 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EU-Tidende 2020, nr. L 435, side 1 (drikkevandsdirektiv V), hvor medlemsstaterne forpligtes til at sætte nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 1-18 og 23 og bilag I-V. Fristen for den nationale gennemførelse var den 12. januar 2023. Kommissionen er informeret om Danmarks forsinkede gennemførelse af direktivet. Det vurderes, at drikkevandsdirektiv V er gennemført fuldstændigt ved udmøntningen af de foreslåede bemyndigelser til dette lovforslag. Det foreslås med lovforslagets § 1, nr. 1, at tilføje henvisningen til drikkevandsdirektiv V med henblik på gennemførelse. Lovforslaget vil ved ikrafttrædelse blive notificeret til Europa-Kommissionen.

Det vurderes, at lovforslaget i sig selv opfylder de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering.

11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 12. september 2023 til den 10. oktober 2023 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F , Advokatsamfundet, Agrolab, Albertslund Kommune, Allerød Kommune, ALS Denmark A/S, APPLIA, Arbejdstilsynet, Assens Kommune, Ballerup Kommune , BAU Jord til Bord, Billund Kommune, Biologforbundet, Bornholms Landbrug & Fødevarer, Bornholms Regionskommune, Brancheforeningen for kommunal Skadedyrsbekæmpelse, c/o Mortalin, Brancheforeningen for Laboratorier, Branchehuset, Bryggeriforeningen (Danske Læskedrik Fabrikanter), Brøndby Kommune, Brønderslev Kommune, Byggesocietetet, Bæredygtigt Landbrug, Carlsberg Danmark, Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU), CO-Industri, COOP Danmark A/S, DAKOFA, DANAK, Danfoss, Danish Seafood Association, Danmarks Apotekerforening, Danmarks Fiskeriforening Producent Organisation, Danmarks Idrætsforbund, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Sportsfiskerforbund, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Botanisk Forening, Dansk Byplanlaboratorium, Dansk Drikkevandskontrol, Dansk Erhverv, Dansk Erhvervsfremme, Dansk Gartneri, Dansk Golf Union, Dansk Journalistforbund, Dansk Kano og Kajak Forbund, Dansk Land- og Strandjagt, Dansk Metal, Dansk Miljøteknologi, Dansk Offshore, Dansk Ornitologisk Forening, Dansk Planteværn, Dansk Sejlunion, Dansk Selskab for Miljøret, Dansk Skovforening, Danske Advokater, Danske Beredskaber, Danske Havne, Danske Juletræer, Danske Maritime, Danske rederier, Danske Regioner, Danske Tegl, Danske Træindustrier, Danske Vandløb, Danske Vandværker, DANVA, Datatilsynet, DCE - Nationalt center for miljø og energi, De Samvirkende Købmænd, De Økonomiske Råd , DELTA, Den Danske Landinspektørforening, DHI, DI, Digitaliseringsstyrelsen, Djursland Landboforening, DLBR (tidl. Dansk Landbrugsrådgivning), Domstolsstyrelsen, DONSlab, Dragør Kommune, DTU, Dyrenes Beskyttelse, Egedal Kommune, Ejendomsrådgivningsnævnet, Energinet.dk, Energistyrelsen, EnviNa, Erhvervsministeriet, Erhvervsstyrelsen, Esbjerg Kommune, Eurofins Danmark, Eurolab Danmark, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Fanø Kommune, Favrskov Kommune, Faxe Kommune, Ferskvandsfiskeriforeningen, Finans Danmark, Finansministeriet, Finanstilsynet, Fjordland, Flygtningenævnet, Force Technology , Foreningen af Byplanlæggere (FAB), Foreningen af Danske Biologer, Foreningen af danske brøndborere, Foreningen af Forlystelsesparker i Danmark, Foreningen af Lystbådehavne i Danmark, Foreningen af Rådgivende Ingeniører (FRI), Foreningen af speciallæger (ex. Embedslægeforeningen), Foreningen for Biodynamisk Jordbrug, Foreningen for

Reduceret jordbearbejdning i Danmark, Forsvarsministeriets Ejendomsstyrelse, Forsvarsministeriet , Forsvarsministeriets Ejendomsstyrelse , Fredensborg Kommune , Fredericia Kommune , Frederiksberg Kommune , Frederikshavn Kommune, Frederikssund Kommune , Fremstillingsindustrien, Friluftsrådet, FSR - danske revisorer, Furesø Kommune , Færdselsstyrelsen, Fødevarestyrelsen, Faaborg -Midtfyn Kommune , Genanvend Biomasse, Gentofte Kommune , Geodatastyrelsen, GEUS - Danmarks og Grønlands Geologiske Undersøgelser, Giftlinjen, Bispebjerg Hospital, Gladsaxe Kommune , Glostrup Kommune , Greenpeace, Danmark, Greve Kommune , Gribskov Kommune , Grøn Hverdag, GTS (Godkendt Teknologisk Service) , Guldborgsund Kommune , Haderslev Kommune , Halsnæs Kommune , Handelsflådens Velfærdsråd, HedeDanmark A/S , Hedensted Kommune , Helsingør Kommune , Herlev Kommune , Herning Kommune , Hillerød Kommune , Hjørring Kommune , HK-Kommunal Miljøudvalg, HOFOR, Holbæk Kommune , Holstebro Kommune , Horesta, Horsens Kommune , HortiAdvice, Hvidovre Kommune , Høje -Taastrup Kommune , Højvang Laboratorier A/S, Hørsholm Kommune , ICP A/S, Ikast -Brande Kommune , Indenrigs- og Boligministeriet, Ingeniørforeningen i Danmark, Institut for Menneskerettigheder, Ishøj Kommune , ITD, Jammerbugt Kommune , Justitsministeriet, Kalundborg Kommune , Kemi & Life Science , Kerteminde Kommune , Kirkeministeriet , KL, Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, Klimarådet, Kolding Kommune , Konkurrence & Forbrugerstyrelsen, KTC, Kulturministeriet , Kystdirektoratet, Københavns Havn, Københavns Kommune , Københavns Universitet, Køge Kommune , Landbo Limfjord, LandboForeningen Midtjylland, LandboNord, LandboSyd , LandboUngdom , Landbrug & Fødevarer, Landbrugsrådgivning Syd, Landbrugsstyrelsen, Landdistrikternes Fællesråd, Landsforeningen af Danske Mælkeproducenter, Landsforeningen for Dansk Fåreavl , Landsforeningen Levende Hav, Landsforeningen Naboer til Kæmpevindmøller, Landsforeningen Praktisk Økologi , Langeland Kommune , Lejre Kommune , Lemvig Kommune , Lif, Ligebehandlingsnævnet.dk, Lolland Kommune , Lyngby -Taarbæk Kommune , Länsstyrelsen Skåne, Læsø Kommune , Mariagerfjord Kommune , Marine Ingredients Denmark, Middelfart Kommune , Miljø- og Fødevarerklagenævnet, Miljøstyrelsen, Miljøstyrelsens Referencelaboratorium for luft , Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Morsø Kommune , Natur og Ungdom, Naturstyrelsen, Niras, NOAH, Norrdjurs Kommune , Nordfyns Kommune , Nordisk konservatorforbund, Nyborg Kommune , Næstved Kommune , Nævnenes hus, Odder Kommune , Odense Kommune , Odsherred Kommune , Parcelhusejernes Landsorganisation, Plastindustrien, Projekt Udenfor, PVC Informationsrådet, Rambøll Danmark, Randers Kommune , Rebild Kommune , Ringkøbing -Skjern Kommune , Ringsted Kommune , Roskilde Kommune , Roskilde Universitet, Rudersdal Kommune , Rødovre Kommune , Rådet for Grøn Omstilling, SAGRO, Sammenslutningen af Danske Småøer, Samsø Kommune , Sea Health & Welfare,

SEGES, Sikkerhedsstyrelsen, Silkeborg Kommune, Skanderborg Kommune , Skatteministeriet, Skive Kommune , Skovdyrkerne, Slagelse Kommune , Social- og Ældreministeriet, Socialstyrelsen, Solrød Kommune , Sorø Kommune , Spildevandsteknisk forening, Statens Serum Institut, Statsministeriet , Stevns Kommune , Struer Kommune , Styrelsen for Patientsikkerhed, Sundhedsministeriet, Sundhedsstyrelsen, Svendborg Kommune , Syddansk Universitet, Syddjurs Kommune , Søfartens Ledere, Søfartsstyrelsen, Sønderborg Kommune , Søsportens Sikkerhedsråd, TEKNIQ Arbejdsgiverne, Teknologirådet, Teknologisk Institut, Thisted Kommune , Transportministeriet , Træinfo, Tønder Kommune , Tårnby Kommune , Uddannelses- og Forskningsministeriet , Uddannelses- og Forskningsstyrelsen, Udenrigsministeriet , Udlændinge- og Integrationsministeriet , Vallensbæk Kommune , Varde Kommune , Vejdirektoratet, Vejen Kommune , Vejle Kommune , Velas (tidligere LMO), VELTEK, Verdensnaturfonden, Vesthimmerlands Kommune , Vestjysk Landboforening, Viborg Kommune , VIVE, Vordingborg Kommune , Wind Denmark, Ærø Kommune , Økologisk Landsforening, Ørsted, Østdansk Landboforening, Aabenraa Kommune , Aalborg Kommune , Aalborg Universitet, Aarhus Kommune, Aarhus Universitet og SAND.

12. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen direkte økonomiske konsekvenser, da der er tale om rammelovgivning.	Ingen direkte økonomiske konsekvenser, da der er tale om rammelovgivning. Udmøntningen på bekendtgørelsesniveau vil medføre omkostninger på omkring 10-14 mio. kr. i 2024-2028 og herefter 8 mio. kr. årligt for staten og kommuner.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Indførelse af begrebet om indikatorparametre, samt krav om egenkontrol for vandforsyninger til brug af vandbehandlingskemikalier og filtermedier kan medføre afledte konsekvenser for kommunerne i form af mindre sagsbehandling.	Ændring i sagsbehandlingsgang for certificerings- og kontrolsystem for hygiejnekrav til materialer i kontakt med drikkevand vil medføre omkostninger på 1,2 mio. kr. fra 2024 for staten. Omkostningerne vil være faldende og beløbe sig til 0,9 mio. kr. årligt fra 2027 for staten.

<p>Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet</p>	<p>Ingen direkte økonomiske konsekvenser, da der er tale om rammelovgivning.</p>	<p>Ingen direkte økonomiske konsekvenser, da der er tale om rammelovgivning.</p> <p>Ved implementering på bekendtgørelsesniveau forventes udgifter for vandforsyningerne på omkring 2-5 mio. kr. årligt fra 2024.</p>
<p>Administrative konsekvenser for erhvervslivet</p>	<p>Ingen direkte administrative konsekvenser, da der er tale om rammelovgivning.</p>	<p>Ingen direkte administrative konsekvenser, da der er tale om rammelovgivning.</p> <p>Ved implementering på bekendtgørelsesniveau forventes udgifter for vandforsyninger på omkring 5-10 mio. kr. årligt fra 2024.</p>
<p>Administrative konsekvenser for borgerne</p>	<p>Ingen direkte administrative konsekvenser, da der er tale om rammelovgivning.</p> <p>Det nye sammenhængende system for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand kan have positive konsekvenser for borgerne, som</p>	<p>Ingen direkte administrative konsekvenser, da der er tale om rammelovgivning.</p> <p>Udmøntningen af lovforslaget forventes at medføre en minimal stigning i vandprisen på omkring 0,1 pct.</p>

	følge af prisreduktioner på produkter.	
Klimamæssige konsekvenser	Ingen direkte klimamæssige konsekvenser, da der er tale om rammelovgivning.	Ingen direkte klimamæssige konsekvenser, da der er tale om rammelovgivning.
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen direkte miljømæssige konsekvenser, da der er tale om rammelovgivning. Udmøntningen af lovforslaget forventes at indebære miljømæssige forbedringer i form af bedre beskyttelse af drikkevandet.	Ingen direkte miljømæssige konsekvenser, da der er tale om rammelovgivning.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 [Fodnote]

Den gældende fodnote til titlen til lov om vandforsyning mv. (herefter benævnt vandforsyningsloven) indeholder en opregning af de direktiver, som vandforsyningsloven helt eller delvist gennemfører.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af *fodnoten* til vandforsyningslovens titel, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EF-Tidende 1991, nr. L 375, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008, EF-Tidende 2008, nr. L 311, side 1, dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EF-habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013, EU-Tidende 2013, L 158, side 193, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), EF-Tidende 2000, nr. L 327, side 1, som senest ændret ved Kommissionens direktiv 2014/101/EU af 30. oktober 2014, EU-Tidende 2014, L 311, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1010 af 5. juni 2019, EU-Tidende, L 170, side 115, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, EU-Tidende 2009, nr. L 20, side 7, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1010 af 5. juni 2019, EU-Tidende, L 170, side 115, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EU-Tidende 2020, nr. L 435, side 1.

Den foreslåede nyaffattelse af fodnoten indebærer, at det vil fremgå af denne, at Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand vil være ophævet og erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand den 13. januar 2023, der er den forventede ikrafttrædelsesdato for dette lovforslag.

Til nr. 2 [§ 1, stk. 1, nr. 3]

Vandforsyningslovens formålsbestemmelse fremgår af den gældende § 1. Det følger af den gældende § 1, nr. 3, at loven bl.a. har til formål at sikre en planmæssig udbygning og drift af en tilstrækkelig og kvalitetsmæssigt tilfredsstillende vandforsyning.

Bestemmelsen afsluttes med et ”og”, idet der er 4 numre i § 1, og at nr. 3 dermed er det andet sidste nummer i § 1.

I medfør af lovforslagets § 1, nr. 3 indsættes et nyt nummer 5 i § 1, således at nr. 3 herefter bliver det tredje sidste nummer i § 1, og at der derfor i stedet skal stå ”og” mellem nr. 4 og nr. 5.

Det foreslås som konsekvens af § 1, nr. 3, at ordet ”og” i § 1, nr. 3, udgår.

Til nr. 3 [§ 1, stk. 1, nr. 4 og 5]

Det følger af § 1, nr. 1-3, i vandforsyningsloven, at loven bl.a. har til formål at sikre, at udnyttelsen og den dertil knyttede beskyttelse af vandforekomster sker efter en samlet planlægning og efter en samlet vurdering af de hensyn, der er nævnt i lovens § 2 vedrørende lovens administration, at sikre en samordning af den eksisterende vandforsyning med henblik på en hensigtsmæssig anvendelse af vandforekomsterne og at sikre en planmæssig udbygning og drift af en tilstrækkelig og kvalitetsmæssigt tilfredsstillende vandforsyning.

Det følger af vandforsyningslovens § 1, stk. 1, nr. 4, at loven endvidere har til formål at sikre kvalitetskrav til drikkevand til beskyttelse af menneskers sundhed.

Bestemmelsen i § 1, nr. 4, blev indsat i vandforsyningsloven ved lov nr. 1273 af 20. december 2000, som gennemførte drikkevandsdirektiv IV. Af artikel 1 i drikkevandsdirektiv IV fremgår, at formålet med direktiv IV er at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand ved at sikre, at drikkevandet er sundt og rent. Ifølge bemærkningerne til indsættelsen af § 1, nr. 4, var det for at præcisere direktivets udgangspunkt, at det sundhedsmæssige aspekt nu også blev fremhævet i lovens formålsbestemmelse, jf. Folketingstidende 2000-01, tillæg A, side 1214. Bemærkningerne henviser i denne forbindelse bl.a. til, at det af drikkevandsdirektiv IV's betragtninger fremgår, at grænseværdierne for de mikrobiologiske og kemiske parametre, der skal benyttes til at vurdere kvaliteten af drikkevand, er valgt for at sikre, at drikkevand kan

forbruges uden risiko hele livet igennem, og at direktivet skal repræsentere et højt sundhedsmæssigt beskyttelsesniveau.

Det foreslås, at § 1, nr. 4, ophæves, og at der i stedet indsættes to nye numre.

Det følger af det foreslåede § 1, stk. 1, nr. 4, at loven bl.a. vil have til formål at sikre, at drikkevandet er sundt og rent med henblik på beskyttelse af menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevandet.

Baggrunden for den foreslåede ændring er at tydeliggøre, at lovens formål bl.a. er at gennemføre drikkevandsdirektivets bestemmelser i overensstemmelse med dette direktivs formål. Det følger af formålsbestemmelsen i artikel 1, stk. 2, 1. led, i drikkevandsdirektiv V, at formålet med dette direktiv er at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand ved at sikre, at drikkevandet er sundt og rent. Der er her tale om en ordret videreførelse af formålsbestemmelsen i drikkevandsdirektiv IV.

Siden vandforsyningslovens vedtagelse i 1978 har loven og regler fastsat i medfør heraf omfattet bestemmelser, der, i overensstemmelse med tidligere og nugældende EU-direktiver vedrørende drikkevand, har haft til formål at sikre, at drikkevandet er sundt og rent. Det er bl.a. sket ved fastsættelse af konkrete kvalitetskrav til vandet i form af grænseværdier for mikrobiologiske og kemiske parametre og ved regler om planmæssig udbygning og drift af en tilstrækkelig og kvalitetsmæssig tilfredsstillende vandforsyning, herunder om overvågning af kvaliteten af de vandressourcer, der indvindes fra og risikovurdering og –styring af bl.a. forsyningssystemet.

Det er med forslaget til et nyt nr. 4 ikke hensigten at foretage en materiel ændring af bestemmelsen, men alene at foretage en præcisering med henblik på en mere retvisende gengivelse af gældende ret.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt nr. 5, at en del af vandforsyningslovens formål skal være at sikre forbedring af adgangen til drikkevand.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære en udvidelse af lovens formålsbestemmelse, der svarer til en tilsvarende udvidelse af formålsbestemmelsen i drikkevandsdirektivet, der er vedtaget med drikkevandsdirektiv V, hvoraf det fremgår, at formålet med direktivet også er at forbedre adgangen til drikkevand, jf. artikel 1, stk. 2, 2. led.

Formålet med den foreslåede ændring er at udvide vandforsyningslovens formålsbestemmelse, således at den også vil dække det nye reguleringsområde i vandforsyningsloven, der vil følge af gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V's artikel 16 om adgang til drikkevand, jf. lovforslagets § 1, nr. 33, vedrørende indsættelse af nyt kapitel 10 c om adgang til drikkevand og bemærkningerne hertil.

Til nr. 4 [§ 16]

Det følger af vandforsyningslovens § 2, stk. 2, at miljøministeren med henblik på opfyldelse af Det Europæiske Fællesskabs direktiver og beslutninger på naturbeskyttelsesområdet fastsætter regler om, i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår tilladelser eller dispensationer kan meddeles, påbud kan meddeles, indsatsplaner administreres og regler om indretningen, placeringen og vedligeholdelsen af vandindvindingsanlæg, om forsyningsanlæg og om vandindlæg udarbejdes.

Ud over denne bemyndigelse vedrørende gennemførelse af direktiver og beslutninger på naturbeskyttelsesområdet indeholder vandforsyningsloven ingen generel bemyndigelse til at ministeren kan fastsætte de regler, der er nødvendige for at gennemføre EU-retsakter på lovens område.

Det følger af den foreslåede indsættelse af en ny § 1 b i vandforsyningsloven, at miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område.

Den foreslåede bemyndigelse forventes anvendt ved mindre ændringer eller justeringer af drikkevandsdirektivet eller andre EU-retsakter inden for lovens område, der er af overvejende teknisk karakter, eller hvor det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre eksisterende retsakter. Bemyndigelsen vil også kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor Danmark er forpligtet til i national lovgivning at gennemføre en ændring af en EU-retsakt inden for lovens område, og hvor den enkelte medlemsstat ikke overlades noget betydningsfuldt skøn i forhold til gennemførelsen af indholdet af direktivet.

Bemyndigelsen vil finde anvendelse som supplement til de bemyndigelser, der indgår i loven i øvrigt.

Til nr. 5 [§ 3, stk. 1]

Det følger af vandforsyningslovens § 3, stk. 1, at der ved grundvand i denne lov forstås vand, som gennem brønde, borer og kildevæld indvindes eller kan indvindes fra undergrunden.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 3, nr. 1, at der ved grundvand forstås vand, som gennem brønde, borer og kildevæld indvindes eller kan indvindes fra undergrunden.

Forslaget er en definition af grundvand, og betyder, at grundvand er vand, som indvindes eller kan indvindes fra undergrunden.

Forslaget er en konsekvens af, at bestemmelsen nyaffattes. Det er med forslaget således ikke hensigten at foretage en materiel ændring af bestemmelsen.

Det følger af vandforsyningslovens § 3, stk. 2, at der ved overfladevand forstås vand i vandløb, herunder søer, damme, kanaler, rørlagte vandløb og drænledninger.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 3, nr. 2, at overfladevand er vand i vandløb, herunder søer, damme, kanaler, rørlagte vandløb og drænledninger.

Forslaget er en definition af overfladevand, og betyder, at overfladevand er vand fra vandløb, søer, damme, kanaler, rørlagte vandløb og drænledninger. Vandet kan både bestå af ferskvand og saltvand.

Havvand er ikke omfattet af begrebet overfladevand.

Forslaget er en konsekvens af, at bestemmelsen nyaffattes. Det er med forslaget således ikke hensigten at foretage en materiel ændring af bestemmelsen.

Vandforsyningsloven og regler fastsat i medfør af denne lov, herunder bekendtgørelse nr. 2361 af 26. november 2021 om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg (herefter benævnt drikkevandsbekendtgørelsen), anvender begrebet drikkevand, men indeholder ikke en egentlig definition af dette begreb.

Drikkevandsdirektiv IV's anvendelsesområde og dermed også dette direktivs definition og afgrænsning af begrebet drikkevand er dog gennemført konkret i en række af drikkevandsbekendtgørelsens bestemmelser, herunder i § 1 om anvendelsesområdet for bekendtgørelsens kvalitetskrav til vand, og § 4, stk. 2 og 3, der med hjemmel i § 59, stk. 3, giver mulighed for eller undtager visse former for vand fra bekendtgørelsens kvalitetskrav.

Det følger således af drikkevandsbekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 1, at bekendtgørelsen fastsætter regler om kvalitetskrav, som skal være opfyldt for vand fra alle vandforsyningsanlæg, som leverer vand til fødevarer virksomheder, til virksomheder, der fremstiller lægemidler eller andre produkter, hvortil der stilles særlige sundhedsmæssige krav til vandforsyningen, til anden kommerciel eller offentlig aktivitet end netop nævnte, til husholdningsbrug til én husstand, hvor der samtidig leveres vand til anden kommerciel eller offentlig aktivitet, eller til husholdningsbrug til mere end én husstand. Det følger endvidere af drikkevandsbekendtgørelsens § 4, stk. 2, at Miljøstyrelsen efter ansøgning fra en fødevarer virksomhed helt eller delvis, for så vidt angår vandforsyningen til den pågældende virksomhed, kan undtage vand fra et vandforsyningsanlæg, der forsyner fødevarer virksomheden fra kravene i bekendtgørelsen, hvis det er fastslået, at vandets kvalitet ikke kan påvirke den færdige fødevarers sundhed eller sundhedsmæssige beskaffenhed. Om begrebet drikkevand i drikkevandsdirektiv IV, se nærmere nedenfor i relation til de ændringer af definitionen, som er sket med drikkevandsdirektiv V.

Det følger af drikkevandsbekendtgørelsens § 4, stk. 3, at de kvalitetskrav, som er omhandlet i stk. 1, ikke finder anvendelse for vand fra vandforsyningsanlæg for så vidt angår vandforsyning til fødevarer virksomheder, hvor der i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fødevarerhygiejne eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer, alene er krav om anvendelse af rent vand, som defineret i forordningerne.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 3, nr. 3, i vandforsyningsloven, at der ved drikkevand dels forstås alle former for vand, der enten ubehandlet eller efter behandling og uanset vandets oprindelse er beregnet til drikkebrug, madlavning, fødevarer tilberedning eller andre husholdningsformål i både offentlige og private ejendomme, og dette uanset om det leveres gennem distributionsnet eller fra tankvogn eller tankskib, eller om det tappes på flasker eller i anden emballage, herunder kildevand, dels forstås alle former for vand, der anvendes i fødevarer virksomheder til fremstilling, behandling, konservering eller markedsføring af produkter eller stoffer bestemt til konsum.

Den foreslåede bestemmelse er identisk med definitionen på »drikkevand« i artikel 2, nr. 1, i drikkevandsdirektiv V og foreslås indsat med henblik på at gennemføre denne i national ret. Indsættelsen af definitionen i loven vil således sikre, at anvendelsesområdet for de bestemmelser om kvalitetskrav m.v. til drikkevand, der stilles i vandforsyningsloven eller i regler fastsat i medfør heraf, svarer til direktivets anvendelsesområde, og at fravigelse herfra alene sker, hvor direktivet giver mulighed herfor.

Drikkevandsdirektiv V's definition af »drikkevand« viderefører drikkevandsdirektiv IV's definition af og anvendelsesområde for begrebet drikkevand, men er på enkelte punkter blevet præciseret.

Med artikel 2, nr. 1, litra a, i drikkevandsdirektiv V er det således præciseret, at drikkevand omfatter drikkevand i både offentlige og private ejendomme. Dette fremgik alene implicit af drikkevandsdirektiv IV, og der er med præciseringen ikke tiltænkt en indholdsmæssig ændring af anvendelsesområdet på dette punkt.

Endvidere præciseres det i drikkevandsdirektiv V, at drikkevand i direktivets forstand omfatter kildevand. Kildevand var også omfattet af drikkevandsdirektiv IV, men ikke nævnt udtrykkeligt, og en eksplicit henvisning til kildevand i definitionen er alene indsat med henblik på tydeliggørelse af direktivets anvendelsesområde. Baggrunden er, at anvendelsesområdet for direktiv 2009/54/EF om udvinding og markedsføring af naturligt mineralvand omfatter såvel kildevand som naturligt mineralvand. Drikkevandsdirektivet omfatter kildevand, men ikke naturligt mineralvand, der anerkendes som sådant af den ansvarlig myndighed som omhandlet i direktiv 2009/54/EF, jf. artikel 3, stk. 1, litra a, i drikkevandsdirektiv V. Det blev af denne grund fundet hensigtsmæssigt at præcisere definitionen, således, at det klart fremgår af denne, at kildevand er omfattet af drikkevandsdirektivets anvendelsesområde, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 3. Artikel 3, stk. 1, litra a, i drikkevandsdirektiv V viderefører en tilsvarende undtagelsesbestemmelse i artikel 3, stk. 1, litra a, i drikkevandsdirektiv IV.

Drikkevandsdirektiv IV anvender begrebet levnedsmiddelvirksomheder. Dette begreb er i drikkevandsdirektiv V erstattet med begrebet fødevarerirksomheder. Med fødevarerirksomhed forstås en fødevarerirksomhed som defineret i artikel 3, nr. 2, i forordning (EF) nr. 178/2002, jf. artikel 2, nr. 5, i drikkevandsdirektiv V. Der er med ændringen ikke tiltænkt en indholdsmæssig ændring af direktivets anvendelsesområde på dette punkt.

Det fremgik af definitionen på drikkevand i drikkevandsdirektiv IV, at drikkevand bl.a. omfattede alle former for vand, der anvendes i levnedsmiddelvirksomheder til fremstilling, behandling, konservering eller markedsføring af produkter eller stoffer bestemt til konsum, ”medmindre de nationale kompetente myndigheder har fastslået, at vandets kvalitet ikke kan påvirke det færdige levnedsmiddels sundhedsmæssige kvalitet”. Det forhold, at nationale kompetente myndigheder havde fastslået, at vandets kvalitet ikke ville kunne påvirke det færdige levnedsmiddels sundhedsmæssige kvalitet, ville således efter drikkevandsdirektiv IV’s ordlyd automatisk udelukke dette (drikke)vand fra drikkevandsdirektivets definition og dermed også fra direktivets anvendelsesområde.

Med drikkevandsdirektiv V er denne undtagelse fjernet fra drikkevandsdirektivets definition og i stedet i adapteret form indsat i direktivets artikel 3, stk. 5, som en fakultativ undtagelsesbestemmelse fra direktivets anvendelsesområde, som medlemsstaterne under visse, snævre betingelser kan vælge at udnytte, jf. nærmere herom bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 21, vedrørende ændring af § 56, stk. 3. Herefter omfatter definitionen på drikkevand som sådan fortsat alle former for vand, der anvendes i fødevarer virksomheder til fremstilling, behandling, konservering eller markedsføring af produkter eller stoffer bestemt til konsum, og direktivets anvendelsesområde dækker som udgangspunkt alt dette vand.

Med enkelte undtagelser forventes den foreslåede indsættelse af drikkevandsdirektivets nye definition af begrebet drikkevand ikke i sig selv at få materiel betydning for afgrænsningen af anvendelsesområdet for vandforsyningsloven og regler udstedt i medfør heraf.

Dog vil den foreslåede definition og afgrænsning af begrebet drikkevand for så vidt angår det vand, der anvendes i fødevarer virksomheder til fremstilling, behandling, konservering eller markedsføring af produkter eller stoffer bestemt til konsum, jf. det foreslåede § 3, nr. 3, litra b, indebære et ændret og til dels snævrere anvendelsesområde for den hidtidige mulighed for at undtage fødevarer virksomheder fra lovgivningens krav. Den foreslåede bestemmelses afgrænsning sammenholdt med direktiv V’s ændring af definitionen på dette punkt, vil således indebære, at bemyndigelserne i vandforsyningslovens § 56, stk. 2 og 3, vil få et andet og til dels snævrere anvendelsesområde, og der vil skulle ske en tilpasning hertil ved udmøntningen i drikkevandsbekendtgørelsen. Der henvises herved til den foreslåede ændring af bemyndigelserne i § 56, stk. 2 og 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 21, og de specielle bemærkninger hertil.

Vandforsyningsloven indeholder ikke en definition af begrebet vandforsyning.

Det følger af den foreslåede § 3, nr. 4, i vandforsyningsloven, at der ved en vandforsyning forstås en enhed, der leverer vand, herunder drikkevand.

Artikel 2, stk. 1, nr. 3 i drikkevandsdirektiv V definerer en vandforsyning som en enhed, der leverer drikkevand.

Definitionen i drikkevandsdirektiv V er afgrænset til drikkevand, idet direktivet kun omfatter drikkevand. Den foreslåede definition i vandforsyningsloven er imidlertid bredere end direktivets, idet vandforsyningsloven omfatter al vand, dvs. både drikkevand og vand til andet brug.

Begrundelsen for, at den foreslåede definition i vandforsyningsloven er bredere end direktivets, er, at i Danmark skelnes i praksis ikke mellem vand, der anvendes til drikkevand, og vand, der anvendes til andet brug. Al vand, som leveres fra vandforsyningerne til borgere og virksomheder, leveres således i samme vandledninger og opfylder de kvalitetskrav og krav til kontrol m.v., der stilles til drikkevand, efter vandforsyningsloven og regler fastsat i medfør heraf med henblik på gennemførelse af bl.a. drikkevandsdirektiv IV. Det vil derfor ikke være muligt i praksis at sondre mellem drikkevand og vand til andet brug. En vandforsyning i Danmark kan derfor kun være en enhed, som leverer vand, som kan anvendes til drikkevand eller til andet brug, og kan således ikke afgrænset til kun at levere drikkevand.

Det følger af vandforsyningslovens § 3, stk. 3, at ved almene vandforsyninger forstås den person eller juridiske enhed, der ejer et eller flere vandforsyningsanlæg, der forsyner eller har til formål at forsyne mindst 10 ejendomme hver.

Det følger af den foreslåede § 3, nr. 5, at almene vandforsyninger er den person eller juridiske enhed, der ejer et eller flere vandforsyningsanlæg, der forsyner eller har til formål at forsyne mindst 10 ejendomme hver.

Forslaget er en definition af almene vandforsyninger, og betyder at almene vandforsyninger er den person eller juridiske enhed, der ejer et eller flere vandforsyningsanlæg, der forsyner eller har til formål at forsyne mindst 10 ejendomme hver.

Forslaget er en konsekvens af, at bestemmelsen nyaffattes. Det er med forslaget således ikke hensigten at foretage en materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 6 [§ 9 a]

Det følger af § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i vandforsyningsloven, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske indberetning af nærmere fastsatte oplysninger, samt regler om, hvem der skal indberette, herunder form og frister for indberetningen.

Det følger af lovbemærkningerne til § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., at bemyndigelserne i § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., er indsat for at muliggøre indhentelse af oplysninger til opfyldelse af rapporteringsforpligtelsen i artikel 13, stk. 2 og 3, i drikkevandsdirektiv IV, hvorefter medlemsstaterne hvert tredje år skal offentliggøre en rapport om drikkevandets kvalitet med henblik på at informere forbrugerne og efterfølgende sende denne rapport til Europa-Kommissionen, jf. Folketingstidende 2000-01 (1. samling), tillæg A, side 1210.

Reglerne i §§ 30 og 33 i drikkevandsbekendtgørelsen om indberetning er udstedt med hjemmel i bl.a. vandforsyningslovens § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt. § 30 i bekendtgørelsen fastsætter bl.a., en pligt for vandforsyningerne til at foranledige, at det undersøgende laboratorium indberetter oplysninger til tilsynsmyndigheden (kommunalbestyrelsen) om resultaterne af kontrollen af drikkevandskvaliteten i vandforsyningen via den fælles offentlige database for grund- og drikkevand samt boringer (Jupiterdatabasen).

Til afløsning af § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., indsættes en ny § 9 a i kapitel 2 hvorefter miljøministeren fastsætter regler om, at andre offentlige myndigheder, vandforsyninger, og laboratorier skal indberette oplysninger om forhold der er omfattet af denne lov til Miljøministeren. Ministeren kan herunder fastsætte regler om, hvilke oplysninger, der skal indberettes, tidsfrister for indberetningen, og at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til Miljøministeriet.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 9 a, 1. pkt., i vandforsyningsloven, at miljøministeren fastsætter regler om, at andre offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier skal indberette oplysninger om forhold, der er omfattet af denne lov, til Miljøministeren.

Den foreslåede bemyndigelse i 1. pkt. indebærer, at miljøministeren vil skulle fastsætte, hvilke offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier m.fl., der skal foretage denne indberetning til Miljøministeriet. Den foreslåede bemyndigelse indebærer, at miljøministeren eksempelvis vil skulle fastsætte krav om indberetning af oplysninger til Miljøministeriet, i det omfang EU-retsakter

eller internationale forpligtelser kræver, at Danmark med regelmæssige mellemrum skal indsamle og sammenstille bestemte oplysninger om forhold på vandforsyningsområdet i Danmark. Endvidere vil miljøministeren kunne fastsætte, hvilke offentlige myndigheder, vandforsyninger, laboratorier, der skal foretage denne indberetning til Miljøministeriet.

Den foreslåede bemyndigelse forventes aktuelt at blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler til gennemførelse af artikel 18 i drikkevandsdirektiv V. Bemyndigelsen vil således blive anvendt til at fastsætte krav om indberetning af de oplysninger, der er nødvendige for at etablere og ajourføre de datasæt, som artikel 18 kræver med henblik på overvågning af gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V i Danmark.

Dette vil nærmere bestemt omfatte regler om, at kommunalbestyrelserne og regionsrådene vil skulle indberette oplysninger om risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområderne for indvindingssteder, der foretaget i henhold til den foreslåede § 10 a, der skal gennemføre artikel 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, herunder oplysninger om tilstrømningsområderne for indvindingssteder, om resultaterne af de kontroller, der er gennemført og om foranstaltninger, der er iværksat og truffet, om typen af foranstaltninger, der er iværksat og truffet, og de fremskridt, der er gjort, jf. artikel 18, stk. 1, litra b. For regionsrådene vil det eksempelvis kunne være indberetning om forebyggende og afhjælpende foranstaltninger for jordforurening, der udgør en risiko for tilstrømningsområder. For nærmere herom henvises til pkt. 3.1.1.3.

Det vil endvidere omfatte regler om, at kommunalbestyrelserne skal indberette oplysninger om den kontrol, der foretages som led i risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, og om foranstaltninger, der er truffet for at fjerne eller mindske risici i forbrugernes fordelingsnet, om typen af foranstaltninger, der er truffet, og de fremskridt, der er gjort, jf. den foreslåede § 59 b, der skal gennemføre artikel 10, jf. lovforslagets § 1, nr. 22, jf. artikel 18, stk. 1, litra b. For nærmere herom henvises til pkt. 3.1.2.3.

Dette vil endvidere omfatte regler om, at kommunalbestyrelserne skal indberette oplysninger om foranstaltninger, der er truffet for at forbedre adgangen til drikkevand og fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen, i henhold til de foreslåede § 64 b-c, der skal gennemføre artikel 16, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, jf. artikel 18, stk. 1, litra a. For nærmere om forpligtelserne for kommunerne med hensyn til adgangen til drikkevand og fremme af drikkevand fra vandhanen, og dermed om hvad kommunerne vil skulle indberette oplysninger om, henvises til pkt. 3.5.3.

I medfør af artikel 18 skal der endvidere etableres og årligt ajourføres et datasæt, der indeholder oplysninger om kontrolresultater i medfør af direktivet i tilfælde af overskridelse af de parameterværdier, som er fastlagt for drikkevand i direktivet og i medfør af direktivet og oplysninger om de udbedrende foranstaltninger, som der er truffet efter direktivet i tilfælde af manglende overholdelse af parameterværdier, et datasæt, der indeholder oplysninger om drikkevandsrelaterede hændelser, som uanset om parameterværdierne har været overholdt, har medført en potentiel risiko for menneskers sundhed, og som varede mere end 10 sammenhængende dage og berørte mindst 1000 personer, tillige med årsagerne til disse hændelser og de udbedrende foranstaltninger, der er truffet, og endelig et datasæt indeholdende oplysninger om alle dispensationer fra parameterværdier givet efter direktivet, herunder de nærmere oplysninger om dispensationerne. Hertil kommer fra den 12. juli 2027 et datasæt om risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområderne for indvindingssteder og om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, samt fra 12. januar 2029 et datasæt, der indeholder oplysninger om foranstaltninger, der er truffet for at forbedre adgangen til og fremme brugen af drikkevand, og om andelen af befolkningen, som har adgang til drikkevand. Alle de nævnte datasæt skal efter artikel 18, stk. 1, etableres og ajourføres med bistand fra Det Europæiske Miljøagentur, EEA. Datasættene skal gøre det muligt for Europa-Kommissionen at overvåge medlemslandenes gennemførelse af drikkevandsdirektivet og danne baggrund for fremtidige evalueringer af direktivet.

Kravene til hvilke oplysninger, der nærmere skal indgå i de pågældende datasæt, vil blive fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 18, stk. 4, i Drikkevandsdirektiv V. Den foreslåede bemyndigelse vil således blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter krav om indberetning af de nærmere oplysninger, der fastsættes af Europa-Kommissionen.

Kravet i artikel 18 om datasæt afløser kravet i artikel 13, stk. 2 og 3, i drikkevandsdirektiv IV, hvorefter medlemsstaterne hvert tredje år skal offentliggøre en rapport om drikkevandets kvalitet og efterfølgende sende denne rapport til Europa-Kommissionen. De gældende bestemmelser i § 33, stk. 4 og 5, i drikkevandsbekendtgørelsen om denne rapport vil på den baggrund skulle ophæves.

Bestemmelserne i artikel 18 gælder uden, at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om offentlig adgang til miljøoplysninger og af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire-direktivet), jf. artikel 18, stk. 1.

I overensstemmelse med artikel 18, stk. 5, i drikkevandsdirektiv V, vil Miljøministeriet kunne fravige bestemmelserne om datasæt i artikel 18 af enhver af de grunde, der er nævnt i artikel 13, stk. 1, i Inspire-direktivet. Det vil sige at Miljøministeriet vil kunne fravige pligterne efter artikel 18 til at anmode om indberetning til og til at oprette datasæt, når det vil have negative følger for eksempelvis internationale forbindelser, den offentlige sikkerhed, det nationale forsvar, offentlige myndigheders tavshedspligt, retssager, fabriks- og forretningshemmeligheder, ophavsret eller beskyttelse af personoplysninger.

Bestemmelsen i § 9 a bemyndiger miljøministeren til også at kunne indhente de oplysninger, der efter gældende ret indberettes i forbindelse med tilsynet af kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemet efter regler udstedt i medfør af § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt. i vandforsyningsloven. Den gældende § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt. foreslås på den baggrund ophævet. Der henvises til § 1, nr. 24, i lovforslaget med specielle bemærkninger.

Endvidere indebærer den foreslåede bemyndigelse, at miljøministeren vil kunne fastsætte krav om indberetning af oplysninger, der er nødvendige for at Miljøministeriet kan varetage de risikovurderinger, kortlægninger m.v., som Miljøministeriet skal udføre i medfør af de foreslåede bestemmelser i lovforslaget eller regler fastsat i medfør af disse foreslåede bestemmelser med henblik på at gennemføre drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bemyndigelse forventes aktuelt at blive udmøntet ved at miljøministeren ved cirkulære eller bekendtgørelse fastsætter, hvilke andre offentlige myndigheder, dvs. andre myndigheder end Miljøministeriet, der skal indberette oplysninger til Miljøministeriet. Relevante offentlige myndigheder kan f.eks. være Udlændinge- og Integrationsministeriet, Social-, Bolig- og Ældreministeriet, Statens Serums Institut, Styrelsen for Patientsikkerhed samt Social – og Boligstyrelsen, med hensyn til oplysninger til brug for gennemførelsen af artikel 10 (risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet) og artikel 16 (adgang til drikkevand) i drikkevandsdirektiv V. Derudover vil eksempelvis regionsrådene også kunne være relevante offentlige myndigheder for så vidt angår indberetning om prioriterede ejendomme til brug for udarbejdelse af risikovurdering af prioriterede ejendomme, heriblandt hospitaler, med hensyn til oplysninger til brug for gennemførelsen af artikel 10, stk. 1, (risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet) i drikkevandsdirektiv V. Endelig vil den foreslåede bemyndigelse blive anvendt til at fastsætte regler om vandforsyningers indberetning af oplysninger til Miljøministeriet samt laboratoriers indberetning af oplysninger på vandforsyningernes foranledning.

Det forudsættes, at bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte krav om indberetning af oplysninger, som de andre offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier allerede er i besiddelse af. Der kan i visse tilfælde dog være tale om oplysninger, som de andre offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier besidder, men ikke har systematisk registreret ved indførelsen af indberetningspligten.

Den foreslåede bemyndigelse vil således f.eks. blive anvendt til at kommunalbestyrelser og regionsråd indberetter oplysninger til brug for den risikovurdering og risikostyring, som miljøministeren har behov for efter den foreslåede § 10 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Miljøministeren vil i forbindelse med risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområder efter den foreslåede § 10 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, have behov for oplysningerne i de indsatsplaner, som kommunalbestyrelserne har vedtaget eller vedtager efter den gældende §§ 13 og 13 a i vandforsyningsloven. Disse indsatsplaner vil skulle indsendes til ministeren efter det foreslåede § 13, stk. 6, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 8, og overgangsbestemmelsen, jf. lovforslagets § 4, stk. 4.

Endvidere vil Miljøministeriet kunne få behov for, at kommunalbestyrelser og eventuelt vandforsyninger indberetter oplysninger til brug for, at Miljøministeriets kan foretage den generelle risikoanalyse for forbrugernes fordelingsnet efter regler udstedt i medfør af den foreslåede § 59 b, stk. 1, jf. § 1, nr. 22, i lovforslaget, med henblik på at gennemføre artikel 10 i drikkevandsdirektiv V. Dette omfatter bl.a. oplysninger, som offentlige myndigheder og eventuelt vandforsyninger er kommet i besiddelse af i forbindelse med risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, f.eks. om indholdet af bly i vandet på et bestemt tappested, der skyldes forbrugernes fordelingsnet i bygningen.

Endvidere vil Miljøministeriet have behov for oplysninger fra relevante offentlige myndigheder til brug for at Miljøministeriet kan foretage kortlægningen af personer uden eller med begrænset adgang til drikkevand, og årsagerne hertil, i medfør af den foreslåede §§ 64 b, stk. 2, jf. § 1, nr. 33, i lovforslaget, med henblik på at gennemføre artikel 16 i drikkevandsdirektiv V.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1., 3.1.2., og 3.5. om gennemførelsen af artiklerne 8, 10, og 16 i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere aktuelt blive anvendt til at fastsætte regler om indberetning med hensyn til overholdelsen af nationale krav, f.eks. indberetning af kontrolresultater for nationalt fastsatte parametre for drikkevandet.

Oplysninger, som indberettes efter den foreslåede § 9 a, vil også kunne anvendes til andre formål, som varetages efter loven, herunder i forbindelse med tilsyn i det omfang Miljøministeriet er tilsynsmyndighed.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer endvidere potentielt, at miljøministeren kan fastsætte regler om indberetning af oplysninger, i det omfang gennemførelsen af fremtidige andre EU-retsakter eller fremtidige internationale forpligtelser kræver det, herunder hvilke oplysninger, der skal indberettes. Ligeledes indebærer den foreslåede bemyndigelse potentielt, at miljøministeren også kan fastsætte regler om, at indberetning af oplysninger til gennemførelsen af fremtidige EU-retsakter eller fremtidige internationale forpligtelser skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til Miljøministeriet.

Det følger af den foreslåede indsættelse af 2. pkt., at ministeren som en del af gennemførelsen af det foreslåede 1. pkt., kan fastsætte regler om, hvilke oplysninger der skal indberettes, tidsfrister for indberetningen, og at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til Miljøministeriet.

Den foreslåede bemyndigelse i 2. pkt., indebærer, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, hvilke oplysninger, der skal indberettes til Miljøministeriet, tidsfrister for indberetningen, og om at indberetning af oplysninger vil skulle ske i et bestemt format. Det kan for eksempel være i eksisterende it-systemer eller i nye it-systemer etableret som følge af EU-retsakter eller internationale forpligtelses bestemmelser herom.

Den foreslåede bemyndigelse forventes aktuelt at blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler, der sikrer gennemførelse af bestemmelserne i artikel 18 i drikkevandsdirektiv V om datasættens format. Bemyndigelsen vil således aktuelt blive anvendt til at fastsætte krav om, i hvilke it-systemer, der skal ske indberetning af de oplysninger, der er nødvendige for at etablere og ajourføre de datasæt, som artikel 18 kræver. Dette kan eksempelvis være et krav om indberetning i Jupiterdatabasen eller andre it-systemer. Indberetninger i Jupiterdatabasen og andre nationale it-systemer skal sikre, at indberetningerne af oplysninger sker i et kendt og struktureret system og for at minimere fejlindberetninger. Alle datasæt efter artikel 18 vil herefter blive udtrukket fra

Jupiterdatabasen og eventuelt andre nationale it-systemer i den form EU-formatet for datasættene kræver. Kravene til hvilket format og efter hvilken metode, oplysningerne skal indberettes i, vil blive fastsat af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 18, stk. 4, i drikkevandsdirektiv V.

Alle datasæt skal efter artikel 18, stk. 1, etableres og ajourføres med bistand fra Det Europæiske Miljøagentur, EEA. Det fremgår endvidere af præambelbetragtning nr. 43 i direktivet, at medlemsstaterne bør basere dataspecifikationerne på Inspire-direktivet og gennemførelsesretsakterne hertil for at sikre, at der eksisterer en hensigtsmæssig infrastruktur til offentlighedens adgang og til rapportering og datadeling mellem offentlige myndigheder.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til pkt. 7.1.

Til nr. 7 [§ 10 a]

Vandforsyningsloven indeholder i dag ikke bestemmelser om risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, der opfylder kravene i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (herefter drikkevandsdirektiv V). Den risikovurdering og risikostyring, der foretages i dag, er fordelt på forskellig lovgivning og på forskellige myndigheder, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1. om gældende ret.

Med henblik på at gennemføre kravene i artikel 8 om risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand i drikkevandsdirektiv V foreslås det at indsætte en ny § 10 a i lov om vandforsyning m.v.

Det følger af det foreslåede § 10 a, *stk. 1*, at miljøministeren foretager risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand.

Begrebet tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand er ikke defineret i drikkevandsdirektiv V, men Miljøministeriet forstår begrebet således, at der ved tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand forstås de projekterede drikkevandsforekomster på landjorden af de drikkevandsforekomster, som der indvindes drikkevand fra, og som aktuelt udgør 504 drikkevandsforekomster, og som er visualiseret på kort i Miljøgis, og fremgår af miljømålsbekendtgørelsens bilag 1-4 med koordinater og miljømål, se pkt. 3.1.1.3. om Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.

Det bemærkes, at den endelig fortolkning af begrebet henhører under EU-Domstolen.

Risikovurderingen og risikostyringen vil tage udgangspunkt i grundvand, jf. nærmere pkt. 3.1.1.3. om Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.

Indvindingssteder for drikkevand er ikke defineret i drikkevandsdirektiv V, men Miljøministeriet forstår begrebet således, at det er det punkt, hvorfra der indvindes vand.

Det foreslåede § 10 a, stk. 1, gennemfører forpligtelsen i artikel 8, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V til at foretage risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren skal foretage en risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand i overensstemmelse med kravene i artikel 8 i drikkevandsdirektiv V.

Risikovurderingen skal omfatte en karakterisering af tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand, identifikation af farer og farlige hændelser i tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand og af passende kontrol af grundvand i tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand eller af råvand, for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer, jf. artikel 8, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 1, indebærer, at miljøministeren i risikovurderingen skal foretage karakterisering af tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand. Til brug for den del af karakteriseringen, der består i beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, kan ministeren anvende de oplysninger, der i forvejen er indsamlet i medfør af vandrammedirektivets artikel 5, og som består af basisanalysens analyse af hvert vandområdedistrikt karakteristika, herunder udpegning af grundvandsforekomster, hvor vandet indvindes til drikkevand og beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i forhold til drikkevandsforekomsterne, se afsnit 3.1.1.1. om gældende ret. Miljøministeren kan for så vidt angår den del af karakteriseringen, der består i identifikation og kortlægning af tilstrømningsområder anvende de oplysninger, der i forvejen er indsamlet i medfør af vandrammedirektivets artikel 7, og som blandt andet består af udpegningen af drikkevandsforekomster efter vandforsyningslovens § 10, se afsnit 3.1.1.2. om gældende ret. Miljøministeren kan for så vidt angår den del af karakteriseringen, der består i kortlægning af

beskyttelseszoner anvende de oplysninger, der i forvejen er om beskyttelseszoner for drikkevandsforekomster udpeget efter artikel 7, stk. 3, i vandrammedirektivet, og som er områder med særlige drikkevandsinteresser (OSD) og indsatsområder (IO) m.v. Derudover kan miljøministeren anvende de oplysninger, der er om de øvrige udpegede beskyttelseszoner og afstandskrav, som f.eks. 25 meters afstandskravet til boringer.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 indebærer endvidere, at miljøministeren i risikovurderingen skal identificere farer og farlige hændelser i forhold til den risiko, de kan udgøre for drikkevandskvaliteten, herunder i forhold til sundhedsfare. Dette kan gøres ved basisanalysens yderligere karakterisering for de grupper af drikkevandsforekomster, som er truet, således at risikoens omfang kan vurderes mere præcist, og således at det kan blive muligt at identificere de foranstaltninger, der skal fastlægges i indsatsprogrammet, og hvor karakteriseringen omfatter relevante oplysninger om menneskelige aktiviteterets indvirkning. Derudover vil fare og farlige hændelser kunne identificeres i grundvandet i forbindelse med tilsynet og kontrollen af drikkevandet. Dette er reguleret i vandforsyningsloven med underliggende bekendtgørelser. Fare og farlige hændelser kan også identificeres oppe på landjorden, og bliver identificeret og vurderet af statslige myndigheder, regionsråd og kommunalbestyrelser i medfør af anden lovgivning, f.eks. miljøgodkendelser af virksomheder og jordforureningsloven. Med ”fare” forstås en biologisk, kemisk, fysisk eller radiologisk agens i vand eller et andet aspekt af vandtilstanden, som potentielt kan skade menneskers sundhed. Med ”farlig hændelse” forstås en hændelse, som medfører farer for eller unnlader at fjerne farer fra drikkevandsforsyningssystemet. Med ”risiko” forstås en kombination af sandsynligheden for en farlig hændelse og alvoren af konsekvenserne, hvis faren og den farlige hændelse indtræffer i drikkevandsforsyningssystemet, jf. drikkevandsdirektiv V, artikel 2, stk. 7-9.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 indebærer endvidere, at miljøministeren i risikovurderingen, skal sikre passende kontrol af passende kontrol af overfladevand eller grundvand eller begge dele i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller af råvand, for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer. Til dette kan miljøministeren indhente oplysninger fra kontrollen efter overvågningen af vanddistrikter og de almindelige kontrolprogrammer, og det som er relevant i forhold til farer og farlige hændelser.

Risikostyringen foretages på grundlag af resultatet af ovennævnte risikovurdering og omfatter, når det er relevant, foranstaltninger for at forebygge eller kontrollere de identificerede risici, jf. artikel 8, stk. 4, i drikkevandsdirektiv V. Foranstaltningerne omfatter definering og gennemførelse af

forebyggende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, definerings og gennemførelse af afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, sikring af passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i overfladevand eller grundvand, eller i begge dele, i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller i råvand, og vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, jf. artikel 8, stk. 4, litra a-d i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 1, indebærer, at miljøministeren på grundlag af resultatet af risikovurderingen skal, når det er relevant træffe foranstaltninger i risikostyringen for at forebygge eller kontrollere de identificerede risici, idet der indledes med forebyggende foranstaltninger.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 a, stk. 1, indebærer, at miljøministeren i risikostyringen skal definere og gennemføre forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, hvis det er påkrævet for at sikre drikkevandskvaliteten, jf. artikel 8, stk. 4, litra a og b. Til brug for definerings og gennemførelsen af forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningsområderne kan ministeren anvende de oplysninger, herunder risikostyringer, der i forvejen er foretaget af f.eks. kommunalbestyrelser og regionsråd. F.eks. oplysninger om, at en kommune som en forebyggende foranstaltning via lokalplanlægningen har forandret arealanvendelsen. Kommunalbestyrelsen skal således i medfør af bekendtgørelse nr. 1697 af 21. december 2016 om krav til kommuneplanlægning inden for områder med særlige drikkevandsinteresser og indvindingsoplande til almene vandforsyninger uden for disse sørge for, at der ikke etableres virksomhedstyper eller anlæg, der medfører en væsentlig fare for forurening af grundvandet. Det kan også være oplysninger om påbud efter miljøbeskyttelseslovens § 24, hvis en virksomhed har forurenet og den afhjælpende foranstaltning, eller at der er opdaget jordforurening, og hvor den afhjælpende foranstaltning var at oprense jorden, eller det kan være afhjælpende foranstaltninger i form af etablering af en vaskeplads til sprøjteudstyr, så overskydende sprøjtevæske ikke forurener jorden eller information til en lodsejer eller husejer om, hvordan forurening undgås.

Miljøministerens forpligtelse til at foretage risikostyringen i form af definerings og gennemførelsen af forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningsområderne gælder alene for forebyggende og afhjælpende foranstaltninger ud over de foranstaltninger, der planlægges eller træffes i henhold til artikel 11, stk. 3, litra d), i vandrammedirektivet, dvs. de foranstaltninger,

der planlægges eller træffes efter indsatsbekendtgørelsens bilag 5, tabel 1, pkt. d. De foranstaltninger, der planlægges eller træffes efter indsatsbekendtgørelsens bilag 5, tabel 1, pkt. d, er de foranstaltninger, der planlægges eller træffes i medfør af drikkevandsbekendtgørelsen, udpegningsbekendtgørelsen og vandforsyningsloven, herunder i indsatsplanerne efter vandforsyningsloven, hvis det er påkrævet for at sikre drikkevandskvaliteten. I indsatsplanerne udarbejdes en nærmere kortlægning af arealanvendelse, forureningstrusler og naturlig beskyttelse af de pågældende vandressourcer, og skal indeholde en detaljeret opgørelse over behovet for beskyttelse, samt retningslinjer og tidsplan for myndighedens indsats til opnåelse af denne beskyttelse. Dette kunne f.eks. være informationsindsatser eller indførelse af sprøjteforbud.

Hvis det er relevant, medtages disse forebyggende foranstaltninger i de indsatsprogrammer, som laves for de fire vandområdedistrikter efter indsatsbekendtgørelsen, jf. kravet i artikel 8, stk. 4, litra a og b, om, at hvis det er relevant, medtages disse forebyggende foranstaltninger i de indsatsprogrammer, der er omhandlet i vandrammedirektivets artikel 11.

Hvis det er relevant, sikrer miljøministeren, at forurenere i samarbejde med vandforsyninger og andre relevante interessenter træffer forebyggende foranstaltninger i overensstemmelse med vandrammedirektivet.

Miljøministeren skal endvidere ved risikostyringen sikre en passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i grundvandet i tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand eller i råvand, som kan udgøre en risiko for menneskers sundhed i forbindelse med vandforbrug eller medføre en uacceptabel forringelse af drikkevandskvaliteten, jf. artikel 8, stk. 4, litra c, i drikkevandsdirektiv V. Der er alene tale om parametre, stoffer eller forurenende stoffer, som ikke er taget i betragtning i den udførte kontrol i artikel 7 og 8 i vandrammedirektivet, dvs. i den udførte kontrol efter drikkevandsbekendtgørelsen og i NOVANA. Dette kunne f.eks. være et nyt sundhedsfarligt stof, som ikke står på bilag 2 i drikkevandsbekendtgørelsen eller screening for et nyt sundhedsfarligt stof i grundvand under NOVANA.

Miljøministeren skal endvidere ved risikostyringen foretage en vurdering af, hvorvidt der er behov for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, som omhandlet i artikel 7, stk. 3, i vandrammedirektivet og andre relevante zoner.

Elementerne, herunder risikovurderingerne og risikostyringerne, i artikel 8, stk. 2, litra a-c, og stk. 4, litra a-d, i drikkevandsdirektiv V, som skal indeholdes i miljøministerens risikovurdering og risikostyring efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, forefindes og foretages forventeligt allerede i dag. Bestemmelsen i det foreslåede stk. 1 indebærer således, at miljøministeren skal indhente de oplysninger, herunder risikovurderinger og risikostyringer fra landets kommunalbestyrelser, regionsråd og andre relevante offentlige myndigheder, der er relevante ift. drikkevand. På baggrund af disse oplysninger skal miljøministeren foretage én samlet risikovurdering og risikostyring, der har særligt fokus på drikkevand. Risikovurderingen og risikostyringen skal foretages i tråd med WHO's retningslinjer og tage højde for klimaforandringerne indvirkning på vandressourcerne, jf. præambelbetragtning 15 i drikkevandsdirektiv V.

Oplysningerne fra kommunalbestyrelser og regionsråd vil kunne indhente i medfør af den foreslåede § 9 a, i lovforslagets § 1, nr. 6, i det omfang oplysningerne ikke allerede foreligger i medfør af anden lovgivning.

Hvis miljøministeren i forbindelse med indhentelsen af oplysninger vedrørende risikovurdering og risikostyring fra kommunalbestyrelsen, regionsrådet og andre relevante offentlige myndigheder bliver opmærksom på, at der mangler oplysninger, herunder risikovurdering og risikostyring, til brug for miljøministerens samlede risikovurdering og risikostyring, vil miljøministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 2, kunne bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet foretager risikovurdering og risikostyring til brug for den samlede risikovurdering og risikostyring, hvor kommunalbestyrelsen og regionsrådet er myndighed, og at de indberetter resultatet af vurderingen og om hvilke foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat, til miljøministeren. Dette kan f.eks. være, når der findes fysiske områder, nye brancher el.lign., der vil kunne findes problematiske.

Det nærmere indhold i risikovurderingen og risikostyringen efter stk. 1 vil blive nærmere fastlagt i bekendtgørelse, jf. det foreslåede § 10 a, stk. 3, nedenfor.

Det forventes, at det i praksis vil være Miljøstyrelsen, der forestår den i vandforsyningslovens § 10 a, stk. 1, foreslåede risikovurdering og risikostyring.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af det foreslåede § 10 a, stk. 2, at miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet skal foretage risikovurdering og risikostyring til brug for den i stk. 1 nævnte risikovurdering og risikostyring, og indberette til ministeren om resultatet af vurderingen, og om hvilke foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat.

Bestemmelsen indebærer, at miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet på baggrund af lovgivning, som kommunalbestyrelsen henholdsvis regionsrådet er ansvarlig for at administrere og forvalte, og som indeholder bestemmelser om risikovurdering og risikostyring i forhold til beskyttelse af drikkevand, skal foretage den nærmere risikovurdering og risikostyring inden for disse ansvarsområder i det omfang miljøministeren finder det hensigtsmæssigt med henblik på, at miljøministeren kan foretage den i det foreslåede § 10 a, stk. 1, nævnte risikovurdering og risikostyring.

Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet skal indberette til miljøministeren resultatet af vurderingen og eventuelle foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat.

Miljøministeren kan endvidere i medfør af det foreslåede § 10 a, stk. 3, fastsætte regler om format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikovurdering og risikostyring efter stk. 2. Se nærmere herom bemærkningerne neden for til § 10 a, stk. 3.

De planlagte foranstaltninger vil, hvis det findes relevant, blive indsat i indsatsprogrammet efter indsatsbekendtgørelsen eller overvågningsprogrammet efter overvågningsbekendtgørelsen, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1. om gældende ret.

Det foreslåede stk. 2 skal ses i sammenhæng med det foreslåede stk. 1, hvorefter miljøministeren foretager risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand.

Det er hensigten, at kommunalbestyrelsens og regionsrådets indsendte risikovurdering og risikostyring efter det foreslåede stk. 2 vil indgå og blive lagt til grund for miljøministerens samlede vurdering efter det foreslåede stk. 1.

Hvis miljøministeren vurderer, at der er en åbenlys fejl i kommunalbestyrelsens eller regionsrådets risikovurdering eller risikostyring vil miljøministeren kunne anmode om en ny risikovurdering eller risikostyring. Miljøministeren vil i henhold til proportionalitetsprincippet kunne anvende et mindre indgribende skridt, hvis miljøministeren vurderer dette tilstrækkeligt.

Det er hensigten, at afgørelseskompetencen efter det foreslåede § 10 a, stk. 2, vil blive delegeret til Miljøstyrelsen.

Det er hensigten, at miljøministerens afgørelse om, at kommunalbestyrelsen og regionsrådet skal foretage de i det foreslåede stk. 2 nævnte risikovurderinger og risikostyringer ikke vil kunne påklages til eksempelvis Miljø- og Fødevareklagenævnet. Den almindelige administrative rekurs vil bestå.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af det foreslåede § 10 a, stk. 3, 1. pkt., at miljøministeren fastsætter nærmere regler om indhold, format, revision og tidsfrister for miljøministerens risikovurdering og risikostyring efter § 10 a, stk. 1. Det fremgår endvidere, af den foreslåede § 10 a, stk. 3, 2. pkt., at ministeren fastsætter regler for format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikovurdering og risikostyring efter § 10 a, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse i 1. pkt. vil medføre, at miljøministeren fastsætter nærmere regler om indhold, format, revision, og tidsfrister for risikovurderingen og risikostyringen af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand nævnt i § 10 a, stk. 1, med henblik på at gennemføre kravene til risikovurdering og risikostyring i artikel 8, stk. 2 og 4, artikel 7, stk. 4, og artikel 18 artikel 8, stk. 2 og 4, i drikkevandsdirektiv V. For forståelsen af begreberne tilstrømningsområde og indvindingssteder for drikkevand henvises til de specielle bemærkninger til stk. 1 ovenfor.

Den foreslåede bestemmelse i 2. pkt. indebærer, at miljøministeren fastsætter regler om format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikovurdering og risikostyring efter det foreslåede § 10 a, stk. 2. Dette med henblik på at gennemføre kravene til risikovurdering og risikostyring i artikel 8, stk. 2 og 4, artikel 7, stk. 4, og artikel 18 artikel 8, stk. 2 og 4, i drikkevandsdirektiv V

Risikovurdering

For så vidt angår risikovurderingens indhold, så vil denne skulle omfatte en karakterisering af tilstrømningsområder, identifikation af farer og farlige hændelser i tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand og inddragelse af passende kontrol af grundvand i tilstrømningsområder for indvindingssteder for drikkevand eller af råvand, for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer, jf. artikel 8, stk. 2, i drikkevandsdirektiv.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, 1. pkt. indeholder hjemmel til at fastsætte regler om indholdet i risikovurderingen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1.

Med hensyn til karakterisering af tilstrømningsområder skal denne omfatte en identifikation og kortlægning af tilstrømningsområder, kortlægning af beskyttelseszoner, hvis sådanne er oprettet efter vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, georeferencer for alle indvindingssteder i tilstrømningsområderne og beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i tilstrømningsområderne, jf. artikel 8, stk. 2, litra a, i drikkevandsdirektiv V.

Oplysninger, der er indsamlet efter vandrammedirektivets artikel 5 om analyse af vandområdernes karakteristika og efter artikel 7 om udpegning af drikkevandsforekomster og oprettelse af beskyttelseszoner for disse, kan anvendes i karakteriseringen af tilstrømningsområderne, jf. artikel 8, stk. 2, andet afsnit, 1 pkt.

Det er hensigten at fastsætte regler om, at risikovurderingen aktuelt vil blive foretaget på tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand indvundet fra grundvand, hvilket vil være de områder på landjorden, som ligger over de udpegede drikkevandsforekomster, som der indvindes drikkevand fra, og som er udpeget efter § 10, stk. 2, i vandforsyningsloven, og som aktuelt omfatter 504 drikkevandsforekomster og dækker 95 procent af Danmarks samlede landareal. Områderne fremgår med koordinator i bilag 1-4 i bekendtgørelse nr. 819 af 15. juni 2023 om miljømål for overfladeområder og grundvandsforekomster (miljømålsbekendtgørelsen), og er visualiseret på kort i Miljøgis. Georeferencer for alle indvindingssteder fremgår af Jupiterdatabasen på baggrund af indberetninger, jf. bekendtgørelse 1260 af 28. oktober 2013 om udførelse og sløjfning af boringer og brønde på land.

Det er endvidere hensigten at fastsætte regler om kortlægning af de beskyttelseszoner, som efter artikel 8, stk. 2, nr. ii, skal indgå som en del af risikovurderingen. Beskyttelseszonerne vil omfatte de udpegede områder med særlige drikkevandsinteresser (OSD) og indsatsområder (IO) efter

vandforsyningslovens §§ 11 og 11 a, og udpegningsbekendtgørelsen, som gennemfører artikel 7 i vandrammedirektivet i dansk ret. Der er efter den øvrige lovgivning, herunder miljøbeskyttelsesloven, kortlagt yderligere beskyttelsesområder og fastsat afstandskrav til boringer, der indvinder grundvand til drikkevand. Det er hensigten at inddrage også disse beskyttelsesområder og afstandskrav hvor relevant i risikovurderingen af tilstrømningsområderne, idet disse oplysninger vil kunne bidrage væsentligt i forhold til karakteriseringen af tilstrømningsområderne.

Det er endvidere hensigten at fastsætte regler om den beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, som efter artikel 8, stk. 2, nr. iv, skal indgå som en del af risikovurderingen. Oplysninger om arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand fremgår af basisanalysen i forbindelse med basisanalysens første og yderligere karakterisering af grundvandet, jf. basisanalysebekendtgørelsens bilag I, Del B, som gennemfører artikel 5 i vandrammedirektivet.

Den i drikkevandsdirektivet V, artikel 8, stk. 2, litra a, pkt. i-iv, beskrevne karakterisering af tilstrømningsområderne for indvindingssteder for så vidt angår grundvand og overfladevand, forefindes og foretages forventeligt allerede i dag, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1. om gældende ret. Der foretages således allerede karakterisering af tilstrømningsområder i medfør af vandplanlægningsloven og vandforsyningsloven og regler fastsat i medfør af disse love.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, 1. pkt. indeholder hjemmel til at fastsætte regler om, at disse oplysninger vil skulle indgå i risikovurderingen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1.

Efter artikel 8, stk. 2, litra b, skal medlemsstaterne identificere farer og farlige hændelser i tilstrømningsområderne for indvindingssteder af drikkevand og en vurdering af den risiko, som de kan udgøre for drikkevandskvaliteten. Ved identifikation af farer og farlige hændelser skal potentielle risici, som kan forringe vandkvaliteten i et omfang, der kan udgøre en fare for menneskers sundhed, vurderes.

Definitionerne af "fare", "farlig hændelse" og "risiko" fremgår af artikel 2, stk. 7-9, i direktiv V. Med "fare" forstås en biologisk, kemisk, fysisk eller radiologisk agens i vand eller et andet aspekt af vandtilstanden, som potentielt kan skade menneskers sundhed. Med "farlig hændelse" forstås en hændelse, som medfører farer for eller undlader at fjerne farer fra drikkevandsforsyningssystemet.

Og med ”risiko” forstås en kombination af sandsynligheden for en farlig hændelse og alvoren af konsekvenserne, hvis faren og den farlige hændelse indtræffer i drikkevandsforsyningsystemet.

Til brug for risikovurderingen i forhold til farer og farlige hændelser i tilstrømningsområderne for indvindingssteder af drikkevand kan vurderinger af menneskelige aktiviteters indvirkning, jf. artikel 5 i vandrammedirektivet, og oplysninger om signifikante belastninger, der indsamles i overensstemmelse med punkt 2.3-2.5 i direktivets bilag II, om vurdering af menneskelige aktiviteters virkninger på grundvandet, vurdering af virkningerne af ændringer i grundvandsstanden og vurdering af virkningerne af forurening på grundvandskvaliteten, benyttes, jf. artikel 8, stk. 2, afsnit 3.

Det er hensigten at fastsætte regler om identifikation af farer og farlige hændelser i tilstrømningsområderne for indvindingssteder og en vurdering af den risiko, som de kan udgøre for drikkevandskvaliteten; i denne vurdering vurderes potentielle risici, som kan forringe vandkvaliteten i et omfang, der kan udgøre en fare for menneskers sundhed, jf. artikel 8, stk. 2, litra b.

Oplysninger om menneskelige aktiviteters virkninger på grundvandet fremgår af basisanalysen i forbindelse med den yderligere karakterisering af grundvandet, jf. basisanalysebekendtgørelsens bilag I, Del B, afsnit 2 og 3.

Farer og farlige hændelser kan derudover identificeres i grundvandet i forbindelse med tilsynet og kontrollen af drikkevandet, ligesom det nationale overvågningsprogram for grundvand (GRUMO), jf. nærmere pkt. 3.1.1.1. om gældende ret, vurderer grundvandets kvalitet. Dette er reguleret i vandforsyningsloven med underliggende bekendtgørelser. Fare og farlige hændelser kan også identificeres oppe på landjorden, og bliver identificeret og vurderet af statslige myndigheder, regionsråd og kommunalbestyrelser i medfør af anden lovgivning, f.eks. miljøgodkendelser af virksomheder efter miljøbeskyttelsesloven og kortlægning af forurenede arealer efter jordforureningsloven.

Den i drikkevandsdirektivet V, artikel 8, stk. 2, litra b, beskrevne identifikation af farer og farlige hændelser i tilstrømningsområderne for indvindingssteder og vurderingen af den risiko, som de kan udgøre for drikkevandskvaliteten, for så vidt angår grundvand, forefindes og foretages forventeligt allerede i dag, jf. nærmere afsnit 3.1.1.1. om gældende ret. Der foretages således allerede

identifikation af farer og farlige hændelser i tilstrømningsområderne for indvindingssteder i medfør af vandplanlægningsloven og vandforsyningsloven og regler fastsat i medfør af disse love.

Den foreslåede bemyndigelse i 1. pkt indeholder hjemmel til at fastsætte regler om, at disse oplysninger vil skulle indgå i risikovurderingen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1.

Efter artikel 8, stk. 2. litra c, skal risikovurderingen omfatte en passende kontrol af overfladevand eller grundvand eller begge dele i tilstrømningsområder for indvindingssteder, eller af råvand for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3,1. pkt., indeholder hjemmel til at fastsætte regler om, at miljøministeren til brug for risikovurderingen efter artikel 8, stk. 2, skal udvælge de parametre, stoffer eller forurenende stoffer, der betragtes som relevante for kontrol, i lyset af de farer og farlige hændelser, som er identificeret i henhold til litra b, om identificerede farer og farlige hændelser eller i lyset af de oplysninger, som vandforsyningerne forelægger, jf. artikel 8, stk. 2, andet afsnit, 3 pkt.

Kontrol af grundvand og overfladevand foretages i dag inden for rammerne af det nationale overvågningsprogram for grundvand (GRUMO) i form af overvågningskontrol, jf. vandplanlægningslovens § 31 og overvågningsbekendtgørelsen, hvor der sker en overvågning af grundvandets tilstand, og efter drikkevandsbekendtgørelsens §§ 6-9 og § 12 om vandforsyningernes kontrol af råvand og drikkevand, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1. om gældende ret. Vandplanlægningslovens § 31 og overvågningsbekendtgørelsen gennemfører vandrammedirektivets artikel 8 om overvågningskontrol. Drikkevandsbekendtgørelsens § 7, stk. 5, gennemfører vandrammedirektivets artikel 7 om råvandskontrol.

Den i drikkevandsdirektivet V, artikel 8, stk. 2, litra c, kontrol af råvand, både for så vidt angår grundvand og overfladevand, forefindes og foretages forventeligt allerede i dag, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1. om gældende ret. Der foretages således allerede i dag passende kontrol af råvand i tilstrømningsområder for indvindingssteder i medfør af vandplanlægningsloven og vandforsyningsloven og regler fastsat i medfør af disse love.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, indeholder hjemmel til at fastsætte regler om, at disse oplysninger vil skulle indgå i risikovurderingen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1.

Det er hensigten at fastsætte regler om, at miljøministeren skal indhente, samle og inddrage alle for drikkevand relevante oplysninger, jf. ovenfor om risikovurdering, fra landets kommunalbestyrelser,

regionsråd og andre relevante offentlige myndigheder, og på den baggrund foretage en samlet risikovurdering af oplysningerne med fokus på drikkevand. Det er endvidere hensigten at fastsætte regler om, at miljøministeren bør inddrage og benytte WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual i dette arbejde og vurdere ift. klimaforandringernes indvirkning på vandressourcerne klimaforandringer, jf. nærmere bemærkningerne til stk. 1. Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, 1. pkt., indeholder hjemmel til at fastsætte regler herom.

Oplysningerne fra kommunalbestyrelser og regionsråd vil kunne indhentes i medfør af den foreslåede § 9 a, i lovforslagets § 1, nr. 6, i det omfang oplysningerne ikke allerede foreligger i medfør af anden lovgivning.

Det er hensigten at fastsætte regler om, at miljøministerens ved foretagelse af risikovurderingen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, bør tage højde for klimaforandringernes indvirkning på vandressourcerne, samt at risikovurderingen bør foretages i tråd med WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual, jf. nærmere om præambel 15 i drikkevandsdirektiv V pkt. 3.1.1.2. om drikkevandsdirektiv V.

I det omfang oplysningerne om karakterisering af tilstrømningsområder, identifikation af farer og farlige hændelser og kontrol af råvand i tilstrømningsområderne for indvindingssteder er skal tilvejebringes af kommunalbestyrelser eller regionsråd, vil oplysningerne skulle tilvejebringes efter det foreslåede § 10 a, stk. 2. Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, 1. pkt. indeholder endvidere hjemmel til, at miljøministeren fastsætter regler om revision og tidsfrister og revision, jf. nærmere pkt. 2.2. og 3.1. om artikel 7, samt om risikovurderingens format.

Den foreslåede bestemmelse i 1. pkt. vil medføre, at miljøministeren fastsætter nærmere regler om format, revision og tidsfrister for risikovurderingen af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand nævnt i § 10 a, stk. 1, med henblik på at gennemføre kravene til risikovurdering i artikel 8, stk. 2 og 4, artikel 7, stk. 4, og artikel 18 i drikkevandsdirektiv V. Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, 2. pkt. indeholder hjemmel til, at miljøministeren fastsætter regler om format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikovurdering efter det foreslåede § 10 a, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse i 2. pkt. vil medføre, at miljøministeren fastsætter regler om format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikovurdering efter stk. 2, om at miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet skal foretage

risikovurdering til brug for miljøministerens risikovurdering, og indberette til ministeren om resultatet af vurderingen. Dette med henblik på at gennemføre kravene til risikovurdering i artikel 8, stk. 2, artikel 7, stk. 4, og artikel 18 i drikkevandsdirektiv V.

Risikostyring

For så vidt angår risikostyringens indhold, så skal risikostyringen efter artikel 8, stk. 4, i drikkevandsdirektiv V foretages på baggrund af resultatet af risikovurderingen i artikel 8, stk. 2. På grundlag af resultatet af den artikel 8, stk. 2, udførte risikovurdering skal der således, når det er relevant, træffes de i artikel 8, stk. 4, litra a-d, nævnte foranstaltninger i risikostyringen for at forebygge eller kontrollere de identificerede risici, idet der indledes med de forebyggende foranstaltninger.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, 1. pkt., giver hjemmel til at fastsætte regler om indholdet, herunder de foranstaltninger, der skal træffes i forbindelse med risikostyringen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1.

De i artikel 8, stk. 4, litra a-d, nævnte foranstaltninger omfatter definerings og gennemførelse af forebyggende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, definerings og gennemførelse af afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, sikring af passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i overfladevand eller grundvand, eller i begge dele, i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller i råvand, jf. litra c, og vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand.

Med hensyn til de i artikel 8, stk. 4, litra a og b, nævnte foranstaltninger, skal definerings og gennemførelse af forebyggende foranstaltninger eller afhjælpende foranstaltninger i tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, foretages ud over de foranstaltninger, der planlægges eller træffes efter vandrammedirektivets artikel 11, stk. 3, litra d, hvis det er påkrævet for at sikre drikkevandskvaliteten. Hvis det er relevant, medtages disse forebyggende eller afhjælpende foranstaltninger i indsatsprogrammer efter vandrammedirektivets artikel 11.

Foranstaltninger, der planlægges eller træffes efter at vandforsyningsloven, drikkevandsbekendtgørelsen og udpegningsbekendtgørelsen er ikke omfattet af artikel 8, stk. 4, litra a og b, idet disse regler gennemfører de grundlæggende foranstaltninger efter vandrammedirektivets

artikel 11, stk. 3, litra d, jf. bekendtgørelse nr. 449 af 11. april 2019 om indsatsprogrammer for vandområdedistrikter (indsatsbekendtgørelsen).

Dette er således f.eks. foranstaltninger, ud over de foranstaltninger, der fremgår af indsatsplanerne efter vandforsyningslovens § 13. Efter vandforsyningslovens § 13 udarbejder kommunerne en kortlægning af arealanvendelsen, forureningstrusler og naturlig beskyttelse af de pågældende vandressourcer i de udpegede indsatsområder, og en detaljeret opgørelse over behovet for beskyttelse samt retningslinjer og tidsplan for myndighedernes indsats til opnåelse af denne beskyttelse.

Forebyggende foranstaltninger og afhjælpende foranstaltninger, som ikke er omfattet af vandrammedirektivets artikel 11, stk. 3, litra d, kan f.eks. være, hvis en virksomhed har forurenet eller forurener og den afhjælpende foranstaltning ville være et påbud efter miljøbeskyttelseslovens § 24, eller at der blev opdaget jordforurening, hvor den afhjælpende foranstaltning ville være, at oprense jorden, eller at en kommune som en forebyggende foranstaltning via lokalplanlægningen forandrede arealanvendelsen.

Hvis det er relevant vil de forebyggende eller afhjælpende foranstaltninger medtages i indsatsprogrammerne, som udarbejdes af Miljøstyrelsen efter indsatsbekendtgørelsen, jf. kravet i artikel 8, stk. 4, litra a og b, om, at hvis det er relevant, medtages disse forebyggende foranstaltninger i de indsatsprogrammer, der er omhandlet i vandrammedirektivets artikel 11. Dette kan ske efter vandplanlægningslovens § 22, hvor det fremgår, at indsatsprogrammet revideres og ajourføres mindst hvert sjette år. Indsatsprogrammet kan dog også ændres inde i en planperiode, jf. vandplanlægningslovens § 23.

Hvis det er relevant, sikrer medlemsstaterne, at forurenere i samarbejde med vandforsyninger og andre relevante interessenter træffer forebyggende foranstaltninger i overensstemmelse med vandrammedirektivet, jf. artikel 8, stk. 4, litra a og b, 3. led, i drikkevandsdirektiv V. Dette kan ske efter vandforsyningslovens § 13 d, stk. 1, hvor det fremgår, at en kommunalbestyrelse eller en almen vandforsyning for at gennemføre en indsatsplan vedtaget efter § 13 eller § 13 a kan indgå aftale med ejeren af eller indehaveren af andre rettigheder over en ejendom om dyrkningspraksis eller andre restriktioner i arealanvendelsen eller indgå aftale om salg af hele eller dele af ejendommen til kommunen eller den almene vandforsyning.

Det er hensigten at fastsætte regler om, at risikostyringen aktuelt vil blive foretaget på tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, jf. nærmere om tilstrømningsområder i lovforslagets pkt. 3.1.1.2. om Miljøministeriets overvejelser og den foreslåede ordning, på grundlag af den i det foreslåede § 10 a, stk. 1, udførte risikovurdering.

Det er endvidere hensigten at fastsætte regler om, at risikostyringen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, skal indeholde definering og gennemførelse af forebyggende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder ud over de foranstaltninger, der planlægges eller træffes i henhold til artikel 11, stk. 3, litra d), i vandrammedirektivet. Det er endvidere hensigten at fastsætte regler om, at hvis det er relevant, medtages disse forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i de indsatsprogrammer, der er omhandlet i vandrammedirektivets artikel 11, og hvis det er relevant i forbindelse med definering og gennemførelse af forebyggende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, skal miljøministeren sikre, at forurenere i samarbejde med vandforsyninger og andre relevante interessenter træffer forebyggende foranstaltninger i overensstemmelse med vandrammedirektivet.

De i drikkevandsdirektivet V, artikel 8, stk. 4, litra a og b, beskrevne forebyggende og afhjælpende foranstaltninger, forefindes og foretages forventeligt allerede i dag, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1. om gældende ret. Der foretages således allerede forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i medfør af reglerne i vandplanlægningsloven og vandforsyningsloven og regler fastsat i medfør af disse love.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, 1. pkt. indeholder hjemmel til at fastsætte regler om, at disse oplysninger vil skulle indgå i risikostyringen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1. I det omfang oplysningerne om forebyggende og afhjælpende foranstaltninger skal tilvejebringes af kommunalbestyrelser eller regionsråd, vil oplysningerne skulle tilvejebringes og indhentes efter det foreslåede § 10 a, stk. 2. Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere indeholde hjemmel til at fastsætte regler om, at hvis det er relevant, medtages disse forebyggende og afhjælpende foranstaltninger i de indsatsprogrammer, der er omhandlet i vandrammedirektivets artikel 11, og til at, hvis det er relevant i forbindelse med definering og gennemførelse af forebyggende foranstaltninger i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, at miljøministeren skal sikre, at forurenere i samarbejde med vandforsyninger og andre relevante interessenter træffer forebyggende foranstaltninger i overensstemmelse med vandrammedirektivet.

Med hensyn til de i artikel 8, stk. 4, litra c, nævnte foranstaltninger, skal risikostyringen endvidere omfatte en passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i overfladevand eller grundvand eller i begge dele i tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand, eller i råvand, som kan udgøre en risiko for menneskers sundhed i forbindelse med vandforbrug eller medføre en uacceptabel forringelse af drikkevandskvaliteten, og som ikke er taget i betragtning i den udførte kontrol, jf. artikel 7 og 8 i vandrammedirektivet. Hvis det er relevant, medtages i de overvågningsprogrammer, der er omhandlet i artikel 8 i vandrammedirektivet.

Foranstaltninger, der udføres efter kontrolprogrammet efter drikkevandsbekendtgørelsens § 7 om kontrolprogrammer for grundvand, hvor det blandt andet fremgår, at der skal foretages boringskontrol (råvandskontrol), er ikke omfattet af artikel 8, stk. 4, litra c, idet denne regel gennemfører vandrammedirektivets artikel 7 om vand der anvendes til indvinding af drikkevand. Foranstaltninger efter vandplanlægningslovens § 31 og bekendtgørelse nr. 792 af 13. juni 2023 om overvågning af overfladevandets, grundvandets og beskyttede områders tilstand og om naturovervågning af internationale naturbeskyttelsesområder (overvågningsbekendtgørelsen) er ligeledes ikke omfattet af artikel 8, stk. 4, litra c, idet disse regler gennemfører vandrammedirektivets artikel 8, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1. om gældende ret.

Foranstaltninger, der udføres ud over de foranstaltninger, der udføres efter kontrolprogrammet, kan eksempelvis være, at kommunalbestyrelsen, hvis der er grund til at antage, at der findes stoffer eller mikroorganismer i vandet, som kan udgøre en potentiel fare for sundheden, og som ikke er fastlagt i et kontrolprogram eller i den forenkede kontrol, kan træffe afgørelse om, at vandforsyningen kontrollerer disse stoffer eller mikroorganismer, jf. drikkevandsbekendtgørelsens § 9. Kommunalbestyrelsen kan endvidere beslutte, at der skal foretages kontrolmålinger af vandet fra vandforsyningsanlæg udover den kontrol, der er omfattet af §§ 6-9 i drikkevandsbekendtgørelsen, hvis kommunalbestyrelsen finder det nødvendigt, jf. drikkevandsbekendtgørelsens § 12.

Hvis det er relevant, vil den passende kontrol medtages i overvågningsprogrammerne, som udarbejdes af Miljøstyrelsen efter overvågningsbekendtgørelsen, jf. kravet i artikel 8, stk. 4, c, om, at hvis det er relevant, medtages denne kontrol i de overvågningsprogrammer, der er omhandlet i vandrammedirektivets artikel 8.

Disse forebyggende foranstaltninger og afhjælpende foranstaltninger kunne endvidere være, hvis der opstår ny viden om et stof, som er med i kontrollen efter drikkevandsbekendtgørelsen, f.eks. med PFAS, hvor der fastsættes en ny kravværdi, eller hvor der var fund i fødevarer i nærheden af en

brandøvelsesplads. Dette har betydet en kortlægning af områder, hvor disse PFAS har været anvendt.

Det er hensigten at fastsætte regler om, at risikostyringen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, skal indeholde sikring af passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i overfladevand eller grundvand, eller i begge dele, i tilstrømningsområderne for indvindingssteder, eller i råvand, som kan udgøre en risiko for menneskers sundhed i forbindelse med vandforbrug eller medføre en uacceptabel forringelse af drikkevandskvaliteten, og som ikke er taget i betragtning i den udførte kontrol, jf. artikel 7 og 8 i vandrammedirektivet. Det er endvidere hensigten at fastsætte regler om, at hvis det er relevant, medtages denne kontrol i de overvågningsprogrammer, der er omhandlet i artikel 8 i vandrammedirektivet.

Den i drikkevandsdirektivet V, artikel 8, stk. 4, litra c, beskrevne passende kontrol, forefindes og foretages forventeligt allerede i dag, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1. om gældende ret. Der foretages således allerede passende kontrol i medfør af reglerne i vandplanlægningsloven og vandforsyningsloven og regler fastsat i medfør af disse love.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, 1. pkt. indeholder hjemmel til at fastsætte regler om, at disse oplysninger vil skulle indgå i risikostyringen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1. I det omfang oplysningerne om passende kontrol skal tilvejebringes af kommunalbestyrelser eller regionsråd, vil oplysningerne skulle tilvejebringes og indhentes efter det foreslåede § 10 a, stk. 2. Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere indeholde hjemmel til at fastsætte regler om, at hvis det er relevant, medtages denne passende kontrol i de overvågningsprogrammer, der er omhandlet i vandrammedirektivets artikel 8.

Med hensyn til de i artikel 8, stk. 4, litra d, nævnte foranstaltninger, skal der foretages en vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, som omhandlet i vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, om oprettelse af beskyttelseszoner for drikkevandsforekomster, og andre relevante zoner.

Vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, er gennemført ved blandt andet vandforsyningslovens § 11 a og udpegningsbekendtgørelsen, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1. om gældende ret vandforsyningslov. Herudover er der oprettet andre relevante zoner i f.eks. miljøbeskyttelsesloven, husdyrbrugloven m.v., jf. nærmere jf. nærmere pkt. 3.1.1.1. om gældende ret.

Der vil skulle ske en vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, som omhandlet i vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, og andre relevante zoner. Hvis det herefter findes relevant at oprette nye beskyttelseszoner og andre relevante zoner, vil dette som udgangspunkt kræve lovændring som følge af den indgribende karakter.

Det er hensigten at fastsætte regler om, at risikostyringen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, skal indeholde en vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, som omhandlet i artikel 7, stk. 3, i vandrammedirektivet og andre relevante zoner.

Der foretages allerede i dag den i drikkevandsdirektivet V, artikel 8, stk. 4, litra d, beskrevne vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner, jf. nærmere pkt. 3.1.1.1. om gældende ret.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, 1. pkt. indeholder hjemmel til at fastsætte regler om, at miljøministeren i risikostyringen efter det foreslåede § 10 a, stk. 1, skal vurdere behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner.

Det er hensigten at fastsætte regler om, at miljøministeren skal indhente, samle og inddrage alle for drikkevand relevante oplysninger, jf. ovenfor, om risikostyring fra landets kommunalbestyrelser, regionsråd og andre relevante offentlige myndigheder, og på den baggrund foretage en samlet risikostyring af oplysningerne med fokus på drikkevand. Det er endvidere hensigten at fastsætte regler om, at miljøministeren bør inddrage og benytte WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual i dette arbejde og vurdere ift. klimaforandringerne indvirkning på vandressourcerne klimaforandringer, jf. nærmere bemærkningerne til stk. 1. Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, 1. pkt., indeholder hjemmel til at fastsætte regler herom.

Oplysningerne fra kommunalbestyrelser og regionsråd vil kunne indhentes i medfør af den foreslåede § 9 a, i lovforslagets § 1, nr. 6.

I det omfang oplysningerne om foranstaltninger i risikostyringen skal tilvejebringes af kommunalbestyrelser eller regionsråd, vil oplysningerne skulle tilvejebringes efter det foreslåede § 10 a, stk. 2.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, 1. pkt., giver endvidere hjemmel til at fastsætte regler om, at miljøministeren vil fastsætte regler om revision og tidsfrister, jf. nærmere pkt. 2.2. og 3.1. om artikel 7, samt om risikostyringens format.

Den foreslåede bestemmelse i 1. pkt. vil medføre, at miljøministeren fastsætter nærmere regler om format, revision og tidsfrister for risikostyringen af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand nævnt i § 10 a, stk. 1, med henblik på at gennemføre kravene til risikostyring i artikel 8, stk. 2 og 4, artikel 7, stk. 4, og artikel 18 i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bemyndigelse i § 10 a, stk. 3, 2. pkt., giver hjemmel til, at miljøministeren fastsætter regler om format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikostyring efter det foreslåede § 10 a, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse i 2. pkt. vil medføre, at miljøministeren fastsætter regler om format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikostyring efter stk. 2, om at miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet skal foretage risikostyring til brug for miljøministerens risikostyring, og indberette til ministeren om resultatet af styringen og om hvilke foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat. Dette med henblik på at gennemføre kravene til risikovurdering i artikel 8, stk. 2, artikel 7, stk. 4, og artikel 18 i drikkevandsdirektiv V.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 [§ 13 b, stk. 6., 2. pkt.]

Vandforsyningsloven indeholder ikke hjemmel til at pålægge kommunerne en pligt til at indberette vedtagne indsatsplaner til Miljøministeriet.

Med det foreslåede *nye 2. pkt.* i § 13 b, stk. 6, skal kommunalbestyrelsen indberette den i § 13 og § 13 a vedtagne indsatsplan til Miljøministeriet.

Det foreslåede *nye 2. pkt.* i § 13 b, stk. 6, indebærer, at kommunalbestyrelsen skal indberette den i § 13 og § 13 a vedtagne indsatsplan til Miljøministeriet. Dette gælder både de indsatsplaner, som kommunalbestyrelsen vedtager efter denne lovs ikrafttræden, men også de indsatsplaner, som

kommunalbestyrelsen har vedtaget inden denne lovs ikrafttræden, jf. nærmere bemærkningerne til lovforslagets § 4, stk. 3.

Efter § 13 skal kommunalbestyrelsen vedtage en indsatsplan for hvert af de udpegede indsatsområder, jf. § 11 a, stk. 1, nr. 5, som er delområder inden for de følsomme indvindingsområder, hvor en særlig indsats til beskyttelse af vandressourcerne er nødvendig til sikring af drikkevandsinteresserne. Efter § 13 a kan en kommunalbestyrelse vedtage en indsatsplan for et område, hvis udpegningen efter § 11 a, stk. 1, nr. 5, er utilstrækkelig til at sikre kommunens vandforsyningsinteresser.

Indsatsplanerne efter §§ 13 og 13 a skal udarbejdes på baggrund af en nærmere kortlægning af arealanvendelse, forureningstrusler og naturlig beskyttelse af de pågældende vandressourcer, og skal indeholde en detaljeret opgørelse over behovet for beskyttelse samt retningslinjer og tidsplan for myndighedernes indsats til opnåelse af denne beskyttelse.

Risikovurderingen og risikostyringen, som foretages i indsatsplanerne, forventes kunne bidrage til miljøministerens risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne, jf. artikel 8, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V.

Bestemmelsen vil sikre, at kommunalbestyrelsernes vedtagne indsatsplaner efter § 13 og 13 a kan indhentes og anvendes i miljøministerens risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne, jf. artikel 8, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V. Dette skal bidrage til at sikre, at miljøministeren kan foretage en tilstrækkelig risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne, jf. artikel 8, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V.

Der henvises i øvrigt til pkt. xx i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 [§ 16, stk. 3, 4. pkt.]

Vandforsyningsloven indeholder ikke hjemmel for miljøministeren til at fastsætte regler om tidsfrister for og formatet af indberetning af de i det foreslåede § 13, stk. b, stk. 6, 2. pkt., nævnte vedtagne indsatsplaner, jf. lovforslagets § 1, nr. xx og bemærkninger hertil.

Med indsættelse af det foreslåede nye 4. pkt. i § 16, stk. 3, bemyndiges miljøministeren til at fastsætte regler om tidsfrister for indberetning af de i § 13, stk. b, stk. 6, 2. pkt., nævnte vedtagne indsatsplaner, og om, at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til miljøministeren

Det foreslåede § 16, stk. 3, 4. pkt., skal ses i sammenhæng med det foreslåede § 13 b, stk. 6, 2. pkt., jf. de specielle bemærkningerne til § 1, nr. 8, hvor det fremgår, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen skal indberette de i § 13 og § 13 a vedtagne indsatsplaner til miljøministeren.

Det foreslåede § 16, stk. 3, 4. pkt., giver miljøministeren mulighed for at fastsætte regler om tidsfrister og format for indberetningen af de i § 13 og § 13 a vedtagne indsatsplaner til miljøministeren. Bestemmelsen skal være med til at sikre, at miljøministeren får de relevante oplysninger til at kunne udarbejde risikovurderinger og planer for risikostyring, således at det kan sikres, at Danmark lever op til forpligtelsen til at foretage risikovurderinger og risikostyring efter artikel 8 i drikkevandsdirektiv V.

Bemyndigelsen forventes aktuelt udmøntet i en bekendtgørelse, om de nærmere regler for kommunalbestyrelsernes indberetning af indsatsplanerne til miljøministeren. Det er aktuelt hensigten at pålægge kommunerne løbende at indberette vedtagne indsatsplaner, idet disse løbende vil skulle indgå i miljøministerens udarbejdelse af risikovurderinger og planer for risikostyring. Bemyndigelsen kan imidlertid også udnyttes til at fastsætte krav om, at kommunerne indberetter allerede vedtagne indsatsplaner i det omfang dette findes relevant for Miljøministeriets udarbejdelse af risikovurderinger og planer for risikostyring, jf. nærmere lovforslagets § 1, nr. 8.

Bemyndigelsen vil på sigt kunne anvendes til, at miljøministeren kan bestemme formatet af indberetningen af de vedtagne indsatsplaner med henblik på nemmere at kunne identificere indsatsplanernes risikovurderinger og konkrete foranstaltninger for beskyttelse af tilstrømningsområderne til grundvand, der anvendes til drikkevand. Det er intentionen, at indberetning skal ske ved benyttelse af eksisterende IT-systemer eller ved anden digital underretning til Miljøministeriet.

Der henvises i øvrigt til pkt. xxx i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 [§ 25, stk. 1-3]

Det følger af vandforsyningslovens § 25, stk. 1, at indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og levering af drikkevand fra udlandet ikke må ske uden tilladelse fra miljøministeren. Det fremgår af lovbemærkningerne til bestemmelsen, at den ikke gælder for skibes destillation af havvand under rejser eller skibes tankning i udlandet, jf. nærmere herom pkt. 3.8 i de almindelige bemærkninger.

Den følger af den foreslåede nyaffattelse af § 25, stk. 1, 1. pkt., i vandforsyningsloven, at miljøministeren i særlige tilfælde kan meddele tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand på nærmere angivne vilkår.

Den foreslåede ændring indebærer, at miljøministeren kun i særlige tilfælde kan meddele tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand. Ved "særlige tilfælde" forstås eksempelvis tilfælde, hvor det vil være umuligt eller uforholdsmæssig ressourcekrævende at etablere indvinding af grundvand til drikkevand, eller områder, hvor der er mangel på grundvand og det vil være uforholdsmæssigt ressourcekrævende at etablere indvinding af drikkevand fra en eksisterende vandforsyning f.eks. pga. afstanden.

Den foreslåede nyaffattelse af § 25, stk. 1, 1. pkt., indebærer i overensstemmelse med den gældende bestemmelse i § 25, stk. 1, at en tilladelse til indvinding også vil omfatte tilladelse til etablering af vandindvindingsanlæg, hvorfra der ønskes indvundet vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand.

Med en henvisning til det foreslåede § 64 a i vandforsyningsloven, foreslås det endvidere præciseret, at § 25 ikke vedrører afsaltning af havvand til drikkevand på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, og som i stedet foreslås reguleret i lovens § 64 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 32, og bemærkningerne hertil.

Det følger af det foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, at en tilladelse efter § 25, stk. 1, 1. pkt. omfatter tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, såfremt iblanding af grundvand i afsaltet havvand er nødvendigt for at forbedre drikkevandets kvalitet.

De foreslåede bestemmelser indebærer, at miljøministeren, ud over at give tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand, samtidig vil skulle give tilladelse til

indvinding af det grundvand eller overfladevand, såfremt iblanding af dette er nødvendigt for at forbedre det afsaltede havvands kvalitet som drikkevand.

Kravet om, at det grundvand eller overfladevand, der kan gives tilladelse til indvinding af i forbindelse med en ansøgning om tilladelse til indvinding af drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand, skal være nødvendigt for at forbedre drikkevandets kvalitet skal forstås i overensstemmelse med drikkevandsdirektiv IV, note til bilag 1, del c. Heraf fremgår det, at det bør sikres, at vandet ikke må være aggressivt eller korrosivt. Dette gælder navnlig vand, der behandles (demineralisering, blødgøring, membranbehandling, omvendt osmose osv.). Det fremgår videre, at hvis drikkevand stammer fra en behandling, som i betydelig grad demineraliserer eller blødgør vandet, som det er tilfældet med afsaltning af havvand, kan calcium- og magnesiumsalte tilsættes for at genoprette vandets tilstand for at mindske eventuelle mulige negative virkninger for sundheden samt for at mindske vandets korrosivitet og aggressivitet og for at forbedre smagen. Denne effekt kan opnås ved at iblande grundvand eller overfladevand i det afsaltede havvand.

Den foreslåede ændring indebærer, at vandforsyninger, der har brug for tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand med henblik på at blande dette i afsaltet for at forbedre drikkevandets kvalitet, alene skal ansøge miljøministeren herom. En ansøger vil således i disse tilfælde være undtaget fra de almindelige regler i vandforsyningsloven og de almindelige regler fastsat i medfør af vandforsyningsloven, hvorefter kommunalbestyrelsen har kompetencen til at meddele tilladelser til indvinding af grundvand og overfladevand.

En tilladelse til at indvinde grundvand eller overfladevand til iblanding i afsaltet havvand vil også omfatte tilladelse til etablering af vandindvindingsanlæg. Dog alene så længe, dette anlæg er en del af et samlet anlæg til indvinding af havvand til drikkevandsforsyning af den fornødne kvalitet. Miljøministeren vil således samtidig med, at ministeren tager stilling til, om der kan gives indvindingstilladelse efter den foreslåede § 25, stk. 1, om indvinding af drikkevand gennem afsaltning af havvand, som eventuelt er iblandet grundvand eller overfladevand, også skulle tage stilling til, om ministeren kan give tilladelse etablering af vandindvindingsanlæg til brug for den ønskede indvinding.

Kommunalbestyrelsen skal, inden miljøministeren meddeler tilladelse eller afslag på tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, der skal iblandes afsaltet havvand til drikkevand, herunder boringstilladelse, indvindingstilladelse og tilladelse til at etablere vandindvindingsanlæg, bistå miljøministeren til brug for vurderingen af, om miljøministeren kan meddele tilladelse.

Kommunalbestyrelsen skal herunder bidrage med sin viden og kompetence med henblik på at sikre, at der ikke sker en overudnyttelse af grundvandsressourcerne, at der ikke sker utilsigtet indvirkning på vandløb og natur m.v., og at indvindingen ikke strider mod kommunale planer.

Kommunalbestyrelsen skal endvidere sikre, at der foretages og opretholdes beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med boringen og indsatsområde, jf. gældende regler herom.

Miljøministeren vil med den foreslåede nyaffattelse af § 25, stk. 1, ligesom med den gældende § 25, stk. 1, kunne fastsætte vilkår i tilladelsen som vandforsyningen skal sikre bliver overholdt. Dette kan være vilkår såsom krav til drikkevandskvaliteten, krav om kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder kontrolprogrammer og krav om udbedrende foranstaltninger m.v. Det kan også være vilkår såsom krav til mængden af vand, der må indvindes eller krav til etablering af vandindvindingsanlægget i form af eksempelvis krav til indvindingsstedets beliggenhed, krav om, at vandforsyningen selv skal foretage en løbende eller periodisk driftskontrol af anlægget og indberetning heraf, eller krav om underretning ved væsentlige ændringer af vandindvindingsanlægget.

Kravene i vilkårene vil som minimum skulle overholde de forpligtelser, som Danmark er forpligtet til at overholde i henhold til EU-retsakter, herunder drikkevandsdirektiv V. Miljøministeren vil i overensstemmelse med drikkevandsdirektivet kunne undtage vandforsyninger fra krav, som der kan undtages fra medfør af EU-retsakter, eksempelvis artikel 7, stk. 2, om tilpasning af gennemførelsen af den risikobaserede tilgang for vandforsyninger, når der er særlige begrænsninger på grund af geografiske forhold, og artikel 9, stk. 6, om undtagelse fra kravet om at foretage risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet af vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mellem 10 m³ og 100 m³ pr. dag, eller som forsyner mellem 50 og 500 personer.

Miljøministeren vil efter § 32, stk. 2, helt eller delvis kunne tilbagekalde indvindingstilladelsen til et vandforsyningsanlæg, når tilbagekaldelsen skønnes nødvendig for at imødekomme en ny ansøgning om indvindingstilladelse fra en almen vandforsyning, der skønnes at have væsentlig større betydning for en hensigtsmæssig vandforsyning end det anlæg, hvis tilladelse der gøres indgreb i. Tilbagekaldelsen kan betinges af, at der skaffes vandforsyningen tilladelse til vandindvinding andetsteds, eller at en almen vandforsyning leverer vand. Vedrører den nye ansøgning indvinding af overfladevand, kan miljøministeren på samme måde gøre indgreb i andre rettigheder til benyttelse af overfladevand, for så vidt rettighederne ikke hviler på særlig adkomst.

Miljøministeren vil efter § 34 i vandforsyningsloven kunne ændre eller tilbagekalde tilladelsen til vandindvinding uden erstatning, hvis tilladelsen er givet på grundlag af urigtige oplysninger af væsentlig betydning, eller hvis vilkårene for tilladelsen tilsidesættes. Bestemmelsen giver ministeren mulighed for til at skride ind, når en indvindingstilladelse er givet på grundlag af urigtige oplysninger af væsentlig betydning, og når indehaveren tilsidesætter vilkårene. Efter bestemmelsen vil miljøministeren således under de givne betingelser kunne ændre eller tilbagekalde en tilladelse, som miljøministeren har givet efter det foreslåede § 25, stk. 1.

Miljøministeren vil endvidere efter § 35 i vandforsyningsloven kunne tilbagekalde en tilladelse til vandindvinding uden erstatning, når indvinding ikke er sket inden for et sammenhængende tidsrum af fem år. Bestemmelsen giver ministeren mulighed for at træffe beslutning om uden erstatning at tilbagekalde en tilladelse givet efter det foreslåede § 25, stk. 1, når indvinding ikke er sket inden for et sammenhængende tidsrum af fem år. Efter bestemmelsen vil miljøministeren således under de givne betingelser kunne tilbagekalde en tilladelse, som miljøministeren har givet efter det foreslåede § 25, stk. 1, som ikke bliver brugt.

Miljøministeren vil kunne delegerer sin kompetence til at give tilladelser efter det foreslåede § 25, stk. 1, til Miljøstyrelsen i medfør af den gældende § 5 i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren kan bemyndige en under ministeriet oprettet statslig myndighed til at udøve de beføjelser, der i vandforsyningsloven er tillagt ministeren.

Den foreslåede bestemmelse vil sikre, at miljøministeren under de givne betingelser vil kunne ændre eller tilbagekalde en tilladelse, som miljøministeren har givet efter det foreslåede § 25, stk. 1.

Den foreslåede nyaffattelse af § 25, stk. 1, indebærer, at bestemmelsen om, at levering af drikkevand fra udlandet ikke må ske uden tilladelse udgår af § 25, stk. 1. Dette foreslås af lovtekniske grunde og forslaget skal sammenholdes med lovforslagets § 1, nr. 11, hvorefter denne bestemmelse i stedet foreslås indsat vandforsyningslovens § 25, 3, der bliver stk. 5.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at miljøministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår, der kan meddeles tilladelse efter stk. 1.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om indholdet af ansøgninger om tilladelse efter det foreslåede § 25, stk. 1. Ministeren vil endvidere kunne fastsætte regler om, at indgivelse af ansøgninger og efterfølgende kommunikation om tilladelse efter stk. 1

eller efter regler fastsat i medfør af det foreslåede stk. 2 skal ske i et bestemt format, herunder at ansøgningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital selvbetjening.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.10. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 [§ 25, stk. 5]

Det følger af vandforsyningslovens § 25, stk. 3, at levering af grundvand og overfladevand til udlandet ikke må ske uden tilladelse fra ministeren.

Det foreslås, at der i § 25, stk. 3, efter »Levering af grundvand og overfladevand til udlandet« indsættes: »og levering af drikkevand fra udlandet«.

Den foreslåede ændring er en lovteknisk ændring, der følger af, at den foreslåede nyaffattelse af lovens § 25, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, indebærer, at bestemmelsen om, at levering af drikkevand fra udlandet ikke må ske uden tilladelse fra miljøministeren, udgår af § 25, stk. 1.

Den foreslåede ændring indebærer, at den del af gældende § 25, stk. 1, som vedrører, at levering af drikkevand fra udlandet ikke må ske uden ministerens tilladelse, fremover vil fremgå af § 25, stk. 3, i vandforsyningsloven. Ændringen er af ren lovteknisk karakter og har ikke indholdsmæssige konsekvenser.

Til nr. 12 [§ 33, stk. 1]

Det følger af vandforsyningslovens § 33, stk. 1, at sker der væsentlig ændring i formålet med en vandindvinding, skal indehaveren af tilladelsen indbringe spørgsmålet om fortsat vandindvinding for kommunalbestyrelsen.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 33, *stk. 1, 2. pkt.*, i vandforsyningsloven, at er der tale om en ændring af formålet med en vandindvinding, der er meddelt tilladelse til efter § 25, stk. 1 eller 5, skal spørgsmålet indbringes for miljøministeren.

Den foreslåede ændring indebærer, at såfremt indehaver af en tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand efter stk. 1, ønsker at ændre formålet med indvindingen, skal vedkommende indbringe spørgsmålet for miljøministeren og ikke kommunalbestyrelsen, også i de tilfælde hvor tilladelsen omfatter tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand til brug for iblanding i det afsaltede havvand.

Til nr. 13 [§ 53, stk. 1, 6. pkt., § 55, stk. 2, 4. pkt., § 55, stk. 7]

Ressort for vandforsyningsloven er delt mellem Miljøministeriet, der varetager regulering af vandkvalitet, og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, der varetager reguleringen af vandsektorens organisering og økonomiske forhold, jf. kongelig resolution af 28. juni 2015. Der henvises til pkt. 3.6.1.i lovforslagets almindelige bemærkninger.

§ 53, stk. 1, § 55, stk. 1, og § 55, stk. 2, hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort mens § 55, stk. 7, hører under Miljøministeriets ressort.

Det følger af § 53, stk. 1, i vandforsyningsloven, at almene vandforsyninger skal fastsætte anlægs- og driftsbidrag en gang årligt, som skal godkendes af kommunalbestyrelsen. Bidragene dækker betaling for levering af drikkevand og vandforsyningens anlæg hos forbrugerne. Det følger af § 55, stk. 1, at de almene vandforsyninger skal udarbejde et regulativ, som indeholder nærmere regler om retten til forsyning fra forsyningsledningerne. Såvel anlægs- og driftsbidrag som regulativer skal godkendes af kommunalbestyrelsen i den eller de pågældende kommuner, hvor vandet forbruges.

Det følger af § 53, stk. 1, 6. pkt., og § 55, stk. 2, 4. pkt., i vandforsyningsloven, at de godkendte anlægs- og driftsbidrag henholdsvis regulativer skal være tilgængelige på de respektive almene vandforsyningers hjemmesider.

Det følger af lovbemærkningerne til § 53, stk. 1, 6. pkt., og § 55, stk. 2, 4. pkt., at formålet med bestemmelserne er at sikre hensynet til gennemsigtighed for vandforbrugere, jf. vandforsyningslovens § 1, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 91 som fremsat, side 62-64.

Det følger af § 55, stk. 7, i vandforsyningsloven, at miljøministeren fastsætter regler om, at en almen vandforsyning skal offentliggøre information om det leverede vands kvalitet. Ministeren fastsætter regler om, hvilke oplysninger der som minimum skal offentliggøres samt formen og hyppigheden herfor.

Det følger af lovbemærkningerne til § 55, stk. 7, at bemyndigelsen i § 55, stk. 7, er indsat med det formål at sikre hjemmel til at gennemføre artikel 13, stk. 1, i drikkevandsdirektiv IV, hvorefter forbrugerne skal have adgang til tilstrækkelige, ajourførte oplysninger om drikkevandets kvalitet, jf. Folketingstidende 2000-01 (1. samling), tillæg A, side 1214-1215.

Det foreslås at ophæve § 53, stk. 1, 6. pkt., § 55, stk. 2, 4. pkt., og § 55, stk. 7, i vandforsyningsloven.

[Miljøministeriet er bekendt med, at Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet har sendt et lovforslag i høring, der nyafatter § 53, stk. 1, og ophæver § 55, stk. 2. Såfremt Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets lovforslag fremsættes først i Folketinget, vil Miljøministeriet foretage de nødvendige lovtekniske ændringer i nærværende lovforslag som følge heraf.]

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede indsættelse af § 55 a i vandforsyningsloven om vandforsyningernes pligt til at offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten og informere sine forbrugere om kvaliteten af det leverede drikkevand, forbrug og pris m.v. Krav om, at oplysninger om de godkendte anlægs- og driftsbidrag og det godkendte regulativ skal være tilgængelige på den almene vandforsynings hjemmeside, vil fremover fremgå af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 55 a, stk. 3, jf. den foreslåede § 55 a, stk. 1. Der henvises til § 1, nr. 14, i lovforslaget med specielle bemærkninger.

Regler fastsat i medfør af den gældende § 55, stk. 7, i lov om vandforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, herunder drikkevandsbekendtgørelsen, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af den foreslåede § 55 a. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, stk. 2.

Til nr. 14 [§ 55 a]

Ressort for vandforsyningsloven er delt mellem Miljøministeriet, der varetager regulering af vandkvalitet, og Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, der varetager reguleringen af vandsektorens organisering og økonomiske forhold, jf. kongelig resolution af 28. juni 2015. Der henvises til pkt. 3.6.1.i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af § 53, stk. 1, i vandforsyningsloven, der hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, at almene vandforsyninger skal fastsætte anlægs- og driftsbidrag en gang årligt, som skal godkendes af kommunalbestyrelsen. Bidragene dækker betaling for levering af drikkevand og vandforsyningens anlæg hos forbrugerne. Af § 55, stk. 1, der ligeledes hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort fremgår, at de almene vandforsyninger skal udarbejde et regulativ, som indeholder nærmere regler om retten til forsyning fra forsyningsledningerne. Såvel anlægs- og driftsbidrag som regulativer skal godkendes af kommunalbestyrelserne i den eller de pågældende kommuner, hvor vandet forbruges.

Det følger af § 53, stk. 1, 6. pkt., og § 55, stk. 2, 4. pkt., i vandforsyningsloven, der hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort, at de godkendte anlægs- og driftsbidrag henholdsvis regulativer skal være tilgængelige på de respektive almene vandforsyningers hjemmesider.

Det følger af lovbemærkningerne til § 53, stk. 1, 6. pkt., og § 55, stk. 2, 4. pkt., at formålet med bestemmelserne er at sikre hensynet til gennemsigtighed for vandforbrugere, jf. vandforsyningslovens § 1, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 91 som fremsat, side 62-64.

Det fremgår af kapitel 2 om vandforsyningens bestyrelse i Naturstyrelsens vejledning nr. 9289 af 4. maj 2014 om normalregulativ for almene vandforsyninger, at vandforsyninger bør inkludere en overordnet beskrivelse af, hvem der ejer og driver vandforsyningen. Denne beskrivelse omfatter vandforsyningens organisationsform, CVR-nummer, samt oplysninger om stiftelse, ledelse m.v. Regulativet skal være tilgængeligt på den almene vandforsynings hjemmeside, jf. vandforsyningslovens § 55, stk. 2, 4. pkt., men det følger ikke hvor ofte regulativet eller oplysningerne efter regulativet skal være opdateret.

Det følger af § 55, stk. 7, 1. pkt., i vandforsyningsloven, der hører under Miljøministeriets ressort, at miljøministeren fastsætter regler om, at en almen vandforsyning skal offentliggøre information om det leverede vands kvalitet. Af stk. 7, 2. pkt., følger, at ministeren fastsætter regler om, hvilke oplysninger der som minimum skal offentliggøres samt formen og hyppigheden herfor.

Det følger af lovbemærkningerne til § 55, stk. 7, at bemyndigelsen i § 55, stk. 7, er indsat med det formål at sikre hjemmel til at gennemføre artikel 13, stk. 1, i drikkevandsdirektiv IV, hvorefter forbrugerne skal have adgang til tilstrækkelige, ajourførte oplysninger om drikkevandets kvalitet, jf. Folketingstidende 2000-01 (1. samling), tillæg A, side 1214-1215.

Bemyndigelsen i vandforsyningslovens § 55, stk. 7, er på Miljøministeriets ressort udmøntet i § 33 i bekendtgørelse nr. 504 af 14. maj 2023 om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg (drikkevandsbekendtgørelsen), der i § 33, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2 og 3, fastsætter, at almene vandforsyninger skal stille den nødvendige information til rådighed for forbrugerne om bl.a. indvindingsmængder og områder, der indvindes fra, foretagne kontrolmålinger af vandet, beskrivelser af drikkevandskvaliteten af vandet og overskridelser af kvalitetskrav. Informationen skal opdateres mindst en gang om året. Informationen om drikkevandskvalitet og eventuelle overskridelser af kvalitetskrav for drikkevandet skal være tilgængelige på vandforsyningens

hjemmeside, og det skal fremgå, hvordan forbrugeren kan indhente oplysninger om bl.a. indvindingsmængder og områder, der indvindes fra, og foretagne kontrolmålinger af vandet.

Med den foreslåede ændring indsættes en ny bestemmelse § 55 a i vandforsyningsloven om pligt for almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer, til at offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten og informere sine forbrugere direkte om kvaliteten af det leverede drikkevand, pris for drikkevandet, forbrugernes husstands forbrug, m.v.

Den foreslåede § 55 a gennemfører artikel 17 og bilag IV i drikkevandsdirektiv V. Der henvises til pkt. 3.6.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger for så vidt angår artikel 17 og bilag IV.

Det foreslås i *stk. 1*, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten.

Forslaget indebærer, at en almen vandforsyning samt en ikkealmen vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, skal offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten fra vandforsyningen.

Ved almen vandforsyning forstås den person eller juridiske enhed, der ejer et eller flere vandforsyningsanlæg, der forsyner eller har til formål at forsyne mindst 10 ejendomme hver, jf. vandforsyningslovens § 3, stk. 3.

En ikke almen vandforsyning vil både skulle levere 10 m³ drikkevand eller mere i gennemsnit pr. dag, og forsyne 50 personer eller flere for at kunne være omfattet af den foreslåede § 55 a, stk. 1. En ikkealmen vandforsyning, som leverer mindre 10 m³ drikkevand pr. dag i gennemsnit, eller som forsyner færre end 50 personer vil ikke være omfattet af den foreslåede stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 tilsigter sammen med udmøntningen af de foreslåede bestemmelser i stk. 2 og 3 at gennemføre artikel 17, stk. 1, jf. bilag IV, i drikkevandsdirektiv V, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at tilstrækkelige og ajourførte oplysninger om drikkevandskvaliteten står til rådighed i overensstemmelse med kravene i direktivets bilag IV og under overholdelse af gældende databeskyttelsesregler. Det fremgår af bilag IV, at forbrugerne skal gives online-adgang på en brugervenlig og brugertilpasset måde til en række generelle oplysninger

om drikkevandskvaliteten. Forbrugerne skal efter begrundet anmodning også kunne få adgang til disse oplysninger på andre måder.

Det foreslås i *stk. 2*, at miljøministeren fastsætter nærmere regler om offentliggørelsen efter *stk. 1*, herunder hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre om vandforsyningen, om det leverede vands kvalitet og om rådgivning til forbrugerne samt om formen og hyppigheden herfor.

Den foreslåede bemyndigelse i *stk. 2* skal ses i sammenhæng med de foreslåede bestemmelser i *stk. 1* og *3*. Den foreslåede bemyndigelse i *stk. 2* skal sikre hjemmel til at gennemføre artikel 17, *stk. 1*, og bilag IV, punkt 1-6, punkt 7, litra d, og punkt 8, der hører under miljøministerens ressort, i drikkevandsdirektiv V.

Det følger af artikel 17, *stk. 1*, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne skal sikre, at tilstrækkelige og ajourførte oplysninger om drikkevandskvaliteten står til rådighed i overensstemmelse med kravene i direktivets bilag IV og under overholdelse af gældende databeskyttelsesregler.

Det følger af direktivets bilag IV, om oplysninger til offentligheden, at forbrugerne skal gives online-adgang på en brugervenlig og brugertilpasset måde til en række generelle oplysninger om drikkevandskvaliteten. Forbrugerne skal efter begrundet anmodning også kunne få adgang til disse oplysninger på andre måder. Ved drikkevandskvalitet forstås i medfør af bilag IV en række oplysninger.

Det følger således af direktivets bilag IV, punkt 1-6, at forbrugerne skal have adgang til bl.a. oplysninger om den relevante vandforsyning og metode til fremstilling af vand, jf. bilag IV, punkt 1, nyeste kontrolresultater af vandet, der ikke må være mere end et år gamle medmindre kontrolhyppigheden fastsat i direktivet tillader andet, jf. bilag IV, punkt 2, oplysninger om vandets hårdhed og mineraler, jf. bilag IV, punkt 3, sundheds- og forbrugerrelaterede råd ved potentiel fare for folkesundheden ved overskridelse af direktivets parameterværdier, jf. bilag IV, punkt 4, risikovurderinger af forsyningssystemet, jf. bilag IV, punkt 5, hvordan vandforbrug kan reduceres, og hvordan sundhedsrisici undgås som følge af stillestående vand, jf. bilag IV, punkt 6. Efter bilag IV, punkt 7, litra d, skal vandforsyninger, der leverer mindst 10.000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50.000 personer endvidere i givet fald give et årligt sammendrag og statistik over forbrugerklager modtaget af vandforsyningen. Efter bilag IV, punkt 8, skal en forbruger efter en

begrundet anmodning gives adgang til historiske data vedrørende kontrolresultater af vandet og oplysninger om vandets hårdhed og mineraler som dækker op til 10 år, hvis de foreligger, dog ikke før den 13. januar 2023.

Det følger endvidere direkte af bilag IV, punkt 1, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne kan fravige kravet om adgang til oplysninger om den relevante vandforsyning, det område og antal personer, som der leveres til, samt metoden til fremstilling af vand, herunder generelle oplysninger om typer af anvendt vandbehandling og -desinfektion, jf. artikel 13 i direktiv 2007/2/EF, f.eks. i det omfang det vil have negative følger for den offentlige sikkerhed.

Den foreslåede bemyndigelse i stk. 2 forventes at blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om, at en vandforsyning omfattet af stk. 1, skal offentliggøre oplysningerne online på en hjemmeside på en brugervenlig og brugertilpasset måde, og hvor ofte oplysningerne skal offentliggøres, samt at forbrugerne efter begrundet anmodning også skal kunne få adgang til oplysninger på andre måder end på hjemmesiden. Forbrugere, der ikke kan anvende digital selvbetjening, skal således kunne få adgang til oplysningerne på anden måde. For så vidt angår hyppigheden for offentliggørelsen og ajourføringen af oplysningerne vil dette følge direktivets krav, jf. ovenfor. F.eks. må oplysningerne om de nyeste kontrolresultater af vandet således ikke være mere end et år gamle, medmindre kontrolhyppigheden fastsat i direktivet tillader andet, jf. bilag IV, punkt 2.

Der forventes at blive fastsat regler om, at vandforsyningens hjemmeside som minimum skal indeholde de oplysninger, der fremgår af bilag IV, punkt 1-6, punkt 7, litra d, og punkt 8, i drikkevandsdirektiv V, der hører under miljøministerens ressort.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til lovforslagets pkt. 7.1.

Det foreslås i *stk. 3*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om offentliggørelse efter stk. 1, herunder hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre om præstationsniveau, ejerskabsstruktur, godkendte regulativer og anlægs- og driftsbidrag samt om formen og hyppigheden herfor.

Den foreslåede bemyndigelse i stk. 3, skal ses i sammenhæng med de foreslåede bestemmelser i stk. 1 og 2. Den foreslåede bemyndigelse i stk. 3 skal sikre hjemmel til at gennemføre artikel 17, stk. 1,

og bilag IV, punkt 7, litra a-c, der hører under klima-, energi- og forsyningsministerens ressort, i drikkevandsdirektiv V.

Det følger af artikel 17, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne skal sikre, at tilstrækkelige og ajourførte oplysninger om drikkevandskvaliteten står til rådighed i overensstemmelse med kravene i direktivets bilag IV og under overholdelse af gældende databeskyttelsesregler.

Det følger af direktivets bilag IV om oplysninger til offentligheden, at forbrugerne skal gives online-adgang på en brugervenlig og brugertilpasset måde til en række oplysninger om drikkevandskvaliteten. Forbrugerne skal efter begrundet anmodning også kunne få adgang til disse oplysninger på andre måder. Det følger af bilag IV, nr. 7, litra a-c, at vandforsyninger, der leverer mindst 10 000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50 000 personer, skal sikre at forbrugerne har adgang til årlige oplysninger om vandsystemets samlede præstationsniveau målt på effektivitet og lækagerater, når disse oplysninger foreligger og senest 12. januar 2026, og ejerskabsstrukturen for forsyningen af vand fra vandforsyningen. Såfremt omkostningerne inddrives gennem et takstsystem, skal vandforsyninger endvidere sikre oplysninger om omkostningsstrukturen for taksten pr. kubikmeter vand, herunder faste og variable omkostninger, samt omkostninger til foranstaltninger med henblik på artikel 16 i drikkevandsdirektiv V (om adgang til drikkevand), i det omfang vandforsyningerne har truffet sådanne foranstaltninger.

Den foreslåede bemyndigelse i stk. 3 forventes at blive udmøntet ved, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at vandforsyningerne skal offentliggøre oplysningerne online på en hjemmeside på en brugervenlig og brugertilpasset måde, hvor ofte oplysningerne skal offentliggøres samt at forbrugerne efter begrundet anmodning også skal kunne få adgang til oplysninger på andre måder end på hjemmesiden. Forbrugere, der ikke kan anvende digital selvbetjening, skal således kunne få adgang til oplysningerne på anden måde. For så vidt angår hyppigheden for offentliggørelsen og ajourføringen af oplysningerne vil dette følge direktivets krav, jf. ovenfor, dvs. årlige oplysninger, jf. bilag IV, punkt 7.

Der forventes at blive fastsat regler om, at vandforsyningernes hjemmesider som minimum skal indeholde de oplysninger, der fremgår af bilag IV, pkt. 7, litra a-c, i drikkevandsdirektiv V, der hører under klima-, energi- og forsyningsministerens ressort.

Der forventes således at blive fastsat regler om, at vandforsyningerne på deres hjemmesider skal offentliggøre de anlægs- og driftsbidrag, som de har fastsat og fået godkendt af kommunalbestyrelsen, efter § 53, stk. 1, i vandforsyningsloven, og de regulativer som de har udarbejdet og fået godkendt af kommunalbestyrelsen efter § 55, stk. 2, i vandforsyningsloven. Endvidere skal vandforsyningerne offentliggøre oplysninger om præstationsniveauer og ejerskabsstruktur.

Det vil dog udelukkende være vandforsyninger, som er omfattet af § 2 i vandsektorlovens, jf. lovbekendtgørelse nr. 1693 af 16. august 2021, som skal sikre, at oplysninger om præstationsniveauer, ejerskabsstruktur, anlægs- og driftsbidrag, og regulativer er tilgængelige på vandforsyningens hjemmeside. Det følger af bilag IV, pkt. 7, litra a-c, at vandforsyninger, der leverer mindst 10 000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50 000 personer, skal sikre at forbrugerne har adgang til oplysninger om præstationsniveauer, ejerskabsstruktur og bidragenes omkostningsstruktur. Denne afgræsning benyttes ikke i dansk ret og af hensynet til administrativ enkelhed, vil pligten omfatte alle vandforsyninger, som er omfattet af vandsektorlovens § 2.

Med en almen vandforsynings ejerskabsstruktur forstås oplysninger om den almene vandforsynings organisationsform eller selskabsform, samt oplysninger om vandforsyningens CVR-nummer. Vandforsyningen vil endvidere skulle angive en overordnet beskrivelse af, hvem der ejer og driver vandforsyningen, herunder med oplysninger om vandforsyningens ejere, ejerkreds og ejerandele, såfremt det er relevant, f.eks. hvis vandselskabet er ejet af en kommune, andelshavere eller andre. Endvidere vil oplysninger om vandforsyningens ledelse skulle angives, herunder om sammensætningen af den siddende bestyrelse, samt oplysninger om direktøren, formanden el.lign. og andre oplysninger herom.

Med almene vandforsynings oplysninger om regulativ skal forstås vandforsyningens regulativ, jf. § 55, stk. 1, som er godkendt af kommunalbestyrelsen, jf. § 55, stk. 2.

Med almene vandforsynings oplysninger om anlægsbidrag skal forstås det engangsbeløb, som betales i forbindelse med, at en ejendom tilsluttes den almene vandforsyning og omfatter også delbidrag, såsom bidrag til vandforsyningens hovedanlæg, bidrag til forsyningsledninger og bidrag til stikledning. Med almene vandforsynings oplysninger om driftsbidrag skal forstås den løbende betaling for levering af vand og omfatter et bidrag pr. kubikmeter vand, samt fastsatte faste årlige bidrag og målerbidrag, såfremt vandforsyningen opkræver disse.

Vandforsynings oplysninger om anlægs- og driftsbidrag vil således skulle omfatte oplysninger om omkostningsstrukturen for vandforsynings takst pr. kubikmeter vand, herunder faste og variable omkostninger. Dette vil endvidere skulle omfatte statslige afgifter pr. kubikmeter vand, såsom afgift på ledningsført vand, samt bidrag til drikkevandsbeskyttelse. Omkostningsstrukturen vil skulle følge samme opdeling som i vandforsynings takstblad efter driftsbidrag pr. kubikmeter vand. Opdelingen vil endvidere kunne opstilles som en grafisk oversigt over vandprisens sammensætning og vil kunne indeholde oplysninger om omkostningerne, som vedrører de oplyste udgifter i vandforsyningslovens § 52 a, stk. 1.

Forslaget om bemyndigelse til fastsættelse af regler om offentliggørelse af regulativer er ikke en del af gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V. Endvidere er bemyndigelsen til fastsættelse af regler om offentliggørelse af anlægs- og driftsbidrag for så vidt angår vandforsyninger, der leverer mindre end 10 000 m³ om dagen eller forsyner færre end 50 000 personer, ikke en del af gennemførelsen af drikkevandsdirektiv V. Disse bemyndigelser indsættes af hensyn til at samle vandforsyningerne oplysningspligter over for forbrugere på i en bekendtgørelse under klima-, energi- og forsyningsministerens ressort.

Det skal bemærkes at for vidt angår oplysninger om omkostninger til foranstaltninger til sikring af adgangen til drikkevand, jf. artikel 16 i drikkevandsdirektiv V, så forventes pligten til at foretage sådanne foranstaltninger at blive pålagt kommunalbestyrelserne og ikke vandforsyningerne. Der henvises til de foreslåede § 64 b-c i lovforslaget, jf. § 1, nr. 33, i lovforslaget med specielle bemærkninger. Vandforsyningerne vil derfor ikke blive pålagt at offentliggøre oplysninger om omkostninger til sådanne foranstaltninger i de regler, der forventes fastsat i medfør af den foreslåede bemyndigelse i stk. 3, idet vandforsyningerne ikke vil have sådanne omkostninger.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til lovforslagets pkt. 7.1.

Det foreslås i *stk. 4*, at miljøministeren fastsætter regler om, at almene vandforsyninger samt ikke-almene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal sende vandforsynings forbrugere information om kvaliteten af drikkevandet, herunder indikatorparametre, og et link til den hjemmeside, der indeholder oplysninger om drikkevandskvaliteten, jf. *stk. 1*. Ministeren fastsætter herunder regler om formatet og hyppigheden for udsendelsen af denne information samt om udsendelse af information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.

Den foreslåede bemyndigelse i stk. 4, skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i stk. 5. Den foreslåede bemyndigelse i stk. 4 skal sikre hjemmel til at gennemføre artikel 17, stk. 2, litra a og e, der hører under miljøministerens ressort, i drikkevandsdirektiv V.

Det følger af artikel 17, stk. 2, litra a og e, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne skal sikre, at alle personer, der leveres drikkevand til, regelmæssigt og mindst én gang om året og uden at skulle anmode herom på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis, f.eks. på fakturaer eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer modtager oplysninger om kvaliteten af drikkevand, herunder indikatorparametre, og et link til det websted, der indeholder de i bilag IV fastsatte oplysninger.

Den foreslåede bemyndigelse i stk. 4, forventes at blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om, at en almen vandforsyning samt en ikkealmen vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, regelmæssigt og mindst én gang om året skal informere sine forbrugere på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis, f.eks. på fakturaer eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer om kvaliteten af drikkevand, herunder indikatorparametrene. Endvidere skal vandforsyningen samtidig medsende et link til vandforsyningens hjemmeside, hvor de yderligere oplysninger om drikkevandskvaliteten fra vandforsyningen fremgår. Forbrugerne vil således ikke skulle anmode om at modtage oplysningerne først, men skal eksempelvis modtage oplysningerne på deres vandregninger, fakturaer eller et særskilt årligt informationsbrev. Vandforsyningen vil kunne sende oplysningerne til forbrugerne ved hjælp af digitale midler. Oplysningerne vil således kunne modtages som digitale oplysninger via Digital Post eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer. Vandforsyningen vil dog skulle sikre, at forbrugeren får mulighed for at fravælge digital modtagelse af oplysningerne. Almene vandforsyninger, som er omfattet af reglerne i lovbekendtgørelse nr. 686 af 15. april 2021 om Digital Post fra offentlige afsendere og øvrige bekendtgørelser vil fortsat skulle følge disse regler.

En ikkealmen vandforsyning, som leverer mindre 10 m³ drikkevand pr. dag i gennemsnit, eller som forsyner færre end 50 personer vil ikke være omfattet af den foreslåede bemyndigelse i stk. 4.

Med forbruger forstås den fysiske eller juridiske person, som den almene vandforsyning afregner det målte vandforbrug med, herunder med hensyntagen til brugere efter § 2, jf. § 1, stk. 1, nr. 4, i bekendtgørelse om individuel afregning efter målt vandforbrug, jf. bekendtgørelse nr. 837 af 27. november 1998.

For så vidt angår personer, der ikke har individuel vandafregning forventes den foreslåede bemyndigelse at blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om udsendelse af information til brugere med fælles afregning for vandforsyning, f.eks. andelsboliger eller lejere med fælles afregning for vandforsyning. For sådanne husstande forventes det at blive fastsat, at andelsboligforeningen eller udlejer m.v. vil skulle sikre, at alle husstande får oplysninger om kvaliteten af drikkevand, herunder indikatorparametrene og et link til vandforsyningens hjemmeside, der indeholder oplysninger om drikkevandskvaliteten.

Med information om kvaliteten af drikkevand skal forstås oplysninger om drikkevandets overholdelse af de parameterværdier, der er fastsat i henhold til drikkevandsdirektiv V, og de værdier for supplerende parametre, som Danmark i medfør af direktivet har fastsat af hensyn til menneskers sundhed.

Indikatorparametre er et parameter i forhold til kvaliteten af drikkevand, f.eks. i forhold til drikkevandets smag, farve og lugt. Indikatorparametre adskiller sig fra mikrobiologiske parametre og kemiske parametre ved at være et parameter i forhold til kvaliteten af drikkevand, men ikke et parameter i forhold til, om drikkevand kan betragtes som sundt og rent.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til lovforslagets pkt. 7.1.

Det foreslås i *stk. 5*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal sende vandforsyningens forbrugere information om prisen for leveret drikkevand og husstandens vandforbrug. Ministeren fastsætter herunder regler om formatet og hyppigheden for udsendelsen af denne information samt om udsendelse af information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.

Den foreslåede bemyndigelse i *stk. 5*, skal ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i *stk. 4*. Den foreslåede bemyndigelse i *stk. 5* skal sikre hjemmel til at gennemføre artikel 17, *stk. 2*, litra b-d, der hører under klima-, energi- og forsyningsministerens ressort, i drikkevandsdirektiv V.

Det følger af artikel 17, *stk. 2*, litra b-d, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne skal sikre, at alle personer, der leveres drikkevand til, regelmæssigt og mindst én gang om året og uden at skulle anmode herom på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis, f.eks. på fakturaer eller ved

hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer modtager oplysninger om prisen for leveret drikkevand pr. liter og kubikmeter, husstandens forbrug som minimum for hvert år eller pr. faktureringsperiode, sammen med udviklingstendensen i husstandens årlige forbrug, hvis det er teknisk muligt, og hvis disse oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen, samt husstandens årlige vandforbrug sammenlignet med et gennemsnitligt husstandsforbrug, når det er muligt.

Den foreslåede bemyndigelse i stk. 5, forventes at blive udmøntet ved, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at en almen vandforsyning samt en ikkealmen vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, regelmæssigt og mindst én gang om året skal informere sine forbrugere på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis, f.eks. på fakturaer eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer om prisen for leveret drikkevand pr. liter og kubikmeter, husstandens forbrug som minimum for hvert år eller pr. faktureringsperiode, sammen med udviklingstendensen i husstandens årlige forbrug, hvis det er teknisk muligt, og hvis disse oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen, samt husstandens årlige vandforbrug sammenlignet med et gennemsnitligt husstandsforbrug, når det er muligt. Forbrugerne vil således ikke skulle anmode om at modtage oplysningerne først, men skal eksempelvis modtage oplysningerne på deres vandregninger, fakturaer eller et særskilt årligt informationsbrev. Vandforsyningen vil kunne sende oplysningerne til forbrugerne ved hjælp af digitale midler. Oplysningerne vil således kunne modtages som digitale oplysninger via Digital Post eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer. Vandforsyningen vil dog skulle sikre, at forbrugeren får mulighed for at fravælge digital modtagelse af oplysningerne. Almene vandforsyninger, som er omfattet af reglerne i lovebekendtgørelse nr. 686 af 15. april 2021 om Digital Post fra offentlige afsendere og øvrige bekendtgørelser vil forsat skulle følge disse regler.

En ikkealmen vandforsyning, som leverer mindre 10 m³ drikkevand pr. dag i gennemsnit, eller som forsyner færre end 50 personer vil ikke være omfattet af den foreslåede bemyndigelse i stk. 4.

Med forbruger forstås den fysiske eller juridiske person, som den almene vandforsyning afregner det målte vandforbrug med, herunder med hensyntagen til brugere efter § 2, jf. § 1, stk. 1, nr. 4, i bekendtgørelse om individuel afregning efter målt vandforbrug, jf. bekendtgørelse nr. 837 af 27. november 1998.

For så vidt angår personer, der ikke har individuel vandafregning forventes den foreslåede bemyndigelse at blive udmøntet ved, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om

udsendelse af information til brugere med fælles afregning for vandforsyning, f.eks. andelsboliger eller lejere med fælles afregning for vandforsyning. For sådanne husstande forventes det at blive fastsat, at andelsboligforeningen eller udlejer m.v. vil skulle sikre, at alle husstande får oplysninger om kvaliteten af drikkevand, herunder indikatorparametrene og et link til vandforsyningens hjemmeside, der indeholder oplysninger om drikkevandskvaliteten.

Med drikkevandets pris forstås den pris, som forbrugeren bliver afregnet af den almene vandforsyning. Dette vil være det beløb, som vandforsyningen opkræver for forbrugers målte og faktiske vandforbrug. Dette vil således svare til den almene vandforsynings godkendte driftsbidrag, jf. vandforsyningslovens § 53, stk. 1, hvori der kan indgå et fast bidrag. Drikkevandets pris skal udgøre den endeligt afregnede pris, som forbrugeren skal betale, hvilket omfatter moms og afgifter.

Husstandens drikkevandsforbrug vil omfatte forbrugers vandforbrugsmængde som minimum for hvert år eller pr. faktureringsperiode og forbruget vil kunne opgøres i f.eks. kubikmeter. Med vandforbrug skal forstås det faktiske og målte vandforbrug, som afregnes af den almene vandforsyning ud fra målere på ejendommen, jf. bekendtgørelse nr. 525 af 14. juni 1996 om betaling for vand efter målt forbrug m.v. på ejendomsniveau.

For så vidt angår vandforsyningens information til forbrugerne om udviklingstendensen i husstandens årlige vandforbrug vil vandforsyningen skulle sikre, at forbrugerne modtager et overblik over forbrugers aktuelle vandforbrug eller udviklingstendensen med forbruget i samme periode året før. Dette vil kunne være i form af en grafisk oversigt, tabel eller lignende. Forbrugerne vil kun skulle informeres om husstandens forbrug for hvert år eller pr. faktureringsperiode, sammen med udviklingstendensen i husstandens årlige forbrug, hvis det er teknisk muligt, og hvis disse oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen.

For så vidt angår vandforsyningens information til forbrugerne med sammenligninger af husstandens årlige vandforbrug med et gennemsnitligt husstandsforbrug, vil vandforsyningen kunne opstille sammenligninger med vandforbruget for andre forbrugere og husstande, hvilket eksempelvis kan opdeles i vandforbruget for samme forbrugerkategorier eller husstande i samme størrelsesorden med et lignende vandforbrug.

Det bemærkes, at vandforsyningerne ikke nødvendigvis har oplysninger om de enkeltes husstandes sammensætning eller ejendomskategori. Vandforsyningerne vil derfor eksempelvis kunne indhente

oplysninger fra forbrugerne med deres samtykke om husstandens sammensætning og ejendomskategori.

Vandforsyningerne vil endvidere kunne henvise til nationale nøgletal om en gennemsnitlig, dansk husstands vandforbrug. Dette kan være relevant for husstande, hvor der ikke afregnes med den enkelte husstand, såsom boligforeninger, hvor der ikke afregnes individuelt med brugerne, jf. bekendtgørelse nr. 837 af 27. november 1998 om individuel afregning efter målt vandforbrug.

Forbrugerne skal kun informeres om sammenligninger af husstandens årlige vandforbrug med et gennemsnitligt husstandsforbrug, hvis det er teknisk muligt, og hvis disse oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen.

For så vidt angår forholdet til gældende databeskyttelsesregler henvises til lovforslagets pkt. 7.1.

Kommunalbestyrelsen fører tilsyn med, at vandforsyninger efterlever de oplysningsforpligtelser, der påhviler vandforsyninger efter loven og regler udstedt i medfør af loven, jf. vandforsyningslovens § 65. Kommunalbestyrelsen vil således skulle føre tilsyn med den foreslåede § 55 a.

Det skal bemærkes, at det følger af artikel 17, stk. 3, at artikel 17, stk. 1 og 2, ikke berører anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF af 14. marts 2007 om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire). Artikel 17 i drikkevandsdirektiv V om adgang til oplysninger supplerer således de nævnte direktiver og skaber ikke en særskilt retsorden.

Direktiv 2003/4/EF tilsigter at garantere retten til at få adgang til miljøoplysninger i medlemsstaterne i overensstemmelse med Århuskonventionen fra 1998 om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet (Århuskonventionen). Århuskonventionen omfatter vidtspændende forpligtelser i relation til dels at stille miljøoplysninger til rådighed efter anmodning og dels aktivt at formidle sådanne oplysninger.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF af 14. marts 2007 om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire). Direktiv 2007/2/EF

har også et vidtspændende anvendelsesområde og dækker deling af geografisk information, herunder datasæt om forskellige miljøforhold.

Til nr. 15 [§ 56 – § 56e]

(Til § 56)

§ 56 i vandforsyningsloven bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om indretningen, placeringen og vedligeholdelsen af vandindvindingsanlæg, om forsyningsledninger og om vandindlæg.

Det følger af forarbejderne til § 56, jf. lovforslag L 143 om vandforsyning m.v., Folketingstidende 1977-78, tillæg A, spalte 2977, at bestemmelsen svarer til den da gældende lovs § 38, men er udvidet til også at omfatte regler om vedligeholdelse af vandindvindingsanlæg, idet den gældende lov ikke giver tilstrækkelig mulighed for indskriden over for mangelfuld vedligeholdelse, herunder renholdelse.

Det er i de almindelige bemærkninger til lovforslag L 119 om vandforsyning, jf. Folketingstidende 1968/69, tillæg A, spalte 561, i spalte 598 anført, at indenrigsministeren den 26. maj 1956 nedsatte en kommission af repræsentanter for kommunalforvaltningen, erhvervene, videnskabelig og teknisk sagkundskab og forskellige statsinstitutioner med den opgave at overveje en revision, af den danske vandforsyningslovgivning. Den 5. september 1961 afgav kommissionen betænkning med et udførligt motiveret, i det væsentlige enstemmigt forslag til en ny dansk vandforsyningslov, (i det følgende citeret som KF).

Det følger af forarbejderne til den da gældende § 38, jf. lovforslag 119 om vandforsyning, Folketingstidende 1968/69, tillæg A, spalte 662, at sundhedsvedtægterne indeholder en række bestemmelser om indretning og placering af brønde, jfr. normalsundhedsvedtægten for landkommuner §§9-11. Dansk Ingeniørforening har udarbejdet forskrifter for indførelsen af private fællesvandværker. KF § 9, stk. 3, er det foreslået, at sådanne forskrifter fremtidig skal kunne udsendes af indenrigsministeren. I KF § 23, stk. 4, 2. pkt., foreslås det, at indenrigsministeren skal kunne fastsætte nærmere regler for de materialer, som må anvendes i berøring med vandet i et vandforsyningssystem, der tjener til almen vandforsyning eller bringer drikkevand, til et større antal personer eller til levnedsmiddelvirksomheder m.v. Bestemmelsen skal sikre, at ledninger og materialer i vandindlæg ikke indeholder stoffer, der kan, være skadelige for vandet. I medfør af § 14

i lov af 30. november 1857 angående staden Københavns og dens grunds forsyning med vand fra de nye vandværker har indenrigsministeriet udfærdiget et regulativ bl.a. om udførelsen af vandindlæg i København, og det foreslås i KF § 27, stk. 3, at sådanne bestemmelser for kommunale vandforsyningers vedkommende skal udfærdiges af kommunen og stadfæstes af indenrigsministeren.

Det er sammesteds side 663 anført, at § 38, der er ny, giver bemyndigelse til at udstede regler om bl.a. de materialer, som må anvendes i berøring med vandet i et vandforsyningsystem, der tjener til almen vandforsyning eller bringer drikkevand til et større antal personer eller til levnedsmiddelvirksomheder m.v. og regler om udførelse af vandledninger og vandindlæg i husene, som hensigtsmæssigt kan fastsættes som gældende for hele landet. Der kan herunder fastsættes regler om, at der kun må anvendes materialer, som har været underkastet en særlig prøve. Udgifterne ved en sådan afprøvning må i givet fald betales af vedkommende producent eller importør. For så vidt angår vandindlæg henvises endvidere til pkt. 3.2.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bemyndigelsen i § 56 er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1023 af 29. juni 2023 om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg (drikkevandsbekendtgørelsen) og bekendtgørelse nr. 1260 af 28. oktober 2013 om udførelse og sløjfning af borer og brønde på land.

Bemyndigelsen i § 56 er ikke udnyttet til at fastsætte regler om vandindlæg.

Der foreslås en ændring af § 56, således at de gældende i bemyndigelser til miljøministeren i § 56 og 56 a samles i en bestemmelse. Det foreslås samtidig, at ministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om vandindlæg ophæves. Der henvises endvidere til pkt. 3.2.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af den foreslåede § 56, stk. 1, *nr. 1*, at miljøministeren kan fastsætte regler om indretning, placering og vedligeholdelse af vandindvindingsanlæg.

Det følger af den foreslåede § 56, stk. 1, *nr. 2*, at ministeren kan fastsætte regler om forsyningsledninger.

Det følger af den foreslåede § 56, stk. 1, *nr. 3*, at ministeren kan fastsætte regler om driften af vandforsyningsanlæg.

Bemyndigelserne i de foreslåede § 56, stk. 1, nr. 1 og 2, svarer til den gældende lovs § 56, mens bemyndigelsen i den foreslåede § 56, stk. 1, nr. 3, svarer til den gældende lovs § 56 a.

Den foreslåede bestemmelse i § 56 vil medføre, at miljøministeren kan fastsætte regler om vandindvindingsanlæg, forsyningsledninger og vandforsyningsanlæg, mens miljøministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om vandindlæg vil ophøre. Med hensyn til vandindlæg henvises til pkt. 3.2.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til § 56 a i lovforslagets § 1, nr. 15.

(Til § 56 a)

§ 56 a bemyndiger miljøministeren til at fastsætte regler om driften af vandforsyningsanlæg.

Det følger af forarbejderne til § 56 a, jf. lovforslag L 45 om ændring af lov om vandforsyning m.v., lov om Folketingstidende A, 2009-10, side 5, Omtryk, at bemyndigelsen vil gøre det muligt at indføre kvalitets og sikkerhedssystemer i form af ledelsessystemer. Ved ledelsessystemer forstås indførelse af faste procedurer på vandforsyningsanlæg med fokus på produktkvalitet. Det kan f.eks. betyde, at forsyningen først formulerer en række mål for vandkvaliteten eller for forbedringen af denne. Herefter gennemføres en risikoanalyse med henblik på, at forhold, der kan kompromittere målene, identificeres. Der udarbejdes en plan, hvori styring i forhold til de vigtigste risici beskrives og følges. Systemet skal dokumenteres, og der skal føres systemkontrol. En fast del af et ledelsessystem er egenkontrol. Før bemyndigelsen vil blive udnyttet, vil miljøministeren inddrage Folketingets partier. Reglerne om driften på vandforsyningsanlæg vil blive fastsat i en bekendtgørelse. Udarbejdelse af reglernes indhold og rækkevidde vil bl.a. være baseret på de resultater, som ovenstående undersøgelse vil fremdrage.

§ 56 a er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 429 af 4.maj 2018 om krav til sikkerheden i visse vandforsynings net- og informationssystemer og bekendtgørelse nr. 132 af 8. februar 2013 om kvalitetssikring på almene vandforsyningsanlæg.

Der foreslås en ny affattelse af § 56 a i vandforsyningsloven, som fastsætter fire væsentlige hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand.

Det følger af det foreslåede § 56 a, *stk. 1*, at de fire væsentlige hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, således som disse er fastsat i artikel 11, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V, gennemføres i vandforsyningsloven.

Materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, kan påvirke drikkevandets kvalitet. Det kan være gennem afsmitning af potentielt skadelige stoffer, ved at øge den mikrobielle vækst eller ved at påvirke vandets lugt, farve eller smag. De fire væsentlige hygiejnekrav, som alle skal være

opfyldt, indebærer således, at materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, ikke direkte eller indirekte må bringe beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, ikke må påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt, ikke må forøge den mikrobielle vækst og ikke må medføre afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, som er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål med materialet. De fire hygiejnekrav gælder for ethvert materiale, som skal bruges i nye installationer eller, i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, i eksisterende installationer med henblik på indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand.

Med henblik på at sikre, at de fire væsentlige krav til drikkevandets kvalitet overholdes, forventes Kommissionen i en implementerende afgørelse at fastsætte en positivliste over de udgangsstoffer, blandinger og bestanddele, som er godkendt til anvendelse ved fremstilling af materialer eller produkter, der kommer i kontakt med drikkevand. Kommissionen forventes endvidere i en implementerende afgørelse at fastlægge metoder til test og accept af udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele i de europæiske positivlister. Derudover forventes Kommissionen i en implementerende retsakt at fastsætte en procedure for at tilføje eller fjerne udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele på de europæiske positivlister. Endelig forventes Kommissionen i en implementerende afgørelse at fastsætte procedurer og metoder for test og accept af færdige materialer som anvendt i produkter, som kommer i kontakt med drikkevand.

Kommissionens retsakter forventes at blive fastsat som afgørelser uden adressat, som er bindende for dem, som afgørelsen berører, og skal således ikke gennemføres i dansk ret..

Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til §§ 56 b og 56 c i lovforslagets § 1, nr. 15.

Det følger af det foreslåede § 56 a, *stk. 2*, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om krav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand. Drikkevandsdirektiv V fastsætter i artikel 11, *stk. 7, 3. afsnit*, at medlemsstaterne, navnlig når kvaliteten af specifikt lokalt råvand nødvendiggør det, kan vedtage strengere beskyttelsesforanstaltninger for anvendelsen af færdige materialer i specifikke eller behørigt begrundede tilfælde. Det følger videre af artikel 11, *stk. 9*, at indtil vedtagelsen af Kommissionens gennemførelsesretsakter har de enkelte medlemsstater ret til at opretholde eller vedtage nationale foranstaltninger om specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, der skal bruges i nye installationer eller, i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, i eksisterende installationer med henblik på indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand. Dette kan være tilfældet, hvis der eksempelvis eksisterer eller fremkommer viden om kvaliteten af råvand i specifikke områder, som nødvendiggør særlige foranstaltninger. Det kan også være

tilfældet, hvis der eksempelvis fremkommer ny viden om et stof, som kommer i kontakt med drikkevand, der ikke er opført på den europæiske positivliste, eller som berettiger, at der i Danmark fastsættes strengere grænseværdier for afsmitning af et stof end dem, der er anført på den europæiske positivliste. Derudover vil bemyndigelsen kunne anvendes til at gennemføre retsakter udstedt af Kommission i direktivform. Bemyndigelsen tænkes dog også anvendt i andre specifikke tilfælde, når hensynet til beskyttelsen af menneskers sundhed og miljøet taler herfor. Bestemmelsen er udfærdiget som en bemyndigelse til miljøministeren, idet der i det væsentlige vil være tale om regulering af teknisk karakter.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 56, stk. 2, vil medføre, at miljøministeren kan fastsætte danske regler om krav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand. Det er ikke aktuelt hensigten at udnytte bemyndigelsen, men på sigt kan der opstå behov herfor. Såfremt der i dansk ret fastsættes strengere hygiejnekrav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, vil dette medføre, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal opfylde både de specifikke minimumskrav som fastsat af Kommissionen og eventuelle danske krav fastsat i medfør af bestemmelsen for at kunne bringes i omsætning på det danske marked.

Regler udstedt i medfør af § 56 a forbliver i kraft indtil de afløses af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 56. Der henvises endvidere til § 4, stk. 2, i lovforslaget og til de almindelige og specielle bemærkninger til denne bestemmelse.

Til § 56 b

Der foreslås indsat en ny § 56 b i vandforsyningsloven, som fastsætter en formodningsregel for så vidt angår produkter, som kommer i kontakt med drikkevand.

Det følger af det foreslåede § 56 b, *stk. 1*, at et produkt, som kommer i kontakt med drikkevand, formodes at overholde de fire væsentlige krav, således som disse foreslås fastsat i § 56 a, stk. 1, hvis de materialer, som anvendes ved fremstillingen af produktet, opfylder de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i implementerende og delegerede retsakter udstedt af Kommissionen i henhold til drikkevandsdirektiv V og krav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fastsat i regler udstedt i medfør af det foreslåede § 56 a, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse i § 56 b, stk. 1, vil medføre, at der er en formodning for, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, overholder de fire væsentlige krav, som foreslås fastsat i § 56 a, stk. 1, hvis produktet er fremstillet af materialer, som opfylder såvel de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakt udstedt af Kommissionen som

krav til materialer, som krav til materialer, som krav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fastsat i regler udstedt i medfør af det foreslåede § 56, stk. 2. Den foreslåede formodningsregel vil ikke være til hinder for, at der i forbindelse med markedsovervågning foretages stikprøvekontroller af de pågældende produkter på det danske marked. For så vidt angår markedsovervågning henvises til pkt. 3.2.3. og 3.2.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger og til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 3, nr. 11.

Det følger af det foreslåede § 56 b, *stk. 2*, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til mærkning og overensstemmelseserklæring for produkter, som kommer i kontakt med drikkevand.

Den foreslåede bestemmelse i § 56 b, *stk. 2*, vil medføre, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om mærkning og overensstemmelseserklæring. Kommissionen forventes i delegerede forordninger at fastsætte regler for EU-overensstemmelseserklæringer og EU-mærkning af produkter, som kommer i kontakt med drikkevand. Den delegerede forordning vil være umiddelbart gældende, og bemyndigelsen til miljøministeren vil derfor kun blive udnyttet i det omfang, Kommissionen ikke fastsætter regler om det samme i forordningen. Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere kunne anvendes, såfremt Kommissionens udfyldende regler bliver udstedt i en form, som kræver gennemførelse i dansk ret.

(Til § 56 c)

Der foreslås indsat en ny § 56 c i vandforsyningsloven, som bemyndiger miljøministeren til efter ansøgning at udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre og godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver vedrørende produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Det følger af det foreslåede § 56 c, *stk. 1*, at miljøministeren bemyndiges til efter ansøgning at udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver vedrørende produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Kommissionen forventes ved en delegeret forordning at fastsætte en procedure for overensstemmelsesvurdering, som finder anvendelse på produkter, som kommer i kontakt med drikkevand og regler for udpegning af overensstemmelsesvurderingsorganer. Det forventes fastsat, at producenter, importører og bemyndigede repræsentanter skal udfærdige en EU-overensstemmelseserklæring, når det ved en overensstemmelsesvurderingsprocedure, som fastsat i

den delegerede forordning, er påvist, at et produkt overholder de relevante specifikke minimumskrav til hygiejne. Ved at udfærdige en EU-overensstemmelseserklæring påtager producenter, importører og bemyndigede repræsentanter sig ansvaret for, at produktet overholder de specifikke minimumskrav til hygiejne. I den delegerede forordning forventes Kommissionen endvidere at fastsætte, at producenter, importører eller bemyndigede repræsentanter, før de bringer et produkt i omsætning, herunder et sammensat produkt, som består af to eller flere komponenter, skal benytte én af de procedurer for overensstemmelsesvurdering, som er anført i den delegerede forordning.

Det forventes tillige fastsat, at når producenten, importøren eller den bemyndigede repræsentant ved at benytte én af disse procedurer for overensstemmelsesvurdering påviser, at et produkt overholder de specifikke minimumskrav til hygiejne, skal det bemyndigede organ udstede et certifikat for den pågældende procedure for overensstemmelsesvurdering til den pågældende producent, importør eller bemyndigede repræsentant. Certifikatet skal indeholde producentens navn og adresse, konklusionerne fra den pågældende procedure for overensstemmelsesvurdering, eventuelle betingelser for dets gyldighed og de nødvendige informationer til at identificere den godkendte type. Et certifikat er gyldigt i 5 år. Afhængig af den pågældende procedure for overensstemmelsesvurdering vil et certifikat kunne tilbagekaldes af det bemyndigede organ baseret på udkommet af en årlig inspektion. Den delegerede forordning forventes at fastsætte de krav, som pålægges de bemyndigede organer at opfylde, for at kunne blive udpeget, herunder krav til en ansøgning om at blive udpeget til overensstemmelsesvurderingsorgan.

Det forventes endvidere fastsat, at det bemyndigede organ skal være en juridisk person etableret i medfør af medlemsstatens lovgivning, at organet skal være uafhængigt af den organisation eller de produkter, den vurderer, og at det bemyndigede organ skal være akkrediteret af det nationale akkrediteringsorgan. Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til § 56 d i lovforslagets § 1, nr. 15.

Den foreslåede bestemmelse i § 56 c, stk. 1, vil medføre at miljøministeren efter ansøgning kan udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre og godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver vedrørende produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Det følger af det foreslåede § 56 c, *stk. 2*, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for udpegning af bemyndigede organer, herunder om ansøgning og ansøgningens form og indhold, om akkreditering, om notifikation til Kommissionen, om tilsyn og kontrol med de

udpegede bemyndigede organer, om hvilke opgaver det bemyndigede organ skal udføre samt regler om adgangen til at påklage det bemyndigede organs afgørelser.

Kommissionen delegerede forordning om en procedure for overensstemmelsesvurdering, som finder anvendelse på produkter, som kommer i kontakt med drikkevand og regler for udpegning af overensstemmelsesvurderingsorganer vil være umiddelbart gældende og vil være bindende for de bemyndigede organer.

Det følger af det foreslåede § 56 c, *stk. 3*, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om adgangen til at påklage de bemyndigede organers afgørelser, herunder at afgørelserne ikke skal kunne påklages.

Den foreslåede bestemmelse i § 56 c, *stk. 3*, vil medføre, at miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage det bemyndigede organs afgørelser truffet i medfør af § 56 c, *stk. 1*. Bemyndigelsen vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte regler om, hvem der skal være klagemyndighed i forhold til afgørelser truffet i medfør af § 56 c, *stk. 1*, om klagefrister m.v. og om at afgørelser truffet i medfør af § 56 c, *stk. 1*, ikke skal kunne påklages.

Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til § 56 d i lovforslagets § 1, nr. 15.

(Til § 56 d)

Der foreslås indsat en ny § 56 d i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren kan henlægge sin beføjelse til at udpege, notificere og føre kontrol med bemyndigede organer, jf. forslaget til § 56 c, til DANAK Den Danske Akkrediteringsfond (DANAK).

Det følger af det foreslåede § 56 d, *stk. 1*, at miljøministeren bemyndiges til at delegerer sin beføjelse i henhold til § 56 c, *stk. 1*, til DANAK.

I Kommissionens delegerede forordning om fastsættelse af en procedure for overensstemmelsesvurdering, som finder anvendelse på produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, og regler for udpegning af overensstemmelsesvurderingsorganer forventes der fastsat regler om, at bemyndigede organer skal være akkrediterede og regler for medlemsstaternes pligt til at notificere udpegede bemyndigede organer til Kommissionen. Der forventes endvidere fastsat, at en medlemsstat kan vælge at overlade vurdering, notifikation og overvågning af bemyndigede organer til det nationale akkrediteringsorgan.

Det følger af det foreslåede § 56 d, *stk. 2*, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om DANAK's udpegning af bemyndigede organer, herunder om ansøgning, om ansøgnings

form og indhold, om betingelserne for at blive udpeget er opfyldt og om tilbagekaldelse af udpegning samt regler om notifikation af udpegede bemyndigede organer..

Den foreslåede bestemmelse i § 56 d, stk. 2, vil medføre, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om de opgaver, som ministeren delegerer til DANAK i henhold til det foreslåede § 56 d, stk. 1.

Det følger af det foreslåede § 56 d, *stk. 3*, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om DANAK's opkrævning af betaling for udførelse af de opgaver, som delegeres til DANAK i henhold til det foreslåede § 56 d, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse i § 56 d, stk. 3, vil medføre, at miljøministeren fastsætter regler for DANAK's opkrævning af betaling for de opgaver, som ministeren delegerer til DANAK i medfør af det foreslåede § 56 d, stk. 2.

Det følger af det foreslåede § 56 d, *stk. 4*, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om adgangen til at påklage de afgørelser, som DANAK træffer efter bemyndigelse, herunder at sådanne afgørelser ikke skal kunne påklages.

Den foreslåede bestemmelse i § 56 d, stk. 4, vil medføre, at miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser truffet af DANAK i medfør af § 56 d, stk. 1. Bemyndigelsen vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte regler om, hvem der skal være klagemyndighed i forhold til afgørelser truffet i medfør af § 56 d, stk. 1, om klagefrister m.v. og om at afgørelser truffet i medfør af § 56 c, stk. 1, ikke skal kunne påklages.

Miljøministerens fastsættelse af regler i henhold til de foreslåede bestemmelser i § 56 d, stk. 2-4, vil ske efter forhandling med DANAK og, i relevant omfang, med erhvervsministeren, under hvis ressort DANAK hører. Kommissionens delegerede forordning om fastsættelse af en procedure for overensstemmelsesvurdering, som finder anvendelse på produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, og regler for udpegning af overensstemmelsesvurderingsorganer vil være umiddelbart gældende og vil være bindende for DANAK i forhold til de opgaver, som delegeres i medfør af det foreslåede § 56, d, stk. 1.

(Til § 56 e)

Det følger af § 59, stk. 2, i vandforsyningsloven, at ministeren kan fastsætte regler om, hvilke stoffer der må tilsættes vand, der anvendes til drikkevand, eller som kan komme i berøring med levnedsmidler.

Det følger af lovbemærkningerne til § 59, stk. 2, at de regler om tilsætning af stoffer til vandet, som ministeren kan fastsætte regler om, må antages dels at komme til at gå ud på visse tilsætninger, f.eks. iltning og kloring kan ske uden særlig tilladelse, dels at andre tilsætninger kun må ske med særlig tilladelse fra ministeren, jf. Folketingstidende 1968-69, 1. samling, tillæg A, spalte 679.

Bemyndigelsen i § 59, stk. 2, har ikke hidtil været anvendt.

Efter vandforsyningslovens § 21 må et vandindvindingsanlæg ikke etableres eller på væsentlig måde udbedres eller ændres, før kommunalbestyrelsen har meddelt tilladelse hertil. Efter § 14, stk. 2, i bekendtgørelse om vandindvinding og vandforsyning skal en ansøgning om etablering af vandindvindingsanlæg til almen vandforsyning eller væsentlige udbedringer eller væsentlige ændringer af bestående vandindvindingsanlæg til almen vandforsyning med henblik på at tilstræbe en reduktion af omfanget af rensningen af vandet også indeholde en teknisk, økonomisk og miljømæssig redegørelse for valget af indvindingssted og vandbehandling. Miljøstyrelsens vejledning om videregående vandbehandling indeholder oplysninger om veldokumenterede teknologier, herunder behandlingskemikalier og filtermedier, til videregående behandling af vand til drikkevandsformål og mulige vilkår, som kommunalbestyrelsen kan stille i en tilladelse til den enkelte teknologi til videregående vandbehandling, med henblik på sikring af drikkevandssikkerheden.

Det foreslås, at der før den foreslåede bestemmelse i § 56 e, jf. nedenfor, indsættes *overskriften* ”Krav til behandlingskemikalier og filtermedier der kommer i kontakt med drikkevand”.

Overskriften angår den nedenfor foreslåede bemyndigelse i § 56 e til at fastsætte regler om anvendelse af og krav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, og om vurdering af disses renhed og sikring af deres kvalitet.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 56 e i vandforsyningsloven, at miljøministeren fastsætter regler om anvendelse af og krav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, herunder om vurdering af renheden og sikring af kvaliteten af disse behandlingskemikalier og filtermedier.

Den foreslåede bemyndigelse i § 56 e indebærer, at miljøministeren vil fastsætte regler om krav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, herunder regler om vurdering af renheden og sikring af kvaliteten af disse behandlingskemikalier og filtermedier.

Den foreslåede bemyndigelse forventes at blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om, at behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, og anvendelsen af disse, ikke direkte eller indirekte må bringe beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, ikke må påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt, ikke utilsigtet må øge den mikrobielle vækst og ikke må forurene vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål.

Den foreslåede bemyndigelse i § 56 e forventes endvidere at blive udmøntet ved at miljøministeren fastsætter regler om, at en vandforsyning, der anvender behandlingskemikalier eller filtermedier til drikkevandsbehandling, skal sikre, herunder ved egenkontrol, at det behandlingskemikalie eller filtermedie, vandforsyningen anvender, opfylder de renheds- og kvalitetskrav, der er fastsat i den europæiske standard, der gælder for det pågældende behandlingskemikalie eller filtermedie i det omfang en sådan findes. Ansvar for, at det anvendte behandlingskemikalie eller filtermedie overholder gældende europæiske standarder, pålægges de vandforsyninger, der anvender behandlingskemikalier eller filtermedier.

De regler, der fastsættes efter den foreslåede bemyndigelse, må ikke berøre reglerne Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (biocidforordningen). Se pkt. 3.3.1.2. om biocidforordningen.

Den foreslåede bemyndigelse vil sikre hjemmel til at gennemføre artikel 12 i drikkevandsdirektiv V.

Efter artikel 12, stk. 1, skal medlemsstaterne sikre, at behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand ikke direkte eller indirekte bringer beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, ikke påvirker vandets farve, lugt eller smag negativt, ikke utilsigtet øger den mikrobielle vækst og ikke forurener vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål.

Efter artikel 12, stk. 2, skal medlemsstaternes gennemførelse af artikel 12, stk. 1, være baseret på forsigtighedsprincippet og må på ingen måde, hverken direkte eller indirekte, medføre en forringelse af drikkevandets nuværende kvalitet eller en øget forurening af vand, der anvendes til fremstilling af drikkevand.

Efter artikel 12, stk. 3, skal medlemsstaterne i henhold til artikel 12, stk. 1, under anvendelse af relevante europæiske standarder for bestemte behandlingskemikalier eller filtermedier skal sikre, at renheden af behandlingskemikalier og filtermedier vurderes, og at kvaliteten af sådanne behandlingskemikalier og filtermedier garanteres. Dette skal ske, uden at det berører biocidforordningen.

Der findes et antal europæiske standarder for kemikalier og produkter til behandling af vand anvendt som drikkevand. En sådan standard vil bl.a. indeholde en nøjagtig identifikation af behandlingskemikaliet og en beskrivelse af dets kemiske og fysiske karakteristika. Standarden vil endvidere fastsætte minimumsrenhedskriterier for kemikaliet, herunder grænser for urenheder form af f.eks. tungmetaller, og hvordan kemikaliet skal testes og analyseres med henblik på at vurdere dets kvalitet før anvendelsen. Derudover vil standarden omfatte forholdsregler for sikker transport, mærkning og opbevaring af kemikaliet. Standarden vil ofte selv gøre opmærksom på, at der også kan være nationale regler om anvendelse af kemikalier til vandbehandling. Tilsvarende gælder standarder for filtermedier, hvor sådanne findes.

Det er Miljøministeriets forståelse af samspillet mellem artikel 12 i drikkevandsdirektiv V og biocidforordningen, at artikel 12 alene supplerer forordningens krav til de godkendte biocidprodukters egenskaber i forbindelse med anvendelsen, men ikke som sådan ændrer i disse. Artikel 12 fastsætter således yderligere krav til anvendelsen af de behandlingskemikalier og filtermedier, der er biocidprodukter, i forhold til den tilladte anvendelse i medfør af biocidprodukternes godkendelse og etikette efter biocidforordningen, jf. pkt. 3.3.1.2. Et biocidprodukt, der er godkendt til anvendelse i drikkevand, må således ikke ved den konkrete anvendelse f.eks. påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt m.v., jf. artikel 12, stk. 1. Endvidere skal behandlingskemikaliet og filtermediet inden den konkrete anvendelse kvalitetssikres og renhedsvurderes efter den europæiske standard, der gælder for det specifikke behandlingskemikalie eller filtermedie, jf. artikel 12, stk. 3.

Artikel 12 finder herudover anvendelse på behandlingskemikalier og filtermedier, der ikke er biocidprodukter. Det kan f.eks. være kemikalier, der anvendes mod mineraler eller andre stoffer i drikkevandet.

Det foreslås, at de regler, der fastsættes efter den foreslåede bemyndigelse i § 56 e, skal omfatte dels almene vandforsyninger, dels ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere. Derimod vil de forventede regler ikke finde anvendelse på vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer. Disse vandforsyninger er således ikke omfattet af minimumskravene til opfyldelse af direktivets artikel 12, jf. artikel 3, stk. 6, i drikkevandsdirektiv V.

Til nr. 16 [overskrift før § 57]

Det foreslås, at der før § 57 i vandforsyningsloven indsættes overskriften ”Tilsyn med indretning og drift samt indvundne vandmængder”.

For overblikkets skyld foreslås det, at der indsættes overskrifter i vandforsyningslovens kapitel 10, §§ 56 -58, idet kapitlet fremover også vil vedrøre krav til materialer, produkter, behandlingskemikalier m.v., der kommer i kontakt med drikkevand m.v.

Denne overskrift angår kommunalbestyrelsens tilsyn med indretning og drift af vandforsyningsanlæg og indvundne vandmængder og dækker over de gældende §§ 57 og 58.

Til nr. 17 [overskrift før § 59]

Det foreslås, at der før § 59 indsættes et nyt kapitel 10 a med kapiteloverskriften ”Drikkevandskvalitet”.

Den foreslåede indsættelse af et nyt kapitel 10 a vil indebære, at §§ 59 - 64 vil blive omfattet af en kapiteloverskrift, der er mere dækkende for indholdet af §§ 59 - 64.

Det foreslås endvidere, at der indsættes overskriften ”Krav til vandets kvalitet”.

For overblikkets skyld foreslås det, at der indsættes overskrifter i det foreslåede nye kapitel 10 a i vandforsyningsloven, §§ 59 - 64, idet det foreslåede kapitel fremover også vil omfatte risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet m.v.

Denne overskrift angår miljøministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om kvaliteten af vand og dækker over den gældende § 59.

Til nr. 18 [§ 59, stk. 2]

Det følger af vandforsyningslovens § 59, stk. 1, at miljøministeren kan fastsætte regler om kvaliteten af grundvand og overfladevand, som anvendes eller skal anvendes til vandindvindingsformål.

Det følger af lovbemærkningerne til § 59, stk. 1, at bestemmelsen giver ministeren mulighed for at stille krav til det råvand, der bliver inddraget til vandindvindingsformål og at det er nødvendigt, at ministeren får mulighed for at fastsætte kvalitetskrav både til det råvand, som anvendes til drikkevand eller til anden brug, jf. Folketingstidende 1977-78, Tillæg A, spalte 2981. Bemyndigelsen er udmøntet i drikkevandsbekendtgørelsen.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt *stk. 2* i § 59, efter stk. 1, i vandforsyningsloven, at miljøministeren kan fastsætte regler om kvaliteten af havvand, der indvindes og afsaltes til drikkevandsforsyning, efter tilladelse fra ministeren, jf. § 25, stk. 1, jf. dog § 64 a.

De gældende § 59, stk. 2 og 3, bliver herefter stk. 3 og 4.

Den foreslåede bemyndigelse vil indebære, at miljøministeren fremover kan fastsætte regler om kvaliteten af havvand, der indvindes og afsaltes til drikkevandsforsyning.

Det forventes, at den foreslåede bemyndigelse vil blive anvendt til at fastsætte regler om kvaliteten af havvand, der indvindes og afsaltes til drikkevandsforsyning i det omfang, dette findes nødvendigt, når der gives en tilladelse til at indvinde til drikkevand gennem afsaltning efter vandforsyningslovens § 25, stk. 1.

Regler om kvaliteten af havvand, der indvindes og afsaltes til drikkevandsforsyning for passagerer på søgående skibe, der afsalter havvand, befordrer passagerer og fungerer som drikkevandsforsyning, vil dog blive fastsat i medfør af den foreslåede § 64 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 32.

Til nr. 19 [§ 59, stk. 2 og 3]

Det følger af § 59, stk. 2, i vandforsyningsloven, at miljøministeren kan fastsætte regler om, hvilke stoffer der må tilsættes vand, der anvendes til drikkevand, eller som kan komme i berøring med levnedsmidler. Bemyndigelsen er ikke udnyttet.

Det følger af § 59, stk. 3, i loven, at miljøministeren kan fastsætte regler om kvaliteten af drikkevand eller vand, som kan komme i berøring med levnedsmidler. Bemyndigelsen er udnyttet til fastsættelse af regler om kvalitetskrav til vand fra vandforsyningsanlæg i kapitel 2 og bilag 1 a-f i drikkevandsbekendtgørelsen. Kvalitetskravene implementerer og til dels overimplementerer krav i drikkevandsdirektiv IV. De fastsatte grænser for indholdet af forskellige stoffer m.v. i vandet omfatter dels forhold, som kan være tegn på sundhedsfare, og dels forhold, der ikke er sundhedsfarlige, men vandforsyningsmæssigt uheldige, f.eks. højt jernindhold.

Vandforsyningsloven og drikkevandsbekendtgørelsen skelner som udgangspunkt ikke mellem kvalitetskrav til drikkevand og kvalitetskrav til vand, der anvendes til andre formål. Al vand, som helt eller delvist leveres til drikkevandsformål fra vandforsyningerne til borgere og virksomheder, leveres således i samme vandledninger og opfylder de kvalitetskrav og krav til kontrol m.v., der stilles til drikkevand, efter vandforsyningsloven og regler fastsat i medfør heraf med henblik på gennemførelse af bl.a. drikkevandsdirektiv IV.

Af § 4, stk. 2, 1. pkt., i drikkevandsbekendtgørelsen fremgår, at Miljøstyrelsen efter ansøgning fra en fødevarer virksomhed helt eller delvis, for så vidt angår vandforsyningen til den pågældende virksomhed, kan undtage vand fra et vandforsyningsanlæg, der forsyner fødevarer virksomheden fra kravene i bekendtgørelsen, hvis det er fastslået, at vandets kvalitet ikke kan påvirke den færdige fødevars sundhed eller sundhedsmæssige beskaffenhed. Det følger af § 4, stk. 3, i bekendtgørelsen, at de kvalitetskrav, der i henhold til § 4, stk. 1, og bilag 1 a-f er sat til vand fra vandforsyningsanlæg, ikke finder anvendelse for vand fra vandforsyningsanlæg, for så vidt angår vandforsyning til fødevarer virksomheder, hvor der i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fødevarerhygiejne eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer, alene er krav om anvendelse af rent vand, som defineret i forordningerne.

Det følger af den foreslåede ændring af § 59, stk. 2, der bliver stk. 3, at »eller som kan« ændres til »herunder vand, som kan«, og af den foreslåede ændring af stk. 3, der bliver stk. 4, at »eller vand som kan« ændres til », herunder af vand, som kan«.

Den foreslåede ændring indebærer, at vand som kan komme i berøring med levnedsmidler begrebsmæssigt vil blive en del af definitionen på »drikkevand« og ikke som efter gældende ret fremstå som ikkeværende omfattet af begrebet drikkevand.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af den foreslåede indsættelse af en definition af begrebet drikkevand i § 3, nr. 3, i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 5. Det følger af den foreslåede definition, der implementerer definitionen af »drikkevand« i artikel 2, nr. 1, i drikkevandsdirektiv V, at drikkevand bl.a. omfatter alle former for vand, der anvendes i fødevarevirksomheder til fremstilling, behandling, konservering eller markedsføring af produkter eller stoffer bestemt til konsum det vand, jf. det foreslåede § 3, nr. 3, litra b. Denne del af definitionen implementerer en ændring af drikkevandsdirektivets definition af begrebet drikkevand, der skete med drikkevandsdirektiv V i forhold til definitionen i det tidligere drikkevandsdirektiv IV.

Det fremgik således af definitionen på drikkevand i drikkevandsdirektiv IV, at drikkevand bl.a. omfattede alle former for vand, der anvendes i levnedsmiddelvirksomheder til fremstilling, behandling, konservering eller markedsføring af produkter eller stoffer bestemt til konsum, »medmindre de nationale kompetente myndigheder har fastslået, at vandets kvalitet ikke kan påvirke det færdige levnedsmiddels sundhedsmæssige kvalitet«. Med drikkevandsdirektiv V er denne undtagelse fra direktivets anvendelsesområde fjernet fra drikkevandsdirektivets definition og i stedet i begrænset form indsat i direktivets artikel 3, stk. 5, som en fakultativ undtagelsesbestemmelse fra direktivets anvendelsesområde, som medlemsstaterne under visse, snævrere betingelser kan vælge at udnytte.

Af artikel 3, stk. 5, i drikkevandsdirektiv V fremgår således, at medlemsstaterne kan undtage ledere (på engelsk »operators«) af fødevarevirksomheder fra direktivet for så vidt angår vand, der bruges til fødevarevirksomhedens specifikke formål, hvis de kompetente nationale myndigheder har fastslået, at kvaliteten af sådant vand ikke kan påvirke de færdige fødevarers sikkerhed, og forudsat, at forsyningen af vand til disse fødevarevirksomheder overholder relevante forpligtelser, navnlig i henhold til procedurene for risikoanalyse og principperne om kritiske kontrolpunkter og udbedrende foranstaltninger i henhold til relevant EU-lovgivning om fødevarer. Det fremgår endvidere af artikel 3, stk. 5, at medlemsstaterne skal sikre, at producenter af drikkevand aftappet på

flasker eller i anden emballage overholder artikel 1-5, og bilag I, del A og B, der bl.a. omhandler generelle forpligtelser til at sikre at vandet er sundt og rent og konkrete kvalitetskrav.

Med ledere af fødevarer virksomheder forstås den eller de fysiske eller juridiske personer, der er ansvarlige for, at fødevarer lovgivningens bestemmelser overholdes i den fødevarer virksomhed, som er under vedkommendes ledelse, jf. artikel 2, nr. 6, i drikkevandsdirektiv V, jf. artikel 3, nr. 3, i forordning (EF) 178/2002 om generelle principper og krav i fødevarer lovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarer sikkerhed.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning nr. 3, 2. afsnit, at ledere af fødevarer virksomheder, der har deres egen vandkilde og bruger den specifikt til deres erhvervsaktiviteter, bør kunne undtages fra nærværende direktiv, forudsat at de overholder relevante forpligtelser, navnlig vedrørende principperne for risikoanalyse og kritiske kontrolpunkter og udbedrende foranstaltninger i henhold til relevant EU-lovgivning om fødevarer. Det fremgår endvidere, at ledere af fødevarer virksomheder, der har deres egen vandkilde og fungerer som vandforsyning, dog bør overholde nærværende direktiv på samme måde som enhver anden vandforsyning.

Definitionen af »drikkevand« omfatter i vandforsyningslovens forstand således alle former for vand, der anvendes i fødevarer virksomheder til fremstilling, behandling, konservering eller markedsføring af produkter eller stoffer bestemt til konsum, herunder vand, der kommer i berøring med levnedsmidler, og dette også i de tilfælde, hvor direktivets mulighed i artikel 3, stk. 5, for at undtage fødevarer virksomheder fra den nationale lovgivnings krav implementeres helt eller delvist med hjemmel i § 59, stk. 2 og 3. De foreslåede ændringer af § 59, stk. 2 og 3, reflekterer denne ændring af begrebsanvendelsen.

Den foreslåede ændring af § 59, stk. 3, sammenholdt med den foreslåede implementering af direktivets definition afgrænsning af begrebet drikkevand for så vidt angår det vand, der anvendes i fødevarer virksomheder til fremstilling, behandling, konservering eller markedsføring af produkter eller stoffer bestemt til konsum, jf. den foreslåede § 3, nr. 3, litra b, vil indebære et ændret og til dels snævrere anvendelsesområde for den hidtidige mulighed for at undtage fødevarer virksomheder fra lovgivningens krav i medfør af bemyndigelsen i § 59, stk. 3.

Til nr. 20 [overskrift før § 59 a]

Det foreslås, at der før § 59 a indsættes overskriften ”Overvågningsboringer”.

For overblikkets skyld foreslås det, at der indsættes overskrifter i det foreslåede nye kapitel 10 a i vandforsyningsloven, §§ 59 - 64, idet det foreslåede kapitel fremover også vil omfatte risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet m.v.

Denne overskrift angår de almene vandforsyningers mulighed for at etablere overvågningsboringer for at overvåge kvaliteten af de vandressourcer, der indvindes fra og dækker over den gældende § 59 a.

Til nr. 21 [§ 59 a, stk. 2]

Det følger af vandforsyningslovens § 59 a, at en almen vandforsyning for at overvåge kvaliteten af de vandressourcer, der indvindes fra, kan etablere overvågningsboringer i indvindingsoplandet. Kommunalbestyrelsen kan som et vilkår i indvindingstilladelsen fastlægge antallet og placeringen af overvågningsboringerne. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler herom. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om etablering af overvågningsboringer for almene vandforsyninger med eksisterende indvindingstilladelser.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt § 59 a, stk. 2, i vandforsyningsloven, at den gældende bestemmelse i § 59 a, vil skulle finde tilsvarende anvendelse for ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, kan etablere overvågningsboringer i indvindingsoplandet for at overvåge kvaliteten af de vandressourcer, der indvindes fra. Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at kommunalbestyrelsen vil kunne fastlægge antallet og placeringen af overvågningsboringerne som et vilkår i indvindingstilladelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil sikre hjemmel til at gennemføre drikkevandsdirektiv V. Det sikres således med den foreslåede bestemmelse, at de større ikkealmene vandforsyninger, der i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, vil være omfattet af § 59 a, som Danmark efter artikel 8 om risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder til drikkevand i drikkevandsdirektivet er forpligtet til at leve op til.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22 [§ 59 b]

Det foreslås, at der i vandforsyningsloven efter § 59 a indsættes overskriften ”Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici”. Overskriften angår den nedenfor foreslåede bemyndigelse i § 59 b til at fastsætte regler om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet.

Ressort for sundhedsmæssige risici relateret til forbrugernes fordelingsnet er delt mellem Miljøministeriet og Social-, Bolig og Ældreministeriet. Ressort for sundheds- og hygiejnekrav til byggevarer i kontakt med drikkevand, dog undtagen bekendtgørelse nr. 1007 af 29/06/2016 om markedsføring og salg af byggevarer i kontakt med drikkevand, er ved kongelig resolution pr. 1. september 2023 overført fra social- og boligministeren til miljøministeren. Der henvises til pkt. 3.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Forbrugernes fordelingsnet defineres i drikkevandsdirektiv IV, som rør, fittings og anordninger, som er installeret mellem vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand, og distributionsnettet, men kun hvis de i henhold til gældende national ret ikke er vandforsyningsanlæggets ansvar i dets egenskab af vandforsyningsanlæg, jf. artikel 2, nr. 2. Vandforsyninger har i dansk ret ikke ansvar for rør mv. inden for ejendoms skel. Forbrugernes fordelingsnet afgrænses således i dansk ret til den del af vandforsyningskæden, som er placeret inden for ejendoms skel. Begrebet skelner ikke mellem, om der er tale om forbrugernes fordelingsnet i en offentlig eller privat ejendom. Tilføjelsen af ”i både offentlige og private ejendomme” i definitionen i drikkevandsdirektiv V er derfor blot en præcisering.

Reglerne i drikkevandsbekendtgørelsen om foranstaltninger mv., når der konstateres overskridelse af kvalitetskrav, der skyldes forbrugernes fordelingsnet, har hjemmel i vandforsyningslovens § 60, stk. 2, 1. pkt., der giver miljøministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om tilsynet med kvaliteten af vandet i vandforsyningssystemer. Kvalitetskravene er fastsat i medfør af § 59, stk. 3, i vandforsyningsloven. For nærmere om disse regler henvises til pkt. 3.4.1., lovforslagets § 1, nr. 28 og bemærkningerne hertil.

Gældende ret indeholder ingen regler hverken om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, om foranstaltninger, der skal træffes for at imødegå risici i forbrugernes fordelingsnet, eller om specifikke krav til de foranstaltninger, der skal tages i betragtning, når der skal træffes foranstaltninger.

Vandforsyningsloven indeholder heller ikke hjemmel til at ministeren kan fastsætte regler om opkrævning og betaling af gebyr til dækning af myndighedernes omkostninger ved udførelsen af kontrol af vandet i ejendomme som led i en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 59 b, stk. 1, 1. pkt., at miljøministeren vil skulle foretage risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og tilhørende produkter og materialer og disses påvirkning af vandkvaliteten på det sted, hvor det tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand. Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at miljøministeren får hovedansvaret for at sikre, at risikovurderingen, som fastlagt i artikel 10, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V, gennemføres.

Det følger af den foreslåede indsættelse af stk. 1, 2. pkt., at miljøministeren vil skulle træffe foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet. Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren vil få hovedansvaret for at sikre, at der i forlængelse af risikovurderingen udført i henhold til det foreslåede § 59 b, stk. 1, 1. pkt., træffes de foranstaltninger, som er krævet i henhold til direktivets artikel 10, stk. 2 og 3.

Det følger af den foreslåede indsættelse af stk. 2, 1. pkt., at miljøministeren vil kunne bestemme, at kommunalbestyrelsen skal foretage dele af risikovurderingen. Det forventes, at den foreslåede bestemmelse vil blive udnyttet til at pålægge kommunalbestyrelsen at foretage den del af risikovurderingen, som er fastsat i direktivets artikel 10, stk. 1, litra b, og som omfatter kontrol af de parametre, der er opført i bilag I, del D, i ejendomme, hvor der er konstateret specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed i forbindelse med den generelle analyse. Dette vurderes at kunne være hensigtsmæssigt, da kommunalbestyrelsen efter gældende ret er tilsynsmyndighed for kvaliteten af vandet i vandforsyningsystemer, herunder forbrugernes fordelingsnet, jf. § 60, stk. 1, i vandforsyningsloven, og derfor allerede foretager kontroller af denne karakter.

Det følger af den foreslåede indsættelse af stk. 2, 2. pkt., at miljøministeren vil kunne bestemme, at kommunalbestyrelsen eller ejere af offentlige eller private bygninger skal træffe eller bidrage til foranstaltninger omfattet af § 59 b, stk. 1, 2. pkt. Den foreslåede bestemmelse forventes udnyttet i den udstrækning det er nødvendigt for at opfylde kravene i direktivets artikel 10, stk. 2 og 3, jf. nærmere herom nedenfor.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 3, 1. led*, at ministeren vil skulle fastsætte nærmere regler om risikovurderingens indhold, format, revision og tidsfrister herfor.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren vil fastsætte nærmere regler, der dels sikrer gennemførelse af direktivets artikel 10, stk. 1, der vedrører risikovurdering, herunder kontrol, af forbrugernes fordelingsnet, dels, sammen med den gældende § 60, stk. 2, 1. pkt., i loven, sikrer gennemførelse af direktivets artikel 13, stk. 2, litra b, der henviser til den kontrol, der skal udføres i henhold til artikel 10, stk. 1, litra b.

Det forventes, at dette vil omfatte regler om en generel analyse af de potentielle risici, der er forbundet med forbrugernes fordelingsnet og tilhørende produkter og materialer, og om disse potentielle risici påvirker vandkvaliteten på det sted, hvor det tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand, jf. artikel 10, stk. 1, litra a, og om hvordan den udføres.

Det forventes også at omfatte regler om kontrollen af de parametre, der er opført i bilag I, del D, i ejendomme, hvor der er konstateret specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed i forbindelse med den generelle analyse, jf. direktivets artikel 10, stk. 1, litra b, om hvordan denne kontrol udføres, herunder om prøvetagningen, og om at kontrollen af parametrene opført på direktivets bilag I, del D, i henhold til artikel 13, stk. 2, litra b, skal være inkluderet i et kontrolprogram.

Det er Miljøministeriets vurdering, at direktivet med hensyn til den generelle analyse, jf. stk. 1, litra a, ikke sætter nogen grænser for, hvordan ejendomme udvælges eller hvilke data, der kan ligge til grund for denne udvælgelse i analysen, så længe det sker ud fra saglige kriterier. Dette kan således f.eks. være historisk data, som giver anledning til en formodning om, at der i et bestemt geografisk område, for en bestemt bygningstype eller for bygninger opført på et bestemt tidspunkt, har været anvendt vandinstallationer af bly. Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, at idet en generel analyse vil skulle gælde for hele landet, vil det være hensigtsmæssigt, at en statslig myndighed udfører den generelle analyse, og det forventes derfor, at kompetencen hertil delegeres til Miljøstyrelsen.

Prøveudtagningen bør fastlægges således, at det er muligt at afgøre, om en eventuel manglende overholdelse af en parameterværdi skyldes det leverede vand eller skyldes forbrugernes fordelingsnet eller tilhørende produkter og materialer, herunder f.eks. ved at der både udtages en straks-prøve og en flush-prøve.

Det er i forvejen gældende ret og praksis, når en vandforsyning fører kontrol i henhold til §§ 6 eller 7 i drikkevandsbekendtgørelsen, at der udtages en flush-prøve, såfremt den obligatoriske straksprøve har vist en overskridelse af kravene, for at vandforsyningen derved kan friholdes fra ansvar, jf. § 14, i drikkevandsbekendtgørelsen. Vandforsyningen vil i sådanne tilfælde efter gældende ret være forpligtet til at underrette kommunalbestyrelsen om resultaterne, jf. § 13, stk. 1, i drikkevandsbekendtgørelsen. Den foreslåede bemyndigelse har ikke til formål at ændre på disse regler. Det forventes, at sådanne oplysninger fra vandforsyningen efter omstændighederne vil kunne være tilstrækkelige til at begrunde, at kommunalbestyrelsen kan beslutte, at der ikke er behov for at føre kontrol med en ejendom, der er udpeget som led i risikovurderingen.

Det er endvidere Miljøministeriets vurdering, på baggrund af svar fra Europa-Kommissionen, jf. pkt. 3.2.2., at kontrollen vil kunne fokuseres på prioriterede ejendomme, såfremt den generelle analyse giver grundlag for en sådan fokusering.

Ved ”prioriterede ejendomme” forstås større ejendomme, som ikke er husstande, med mange brugere, der potentielt udsættes for vandrelaterede risici, navnlig store ejendomme til offentlig brug, som medlemsstaterne identificerer, jf. artikel 2, nr. 4, i direktivet. I præambelbetragtning nr. 19 nævner, at det eksempelvis kan være hospitaler, plejeinstitutioner, plejehjem, børnepasningsfaciliteter, skoler, uddannelsesinstitutioner, bygninger med indkvarteringsmuligheder, restauranter, barer, sports- og indkøbscentre, fritids-, rekreations- og udstillingsfaciliteter, fængsler og campingpladser. Den foreslåede bemyndigelse forventes udnyttet til på bekendtgørelsesniveau, inden for rammerne af artikel 2, nr. 4 og præambelbetragtning nr. 19, at identificere de prioriterede ejendomme med henblik på at understøtte, at indsatsen målrettes de ejendomme, hvor en indsats vil have den største effekt.

Prioriterede ejendomme vil, inden for disse rammer, blive identificeret på bekendtgørelsesniveau med henblik på at understøtte, at indsatsen målrettes de ejendomme, hvor en indsats vil have den største effekt.

Den foreslåede bemyndigelse forventes udmøntet ved, at der ved bekendtgørelse indsættes en definition af forbrugernes fordelingsnet, som svarer til definitionen i artikel 2, nr. 2, i drikkevandsdirektiv V, jf. herom ovenfor. Definitionen forventes fastsat på bekendtgørelsesniveau.

Derudover forventes den foreslåede bemyndigelse udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om hyppigheden og ajourføringen af risikovurderingen, som krævet efter artikel 7, stk. 6.

Direktivet fastsætter ikke en bestemt minimumsprøvetagningsfrekvens for parametrene i bilag I, del D, jf. direktivets bilag II, del B, 1. pkt. Fastlæggelsen af prøvetagningssteder og prøvetagningshyppigheder vil skulle ske i overensstemmelse med udfaldet af den generelle analyse, der er udført i henhold til de regler, der forventes fastsat herom, jf. ovenfor.

Udmøntningen af artikel 10, stk. 1, vil skulle understøtte en risikobaseret tilgang, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 19 og artikel 7, stk. 1, litra c. Det betyder, at der alene vil skulle foretages kontrol i den udstrækning, at der ud fra vurderingen af risici i den generelle analyse er grundlag herfor. Det betyder også, at kontrollen efter omstændighederne vil kunne udføres som stikprøver, hvis dette er begrundet ud fra resultaterne i den generelle analyse.

Derudover er det Miljøministeriets vurdering, at vandforsyningslovens § 64 vil kunne anvendes i forbindelse med den kontrol, der skal udføres i henhold til artikel 10, stk. 1, litra b, såfremt kontrollen forudsætter, at der foretages undersøgelser i offentlige eller private ejendomme. Det skyldes, at denne kontrol er en forudsætning for, at kommunalbestyrelsen modtager de oplysninger, som sætter kommunalbestyrelsen i stand til at beslutte, hvorvidt der skal træffes foranstaltninger. Det er desuden Miljøministeriets vurdering, at der med "personer" i § 64 forstås både fysiske og juridiske personer, og at kommunalbestyrelsen eller miljøministeren således kan give kompetencen til at foretage sådanne undersøgelser til f.eks. vandforsyninger.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 3, 2. led.*, at miljøministeren vil skulle fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, der skal træffes eller tages i betragtning, for at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet.

Den foreslåede bemyndigelse vil for det første medføre, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om forpligtelsen til at træffe passende foranstaltninger, som fastsat i artikel 10, stk. 2, dvs. forpligtelsen til at træffe passende foranstaltninger for at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af de parameterværdier, der er fastsat i bilag I, del D, hvis medlemsstaterne på grundlag af den generelle analyse konkluderer, at forbrugernes fordelingsnet eller relaterede produkter og materialer indebærer en risiko for menneskers sundhed, eller hvis den udførte kontrol godtgør, at de parameterværdier, der er fastsat i bilag I, del D, ikke opfyldes.

Det forventes, at kompetencen til at træffe foranstaltninger på baggrund af konklusionerne i den generelle analyse, delegeres til Miljøstyrelsen, mens at kompetencen til at træffe foranstaltninger på baggrund af den udførte kontrol vil blive delegeret til kommunalbestyrelsen.

Den foreslåede bemyndigelse vil for det andet medføre, at miljøministeren bemyndiges til at fastsætte regler om de foranstaltninger, der nævnes i artikel 10, stk. 3, som er relevante for Miljøministeriets ressort, og om forpligtelsen til at tage disse foranstaltninger i betragtning og til at træffe de foranstaltninger, der betragtes som relevante, med det formål at mindske risici i forbindelse med distribution til forbrugerne i alle forbrugernes fordelingsnet. Det er Miljøministeriets vurdering, at denne forpligtelse gælder generelt, og således ikke er begrænset til prioriterede eller identificerede ejendomme eller til bestemte parametre.

De foranstaltninger, der nævnes i direktivets artikel 10, stk. 3, og som er relevante for Miljøministeriets ressort er, at ejere af offentlige og private foranstaltninger tilskyndes til at udføre en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, jf. stk. 3, litra a, at forbrugere og ejere af offentlige og private ejendomme underrettes om foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af kvalitetsstandarder for drikkevand på grund af forbrugernes fordelingsnet, jf. stk. 3, litra b, at forbrugere rådgives om betingelserne for forbrug og brug af drikkevand og mulige foranstaltninger for at undgå at nævnte risici genopstår, jf. stk. 3, litra c, og at der for så vidt angår bly, hvis det er økonomisk og teknisk muligt, gennemføres foranstaltninger til udskiftning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes eksisterende fordelingsnet, jf. stk. 3, litra f.

Det forventes, at kompetencen til at træffe foranstaltningerne nævnt i direktivets artikel 10, stk. 3, og som vil blive fastsat i medfør af det foreslåede § 59 b, stk. 3, 2. led, vil blive delegeret til både Miljøstyrelsen og kommunalbestyrelsen.

Dette vil f.eks. kunne omfatte nærmere regler om, at kommunalbestyrelsen skal udstede påbud over for ejeren af den offentlige eller private ejendom, hvor det på baggrund af kontrollen godtgøres, at parameterverdier ikke opfyldes. Det vil også kunne være regler om, at kommunalbestyrelsen skal påbyde ejeren af en offentlig eller privat ejendom at udskifte komponenter fremstillet af bly i forbrugernes eksisterende fordelingsnet, hvis det er økonomisk og teknisk muligt.

Det bemærkes i den forbindelse, at den foreslåede forpligtelse i lovforslagets § 1, nr. 28, som indfører et nyt stk. 3 i § 62 i vandforsyningsloven, vil være forskellig fra forpligtelser for

kommunalbestyrelsen fastsat i medfør af det foreslåede § 59 b, stk. 3, 2. led. Det skyldes, at den foreslåede § 1, nr. 28 finder anvendelse ved konstatering af overskridelse af parameterværdier (hvor der fsva. Miljøministeriets ressort for nuværende kun er tale om bly), mens regler fastsat i medfør af det foreslåede § 59 b, stk. 3, 2. led, jf. lovforslagets § 1, nr. 22, vil finde anvendelse ved risici for vandkvaliteten, herunder risici for overskridelse af parameterværdier, og vil ikke være begrænset til bestemte parameterværdier. Der henvises til pkt. 3.4. for nærmere om lovforslagets § 1, nr. 28.

Det følger det af den foreslåede indsættelse af *stk. 4, 1. pkt.*, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om opkrævning og betaling af gebyrer til hel eller delvis dækning af myndighedernes omkostninger ved udførelsen af kontrol. Den foreslåede bemyndigelse vil medføre, at ministeren kan fastsætte regler om, at de myndigheder, der udfører kontrol som led i risikovurderingen i henhold til regler udstedt i medfør af den foreslåede § 59 b, stk. 3, 1. led, vil kunne opkræve gebyr til hel eller delvis dækning af deres omkostninger ved dette.

Det er Miljøministeriets forventning, at sådanne gebyrer vil skulle rettes mod ejeren af den ejendom, hvor der er blevet udført kontrol, idet der vil være tale om forhold, der skyldes forbrugernes fordelingsnet, og som således som udgangspunkt er ejendomsejerens ansvar.

Bestemmelsen er udtryk for princippet om brugerbetaling og giver hjemmel til opkrævning af gebyrer til hel eller delvis dækning af kontrolomkostningerne. De kontrolgebyrer, der herefter opkræves, skal således dække myndighedernes faktiske omkostninger ved kontrollens gennemførelse. Taksterne for afgifter og gebyrer fastlægges, med mindre andet er bestemt, således at der opnås fuld dækning for de omkostninger, der er forbundet med det pågældende kontrolområde og således, at der tilstræbes balance over en 4-årig periode. På den anden side må de principielt heller ikke være mindre. I visse tilfælde kan der være behov for at kunne undlade at opkræve et gebyr eller alene opkræve et delvist dækkende gebyr.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 4, 2. pkt.*, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, at betaling og opkrævning af gebyrer, der er fastsat i regler udstedt i medfør af det foreslåede 1. pkt., skal ske elektronisk. Ved elektronisk betaling forstås betaling med betalingskort, ved bankoverførsel, ved hjælp af betalingsservice eller lignende. Bestemmelsen betyder, at der kan fastsættes regler om, at der ikke kan betales med check og med girokort. Miljøministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om fravigelser af et krav om elektronisk betaling i særlige tilfælde. Det kunne f.eks. være for personer med handicap eller stærk ordblindhed, der ikke kan betjene en

computer, eller for personer, som bor i dele af Danmark, hvor det ikke er teknisk muligt at koble sig på internettet.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en sikker og effektiv opkrævning af gebyrer med hensyn til den kontrol, der udføres i henhold til regler udstedt i medfør af det foreslåede § 59 b, stk. 3, 1. led. Bestemmelsen indebærer, at miljøministeren kan fastsætte regler om obligatorisk anvendelse af elektroniske betalingsmidler i forbindelse med opkrævning og betaling af gebyrer, der opkræves eller betales, i henhold til regler fastsat i medfør af det foreslåede § 59 b, stk. 4, 1. pkt.

Endelig forventes det, at miljøministeren med hjemmel i § 84, stk. 2, i vandforsyningsloven vil fastsætte regler om straf for overtrædelse af de regler, der udstedes i medfør af de foreslåede bemyndigelser.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 23 [overskrift før § 60]

Det foreslås, at der før § 60 indsættes overskriften "Tilsyn med overholdelsen af krav til vandets kvalitet i vandforsyningsystemer".

For overblikkets skyld foreslås det, at der indsættes overskrifter i det foreslåede nye kapitel 10 a i vandforsyningsloven, §§ 59 - 64, idet det foreslåede kapitel fremover også vil omfatte risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet m.v.

Denne overskrift angår kommunalbestyrelsens tilsynspligt med kvaliteten af vandet i vandforsyningsystemer m.v. og dækker over de gældende §§ 60-64 med de ændringer, der følger af § 1, nr. 24-31 i lovforslaget.

Til nr. 24 [§ 60, stk. 2, 2. og 3. pkt.]

Det følger af § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i vandforsyningsloven at miljøministeren kan fastsætte regler om, at der skal ske indberetning af nærmere fastsatte oplysninger, samt regler om, hvem der skal indberette, herunder form og frister for indberetningen.

Det følger af lovbemærkningerne til § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., at bemyndigelserne i § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., er indsat for at muliggøre indhentelse af oplysninger til opfyldelse af rapporteringsforpligtelsen i artikel 13, stk. 2 og 3, i drikkevandsdirektiv IV, hvorefter

medlemsstaterne hvert tredje år skal offentliggøre en rapport om drikkevandets kvalitet med henblik på at informere forbrugerne og efterfølgende sende denne rapport til Europa-Kommissionen, jf. Folketingstidende 2000-01 (1. samling), tillæg A, side 1210.

Endvidere er regler om indberetning i drikkevandsbekendtgørelsen udstedt med hjemmel i vandforsyningslovens § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt. Af § 30 i drikkevandsbekendtgørelsen fremgår, at vandforsyningerne skal indberette oplysninger til tilsynsmyndigheden (kommunalbestyrelsen) om resultaterne af kontrollen af drikkevandskvaliteten i vandforsyningen via den fælles offentlige database for grund- og drikkevand samt boringer (Jupiterdatabasen). § 33, stk. 4 og 5, i drikkevandsbekendtgørelsen fastsætter, at Miljøstyrelsen hvert tredje år offentliggør en rapport om drikkevandets kvalitet med henblik på at informere forbrugerne og at Miljøstyrelsen sender rapporter til Europa-Kommissionen senest to måneder efter deres offentliggørelse.

Det foreslås at ophæve § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i vandforsyningsloven.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede indsættelse af en ny og bredere hjemmel i § 9 a i vandforsyningsloven, der vil bemyndige miljøministeren til at fastsætter regler om, at andre offentlige myndigheder, vandforsyninger og laboratorier skal indberette oplysninger om forhold der er omfattet af denne lov til Miljøministeren, og at ministeren herunder kan fastsætte regler om, hvilke oplysninger der skal indberettes, tidsfrister for indberetningen, og at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til Miljøministeriet. Der henvises til § 1, nr. 6, i lovforslaget med specielle bemærkninger.

Regler fastsat i medfør af den gældende § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om vandforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af den foreslåede § 9 a. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, stk. 2.

Til nr. 25 [62, stk. 1, 2 og 6]

Det følger af den gældende § 62, stk. 1, 1. pkt., i vandforsyningsloven, at opfylder vandet ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, kan kommunalbestyrelsen give påbud om, at anlægget skal ophøre midlertidig eller for bestandig, eller om andre foranstaltninger, herunder at forbrugerne skal træffe sikkerhedsforanstaltninger.

Det følger endvidere af lovens § 62, stk. 2, 1. pkt., at opfylder vandet fra en almen vandforsyning ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, drager kommunalbestyrelsen omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørger for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter stk. 1.

Endelig følger det af lovens § 62, stk. 6, at kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere informeres om forhold omfattet af stk. 2, herunder oplyses om eventuelle foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe, medmindre kommunalbestyrelsen finder, at overskridelsen af kvalitetskravene er ubetydelig.

Bestemmelserne gennemfører artikel 8, stk. 1, 2 og 7, i drikkevandsdirektiv IV. Artikel 8 indeholdt en sondring mellem parameterverdier fastsat i direktivets bilag I, del A og B, og parameterverdier fastsat i direktivets bilag I, del C. Sidstnævnte blev betegnet »indikatorparametre« og begrebet er videreført i drikkevandsdirektiv V, herunder i artikel 14. Sondringen fremgår imidlertid ikke af vandforsyningslovens ordlyd. I stedet anvendes samlebegrebet »kvalitetskrav«, som omfatter alle parameterverdier, herunder nationalt fastsatte parametre, kvalitetskrav til parametre baseret på indikatorparametre, og radioaktivitetsindikatorer fra Euratom drikkevandsdirektivet, jf. bilag 1 a – 1 f i drikkevandsbekendtgørelsen, hvor kvalitetskrav er defineret.

Mindstekrav til parameterverdier, der benyttes til at vurdere kvaliteten af drikkevand i forhold til mikrobiologiske parametre, kemiske parametre, indikatorparametre og parametre af relevans for risikovurderingen af forbrugerens fordelingsnet, fremgår af bilag 1, del A-D i drikkevandsdirektiv V.

Indikatorparametre er et parameter i forhold til kvaliteten af drikkevand, f.eks. i forhold til drikkevandets smag, farve og lugt, men er ikke et parameter for, om drikkevand kan betragtes som sundt og rent til forskel fra de øvrige parametre i bilag 1 i drikkevandsdirektiv V, jf. artikel 4, stk. 1, litra b, i drikkevandsdirektiv V. Indikatorparametre bruges endvidere i kontroløjemed, hvad de øvrige parametre i bilag 1 i drikkevandsdirektiv V, ikke gør, jf. artikel 5, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V.

Indikatorparametre adskiller sig således fra mikrobiologiske parametre, kemiske parametre og parametre af relevans for risikovurderingen af forbrugerens fordelingsnet, ved at være en parameter

i forhold til kvaliteten af drikkevand, men ikke en parameter i forhold til, om drikkevand kan betragtes som sundt og rent.

I drikkevandsdirektivet er der ikke et samlebegreb for parameterværdierne, og der henvises i forskellige artikler til forskellige parameterværdier og ikke til alle parameterværdier.

Det følger af den foreslåede ændring af § 62, stk. 1, 1. pkt. og stk. 2, 1. pkt., at der efter »kvalitetskrav« indsættes »eller indikatorparametre«.

Det følger endvidere af den foreslåede ændring af § 62, stk. 6, der bliver stk. 7, at »kvalitetskravene« ændres til »kvalitetskrav eller indikatorparametre«.

Lovforslaget vil medføre, at indikatorparametre ikke længere er en del af kvalitetskravene, og at kvalitetskrav herefter aktuelt vil omfatte kravene til mikrobiologiske parametre, herunder nationalt fastsatte parametre, kemiske parametre, herunder nationalt fastsatte parametre, radioaktivitetsindikatorer fra Euratom drikkevandsdirektivet og de nye parametre af relevans for risikovurderingen af forbrugerens fordelingsnet, som fremgår af drikkevandsdirektivets bilag I, del D. Oprensningen af, hvilke parametre og indikatorer, som er omfattet af begrebet kvalitetskrav er ikke udtømmende, idet fremtidige krav, som ikke er krav til indikatorparametre, vil blive omfattet af begrebet kvalitetskrav.

Lovforslaget vil medføre, at der i vandforsyningslovens § 62, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 1. pkt., og stk. 6, sondres mellem kvalitetskrav og indikatorparametre, og dermed sondres mellem kvalitetskrav, som beskriver, om vandet er sundt og rent, fra indikatorparametre, som ikke beskriver, om vandet er sundt og rent.

Det er med forslaget ikke hensigten at foretage en materiel ændring af vandforsyningslovens § 62, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 1. pkt., og stk. 6, men alene at adskille kvalitetskrav og indikatorparametre.

Forslaget vil imidlertid indebære, at der fremover vil kunne sondres mellem kvalitetskrav og indikatorparametre i vandforsyningsloven og underliggende bekendtgørelser, ligesom der sondres mellem forskellige parametre i drikkevandsdirektivet.

Forslaget vil medføre, at der kan stilles forskellige krav og reaktionsmuligheder i forhold til overtrædelse af kvalitetskrav og indikatorparametre, dvs. f.eks. i forhold til om noget vand er sundhedsfarligt, og på smagen af vand.

Vandforsyningslovens begreb ”kvaliteten” af drikkevand ændres ikke som medfør af sondringen mellem kvalitetskrav og indikatorparametre, idet begrebet kvaliteten af drikkevand omfatter alt, hvad der har med kvaliteten af drikkevand at gøre, og dermed både kvalitetskrav og indikatorparametre, men også eksempelvis sundhedsfarlige mængder af et stof, mikroorganismer eller andet, som der ikke er fastsat en grænseværdi for (endnu).

Til nr. 26 [§ 62, stk. 2, 1. pkt.]

Det følger af den gældende § 62, stk. 2, i vandforsyningsloven, at opfylder vandet fra en almen vandforsyning ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, drager kommunalbestyrelsen omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørger for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter stk. 1. Det samme gælder ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3000 m³ vand årligt, samt vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.

Det følger af den foreslåede ændring af § 62, stk. 2, 1. pkt., at der efter »omsorg for, « indsættes »at der straks foretages en undersøgelse med henblik på,«.

Af artikel 8, i drikkevandsdirektiv IV, fremgik også, at forpligtelsen til at undersøge årsagen til en manglende overholdelse af kvalitetskrav, gælder »straks«. Dette er videreført i artikel 14, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V. Dette fremgår imidlertid ikke af ordlyden af vandforsyningsloven, hvilket kan medføre, at kravet overses. Den foreslåede ændring vil medføre, at det præciseres, at undersøgelsen skal foretages straks.

Kravet i lovforslaget om, at der skal foretages en undersøgelse straks, vil både skulle ske ved en overskridelse af kvalitetskrav og ved en overskridelse af indikatorparametre, idet kvalitetskrav ændres til kvalitetskrav og indikatorparametre i lovforslagets § 1, nr. 25 og 30.

Den foreslåede ændring om at foretage en undersøgelse straks, vil omfatte overskridelser hos almene vandforsyninger, som nævnt i § 62, stk. 2, 1. pkt., hos ikkealmene vandforsyninger, som i

gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, samt vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, jf. lovforslagets § 1, nr. 27, om ændring af § 62, stk. 2, 2. pkt., hvor målgruppen i § 62, stk. 2, 2. pkt. foreslås ændret.

Til nr. 27 [62, stk. 2, 2. pkt.]

Det følger af vandforsyningslovens § 62, stk. 2, 1. pkt., at såfremt vandet fra en almen vandforsyning ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, skal kommunalbestyrelsen drage omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørge for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter stk. 1. Det følger af § 62, stk. 1, at kommunalbestyrelsen kan give påbud om, at anlægget skal ophøre midlertidigt eller for bestandigt, eller om andre foranstaltninger, herunder at forbrugerne skal træffe sikkerhedsforanstaltninger, hvis vandet i et vandforsyningssystem ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven. Tilsvarende gælder, hvis vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller hvis der efter kommunalbestyrelsens skøn er nærliggende fare for, at vandet i et vandforsyningssystem kan blive sundhedsfarligt. Endvidere kan kommunalbestyrelsen påbyde, at der skal gives information eller underretning til forbrugerne, herunder om måden herfor. Af § 62 stk. 2, 2. pkt., følger at den samme forpligtelse gælder for kommunalbestyrelsen over for ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3.000 m³ vand årligt, og for vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 62, stk. 2, 2. pkt., i vandforsyningsloven, at § 62, stk. 2, 1. pkt. vil finde tilsvarende anvendelse for ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, og for vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer dels, at hvis vandet fra en ikkealmen vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ eller mere pr. dag, eller som forsyner 50 personer eller flere, ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, skal kommunalbestyrelsen drage omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørge for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter § 62, stk. 1.

Dels indebærer den foreslåede nyaffattelse, at hvis vandet fra et vandforsyningssystem, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, ikke opfylder de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, skal kommunalbestyrelsen drage omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørge for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter § 62, stk. 1. Der er med nyaffattelsen af denne del af den foreslåede bestemmelse ikke tiltænkt en materiel ændring af bestemmelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil sikre hjemmel til at gennemføre drikkevandsdirektiv V. Det sikres således med den foreslåede bestemmelse, at de større ikkealmene vandforsyninger, der i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, samt de vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, vil være omfattet af § 62, stk. 2, som Danmark efter artikel 14 om udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brugen i drikkevandsdirektivet er forpligtet til at leve op til.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.9. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 28 [§ 62, stk. 3]

Det følger af den gældende § 62, stk. 2, i vandforsyningsloven, at opfylder vandet fra en almen vandforsyning ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, drager kommunalbestyrelsen omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørger for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger. Det samme gælder ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3.000 m³ vand årligt, samt vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet. Bestemmelsen er en gennemførelse af artikel 8, stk. 1, stk. 2 og stk. 6, 2. pkt., i direktivet, som derudover også er gennemført ved drikkevandsbekendtgørelsens § 14, stk. 3 og § 15.

Ved ”vandforsyningssystem” forstås vandforsyningsanlæg med tilhørende hoved-, forsynings- og stikledninger og tilhørende pumper samt jordledninger og vandinstallationer inden for en ejendom frem til og med tapstedet, dvs. forbrugerens taphane. Den del af vandforsyningssystemet, der er placeret inden for ejendoms skel, kaldes desuden ”forbrugernes fordelingsnet”. For nærmere om begrebet ”forbrugernes fordelingsnet” henvises til pkt. 3.1.2. og de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 22.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt *stk. 3* i lovens § 62, at ved manglende opfyldelse af de kvalitetskrav, der har betydning for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, skal de udbedrende foranstaltninger omfatte de foranstaltninger, som er fastsat i regler udstedt i medfør af § 59 b, stk. 3, 2. led.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at når kommunalbestyrelsen i henhold til lovens § 62, stk. 2, 2. pkt., sørger for, at der træffes udbedrende foranstaltninger på grund af manglende overholdelse af parameterværdierne af relevans for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, vil kommunalbestyrelsen i den forbindelse skulle sørge for, at disse udbedrende foranstaltninger omfatter foranstaltningerne fastsat i de regler, der udstedes i medfør af den foreslåede § 59 b, stk. 3, 2. led, som vil sikre gennemførelse af artikel 10, stk. 3, i drikkevandsdirektiv V. Derved vil den foreslåede bestemmelse sikre gennemførelse af artikel 14, stk. 2, 2. pkt., i drikkevandsdirektiv V.

Det er Miljøministeriets vurdering, at det vil være tilstrækkeligt, at de udbedrende foranstaltninger omfatter de foranstaltninger fra artikel 10, stk. 3, der gennemføres med hjemmel i den foreslåede § 59 b, stk. 3, 2. led, og som af kommunalbestyrelsen vurderes relevante.

Undladelse af at efterkomme påbud eller forbud, der udstedes i medfør af de foreslåede indsættelser i 3. og 4. pkt., vil kunne straffes med bøde, jf. § 84, stk. 1, nr. 4, i vandforsyningsloven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.2. og 3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 29 [§ 62, stk. 5]

Det følger af den gældende § 62, stk. 3, i vandforsyningsloven, at bedømmes vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som er omfattet af lovens § 62, stk. 2, at være sundhedsfarligt, eller er der efter kommunalbestyrelsens skøn nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen uden unødigt ophold give påbud om, hvilke foranstaltninger efter § 62, stk. 1, der skal træffes til imødegåelse heraf. Bestemmelsen er en gennemførelse af artikel 8, stk. 3, i drikkevandsdirektiv IV, som er videreført ved artikel 14, stk. 3, 1. pkt. i drikkevandsdirektiv V.

Det følger af den gældende § 62, stk. 5, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsens afgørelse af, om vandet er sundhedsfarligt, skal ske efter drøftelse med Sundhedsstyrelsen.

Det følger af det foreslåede af § 62, stk. 5, 1. pkt., at »Sundhedsstyrelsen« ændres til: »Styrelsen for Patientsikkerhed«. Der er tale om en lovteknisk ændring således, at Sundhedsstyrelsen udskiftes med Styrelsen for Patientsikkerhed, idet det er Styrelsen for Patientsikkerhed, som har kompetenceområdet i dag.

Det følger endvidere af den foreslåede ændring af § 62, stk. 5, 1. pkt., at der efter »sundhedsfarligt,« indsættes »eller om der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt,«. Forslaget vil medføre, at kommunalbestyrelsen herefter skal foretage drøftelse med Styrelsen for Patientsikkerhed ikke kun ved sundhedsfare, men også, i overensstemmelse med begrebet ”potentiell fare” i drikkevandsdirektiv IV og nu i drikkevandsdirektiv V, når der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 62, stk. 5, 2. pkt., at manglende overholdelse af mikrobiologiske eller kemiske parametre, fastsat i drikkevandsdirektivets bilag I, del A og B, skal betragtes som, at vandet er sundhedsfarligt, eller at der er en nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, medmindre kommunalbestyrelsen vurderer, at overskridelsen er ubetydelig.

Den foreslåede indsættelse vil sikre gennemførelse af den præcisering, som er indsat i artikel 14, stk. 3, 2. pkt., om, at medlemsstaterne skal betragte en manglende overholdelse af minimumskravene til de parameterverdier, der er fastsat i bilag I, del A (mikrobiologiske parametre) og del B (kemiske parametre), som en potentiel fare for menneskers sundhed, medmindre den kompetence myndighed vurderer, at overskridelsen af parameterverdien er ubetydeligt.

Præciseringen i artikel 14, stk. 3, 2. pkt., har ifølge Kommissionens kommenterede forslag til drikkevandsdirektiv V vist sig nødvendig på grund af adskillige traktatkrænkelssager. Det er Miljøministeriets vurdering, at direktivet ikke hermed har udelukket, at der kan eksistere andre tilfælde, der udgør en potentiel fare, men blot at sådanne overskridelser i hvert fald vil anses for en potentiel fare.

Til nr. 30 [§ 62, stk. 6]

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 25.

Til nr. 31 [§ 62, stk. 7]

Det følger af den gældende § 62, stk. 3, i vandforsyningsloven, at bedømmes vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som er omfattet af lovens § 62, stk. 2, at være sundhedsfarligt, eller er der efter kommunalbestyrelsens skøn nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen uden unødigt ophold give påbud om, hvilke foranstaltninger efter § 62, stk. 1, der skal træffes til imødegåelse heraf. Bestemmelsen er en gennemførelse af artikel 8, stk. 3, i drikkevandsdirektiv IV, som er videreført ved artikel 14, stk. 3, 1. pkt. i drikkevandsdirektiv V.

Det følger endvidere af den gældende § 62, stk. 4, i loven, at bedømmes vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som ikke er omfattet af § 62, stk. 2, at være sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen beslutte, om der bør træffes foranstaltninger efter § 62, stk. 1. Bestemmelsen er en videreførelse af de nationale regler fra før gennemførelsen af drikkevandsdirektiv IV ved lov nr. 299 af 8. juni 1978.

Det følger af den gældende § 62, stk. 7, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere straks underrettes om forhold omfattet af § 62, stk. 3 eller 4, herunder oplyses om foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 62, stk. 7, at kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere hurtigst muligt underrettes om forhold omfattet af stk. 3 eller 4, herunder rådgives om betingelser for forbrug og brug af vandet. Rådgivningen af forbrugerne skal jævnligt ajourføres. Endvidere sikrer kommunalbestyrelserne, at forbrugerne orienteres, når det er fastslået, at vandet ikke længere er sundhedsfarligt, eller der ikke længere er nærliggende fare herfor, og om at den normale tjeneste er genoprettet.

Bestemmelsen har til formål at sikre overensstemmelse med de præciserede og uddybede forpligtelser i artikel 14, stk. 4, i drikkevandsdirektiv V.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.3. i lovforslagets almindelige lovbemærkninger.

Til nr. 32 [kapitel 10 a]

Vandforsyningsloven indeholder ikke bemyndigelse til, at miljøministeren kan fastsætte regler vedrørende drikkevand til passagerer på søgående skibe, som afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning.

Det foreslås, at der indsættes et nyt *kapitel 10 a* med kapiteloverskriften drikkevand på søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning.

Formålet med bestemmelserne i det foreslåede kapitel 10 a er at etablere en bemyndigelsesbestemmelse, som giver miljøministeren hjemmel til at fastsætte regler med henblik på at implementere artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv, hvorefter der fastlægges krav til drikkevand til passagerer på søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning.

(Til § 64 a)

Ressort for reglerne om drikkevandskvalitet på danske søgående skibe, som afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning er fordelt mellem Erhvervsministeriet, der varetager regulering af drikkevandskvaliteten for drikkevandet til besætningen, og Miljøministeriet, der varetager reguleringen af drikkevandskvaliteten for drikkevandet til passagererne. I praksis vil passagererne drikke det samme vand som besætningen på det søgående skib.

Vandforsyningsloven, der hører under Miljøministeriets ressort, indeholder ikke bemyndigelse til, at miljøministeren kan fastsætte regler vedrørende drikkevand til passagerer på søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning.

For så vidt angår reguleringen af besætningens drikkevand henvises til pkt. 3.8.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 64 a, stk. 1, i vandforsyningsloven, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om drikkevand til passagerer på danske søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning, på følgende områder: krav til kvaliteten af drikkevandet, risikovurdering og risikostyring af de søgående skibes vandforsyningsanlæg og fordelingsnet, kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder kontrolprogrammer, undersøgelse og andre udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder tilsynsmyndighedens muligheder for at udstede påbud og fastsætte andre udbedrende foranstaltninger, og forbud, anden begrænsning af drikkevandsforsyningen og

andre udbedrende foranstaltninger, såfremt drikkevandsforsyningen indebærer en nærliggende fare for menneskers sundhed, herunder tilsynsmyndighedens muligheder for at udstede forbud, fastsætte andre begrænsninger eller andre udbedrende foranstaltninger.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren skal fastsætte regler for så vidt angår drikkevandet til passagererne på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

Den foreslåede bemyndigelse i stk. 1 vil sikre hjemmel til at gennemføre artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6 og artikel 9, 10, 13 og 14 samt bilag i drikkevandsdirektiv V.

De oplyste artikler 1-6 og artikel 9, 10, 13 og 14 samt bilag i artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V, er i deres ordlyd primært rettet mod vandforsyningsanlæg på land, men finder i medfør af artikel 3, stk. 2, også anvendelse på søgående skibe. Det er derfor Miljøministeriets og Erhvervsministeriets forståelse, at der ved gennemførelsen af de pågældende bestemmelser skal tages højde for de særlige konstruktionsmæssige forhold, der gælder på søgående skibe.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, forventes at blive udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om passagerers drikkevand på søgående skibe under dansk flag, der sejler i EU-farvande, afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, på de områder, der er omfattet af stk. 1, nr. 1-5, som er beskrevet nedenfor. Reglerne forventes udmøntet i bekendtgørelsesform i en særskilt bekendtgørelse på grund af reglernes teknisk komplekse karakter, og fordi dette vil skabe størst mulig fleksibilitet i forhold til eventuel fremtidig tilpasning af reglerne.

De regler, der fastsættes efter stk. 1, vil skulle fastsættes efter forhandling med erhvervsministeren. Dette skal sikre, at kravene i artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14, i drikkevandsdirektiv V, gennemføres på en måde, der er teknisk muligt på søgående skibe. Endvidere skal det sikre, at reglerne svarer til de bestemmelser, der gælder for drikkevand til besætningen på samme søgående skibe, i det omfang det er muligt og i det omfang, dette vil være i overensstemmelse med kravene i drikkevandsdirektiv V.

For så vidt angår begrebet ”søgående skibe” er det Miljøministeriets og Erhvervsministeriets forståelse, at begrebet ”søgående skibe” anvendes i overensstemmelse med det mere almindeligt

anvendte begreb ”skibe” i søfartsreglerne. ”Søgående” er således tilføjet, fordi kun skibe, der sejler på havet, kan tage havvand ind til afsaltning. Det er endvidere Miljøministeriets forståelse, at anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 2, er begrænset til søgående skibe, der opfylder alle betingelser i artiklen, således, at det søgående skib både skal befordre passagerer, afsalte vand og fungere som vandforsyning. For så vidt angår begrebet ”befordrer passagerer” er det Miljøministeriets forståelse, at der alene er tale om søgående skibe, der befordrer passagerer fast. Det er således Miljøministeriets forståelse, at der ved søgående skibe, der befordre passagerer, forstås passagerskibe, som defineret i FN’s internationale maritime organisations (IMO) konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen (SOLAS) 1974, regel nr. 2., hvilket vil sige, at et ”passagerskib” er et skib, der befordrer flere end 12 passagerer. Endelig skal det søgående skibs drikkevandsforsyning være baseret på afsaltning af havvand og skibet skal således have installeret et afsaltningsanlæg.

Med danske skibe forstås skibe, der sejler under dansk flag. Hvorvidt et søgående skib sejler under dansk flag skal forstås i overensstemmelse med sølovens bestemmelser herom. Søloven fastsætter i § 1, stk. 1, at for at et skib kan anses som dansk og sejle under dansk flag, må dets ejer være dansk. Det endvidere muligt efter sølovens § 2 og regler udstedt i medfør heraf, at en ikkedansk ejer af et skib kan få sit skib registreret i det danske skibsregister og dermed opnå dansk nationalitet for skibet og sejle under dansk flag. Skibe, der sejler under dansk flag, er undergivet dansk flagstatsjurisdiktion.

Det følger af den foreslåede § 64 a, stk. 1, *nr. 1*, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om krav til kvaliteten af drikkevandet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om kvaliteten af drikkevand, der skal gælde for drikkevandet til passagerer på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

Med kvaliteten af drikkevand forstås overholdelse af parameterverdier, der benyttes til at vurdere kvaliteten af drikkevand og andre krav til drikkevandet, såsom overholdelse af indikatorparametre. Indikatorparametre er et parameter i forhold til kvaliteten af drikkevand, f.eks. i forhold til drikkevandets smag, farve og lugt, men er ikke nødvendigvis et parameter for, om drikkevand kan betragtes som sundt og rent. For nærmere om indikatorparametre henvises til § 1, nr. 29, i lovforslaget, med specielle bemærkninger.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 1, vil sikre hjemmel til at gennemføre artikel 5 med bilag I, og artikel 6 med bilag II, del D, jf. artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V.

Efter artikel 5 fastsætter medlemsstaterne for parametrene i direktivets bilag I de værdier, der skal gælde for drikkevand. Disse parameterverdier må ikke være mindre strenge end værdierne i direktivets bilag I, del A (mikrobiologiske parametre), del B (kemiske parametre), del C (indikatorparametre) og D (parametre med relevans for forbrugernes fordelingsnet, p.t. kun for Legionella og bly). For så vidt angår indikatorparametrene i bilag I, del C, fastsættes værdierne kun til kontrolformål og med henblik på at sikre, at kravene i direktivets artikel 14 opfyldes. For så vidt angår kravene i artikel 14 henvises til de specielle bemærkninger til nr. 4 og 5 nedenfor.

Medlemsstaterne fastsætter endvidere værdier for supplerende parametre, der ikke er opført i bilag I, hvis hensyn til menneskers sundhed på dens nationale territorium eller en del af dette gør det nødvendigt. De fastsatte værdier skal mindst opfylde kravene i direktivets artikel 4, stk. 1, litra a, der opstiller betingelser for, hvornår drikkevand kan betragtes som sundt og rent.

Efter artikel 6, stk. 1, litra a, skal de parameterverdier, som er fastsat i overensstemmelse med artikel 5 for så vidt angår parametrene i bilag I, del A og B, for drikkevand, der leveres gennem distributionsnet, overholdes på det sted inden for en ejendom eller en virksomhed, hvor vandet tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand. Efter artikel 6, stk. 1, litra c, for drikkevand til brug i en fødevarer virksomhed skal parameterverdierne overholdes på det sted, hvor vandet bruges i nævnte virksomhed. Bilag II, del D, i drikkevandsdirektiv V indeholder bestemmelser om prøveudtagningsmetoder og prøveudtagningssteder.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 1, forventes aktuelt udmøntet ved, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om de parameterverdier og andre krav til drikkevandet, såsom indikatorparametre, passagerernes drikkevand skal overholde på søgående skibe, der afsalter havvand og befordrer passagerer, samt hvilke steder disse parameterverdier og andre krav skal overholdes. Parameterverdierne m.v. forventes at svare til dem, der gælder for drikkevand til besætningen på samme søgående skibe, i det omfang disse parameterverdier m.v. er i overensstemmelse med kravene i drikkevandsdirektiv V eller strengere. Bemyndigelsen forventes endvidere potentielt udmøntet ved, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler, der gennemfører krav, som måtte blive fastlagt ved gennemførelsesretsakter vedtaget af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 13, stk. 8, i drikkevandsdirektiv V, hvorefter Europa-Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter for at

oprette og ajourføre en observationsliste for stoffer eller forbindelser, der af sundhedsmæssige årsager har betydning for offentligheden eller det videnskabelige miljø («observationslisten»), såsom lægemidler, hormonforstyrrende stoffer og mikroplast.

Det følger af den foreslåede § 64 a, stk. 1, nr. 2, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om risikovurdering og risikostyring af de omfattede søgående skibes forsyningssystemer og fordelingsnet.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 2, indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om risikovurdering og risikostyring af drikkevandforsyningsanlægget og fordelingsnet på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, for så vidt angår passagerernes drikkevand.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 2, vil sikre hjemmel til at gennemføre artikel 9 om risikovurdering og risikostyring af vandforsyningssystemet med bilag II, del C, og artikel 10 om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet med bilag I, del D, jf. artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V. Der henvises til pkt. 3.2.2. og pkt. 3.8.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger for så vidt angår artikel 9 og artikel 10.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 2, forventes at blive udmøntet ved, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om indholdet af den risikovurdering og risikostyring, der skal foretages af vandforsyningssystemet på de søgående skibe, der afsalter havvand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning for så vidt angår passagerernes drikkevand, herunder krav til beskrivelser af forsyningssystemet fra indvinding af vandet, behandling, lagring og distributionen frem til forsyningsstedet, til identifikation af farer og farlige hændelser i forsyningssystemet og til vurdering af de risici, som de kan udgøre for menneskers sundhed, under hensyntagen til risici som følge af klimaændringer, lækager og utætte rør.

Begreberne fare, farlige hændelser og risiko skal forstås i overensstemmelse med artikel 2, stk. 7-9, drikkevandsdirektiv V. Med fare forstås således en biologisk, kemisk, fysisk eller radiologisk agens i vand eller et andet aspekt af vandtilstanden, som potentielt kan skade menneskers sundhed. Med begrebet farlig hændelse forstås en hændelse, som medfører farer for eller undlader at fjerne farer fra drikkevandforsyningssystemet. Med ”risiko” forstås en kombination af sandsynligheden for en

farlig hændelse og alvoren af konsekvenserne, hvis faren og den farlige hændelse indtræffer i drikkevandsforsyningssystemet.

Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere blive anvendt til at fastsætte regler om definering af kontrolforanstaltninger og gennemførelse af kontrolforanstaltninger på de søgående skibe til forebyggelse og afhjælpning af risici, som kan bringe drikkevandskvaliteten for passagererne i fare, gennemførelse af et forsyningsspecifikt operationelt kontrolprogram på skibene, regler om validering af effektivitet af anvendt desinfektion, begrænsning af eventuel forurening fra biprodukter fra desinfektion og forurening fra behandlingskemikalier på skibene og om at stoffer, der forbliver i vandet, ikke må bringe drikkevandskvaliteten i fare.

Herudover forventes bemyndigelsen anvendt til at fastsætte regler om, at Miljøministeriet på grundlag af resultatet af risikovurderingen foretaget på det søgående skib kan give skibet mulighed for henholdsvis at reducere eller øge kontrollhyppighed og henholdsvis fjerne eller udvide kontrolparametre for så vidt angår passagerernes drikkevand.

Det forventes tillige, at der vil blive fastsat regler om, at drikkevandet skal overholde parameterverdierne for bly og Legionella, der begge er parameterverdier af relevans for risikovurderingen af fordelingsnettet.

De forventede regler om risikovurdering og risikostyring af vandforsyningssystemet på det søgående skib, det vil sige fra indpumpning af vand til taphane, vil skulle sikre den mest hensigtsmæssige gennemførelse ud fra de særlige konstruktionsmæssige forhold, der gælder på søgående skibe.

Det bemærkes i den forbindelse, at der i vandforsyninger på land skelnes mellem vandforsyningsanlæg, der i drikkevandsdirektiv V omtales som forsyningssystemet, og forbrugernes fordelingsnet. Begreberne forsyningssystemet og forbrugernes fordelingsnet skal forstås i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, litra b, og artikel 2, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V. Et forsyningssystem omfatter således indvinding, behandling, lagring og distribution af drikkevand frem til forsyningsstedet som udføres af vandforsyninger, Med forbrugernes fordelingsnet forstås ”rør, fittings og anordninger, som er installeret mellem vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand i både offentlige og private ejendomme, og distributionsnettet, men kun hvis de i henhold til gældende national ret ikke er vandforsyningens ansvar i dettes egenskab af vandforsyning”. Forbrugernes fordelingsnet starter således typisk ved forbrugernes matrikelskel.

Det er imidlertid ikke muligt at skelne mellem vandforsyningsanlæg og fordelingsystem på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, idet det søgående skib er én enhed, der er ejet af samme virksomhed/reder. Hele det søgående skib skal således betragtes som én enhed, og hele vandforsyningsprocessen er således begrænset til at foregå inden på denne enhed. F.eks. er de rør, der går ind til passagerernes kahytter en del af vandforsyningsanlægget. Det forventes derfor, at kravene om risikovurdering og risikostyring af forbrugernes fordelingsnet efter artikel 10 i drikkevandsdirektiv V ikke på nuværende tidspunkt, som de pågældende søgående skibe er konstrueret i dag, vil blive udmøntet for søgående skibe. Da artikel 10 omhandler risikovurdering og risikostyring af bl.a. bly og Legionella vil disse to parametre dog også som beskrevet ovenfor indgå i risikovurderingen og risikostyringen efter artikel 9. Dette for i videst muligt omfang at sikre gennemførelse af drikkevandsdirektiv V for så vidt angår søgående skibe.

Det følger af den foreslåede § 64 a, stk. 1, nr. 3, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder kontrolprogrammer.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 3, indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren skal fastsætte regler om kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder kontrolprogrammer, på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, for så vidt angår passagerernes drikkevand.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 3, vil sikre hjemmel til at gennemføre artikel 13 med bilag II og III, jf. artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V. Der henvises til pkt. 3.8.2. om artikel 13 og bilag II og III.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 3, forventes at blive udmøntet ved, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om indholdet af kontrollen af drikkevandet, herunder om kontrolprogrammer på de søgående skibe. Dette med henblik på at skibene fører kontrol med, at det vand, der stilles til rådighed for passagererne, opfylder kravene i direktivet og navnlig de parameterverdier, der er fastsat i overensstemmelse med direktivets artikel 5 om kvalitetskrav.

Derudover forventes bemyndigelsen at blive udmøntet ved, at ministeren fastsætter regler om specifikationer for analyse af parametre og analysemetoder, samt regler om fastlæggelse af kontrolkrav med hensyn til den mulige tilstedeværelse af stoffer, der er opført på observationslisten for stoffer eller forbindelser, der af sundhedsmæssige årsager har betydning for offentligheden eller det videnskabelige miljø, såsom lægemidler, hormonforstyrrende stoffer og mikroplast. Dette gælder tillige specifikationer, analysemetoder og kontrolkrav m.v., der løbende måtte blive vedtaget af Europa-Kommissionen, for eksempel ved tekniske retningslinjer eller observationslister.

Derudover forventes bemyndigelsen at blive udmøntet ved, at ministeren fastsætter regler om prøveudtagningshyppigheder, prøveudtagningsmetoder, analysemetoder og supplerende kontrol af stoffer og mikroorganismer, for hvilke der ikke er fastsat parameterværdier i overensstemmelse med direktivets artikel 5, men hvor der er grund til at nære mistanke om, at de kan være til stede i mængder eller koncentrationer, der udgør en nærliggende fare for menneskers sundhed.

For så vidt angår kontrolprogrammer forventes bemyndigelsen bl.a. udmøntet ved, at ministeren fastsætter regler om, at de søgående skibe skal opstille kontrolprogrammer. Det vil endvidere kunne fastsættes regler om, at Miljøstyrelsen skal godkende kontrolprogrammerne. Skibene skal i medfør af disse kontrolprogrammer efterprøve, om foranstaltningerne til begrænsning af risiciene for menneskers sundhed fungerer effektivt, og at drikkevandet på det sted, hvor kravene skal overholdes, er sundt og rent. Kontrolprogrammerne skal endvidere tilvejebringe oplysninger om kvaliteten af drikkevand for at påvise, at kravene i direktivets artikel 4 og parameterværdierne fastsat i overensstemmelse med direktivets artikel 5 overholdes. Kontrolprogrammerne skal endvidere identificere de mest hensigtsmæssige midler til at afbøde risikoen for menneskers sundhed. Kontrolprogrammerne skal omfatte et eller en kombination af indsamling og analyse af individuelle vandprøver eller målinger registreret som led i en kontinuerlig kontrolproces. Herudover kan kontrolprogrammerne for eksempel bestå af inspektion af fortegnelser over udstyrs funktion og vedligeholdelsesstatus. Kontrolprogrammerne skal også omfatte et operationelt kontrolprogram, der hurtigt skaber indsigt i problemer vedrørende den driftstekniske funktion og vandkvaliteten, og åbner mulighed for hurtige, forhåndsplanlagte afhjælpende foranstaltninger. Det fremgår af bilag II i drikkevandsdirektiv V, at kontrolprogrammer løbende skal tages op til fornyet vurdering og opdateres eller bekræftes mindst hvert sjette år.

For så vidt angår prøveudtagningsmetoder forventes der bl.a. fastsat regler om, hvilket prøveudtagningssted, der skal opfylde hvilke krav til prøveudtagningsmetode, for eksempel hvornår i døgnnet en prøve skal tages, og hvilke standarder, der skal anvendes til prøvetagningen.

For så vidt angår analysemetoder forventes der bl.a. fastsat regler om, hvilke analysemetoder, der skal anvendes. I det omfang det findes hensigtsmæssigt, vil det blive undersøgt, om disse bestemmelser skal fastsættes i den til enhver tid gældende bekendtgørelse om kvalitetskrav til miljømålinger (analysekvalitetsbekendtgørelsen).

I det omfang Europa-Kommissionen fastlægger tekniske retningslinjer og vedtager gennemførelsesretsakter for observationslister i henhold til artikel 13 i drikkevandsdirektiv V forventes disse tillige udmøntet i medfør af den foreslåede bemyndigelse.

Det følger af den foreslåede § 64 a, stk. 1, nr. 4, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om undersøgelse og udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder tilsynsmyndighedens muligheder for at udstede påbud og fastsætte udbedrende foranstaltninger.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 4, indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren skal fastsætte regler om undersøgelse og udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet ved manglende overholdelse af krav hertil, herunder tilsynsmyndighedens muligheder for at udstede påbud og fastsætte udbedrende foranstaltninger.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 4, vil sikre hjemmel til at gennemføre direktivets artikel 14 for så vidt angår bestemmelserne om udbedrende foranstaltninger til genopretning af drikkevandskvaliteten for passagerernes drikkevand. Der henvises til pkt. 3.5.2. om artikel 14.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 4, forventes at blive udmøntet ved, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om, at der ved overskridelser af parameterværdier for passagerernes drikkevand på det søgående skib straks på skibet skal foretages en undersøgelse med henblik på at påvise årsag til manglende overholdelse af kravene til drikkevandet. Endvidere vil der blive fastsat regler om, at der på skibet skal iværksættes udbedrende foranstaltninger med henblik på genopretning af drikkevandskvaliteten. Endvidere vil der blive fastsat regler, om at tilsynsmyndigheden kan udstede påbud og fastsætte udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet. Prioritering af håndhævelse vil ske under hensyntagen til i hvilken udstrækning den pågældende parameterværdi er overskredet og den hermed forbundne nærliggende fare for menneskers sundhed.

Det følger af den foreslåede § 64 a, stk. 1, nr. 5, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om forbud, anden begrænsning af drikkevandsforsyningen og andre udbedrende foranstaltninger, såfremt drikkevandsforsyningen indebærer en nærliggende fare for menneskers sundhed, herunder tilsynsmyndighedens muligheder for at udstede forbud, fastsætte andre begrænsninger eller andre udbedrende foranstaltninger.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 5, indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om forbud, anden begrænsning af drikkevandsforsyningen og andre udbedrende foranstaltninger ved manglende overholdelse af kravene til drikkevandets kvalitet, herunder tilsynsmyndighedens muligheder for at udstede forbud, fastsætte andre begrænsninger eller andre udbedrende foranstaltninger, såfremt drikkevandsforsyningen indebærer en nærliggende fare for menneskers sundhed.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 5, vil sikre hjemmel til at gennemføre direktivets artikel 14 for så vidt angår bestemmelserne om forbud, anden begrænsning af drikkevandsforsyningen og andre udbedrende foranstaltninger, som er nødvendige for at beskytte menneskers sundhed, hvor passagerernes drikkevand på det søgående skib, uanset om parameterverdierne er overholdt, indebærer en nærliggende fare for menneskers sundhed. Der henvises til pkt. 3.5.2. om artikel 14.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 1, nr. 5, forventes at blive udmøntet ved, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren fastsætter regler om, at hvis passagerernes drikkevand, uanset om parameterverdierne er overholdt, indebærer en nærliggende fare for menneskers sundhed, skal det søgående skib træffe de foranstaltninger, som er nødvendige for at beskytte menneskers sundhed, herunder iværksætte et forbud mod at anvende drikkevandsforsyningen for så vidt angår det berørte drikkevand, iværksætte anden begrænsning af drikkevandsforsyningen for så vidt angår det berørte drikkevand og andre udbedrende foranstaltninger, som er nødvendige for at beskytte menneskers sundhed.

Der forventes fastsat regler om, at manglende overholdelse af minimumskravene til de parameterverdier, der er fastsat i bilag I, del A (mikrobiologiske parametre) og B (kemiske parametre), i drikkevandsdirektivet vil blive betraget som en nærliggende fare for menneskers sundhed, medmindre det vurderes, at overskridelsen af parameterværdien er ubetydelig.

Det forventes endvidere fastsat regler om, at følgende foranstaltninger alle skal træffes af det søgående skib hurtigst muligt i de tilfælde, hvor den manglende overholdelse af parameterverdierne

betrages som en nærliggende fare for menneskers sundhed: underretning af passagererne på skibet, der forbruger drikkevandet, om den nærliggende sundhedsfare og årsagen til denne, om overskridelser af parameterværdier, og om de trufne udbedrende foranstaltninger på skibet, herunder forbud og begrænsning af brug eller andre foranstaltninger, rådgivning til passagererne på skibet om betingelser for forbrug og brug af vandet, og oplysning til passagererne om at faren er overstået.

Endvidere vil der blive fastsat regler, om at tilsynsmyndigheden kan udstede forbud, fastsætte anden begrænsning af drikkevandsforsyningen og fastsætte andre udbedrende foranstaltninger til beskyttelse af menneskers sundhed.

For så vidt angår myndighedstilsynet med overholdelsen af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1, nr. 1-5, herunder tilsynsmyndighedens adgang til oplysninger, der kan begrunde et påbud m.v. efter § 64 a, stk. 1, nr. 4 og 5, henvises til den foreslåede § 66 a, stk. 3, jf. § 1, nr. 35, i lovforslaget og de specielle bemærkninger hertil.

Det følger af den foreslåede § 64 a, stk. 2, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte regler om andre foranstaltninger end de i stk. 1, nævnte, til sikring af kvaliteten af drikkevandet til passagerer på danske søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 2, indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte regler om andre foranstaltninger, end dem, der er oplyst i det foreslåede stk. 1, nr. 1-5, som skal sikre kvaliteten af passagerernes drikkevand på søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 2, indebærer aktuelt, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte regler, der ikke findes nødvendige for at gennemføre drikkevandsdirektiv V, men som findes hensigtsmæssige for at sikre drikkevandets kvalitet og kvantitet for passagererne på søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning. Det kan endvidere være regler, der bidrager til at sikre en mere ensartet regulering af passagerernes drikkevand i forhold til reguleringen af besætningens drikkevand.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 2, vil eksempelvis kunne blive udmøntet ved, at der fastsættes regler om, at kontrolprøverne på det søgående skib udtages af og analyseres på et

laboratorium, der er akkrediteret hertil med henblik på at sikre, at der foretages en egnet analyse af kontrolprøverne fra drikkevandet fra de søgående skibe, i det omfang, det er praktisk muligt og tilsvarende sker for besætningens drikkevand.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 2, vil endvidere kunne blive udmøntet ved, at der fastsættes regler om, at udgifterne ved den regelmæssige kontrol af vandet i et vandforsyningssystem på de søgående skibe afholdes af de søgående skibe, ligesom det er tilfældet med kontrollen med besætningens vand efter de gældende regler.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64, stk. 2, vil endvidere kunne blive udmøntet ved, at der fastsættes regler om anvendelse af behandlingskemikalier og filtermedier i passagerernes drikkevand, der svarer til reglerne om anvendelse af behandlingskemikalier og filtermedier i besætningens drikkevand.

Den foreslåede bemyndigelse i § 64 a, stk. 2, vil endvidere kunne blive udmøntet ved, at der fastsættes regler om, at drikkevandet skal være tilgængeligt i en tilstrækkelig mængde i forhold til antallet af passagererne om bord og rejsens længde og karakter. En sådan bestemmelse gælder allerede for besætningen.

Ovenstående opstilling er ikke udtømmende.

Bemyndigelsen vil endelig potentielt kunne anvendes til at fastsætte yderligere krav, der skulle vise sig nødvendige for en korrekt gennemførelse af artikel 3, stk. 2, jf. artikel 1-6, 9, 10, 13 og 14 samt bilag i drikkevandsdirektiv V, og som ikke vil kunne fastsættes i medfør af bemyndigelserne oplistet i det foreslåede § 64, stk. 1, nr. 1-5.

Det følger af den foreslåede § 64 a, *stk. 3*, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte regler om, hvilke søgående skibe, der er omfattet af regler fastsat efter stk. 1 og 2.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren efter forhandling med erhvervsministeren kan fastsætte regler om hvilke søgående skibe, der er omfattet af regler fastsat efter stk. 1 og 2.

Bemyndigelsen vil aktuelt kunne anvendes til at fastsætte regler om undtagelse af visse søgående skibe, der afsalter havvand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, fra regler fastsat i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2, i det omfang drikkevandsdirektiv V giver mulighed for dette. Det følger f.eks. af artikel 9, stk. 6, at medlemsstaterne kan undtage vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mellem 10 m³ og 100 m³ pr. dag, eller som forsyner mellem 50 og 500 personer, fra kravet om at foretage risikovurderingen og risikostyringen af forsyningssystemet, hvis den kompetente myndighed har fastslået, at en sådan undtagelse ikke vil bringe drikkevandskvaliteten i fare. Sådanne undtagne vandforsyninger skal udføre regelmæssig kontrol i henhold til artikel 13 i drikkevandsdirektiv V.

Den foreslåede bemyndigelse skal endvidere potentielt sikre hjemmel til at miljøministeren kan fastsætte en anden afgrænsning af, hvilke søgående skibe, der er omfattet af regler udstedt efter den foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2, end den afgrænsning af anvendelsesområdet for artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V, der er beskrevet ovenfor under bemærkningerne til stk. 1. Baggrunden er, at forarbejder og forhandlingsdokumenterne bag indsættelsen af artikel 3, stk. 2, i drikkevandsdirektiv V, er særdeles sparsomme. Skulle de vurderinger og den forståelse, der ligger til grund for afgrænsningen af, hvilke søgående skibe, der er omfattet af artikel 3, stk. 2, blive ændret ved en dom fra EU-Domstolen, vil der således være behov for, at miljøministeren kan fastsætte regler om, hvilke søgående skibe, der skal være omfattet af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2.

Der forventes endelig fastsat straf i form af bøde for overtrædelser af de regler, der fastsættes i medfør af den foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2. Bødestraf kan fastsættes i medfør af den gældende § 84, stk. 2, i vandforsyningsloven, hvorefter der i regler, der udfærdiges af miljøministeren eller klima-, energi- og forsyningsministeren i henhold til loven, kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af reglerne.

Til nr. 33 [§ 64 b-c]

(Til kapitel 10 b)

Den gældende vandforsyningslov indeholder regler, der sikrer, at personer med en bopæl eller som tager ophold i en ejendom, har adgang til drikkevand, at denne adgang opretholdes, og at den om nødvendigt etableres.

Gældende ret indeholder dog ikke regler, der sikrer adgang til drikkevand for sårbare og marginaliserede personer og befolkningsgrupper, som ikke har en bopæl eller et fast opholdssted, og som ikke er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse.

Der foreslås, at der indsættes et nyt *kapitel 10 b* med kapiteloverskriften adgang til drikkevand for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper m.v. samt fremme af brug af drikkevand fra vandhanen. Overskriften angår de nedenfor foreslåede regler om adgang til drikkevand og fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen.

(Til § 64 b)

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 64 b, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen opretholder og om nødvendigt forbedrer adgang til drikkevand for alle, navnlig sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, jf. dog kapitel 8 om forsyningspligt m.v. og regler fastsat i medfør af § 48, stk. 4. Bestemmelsen har til formål at gennemføre artikel 16, stk. 1, 1. pkt., i drikkevandsdirektiv V.

Ved sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper forstås som udgangspunkt asylansøgere, andre under Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt, flygtninge, nomadesamfund, hjemløse og mindretalskulturer, såsom romaer og rejsende, uanset om de er fastboende eller ej, men kan også omfatte andre befolkningsgrupper.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 2*, at miljøministeren kortlægger personer og befolkningsgrupper omfattet af *stk. 1*, som er uden eller med begrænset adgang til drikkevand, og årsagerne hertil. Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at der er miljøministeren, som foretager kortlægningen, men med bidrag hertil fra andre offentlige myndigheder. Det forventes, at kortlægningen uddelegeres til Miljøstyrelsen. Det forventes umiddelbart, at de relevante offentlige myndigheder vil være Udlændinge- og Integrationsministeriet, Social- og Boligministeriet og Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd (VIVE). Det forventes, at der f.eks. vil kunne være tale om oplysninger om adgang til drikkevand for de hjemløse på gaden og i natvarmestue, og om antallet af drikkevandshaner, drikkevandsposter, adgang til gratis toiletter mv. Bestemmelsen har til formål at gennemføre artikel 16, stk. 1, 2. pkt., litra a, i drikkevandsdirektiv V. Det forventes, at miljøministeren i medfør af den foreslåede § 9 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, fastsætter regler om

indberetning af oplysninger til brug for kortlægningen. For nærmere herom henvises til pkt. 3.7. i de almindelige bemærkninger.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 3*, at kommunalbestyrelsen skal 1) vurdere mulighederne for at forbedre adgangen til drikkevand for personer og befolkningsgrupper, der i forbindelse med kortlægningen, jf. *stk. 2*, er identificeret som værende uden eller med begrænset adgang til vand, 2) oplyse disse personer om eventuelle muligheder for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand og 3) træffe nødvendige og passende foranstaltninger, der sikrer, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand. Bestemmelsen har til formål at gennemføre artikel 16, *stk. 1, 2. pkt.*, litra b-d, i drikkevandsdirektiv V.

Foranstaltningerne til at forbedre eller opretholde adgangen til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper skal ifølge artikel 16, *stk. 1, 1. pkt.* træffes uden at det berører artikel 9 om nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger.

Nødvendige og passende foranstaltninger vil kunne være sikring af adgang til drikkevand i form af gratis adgang til toiletter og drikkevandshaner ved væresteder og andre steder, hvor hjemløse kommer.

Det følger derudover af den foreslåede indsættelse af *stk. 4*, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om opretholdelse og forbedring af adgangen til drikkevand efter *stk. 1* og om kortlægning, vurdering, oplysningspligt og foranstaltninger efter *stk. 2-3*. Bestemmelsen har til formål at sikre, at der kan fastsættes de regler, der viser sig nødvendige for, at de foreslåede bestemmelser i § 64 b, *stk. 1-3* kan virke efter hensigten, dvs. til opfyldelse af artikel 16, *stk. 1*, i drikkevandsdirektiv V.

(Til § 64 c)

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 64 c, *stk. 1*, at til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen opretholder eller etablerer kommunalbestyrelsen udstyr i det offentlige rum, der giver adgang til indendørs og udendørs brug af drikkevand fra hanen, hvor dette er teknisk muligt, på en måde, der står i et rimeligt forhold til behovet for sådanne foranstaltninger, og under hensyntagen til

særlige lokale forhold såsom klima og geografi. Bestemmelsen har til formål at gennemføre artikel 16, stk. 2, 1. pkt., i drikkevandsdirektiv V.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 2*, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om etablering af udstyr i det offentlige rum efter *stk. 1*. Bemyndigelsen forventes udnyttet i den udstrækning det er nødvendigt for at kunne efterleve kravene i direktivets artikel 16, stk. 2, 1. pkt.

Endelig følger det af den foreslåede indsættelse af *stk. 3*, at miljøministeren kan fastsætte regler om følgende til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen: 1) foranstaltninger, der øger kendskabet til det nærmeste udstyr udendørs og indendørs, 2) informationskampagner om kvaliteten af drikkevand fra vandhaner, 3) foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed i offentlige forvaltninger og bygninger, og 4) foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed til kunder i restauranter og kantiner og i forbindelse med catering uden beregning eller mod et lavt servicegebyr.

Bestemmelsen vil give ministeren bemyndigelse til at gennemføre artikel 16, stk. 2, 2. pkt., i drikkevandsdirektiv V, i den udstrækning, der skulle vise sig behov herfor. Det understreges, at den foreslåede bemyndigelse ikke vil give mulighed for at stille krav om gratis eller billig adgang til drikkevand i offentlige bygninger, museer, restauranter o.l., men vil kun kunne anvendes til, at miljøministeren tilskynder hertil.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det forventes, at miljøministeren i medfør af den foreslåede § 9 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, vil fastsætte regler om, at oplysninger om kommunalbestyrelsens opretholdelse eller forbedring af adgangen til drikkevand efter det foreslåede § 64 b, stk. 1, oplysninger om de opgaver, som kommunalbestyrelsen udfører i henhold til de foreslåede § 64 b, stk. 3, nr. 1-3, herunder om de foranstaltninger, der er truffet, og oplysninger om kommunalbestyrelsens opfyldelse af forpligtelsen til at fremme adgangen til drikkevand fra vandhanen efter den foreslåede § 64 b og regler udstedt i medfør heraf, vil skulle indberettes til miljøministeren i henhold til de regler. Dette med henblik på opfyldelse af den EU-rapporteringsforpligtelse, som følger af direktivets artikel 18, stk. 1, litra a, der skal sendes første gang senest 12. januar 2029 og derefter ajourføres hvert sjette år. Det forventes, at oplysningerne fra kommunerne vedrørende deres forpligtelser vil skulle indberettes til

miljøministeren første gang senest i 2028. For nærmere herom henvises til pkt. 3.7. og lovforslagets § 1, nr. 6 samt de specielle bemærkninger hertil.

(Til kapitel 11)

Det følger af overskriften til vandforsyningslovens kapitel 11, at kapitlet i dag vedrører Tilsyn. Det foreslås, at kapiteloverskriften til kapitel 11 affattes ”Generelle bestemmelser om tilsyn”.

Kapitel 10 og det foreslåede kapitel 10 a indeholder flere afgrænsede tilsynspligter for bl.a. kommunalbestyrelsen, mens kapitel 11 indeholder generelle bestemmelser om tilsynsmyndighedernes varetagelse af tilsynet efter loven og regler udstedt i medfør af loven.

Kapiteloverskriften vil således bedre afspejle indholdet af både de gældende bestemmelser i kapitlet og de i § 1, nr. 32, foreslåede nye bestemmelser i kapitlet om tilsyn på martime fartøjer.

Til nr. 34 [§ 65, stk. 1]

Det følger af § 65, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen påser, at loven og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven, overholdes.

Det foreslås, at der i § 65, *stk. 1*, indsættes efter »overholdes«: », jf. dog §§ 65 a, 65 b og 66 a - 66 c«.

Den foreslåede ændring for så vidt angår §§ 65 a og 65 b er dels en konsekvens af den foreslåede indsættelse af § 65 a og 65 b i vandforsyningsloven, som affattet i denne lov § 1, nr. x, og dels en lovteknisk ændring.

Den foreslåede ændring skal tydeliggøre, at det ikke alene er kommunalbestyrelsen, der er tilsynsmyndighed og skal påse, at loven, og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven, overholdes, men at der i den foreslåede § 65 a og § 65 b, er særbestemmelser om tilsyn.

Efter den foreslåede § 65 a og 65 b, vil det være miljøministeren, der er tilsynsmyndighed med hensyn til overholdelsen af tilladelse til indvinding af indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand, som eventuelt iblandes grundvand eller overfladevand efter det foreslåede § 25, stk. 1 og 5.

Den foreslåede ændring for så vidt angår §§ 66 a og 66 c er dels en konsekvens af den foreslåede indsættelse af §§ 66 a - 66 c i vandforsyningsloven, som affattet i denne lov § 1, nr. 35, og dels en lovteknisk ændring.

Den foreslåede ændring skal tydeliggøre, at det ikke alene er kommunalbestyrelsen, der er tilsynsmyndighed og skal påse, at loven, og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven, overholdes, men at der i de foreslåede §§ 66 a - 66 c, er særbestemmelser om tilsyn.

Efter de foreslåede §§ 66 a – 66 c, vil det være miljøministeren, der er tilsynsmyndighed med hensyn til overholdelsen af regler om drikkevand til passagerer på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, udstedt efter den foreslåede § 64 a, jf. § 1, nr. 32, i lovforslaget. Endvidere vil det være miljøministeren eller den myndighed, der af ministeren er bemyndiget hertil, der uden retskendelse mod forevisning af legitimation har adgang til et dansk søgående skib, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 32, i lovforslaget og de specielle bemærkninger hertil.

Til nr. 35 [§§ 65 a og 65 b]

(Til § 65 a)

Det følger af § 65, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen påser, at loven og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven, overholdes. Det følger af § 65, stk. 2, at kommunalbestyrelsen påser, at påbud og forbud efterkommes, og at vilkår fastsat i tilladelser overholdes. Af § 65, stk. 3, følger, at kommunalbestyrelsen, hvis den bliver opmærksom på et ulovligt forhold, skal foranledige det ulovlige forhold bragt til ophør, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning. Af § 65, stk. 4, følger, at et påbud eller forbud ikke efterkommet inden den fastsatte frist, kan kommunalbestyrelsen lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 65 a, stk. 1, 1. pkt., i vandforsyningsloven, at miljøministeren påser, at § 25 overholdes.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at det i vandforsyningsloven fastslås, at miljøministeren bliver tilsynsmyndighed for overholdelse af § 25 og skal påse, at der ikke uden tilladelse sker indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand, levering af grundvand og overfladevand til udlandet eller levering af drikkevand fra udlandet.

Det følger af den foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, at miljøministeren endvidere skal påse at tilladelser meddelt efter § 25, stk. 1 eller 5, og de vilkår, der er fastsat heri, overholdes, og at påbud og forbud efterkommes.

Den foreslåede bestemmelse indebærer dels, at miljøministeren som tilsynsmyndighed for overholdelse af § 25 skal føre tilsyn dels med overholdelse af tilladelser til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og, hvor relevant, indvinding af grundvand eller overfladevand til iblanding heri, efter den foreslåede bestemmelse i § 25, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 10. Dels indebærer den foreslåede bestemmelse, at ministeren skal føre tilsyn med overholdelse af tilladelser til levering af grundvand og overfladevand til udlandet og til levering af drikkevand fra udlandet i henhold til § 25, stk. 5, som ændret, jf. lovforslagets § 1, nr. 11. Den foreslåede bestemmelse omfatter endvidere tilsyn med de vilkår, der er fastsat i de pågældende tilladelser. Det gælder både vilkår, der vedrører krav til vandkvaliteten, og til vandforsyningsanlægget m.v.

Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at miljøministeren vil kunne meddele forbud mod fortsat ulovlig handlen eller give indehavere af tilladelser efter § 25, stk. 1 eller 5, påbud om overholdelse af vilkår fastsat i disse tilladelser, hvis miljøministeren bliver opmærksom på, at der er handlet i strid med § 25, eller at vilkår fastsat i tilladelser meddelt efter § 25, stk. 1 eller 5, ikke er overholdt.

Det følger endvidere af den foreslåede bestemmelse i *stk. 1, 2. pkt.*, at miljøministeren vil skulle påse, at sådanne forbud og påbud overholdes. Endvidere vil miljøministeren skulle føre tilsyn med, at forbud og påbud meddelt efter loven overholdes.

De foreslåede bestemmelser i § 65 a, stk. 1, svarer til kommunalbestyrelsens tilsyn med forhold omfattet af kommunalbestyrelsens kompetence efter vandforsyningsloven § 65, stk. 1 og 2, som foreslået ændret ved lovforslagets § 1, nr. 33.

Det følger af gældende § 64, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen, miljøministeren eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget til at foretage undersøgelser, samt Sundhedsstyrelsen uden retskendelse har mod forevisning af legitimation adgang til offentlige og private ejendomme for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven. Tilsynsmyndigheden har herunder adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

Miljøministeren vil således uden retskendelse mod forevisning af legitimation have adgang til offentlige og private ejendomme, herunder vandforsyninger for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger, der skal træffes i forbindelse med tilsynet i henhold til den foreslåede § 65 a, stk. 1. Miljøministeren vil som tilsynsmyndighed herunder have adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 2*, at bliver miljøministeren opmærksom på et ulovligt forhold, der vedrører § 25, skal ministeren foranledige det ulovlige forhold bragt til ophør, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren som tilsynsmyndighed i forhold til vandforsyningslovens § 25 skal tage initiativ til lovliggørelse, hvis ministeren konstaterer et ulovligt forhold. Et ulovligt forhold kan eksempelvis bringes til ophør ved, at miljøministeren tillader forholdet, eller at miljøministeren giver påbud om lovliggørelse.

Den foreslåede bestemmelse svarer til kommunalbestyrelsens kompetence efter vandforsyningslovens § 65, stk. 3.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 3*, at er et påbud eller forbud ikke efterkommet inden den fastsatte frist, kan miljøministeren lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning.

En sådan ordning skønnes nødvendig for i særlige tilfælde at kunne gennemtvinge, at beslutningerne føres ud i livet inden rimelig tid. Den foreslåede § 65 a, stk. 3, vil sikre, at miljøministeren ved påbud eller forbud, som er afgivet i forbindelse med tilsynet eller efter loven, og som ikke er efterkommet inden den fastsatte frist, kan lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning.

Den foreslåede bestemmelse svarer kommunalbestyrelsens kompetence efter vandforsyningslovens § 65, stk. 4.

Den foreslåede bestemmelse vil sikre, at miljøministeren ved påbud eller forbud, som er afgivet efter § 25, stk. 4, ikke efterkommet inden den fastsatte frist, kan lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning.

De foreslåede bestemmelser i § 65 a, stk. 1-3, svarer til de tilsvarende bestemmelser for det tilsyn, som kommunalbestyrelsen i henhold til § 65, stk. 1-4, fører med de dele af loven, der ikke er henlagt til miljøministerens kompetence. Der vil derfor som udgangspunkt være tale om et reaktivt tilsyn.

Det forventes, at miljøministeren vil delegerer sin tilsynskompetence til Miljøstyrelsen i medfør af § 5 i vandforsyningsloven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i *stk. 4*, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om tilsynet efter § 65 a, herunder om krav til underretning af tilsynsmyndigheden, hvis drikkevandsforsyningen indebærer nærliggende fare for menneskers sundhed, og om at anlægget i disse tilfælde skal ophøre midlertidigt eller for bestandigt.

Den foreslåede bemyndigelse vil kunne blive udmøntet ved fastsættelse af nærmere regler om indholdet af tilsynet med overholdelsen af § 25, som foreslået ændret, jf. lovforslagets § 1, nr. 10. Dette kan f.eks. være nærmere regler om form og tidsinterval for tilsynet og krav om egenkontrol.

Tilsynet vil i det omfang, det findes nødvendigt, kunne udvides med et periodisk, fysisk, faktisk tilsyn.

Det forventes endvidere, at der vil blive fastsat regler med krav om, at indehaveren af en tilladelse efter § 25, stk. 1, vil skulle underrette miljøministeren, hvis vandforsyningens kontrolmålinger viser, at drikkevandets kvalitet indebærer en nærliggende fare for menneskers sundhed, herunder oplysninger om hvilke foranstaltninger, der er truffet for at beskytte menneskers sundhed og med hensyn til underretning af forbrugerne.

Den forslåede bemyndigelse vil endvidere kunne blive udmøntet ved fastsættelse af nærmere regler om, hvornår ministeren kan skride ind over for sundhedsfare eller nærliggende sundhedsfare. I overensstemmelse med gældende ret på området bør ministeren altid skride ind over for sundhedsfare eller nærliggende sundhedsfare, men ministeren har ikke pligt til at skride ind over for andre kvalitetsmangler. Hvis afhjælpningen af sådanne mangler vil medføre store praktiske vanskeligheder, kan ministeren undlade indskriden eller udsætte en indskriden, indtil der opstår en praktisk mulighed for omstrukturering af vandforsyningen.

Hvis ministeren finder, at et vandforsyningsanlæg er sundhedsfarligt, eller at der er nærliggende fare for, at det kan blive sundhedsfarligt, kan ministeren efter bestemmelsen give påbud om, at anlæggets drift skal ophøre midlertidigt eller for bestandig, eller om andre forholdsregler, herunder at det vandforbrugende publikum skal træffe nærmere angivne sikkerhedsforanstaltninger, f.eks. om kogning af drikkevandet.

Baggrunden for, at der ikke er en udtrykkelig pligt til at træffe de nødvendige foranstaltninger, er, at der afhængig af den konkrete situation kan blive tale om at anvende en bred vifte af reaktionsmuligheder fra den blotte foreløbige holden forholdene under observation til krav om øjeblikkelig lukning. Mens det med hensyn til drikkevandskvaliteten f.eks. ved forhøjet jernindhold kan være velbegrunderet at undlade at give påbud eller træffe beslutning om andre foranstaltninger, bør det, hvor drikkevandet er sundhedsfarligt, altid nøje overvejes, på hvilken måde problemet kan løses. Det vil i visse situationer være klart utilfredsstillende, hvis ministeren undlod at træffe nogen beslutning om det videre i sagen. Derfor skal ministeren, hvis drikkevandet er sundhedsfarligt, beslutte, om der bør træffes foranstaltninger enten i form af direkte påbud, eller, hvor omstændighederne tillader det, om andre mindre indgribende foranstaltninger vil være tilstrækkelige, herunder at holde forholdene under skærpet observation. Det vil sige, at der åbnes mulighed for, at ministeren i den konkrete situation kan vurdere, hvilken reaktion der vil være den mest hensigtsmæssige. Ministerens indgrebsmulighed for så vidt angår de tilfælde, hvor et vandforsyningsanlæg ikke opfylder de gældende kvalitetskrav, er fakultativ. Dette skyldes, at afhjælpning heraf - særlig ved enkeltejendomme - kan medføre så store praktiske vanskeligheder, at en beslutning om indgriben bør afvente, at det bliver praktisk muligt at ændre vandforsyningen.

Der er ikke tiltænkt et mere omfattende eller anderledes tilsyn, end det almindelige tilsyn, som kommunerne fører med kvaliteten m.v. af drikkevand, jf. eksempelvis lovens § 62.

(Til § 65 b)

Det følger af § 65, stk. 5, i vandforsyningsloven, at i tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan tilsynsmyndigheden for en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan myndigheden fastsætte de krav, der er nødvendige for myndighedens gennemførelse af kontrollen.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 65 b i vandforsyningsloven, at i tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved miljøministerens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan miljøministeren som tilsynsmyndighed for § 25, i en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som indehaveren af en tilladelse efter 5loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan miljøministeren fastsætte de krav, der er nødvendige for ministerens gennemførelse af kontrollen. Der henvises i øvrigt til afsnit om selvinkrimineringsforbuddet i pkt. 3.10.3.

Der er ikke med bestemmelsen tiltænkt en mere omfattende eller anderledes forståelse, end det, der fremgår af gældende lovs § 65, stk. 5. Den foreslåede bestemmelse svarer således til den gældende § 65, stk. 5, dog således, at det fremgår tydeligt, at den foreslåede § 65 b, finder anvendelse på tilladelser givet efter det foreslåede § 25, stk. 1, samt at det er miljøministeren, ikke kommunalbestyrelsen, der er ansvarlig myndighed efter den foreslåede § 65b.

Miljøministeren vil kunne delegere sin beføjelse om at overtage egenkontrollen efter det foreslåede § 65, stk. 5, til Miljøstyrelsen i medfør af den gældende § 5 i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren kan bemyndige en under ministeriet oprettet statslig myndighed til at udøve de beføjelser, der i vandforsyningsloven er tillagt ministeren.

Den foreslåede bestemmelse vil sikre, at miljøministeren som tilsynsmyndighed for § 25, stk. 1, for en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 36 [§ 66, stk. 3]

Det følger af vandforsyningslovens § 66, stk. 1, at det påhviler den til enhver tid værende almene vandforsyning at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a om miljøskade. Det følger af stk. 2, at efterkommer den almene vandforsyning ikke et af kommunalbestyrelsen meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges den almene vandforsyning inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 66, stk. 3, i vandforsyningsloven, at § 66 stk. 1 og 2, vil finde tilsvarende anvendelse for ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, og for vandforsyninger hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer dels, at det påhviler den til enhver tid værende ikkealmene vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a om miljøskade. Dels indebærer forslaget, at efterkommer den ikkealmene vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, ikke et af kommunalbestyrelsen meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges den ikkealmene vandforsyning inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet.

Dels indebærer den foreslåede indsættelse, at det påhviler det til enhver tid værende vandforsyning, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, at berigtige et ulovligt forhold, medmindre andet følger af kapitel 11 a om miljøskade. Forslaget indebærer endvidere, at efterkommer vandforsyningen, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet, ikke et af kommunalbestyrelsen meddelt påbud om at berigtige et ulovligt forhold, kan det ved dom pålægges vandforsyningen inden en fastsat tidsfrist under tvang af fortløbende bøder at berigtige forholdet.

Den foreslåede bestemmelse vil sikre hjemmel til at gennemføre drikkevandsdirektiv V. Det sikres således med den foreslåede bestemmelse, at de større ikkealmene vandforsyninger, der i gennemsnit

leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, samt de vandforsyninger, der som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet i gennemsnit pr. dag leverer mindre end 10 m³ drikkevand eller forsyner mindre end 50 personer, vil være omfattet af § 66, stk. 1 og 2, som Danmark efter drikkevandsdirektivet er forpligtet til at leve op til, idet berigtigelse af ulovlige forhold generelt gennemfører generelt drikkevandsdirektiv V, da medlemsstaterne skal sikre, at direktivet overholdes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 37 [§ 66 a - § 66 c]

Det følger af § 65 i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen påser, at loven og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven, overholdes.

Det følger af § 64, stk. 1, i vandforsyningsloven, at kommunalbestyrelsen, miljøministeren eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget til at foretage undersøgelser, samt Sundhedsstyrelsen uden retskendelse har mod forevisning af legitimation adgang til offentlige og private ejendomme for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven. Tilsynsmyndigheden har herunder adgang til at foretage undersøgelser, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

Det følger af § 65, stk. 5, i vandforsyningsloven, at i tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsesmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan tilsynsmyndigheden for en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter loven ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan myndigheden fastsætte de krav, der er nødvendige for myndighedens gennemførelse af kontrollen.

Det foreslås, at indsætte § 66 a og § 66 b i vandforsyningsloven. Med disse nye bestemmelser fastlægges den retlige ramme for tilsynet på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, med overholdelsen af de regler, der fastsættes efter § 64 a, stk. 1 og 2. Den foreslåede retlige ramme følger samme ordning som tilsynet på danske skibe

med hensyn til overholdelsen af lov om beskyttelse af havmiljøet (havmiljøloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1165 af 25. november 2019, og regler udstedt i medfør af havmiljøloven. Efter denne ordning er det muligt at delegere tilsynet til en anden myndighed. Derudover vil det være muligt at bemyndige private organisationer, herunder anerkendte klassifikationselskaber til at udføre visse dele af det tilsyn, der efter loven og regler udstedt i medfør af loven påhviler ministeren.

Tilsynet efter den foreslåede §§ 66 a og 66 b med, at passagerernes drikkevand overholder de regler, der er fastsat efter den foreslåede § 64 a, stk. 1 og 2, vil alene omfatte danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

(Til § 66 a)

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 66 a, *stk. 1*, at miljøministeren fører tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af § 64 a og påser, at påbud og forbud efterkommes.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren bliver tilsynsmyndighed for så vidt angår tilsyn på søgående skibe under dansk flag, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning. Tilsynet vil vedrøre overholdelsen af de regler, der fastsættes i medfør af den foreslåede § 64 a i vandforsyningsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 32, til drikkevandet for passagererne på søgående skibe under dansk flag, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning. Endvidere vil det være miljøministeren, der påser, at de påbud og forbud m.v., som tilsynsmyndigheden kan afgive efter regler fastsat i medfør af de foreslåede § 64 a, stk. 1, nr. 4 og 5, efterkommes.

Miljøministeren vil på baggrund af den foreslåede tilsynsbeføjelse i § 66 a, stk. 1, kunne delegere sin tilsynskompetence til Miljøstyrelsen i medfør af den gældende § 5 i vandforsyningsloven, hvorefter miljøministeren kan bemyndige en under ministeriet oprettet statslig myndighed eller efter forhandling med vedkommende minister andre statslige myndigheder til at udøve de beføjelser, der i vandforsyningsloven er tillagt ministeren.

Såfremt det vurderes hensigtsmæssigt, vil ministeren således kunne bemyndige andre statslige myndigheder til at bistå med fysisk, faktisk kontrol om bord på skibene.

Det foreslås med bestemmelsen i § 66 a, *stk. 2*, at miljøministeren kan bemyndige private organisationer til at udføre visse dele af det tilsyn, der efter loven og regler udstedt i medfør af loven påhviler ministeren.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer, at miljøministeren på nærmere angivne vilkår kan bemyndige de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber), der er autoriseret (bemyndiget) af Søfartsstyrelsen, til på miljøministerens vegne at foretage visse tilsynsopgaver med hensyn til med overholdelse af regler i medfør af vandforsyningsloven og om kvaliteten m.v. af drikkevandet til passagerer på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

En sådan delegation af ministerens tilsynskompetence til de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber) kan ske i det omfang, hvor Søfartsstyrelsen efter lov om sikkerhed til søs har autoriseret samme anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber) til, på Søfartsstyrelsens vegne, at føre tilsyn på de pågældende søgående skibe med besætningens drikkevand i medfør af regler udstedt i medfør af lov om sikkerhed til søs. Det vil i de tilfælde være hensigtsmæssigt, at disse anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber) samtidig kan varetage tilsynet med overholdelsen af de regler i vandforsyningsloven og de regler udstedt i medfør af loven, der gennemfører drikkevandsdirektiv V, for så vidt angår passagerernes drikkevand, idet vandet er det samme som besætningens.

Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at miljøministeren i medfør af den gældende § 5 i vandforsyningsloven vil kunne delegerer sin beføjelse til at bemyndige de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaber) til Søfartsstyrelsen, der har indgået aftale med de af EU anerkendte klassifikationsselskaber for så vidt angår forhold omfattet af lov om sikkerhed til søs.

Baggrunden for denne fremgangsmåde er, at det ved gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed, er mest hensigtsmæssigt, at hvert medlemsland kun indgår én kontrakt med hvert klassifikationsselskab. Søfartsstyrelsen vil derfor på vegne af miljøministeren kunne udvide de allerede indgåede kontrakter med de anerkendte organisationer (klassifikationsselskaberne) til, hvis der er behov herfor, også at omfatte fysisk, faktisk kontrol om bord på søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning i henhold til reglerne i medfør af vandforsyningsloven, der gennemfører drikkevandsdirektiv V.

Det foreslås med bestemmelsen i § 66 a, *stk. 3*, at miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om tilsynet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at miljøministeren kan fastsætte yderligere regler, hvor det er hensigtsmæssigt, om tilsynet på søgående skibe under dansk flag, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.

Den foreslåede bemyndigelse forventes udmøntet ved at miljøministeren fastsætter regler om indholdet af tilsynet efter den foreslåede § 66 a, *stk. 1*. Dette kan f.eks. være regler om formen for tilsyn og tidsintervallet for tilsynet. Tilsynet forventes som udgangspunkt at blive fastsat som en reaktivt tilsyn. Det vil sige, at tilsynsmyndigheden vil kunne, men vil ikke være forpligtet til, at foretage aktivt tilsyn, hvis tilsynsmyndigheden ikke er i besiddelse af oplysninger, der konkret giver begrundet mistanke om fare for menneskers sundhed. Tilsynet vil dog i det omfang, det findes nødvendigt, kunne udvides med et periodisk, fysisk, faktisk tilsyn, der så vidt muligt svarer til myndighedstilsynet med besætningens drikkevand. Der henvises til pkt. 3.8.1.2. om det periodiske myndighedstilsyn med besætningens drikkevand og til § 66 b nedenfor med specielle bemærkninger.

Bemyndigelsen vil endvidere med henblik på det reaktive tilsyn kunne blive udmøntet ved, at der fastsættes regler om en underretningsforpligtelse for de søgående skibe til tilsynsmyndigheden, hvis skibets kontrolmålinger har vist, at drikkevandets kvalitet indebærer en nærliggende fare for menneskers sundhed, herunder oplysninger om hvilke foranstaltninger, der er truffet for at beskytte menneskers sundhed og med hensyn til underretning af passagererne.

(Til § 66 b)

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 66 b, *1. pkt.*, at miljøministeren eller den myndighed, der af ministeren er bemyndiget hertil, uden retskendelse mod forevisning af legitimation har adgang til et dansk søgående skib, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven.

Den foreslåede § 66 b, *1. pkt.*, skal sikre hjemmel til, at miljøministeren eller den myndighed ministeren delegerer hertil, vil kunne få fysisk adgang uden retskendelse til at føre et fysisk tilsyn på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning

med hensyn til overholdelsen af regler fastsat i medfør af vandforsyningsloven om drikkevandskvaliteten m.v. for passagererne.

Tilsynet vil omfatte kontrol med overholdelse af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 64 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 32.

Det fysiske, faktiske tilsyn forventes som udgangspunkt at foregå alene at skulle foregå som dokumentkontrol om bord på det søgående skib. Det forventes således, at tilsynsmyndigheden først og fremmest vil skulle anvende den foreslåede § 66 b, 1. pkt., til at få adgang til de områder på det søgående skib, hvor dokumentationen for drikkevandskvaliteten m.v. for passagererne er tilgængelig i papirform eller i elektronisk form.

Blandt de oplysninger tilsynsmyndigheden vil kunne kræve at se i forbindelse med en sådan dokumentkontrol, vil være dokumentation for overholdelse af regler fastsat med hjemmel i den foreslåede § 64 a. Dette vil bl.a. kunne være dokumentation for etablering af det nødvendige kontrolprogram og regelmæssig kontrol af det søgående skibs drikkevandskvalitet, dokumentation for overholdelse af alle de parameterværdier og indikatorparametre, som er fastsat for passagerernes drikkevand, dokumentation for at der foretages risikovurdering og risikostyring af vandforsyningssystemet, dokumentation for forebyggelse og afhjælpning af risici, der kan bringe drikkevandskvaliteten i fare og dokumentation for at eventuelle påbud, forbud, m.v. er overholdt.

Den foreslåede § 66 b, 1. pkt., vil dog endvidere sikre hjemmel til, at tilsynsmyndigheden vil kunne få adgang til det søgående skibs drikkevandforsyningsanlæg, steder med betydning for drikkevandskvaliteten, og steder, hvor kravene til passagerernes drikkevand skal være overholdt, herunder adgang til vandhaner, hvorfra passagerernes drikkevand tappes, hvis tilsynsmyndigheden skulle finde det nødvendigt i forbindelse med det fysiske tilsyn. Der vil i et sådant tilfælde også undtagelsesvis kunne være tale om at tilsynsmyndigheden vil kunne bevæge sig ind på områder, der vil kunne sidestilles med private boligområder, i form af enkelte passagerers private kahytter i det omfang sådanne findes. Dette vil dog kun kunne være tilfældet i det omfang passagererne på det pågældende skib kan tappe drikkevand direkte fra vandhanerne i deres kahytter.

Det følger af den foreslåede § 66 b, 2. pkt., at tilsynsmyndigheden har adgang til at foretage undersøgelser og prøveudtagninger, fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.

Den foreslåede § 66 b, 2. pkt., skal sikre hjemmel til, at miljøministeren eller den myndighed ministeren delegerer hertil, vil kunne få adgang til at foretage undersøgelser og prøveudtagninger,

fotografere, kopiere eller medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Tilsynsmyndigheden vil skulle udlevere kvittering for medtagne genstande.

Den foreslåede § 66 b, 2. pkt. vil sikre hjemmel til, at tilsynsmyndigheden vil have adgang til at tage egne vandprøver m.v. og kopiere dele af den fremlagte dokumentation i det omfang tilsynsmyndigheden skulle finde dette nødvendigt.

Tilsynsmyndigheden vil kun kunne søge efter relevante og nødvendige oplysninger i medfør af den foreslåede § 66 b. Tilsynsmyndigheden vil ikke kunne undersøge eller kopiere dele af den fremlagte dokumentation, som måtte indeholde oplysninger, der ikke er relevante for tilsynet, herunder særlig personoplysninger, f.eks. oplysninger om ansatte eller privat e-mailkorrespondance. Myndighederne vil som dataansvarlige skulle overholde persondataforordningen og databeskyttelsesloven.

Det bemærkes, at samme adgang uden retskendelse til at føre tilsyn og adgang til at medtage dokumenter m.v. uden vederlag efter den foreslåede § 66 b ikke vil gælde de klassifikationsselskaber, der i medfør af den foreslåede § 66 a, stk. 2, vil kunne få delegeret visse dele af tilsynet med overholdelsen af regler i medfør af vandforsyningsloven om drikkevandskvaliteten m.v. for passagererne på danske søgående skibe, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning. Klassifikationsselskaberne vil kun kunne føre tilsyn i det omfang der er givet samtykke til at klassifikationsselskabernes har adgang til at føre tilsyn på de søgående skibe og vil kun kunne få udleveret dokumenter m.v. i det omfang dokumenterne udleveres frivilligt. Dette kunne f.eks. være klassifikationsselskabernes adgang til kontrol af dokumentation for risikovurdering og risikostyring, dokumentation for kontrol af vandkvaliteten og udbedrende foranstaltninger m.v.

(Til § 66 c)

Det følger af selvinkrimineringsforbuddet, at den, der er anklaget for en forbrydelse, ikke må pålægges at afgive oplysninger, der kan inkriminere ham selv.

Selvinkrimineringsforbuddet er gengivet i § 10, stk. 1, i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven), at hvis der er konkret mistanke om, at en enkeltperson eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, gælder bestemmelser i lovgivningen m.v. om pligt til at meddele oplysninger til myndigheden ikke i forhold til den mistænkte, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse.

Det følger af § 10, stk. 2, at i forhold til andre end den mistænkte gælder bestemmelser i lovgivningen m.v. om pligt til at meddele oplysninger, i det omfang oplysningerne søges tilvejebragt til brug for behandlingen af andre spørgsmål end fastsættelse af straf. Det følger af § 10, st. 3, at en myndighed skal vejlede den mistænkte om, at vedkommende ikke har pligt til at meddele oplysninger, som kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Hvis den mistænkte meddeler samtykke til at afgive oplysninger, finder reglerne i § 9, stk. 4, 2. og 3. pkt., i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, tilsvarende anvendelse (samtykket skal være skriftligt og skal meddeles på et frivilligt, specifikt og informeret grundlag. Et samtykke kan til enhver tid tilbagekaldes. Det følger af § 10, stk. 4, at den mistænkte kan meddele samtykke til anvendelse af en oplysningspligt over for andre med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for en straffesag mod den mistænkte. Reglerne i § 9, stk. 4, 2. og 3. pkt., i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, finder tilsvarende anvendelse.

Der henvises til pkt. 3.8.3. i de almindelige bemærkninger for så vidt angår rækkevidden af oplysningspligten og selvinkrimineringsforbuddet i § 10 i retssikkerhedsloven.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 66 c, at i tilfælde, hvor selvinkrimineringsforbuddet i § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, kan tilsynsmyndigheden udføre nødvendige undersøgelser for den ansvarliges regning til belysning af forhold, som denne ellers er eller kunne være pålagt at afgive oplysninger om.

Den foreslåede § 66 c, vil indebære, at i de tilfælde, hvor selvinkrimineringsforbuddet i § 10 i retssikkerhedsloven finder anvendelse, og miljøministeren eller den myndighed ministeren bemyndiger hertil, derfor ikke vil kunne afkræve en virksomhed eller en person oplysninger i et tilsyn efter de foreslåede §§ 66 a og 66 b, i sådanne tilfælde vil kunne fremskaffe de nødvendige oplysninger ved egne undersøgelser for den ansvarliges regning til belysning af de forhold, som den pågældende ellers ville være eller kunne blive pålagt at afgive oplysninger om.

Den foreslåede § 66 c forventes anvendt i tilfælde, der er omfattet af § 10 i retssikkerhedsloven, hvor tilsynsmyndigheden ikke kan afkræve en virksomhed eller personoplysninger, fordi myndigheden har en konkret mistanke om, at vedkommende virksomhed eller person har begået en strafbar overtrædelse af de regler, som myndigheden fører tilsyn med. Hvis myndigheden vurderer, at der kan blive tale om at politianmelde forholdet, vil denne være afskåret fra at kræve oplysninger

udleveret, som eventuelt vil kunne få betydning for straffesagen. Myndigheden vil i stedet kunne fremskaffe oplysningerne ved egne undersøgelser og pålægge virksomheden eller personen at betale herfor.

Et eksempel kan være tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden har en konkret mistanke om, at f.eks. et påbud om forbedring af vandkvaliteten for passagerernes drikkevand ikke overholdes (der leveres sundhedsfarligt vand til passagererne) og man derfor ikke efter § 10 i retssikkerhedsloven kan afkræve det søgående skibs fører analyseresultaterne af vandet. Den foreslåede § 66 c omfatter både undersøgelser, som tilsynsmyndigheden selv kan foretage, og undersøgelser, som den får en ekstern part, f.eks. et laboratorium til at foretage.

Beslutning om at foretage undersøgelser kan efter forslaget kun træffes, hvis § 10 i retssikkerhedsloven finder anvendelse. Hvis virksomheden giver samtykke efter § 10, stk. 3, i retssikkerhedsloven til at give oplysningerne, anvendes de almindelige regler, hvorefter virksomheden kan afkræves oplysninger.

En beslutning om at foretage en undersøgelse efter den foreslåede § 66 c vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og der vil skulle foretages partshøring. Tilsynsmyndigheden skal i den forbindelse, hvis den ikke tidligere har gjort det, spørge den pågældende, om denne vil afgive oplysningerne frivilligt. Tilsynsmyndigheden kan samtidig, hvis det er relevant, forvarse et påbud for det tilfælde, at der gives samtykke. Hvis den pågældende ikke gør indsigelse mod myndighedens forvarsel om afgørelse efter § 66 c eller ikke kommer med oplysninger til støtte for en eventuel påstand om, at den forvarslede undersøgelse er for vidtgående eller lign., kan myndigheden træffe afgørelse på det foreliggende grundlag. Myndigheden kan herefter som udgangspunkt afkræve den pågældende de fulde omkostninger ved undersøgelsen, også selv om den pågældende kunne have fremskaffet oplysningerne billigere selv, f.eks. fordi den pågældende allerede var i besiddelse af dem eller kunne have lavet analyser m.v. på eget laboratorium, eller selv om det senere viser sig, at undersøgelsen var mere omfattende, end det var nødvendigt. Dette forudsætter dog naturligvis, at beslutningen om undersøgelsen var sagligt begrundet i forhold til de oplysninger, der forelå på afgørelsestidspunktet, og herunder også at proportionalitetsprincippet var overholdt.

Afgørelsen vil kunne påklages efter lovens almindelige regler om klage.

Til nr. 38 [Kapitel 11 c]

Det følger af overskriften til vandforsyningslovens kapitel 11 b, at kapitlet i dag vedrører Meddelelse om boringers beliggenhed m.v.

Kapitlet omfatter vandforsyningsloven § 71 a. Det følger af § 71 a, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, vand m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af vandforsyningsloven, ikke indføres i Lovtidende og at ministeren kan fastsætte regler om, hvorledes oplysning om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, kan fås.

Det foreslås, at der før § 71 a indsættes et nyt *kapitel 11 c* med kapiteloverskriften ”Undtagelse fra indførelse i Lovtidende af tekniske specifikationer m.v.”

Den foreslåede indsættelse af et nyt kapitel 11 c vil indebære, at § 71 a vil blive omfattet af en kapiteloverskrift, der er mere dækkende for indholdet af § 71 a. Overskriften angår alene § 71 a.

Til nr. 39 [§ 71 a, stk. 1]

Det følger af vandforsyningslovens § 71 a, stk. 1, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter eller vand m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende.

Bestemmelsen sikrer den ophavsretlige beskyttelse af standarder, der ofte vil være til hinder for, at de standarder, der henvises til i regler fastsat af ministeren, kan offentliggøres i Lovtidende sammen med reglerne.

Det fremgår af lovbemærkningerne til § 71 a, stk. 1, at der ved tekniske specifikationer især forstås standarder, guidelines, normer, klassificeringer, forskrifter, retningslinjer og tekniske definitioner udarbejdet af nationale eller internationale standardiseringsorganer som f.eks. Dansk Standard (DS), European Committee for Standardization (CEN) og International Organisation for Standardization (ISO), af nationale eller internationale akkrediteringsorganer eller af brancheorganisationer m.v. Ved internationale vedtagelser forstås f.eks. beslutninger, rapporter, resolutioner, kodekser, guidelines m.v. fra FN, OECD eller andre internationale organisationer. I visse tilfælde kan en forskrift være både en international vedtagelse og en teknisk specifikation. Afgørelsen af, hvorvidt

en forskrift skal undtages fra indførelse i Lovtidende, skal i hvert enkelt tilfælde bero på en konkret vurdering, som foretages i forbindelse med udarbejdelsen af den konkrete bekendtgørelse, hvori henvisningen til forskriften findes. Det fremgår endvidere af lovbemærkningerne til § 71 a, stk. 1, at bestemmelsen tilstræber at dække lovens anvendelsesområde, jf. Folketingstidende 2007-2008, 2. samling, Tillæg A, side 15-16.

Det foreslås, at der i § 71 a, stk. 1, efter »produkter,« indsættes: »stoffer, blandinger eller«.

Den foreslåede ændring i § 71 a, stk. 1, vil indebære, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til stoffer og blandinger, som der henvises til i regler fastsat i medfør af loven, skal være gældende, selv om de ikke indføres i Lovtidende.

Den foreslåede ændring af § 71 a forventes udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om, at europæiske standarder, der gælder for behandlingskemikalier og filtermedier, og som der henvises til i regler udstedt i medfør af den foreslåede § 56 e, ikke indføres i Lovtidende med henblik på at sikre den ophavsretlige beskyttelse af disse standarder.

Den foreslåede ændring af § 71 a vil endvidere kunne anvendes til at miljøministeren fastsætter regler om, at også nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til stoffer og blandinger, der vil skulle gælde i medfør af regler, der ikke er udstedt med henblik på gennemførelse af artikel 12, men i henhold til regler udstedt i medfør af andre af lovens bemyndigelser, vil skulle være gældende, selv om de ikke indføres i Lovtidende.

Den foreslåede ændring sikrer således bl.a. hjemmel til gennemførelse af artikel 12, stk. 3, i drikkevandsdirektiv V, hvorefter medlemsstaterne henhold til artikel 12, stk. 1, og under anvendelse af relevante europæiske standarder for bestemte behandlingskemikalier eller filtermedier skal sikre, at renheden af behandlingskemikalier og filtermedier vurderes, og at kvaliteten af sådanne behandlingskemikalier og filtermedier garanteres.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 13, med bemærkninger i lovforslaget, for så vidt angår den foreslåede § 56 e.

Det bemærkes, at det følger af vandforsyningslovens § 71 a, stk. 2, at miljøministeren kan fastsætte regler om, hvorledes oplysning om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan fås.

Det fremgår af lovbemærkningerne til § 71, stk. 2, at det i alle tilfælde, hvor internationale vedtagelser eller tekniske specifikationer undtages fra indførelse i Lovtidende, skal angives, hvorledes oplysning om indholdet af forskrifterne i stedet kan fås. Det skal i hvert enkelt tilfælde overvejes, på hvilken måde oplysning om indholdet af forskrifterne mest hensigtsmæssigt kan gives. Ophavsretlige aspekter fører til, at det hovedsageligt, men ikke nødvendigvis udelukkende, vil ske ved gennemsyn hos den myndighed, der administrerer ordningen, jf. Folketingstidende 2007-2008, 2. samling, Tillæg A, side 15-16.

Til nr. 40 [§ 71 a, stk. 2]

Det følger af vandforsyningslovens § 71 a, stk. 1, at miljøministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, vand m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt § 71 a, stk. 2, at miljøministeren skal kunne fastsætte regler om, at internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.

Den foreslåede bemyndigelse i § 71, stk. 2, sammenholdt med den foreslåede ændring af § 71 a, stk. 1, jf. § 1, nr. 40, med bemærkninger, indebærer, at miljøministeren vil kunne fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, stoffer, blandinger eller vand m.v. skal være gældende, selv om de kun findes på engelsk.

Den foreslåede bemyndigelse i § 71, stk. 2, forventes udmøntet ved, at miljøministeren fastsætter regler om, at europæiske standarder, der gælder for behandlingskemikalier og filtermedier, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk men f.eks. kun på engelsk.

Den foreslåede bemyndigelse i § 71, stk. 2, vil endvidere kunne anvendes til, at miljøministeren fastsætter, at også nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, stoffer, blandinger eller vand

m.v., der henvises til i regler udstedt i medfør af andre af lovens bemyndigelser end de bemyndigelser der skal sikre gennemførelsen af artikel 12, skal være gældende, selv om de kun findes på engelsk.

Internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, herunder standarder, retter sig typisk mod og anvendes oftest af en snæver kreds af professionelle, der orienterer sig mod den engelsksprogede version under alle omstændigheder.

Den foreslåede bemyndigelse i § 72, stk. 2, sikrer således bl.a. hjemmel til gennemførelse af artikel 12, stk. 3, i drikkevandsdirektiv V, hvorefter medlemsstaterne henhold til artikel 12, stk. 1, og under anvendelse af relevante europæiske standarder for bestemte behandlingskemikalier eller filtermedier skal sikre, at renheden af behandlingskemikalier og filtermedier vurderes, og at kvaliteten af sådanne behandlingskemikalier og filtermedier garanteres.

Baggrunden for forslaget er, at det er en almindelig gældende forudsætning, at love og bekendtgørelser er på dansk. Det gælder også de tekniske standarder m.v., reglerne henviser til. Internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, herunder standarder, retter sig imidlertid i mod og anvendes oftest af en snæver kreds af professionelle, der orienterer sig mod den engelsksprogede version under alle omstændigheder. Hertil kan hyppige revisioner af tekniske specifikationer, herunder standarder, gøre det yderligere uhensigtsmæssigt at oversætte dem.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 13, med bemærkninger i lovforslaget, for så vidt angår den foreslåede § 56 e.

Til nr. 41 [§ 84, stk. 1, nr. 1]

Det følger af den gældende bestemmelse i vandforsyningslovens § 84, stk. 1, nr. 1, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der overtræder § 14 a, stk. 2, § 18, stk. 1, § 26, stk. 1, § 33, stk. 1, § 50, § 51, stk. 1, eller § 78, stk. 3, 1. og 2. pkt.

Det følger af den foreslåede ændring til § 84, stk. 1, nr. 1, at der efter »§ 51, stk. 1,« indsættes: »§ 55 a, stk. 1,« og »§ 78, stk. 3, 1. og 2. pkt.« ændres til: »§ 78, stk. 3, 1 eller 2. pkt.«

Indsættelsen af § 55 a, stk. 1, i § 84, stk. 1, nr. 1, indebærer, at en overtrædelse af den foreslåede § 55 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, kan straffes med bøde. En almen vandforsyning samt en ikkealmen vandforsyning, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og

forsyner 50 personer eller flere, kan således blive straffet med bøde, hvis vandforsyningen ikke overholder den pligt over for sine forbrugere men hensyn til at offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten, som fremgår af den foreslåede § 55 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Den foreslåede indsættelse af § 55 a, stk. 1, gennemfører artikel 23 i drikkevandsdirektiv V. Det følger af artikel 23, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale regler, der er vedtaget i medfør af dette direktiv. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

Den foreslåede ændring af henvisningen i § 84, stk. 1, nr. 1, fra ”§ 78, stk. 3, 1. og 2. pkt.” til § 78, stk. 3, 1. eller 2. pkt.” indebærer, at der kan straffes med bøde, hvis der sker overtrædelse af enten § 78, stk. 3, 1. pkt. eller af § 78, stk. 3, 2. pkt. Der skal således ikke ske overtrædelse af begge dele, før end der kan straffes med bøde.

Det fremgår af § 78, stk. 3, 1. og 2. pkt., at såfremt udnyttelsen af en tilladelse forudsætter udførelse af bygge- og anlægsarbejder, må sådanne arbejder ikke påbegyndes før klagefristens udløb. Hvis tilladelsen er påklaget før klagefristens udløb, må bygge- og anlægsarbejder ikke påbegyndes, før Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse foreligger, jf. dog stk. 4 og 5.

Bødestraffene vil, uanset de ovenfor angivne retningslinjer for bødens fastsættelse, fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af sagens omstændigheder, og det angivne bødeniveau vil således kunne fraviges i både op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Til nr. 42 [§ 84, stk. 1, nr. 7]

Det foreslås, at der i § 84, stk. 1, nr. 7, ændres et ”eller” til et ”,”. Den foreslåede ændring er en lovteknisk konsekvens af indsættelsen af et nyt nr. 9 i § 84, stk. 1, hvorefter det nuværende nr. 7 ikke længere er det næstsidste nummer i § 84, stk. 1.

Til nr. 43 [§ 84, stk. 1, nr. 8]

Det foreslås, at der i § 84, stk. 1, nr. 8, ændres et ”.” til et ”eller”. Den foreslåede ændring er en lovteknisk konsekvens af indsættelsen af et nyt nr. 9 i § 84, stk. 1, hvorefter nr. 8 ikke længere er det sidste men nu det næstsidste nummer i § 84, stk. 1.

Til nr. 44 [§ 84, stk. 1, nr. 9]

Vandforsyningsloven indeholder i dag ikke en bestemmelse, der strafpålægger overtrædelser af bestemmelser fastsat i Den Europæiske Unions forordninger eller afgørelser vedrørende forhold, der er omfattet af vandforsyningsloven.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et *nr. 9* i § 84, stk. 1, i vandforsyningsloven, at den, der overtræder bestemmelser fastsat i Den Europæiske Unions forordninger eller afgørelser vedrørende forhold, der er omfattet af vandforsyningsloven, jf. lovens § 1, kan straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at overtrædelser af EU-forordninger eller –afgørelser, som defineret i TEUF artikel 288, og som vedrører forhold, der er omfattet af vandforsyningsloven, kan straffes med bøde.

Ifølge TEUF artikel 288 er en forordning er almenyldig, den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat, mens en afgørelse er bindende i alle enkeltheder, og når den angiver, hvem den er rettet til, er den kun bindende for disse. EU-forordninger og –afgørelser skal således ikke gennemføres af medlemsstaterne, men gælder direkte.

Den foreslåede bestemmelse indebærer aktuelt, at såfremt Europa-Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter eller delegerede retsakter i form af forordninger eller afgørelser fastsat i medfør af artikel 11 i drikkevandsdirektiv V, så kan overtrædelser af disse forordninger eller afgørelser straffes.

Artikel 11 i drikkevandsdirektiv V vedrører minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Efter artikel 11, stk. 2, vedtager Europa-Kommissionen gennemførelsesretsakter med henblik på at fastsætte de specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Efter artikel 11, stk. 11, vedtager Europa-Kommissionen delegerede retsakter ved at fastsætte harmoniserede specifikationer for en mærkning, der er synlig, letlæselig og ikke kan slettes, og som skal bruges til at angive, at produkter i kontakt med drikkevand er i overensstemmelse med artikel 11.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger om artikel 11 i drikkevandsdirektiv V.

Til § 2

Til nr. 1

Byggeloven har efter § 1 en bred formålsbestemmelse, der blandt andet angiver, at loven har til formål at sikre, at bebyggelse udføres, indrettes og bruges således, at den frembyder tilfredsstillende tryghed i brand-, sikkerheds- og sundhedsmæssig henseende.

Loven finder alene anvendelse på bestående bebyggelse, når de enkelte bestemmelser indeholder udtrykkelig hjemmel herfor, jf. byggelovens § 2, stk. 5.

Med ændringen gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand.

Ifølge byggelovens § 6, stk. 1, litra b), kan der i bygningsreglementet bl.a. fastsættes regler om udførelse, indretning og brug af bebyggelse med hensyn til udførelsen af tekniske installationer. Ifølge byggelovens § 6, stk. 3, kan der i bygningsreglementet endvidere af sikkerheds- og sundhedsmæssige hensyn fastsættes regler om drift og vedligeholdelse af tekniske installationer, som finder anvendelse på såvel nye som bestående anlæg.

Som følge af drikkevandsdirektiv V's krav i artikel 10 om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, herunder om kontrol og indberetning som beskrevet under de generelle bemærkninger, ser Social-, Bolig- og Ældreministeriet behov for en ny samlet bestemmelse, der kan give mulighed for på fleksibel vis at sikre gennemførelse af direktivet ved udmøntning på bekendtgørelsesniveau, således at indsatsen kan målrettes en dansk kontekst.

Efter den foreslåede § 4 F, stk. 1, kan social- og boligministeren af sundhedsmæssige hensyn fastsætte regler om drift og vedligeholdelse af installationer i nye såvel som bestående bygninger. Den foreslåede bemyndigelse forventes udnyttet til at fastsætte og samordne regler om bygningsejers iagttagelse af sundhedsmæssige risici ved bygningens installationer. Der henvises til de generelle bemærkninger.

Efter den foreslåede § 4 F, stk. 2, kan regler i medfør af bestemmelsens stk. 1 endvidere omfatte fastsættelse af parameterverdier og regler for kontrol af disse. Den foreslåede bemyndigelse forventes udnyttet til at fastsætte regler om bygningsejers pligt til at foranstalte en kontrol gennemført. Der henvises til de generelle bemærkninger.

Den foreslåede bemyndigelse i § 4 F, stk. 2, forventes endvidere udnyttet til i nødvendigt omfang at fastlægge prioriteringen af ejendomme, med henblik på at understøtte, at den efterfølgende indsats målrettes de ejendomme, hvor en indsats vil have den største effekt. Der henvises til de generelle bemærkninger.

Det kan endvidere vise sig hensigtsmæssigt at samordne visse af de generelle regler om drift og vedligehold af installationer, som i dag findes i bygningsreglementet, med reglerne for kontrol og indberetning i en særskilt, samlet bekendtgørelse.

Den kontrol, som skal indføres på baggrund af direktivet, kan på flere punkter adskille sig fra andre nuværende eksempler på regler om kontrol med hjemmel i byggeloven, som fastsat i fx bygningsreglementet. Prioriterede ejendomme kan tænkes udpeget konkret i stedet for generelt, og opgaver i forbindelse med prioriteringen kan tænkes foretaget af andre myndigheder end kommunerne, som er bygningsmyndigheden ifølge byggelovens almindelige bestemmelser.

På den baggrund finder Social-, Bolig- og Ældreministeriet det mest hensigtsmæssigt at indføre en ny bestemmelse, som kan favne alle aspekter af hensynet til sundhed – primært risikoen for Legionella - i bygningens installationer. Muligheden for at fastsætte regler om kontrol og parameterverdier, jf. den foreslåede stk. 2, og regler om indberetning, jf. den foreslåede stk. 3, beskrives særskilt i den foreslåede lovtekst for at understrege relationen til drikkevandsdirektivet og det særlige ved, at såvel kommunen som andre myndigheder kan blive del af udmøntningen på de punkter. Der henvises til de generelle bemærkninger.

Forslaget tænkes ikke at ændre på, at kommunen som bygningsmyndighed søger ulovlige forhold lovliggjort, jf. byggelovens § 16 C, stk. 3.

Det er endvidere muligt, at den generelle analyse viser behov for at tilføje yderligere parameterverdier i det omfang, der opstår ny viden om potentielle sundhedsmæssige risici ved vandinstallationernes fysisk-mekaniske egenskaber. Derfor foreslås en bred bemyndigelsesbestemmelse, der også kan håndtere eventuelle fremtidige behov for kontrol af parametre, herunder en kontrol som ikke nødvendigvis fokuseres på prioriterede ejendomme.

På samme måde vil en eventuel senere delegeret retsakt fra Kommissionen om udvidelse af bilag 1 ligeledes kunne implementeres på baggrund af den foreslåede § 4 F.

Fastsættelse af prøveudtagnings- og analysemetoder i henhold til den foreslåede § 4 F, stk. 2 tænkes gennemført ud fra standardiserede retningslinjer, så der sikres ensartethed i prøveudtagningen og den efterfølgende indberetning af vandprøverne efter bestemmelsens stk. 3.

Efter det foreslåede § 4 F, stk. 3, kan social- og boligministeren fastsætte regler om indberetning af oplysninger efter stk. 1 og 2, herunder at indberetningen skal foretages digitalt, samt at indberetningen skal ske i et bestemt format. Også her vil det ved udmøntningen blive besluttet, om indberetningen skal ske til kommunerne eller til en central myndighed.

Den foreslåede bestemmelse vil muliggøre overholdelse af direktivets forpligtigelser til oprettelse og ajourføring af et datasæt, jf. drikkevandsdirektivets artikel 18, stk. 1, litra b, med oplysninger om risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet. Når det endvidere foreslås at kunne stille krav til indberetningsformen, herunder formatet, skyldes det et hensyn til ensartethed og lettilgængelige datasæt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.11.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det er Social-, Bolig- og Ældreministeriets vurdering, at de opgaver, der skal udføres i henhold til regler, der udstedes i medfør af den foreslåede § 4 F, vil kunne medføre udgifter for myndighederne.

Som det fremgår af afsnittet om gældende ret, er aktiviteterne ifølge byggeloven hovedsageligt gebyrfinansierede. Det vurderes bedst overensstemmende med byggelovens nuværende systematik at gebyrfinansiere de foranstaltninger, der iværksættes efter regler fastsat i medfør af den foreslåede § 4 F.

Den foreslåede bemyndigelse vil kunne anvendes til f.eks. at fastsætte regler om, at ejere af offentlige eller private ejendomme skal betale gebyr til myndighederne for udgifterne forbundet med indberetning og behandling af data om kontroller. Derudover kan der være tale om gebyr for udførelsen af kontrol i henhold til direktivets artikel 10, stk. 1, litra b, hvis det i udmøntningen

beslattes, at denne kontrol skal udføres af en myndighed, og eventuelt udgifter forbundet med kommunens opgave som bygningsmyndighed. Der henvises til de generelle bemærkninger.

Social-, Bolig- og Ældreministeriet foreslår derfor med lovforslagets § 2, nr. 2, at social- og boligministeren i § 28, stk. 4, bemyndiges til at fastsætte regler om opkrævning og betaling af gebyrer til hel eller delvis dækning af myndighedernes omkostninger ved udførelsen af opgaver i henhold til regler udstedt i medfør af den foreslåede § 4 F.

Det forekommer mest korrekt at placere hjemlen til at opkræve gebyret sammen med de øvrige bestemmelser om gebyr i § 28, stk. 4.

Til § 3

Til nr. 1

Den gældende lov om produkter og markedsovervågning indeholder en fodnote, som opregner de direktiver, som loven helt eller delvist gennemfører.

Det foreslås, at fodnoten affattes på ny, således at det af noten fremgår, at loven også omfatter en gennemførelse af dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 1. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning). Begrundelsen for at foreslå en ny affattelse er, at der, udover at der tilføjes et nyt direktiv sidst i opregningen, slettes et overskydende ”og” foran ”Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og om ophævelse af direktiv 71/354/EØF, EF-Tidende 1980, nr. L39, side 40.”.

Med den foreslåede nye affattelse af fodnoten henledes opmærksomheden på, at loven også gennemfører dele af drikkevandsdirektiv V.

Til nr. 2

Lov om produkter og markedsovervågning § 2, stk. 1, fastsætter, at loven finder anvendelse på en række produkter m.v., der er omfattet af nærmere angivne direktiver og forordninger i bestemmelsens nr. 1-40.

Det følger af forarbejderne til § 2 jf. lovforslag nr. L 179 om produkter og markedsovervågning, Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 46, spalte 2, at den foreslåede § 2 beskriver, hvilke produkter lovforslaget finder anvendelse på. Fælles for produkterne i lovforslagets § 2, stk. 1, er, at de alle er reguleret af direktiver eller forordninger. Retsakterne indeholder en række krav, herunder materielle krav til konstruktion og fremstilling af produkter, men også formelle krav til mærkning og overensstemmelsesvurdering m.v.

Der foreslås indsat et nyt § 2, stk. 1, nr. 25, hvorefter loven finder anvendelse på produkter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning). Det følger af artikel 11, stk. 7, afsnit 4, i drikkevandsdirektiv V, at markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på produkter, der er omfattet af direktivets artikel 11. Direktivets artikel 11 fastsætter hygiejnekrav til produkter i kontakt med drikkevand.

Forslaget indebærer, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, blive omfattet af lov om produkter og markedsovervågning.

Til nr. 3

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 2, stk. 2, nr. 2, at loven finder anvendelse på gasmateriel, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 40.

Det foreslås, at § 2, stk. 2, nr. 2, ændres, således at »nr. 40« ændres til »nr. 41«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af ændringen i § 2, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning, som affattet i denne lovs § 3, nr. 2, hvorved der foreslås indsat et nyt nummer (nr. 25) i bestemmelsen. Med den foreslåede indsættelse af et nyt nummer i § 2, stk. 1, vil nr. 40, derfor blive nr. 41.

Til nr. 4

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 2, stk. 2, nr. 4, at loven finder anvendelse på færdselsrelaterede produkter, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 22-36.

Det foreslås, at § 2, stk. 2, nr. 4, ændres, således at »nr. 22-36« ændres til »nr. 22-24 og 26-37«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af ændringen i § 2, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning, som affattet i denne lovs § 3, nr. 2, hvor der foreslås indsat et nyt nummer i bestemmelsen.

Forslaget indebærer, at nummereringen i § 2, stk. 1, ændres, og de færdselsrelaterede produkter vil med ændringen være omfattet af nr. 22-24 og 26-37.

Til nr. 5

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 2, stk. 2, nr. 8, at loven finder anvendelse på små motoriserede køretøjer, dog ikke speedpedelecs, som er omfattet af stk. 1, nr. 34.

Det foreslås, at § 2, stk. 2, nr. 2, ændres, således at »nr. 34« ændres til »nr. 35 «.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af ændringen i § 2, stk. 1, som affattet i denne lovs § 3, nr. 2, hvor der foreslås indsat et nyt nummer i bestemmelsen. Nummereringen i § 2, stk. 1, vil således ændres, og § 2, stk. 1, nr. 34, vil med ændringerne blive nr. 35.

Til nr. 6

Det følger af § 3 i lov om produkter og markedsovervågning, at loven finder anvendelse, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i anden lovgivning, som gennemfører eller supplerer EU-harmoniseringsretsakterne omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2-40, og som på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter.

Det foreslås, at lov om produkter og markedsovervågning § 3 ændres, således at »nr. 2-40« ændres til »nr. 2-41« i bestemmelsen.

Den foreslåede ændring i § 3 fra »nr. 2-40« til »nr. 2-41« er en konsekvens af ændringen i § 2, stk. 1, som affattet i lovforslagets § 3, nr. 2, hvor der foreslås indsat et nyt nummer i bestemmelsen.

Forslaget indebærer, at anvendelsesområdet for § 3 i lov om produkter og markedsovervågning udvides til også at omfatte Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning).

Til nr. 7

§ 3 a, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning fastsætter, at lovens § 5, stk. 1, nr. 1 og 3, og stk. 2, §§ 6-8 a, 25 og 32, § 34, stk. 2, og § 37, stk. 7, ikke finder anvendelse på færdselsrelaterede produkter.

Det foreslås, at § 3 a, stk. 1, ændres således, at »§ 5, stk. 1, nr. 1 og 3, og stk. 2« ændres til »§ 5, stk. 1, stk. 1, nr. 1, 3 og 5, og stk. 2 og 3«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at der med lovforslagets § 3, nr. 12, indsættes et nyt nr. 5 i § 5, stk. 1, og at der med lovforslagets § 3, nr. 14, indsættes et nyt stk. 3 i § 5.

Til nr. 8

§ 3 a, stk. 1 og 2, i lov om produkter og markedsovervågning undtager færdselsrelaterede produkter omfattet af en række nærmere angivne bestemmelser i loven.

I forarbejderne til § 3 a er det i lovforslag nr. 21 om ændring af færdselsloven og lov om produkter og markedsovervågning, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, side 32, spalte 1, om § 3 a, stk. 1, anført, at bestemmelserne, som ikke skal finde anvendelse, vedrører blandt andet beføjelser for erhvervsministeren til at fastsætte krav til produkter af den ene eller anden art, mens det også foreslås, at lovens § 25 om bistand fra told- og skatteforvaltningen i forbindelse med gennemførelse af kontrol efter lov om produkter og markedsovervågning i forhold til privatimport, og at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler herom, ikke skal gælde for produkter på færdselsområdet. Da produktkrav til færdselsrelaterede produkter i form af køretøjer, køretøjstekniske produkter, udstyr og tilbehør til køretøjer og køretøjstekniske produkter og personligt sikkerhedsudstyr til trafikanter enten følger af forordninger og direktiver fra Den Europæiske Union eller fastsættes i medfør af færdselsloven, synsloven eller taxiloven, skal lov om

produkter og markedsovervågning ikke indeholde hjemmel til at fastsætte produktkrav til sådanne produkter.

§ 3 a, stk. 2, i lov om produkter og markedsovervågning fastsætter, at lovens § 26, ikke finder anvendelse på færdselsrelaterede produkter omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14 og 22-36, og stk. 2, nr. 4-9.

Det er i lovforslag nr. 21 om ændring af færdselsloven og lov om produkter og markedsovervågning, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, side 32, spalte 1, om § 3 a, stk. 2, anført, at med den foreslåede bestemmelse i § 3 a, stk. 2, vil lovens § 26 om erhvervsministeren beføjelse til at udpege bemyndigede organer til at gennemføre godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver og beføjelse til at fastsætte nærmere regler herom ikke finde anvendelse på for eksempel køretøjer, køretøjstekniske produkter, udstyr, tilbehør, systemer og komponenter til køretøjer og køretøjstekniske produkter og personligt sikkerhedsudstyr til trafikanter m.v. omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14 og 22-36, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.

Det foreslås, at § 3 a, stk. 2, ændres, således, at der er tale om »færdselsrelaterede produkter omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-24 og 26-37, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.«

Den foreslåede ændring er en konsekvens af ændringen i § 2, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 2, hvorved der foreslås indsat et nyt nummer.

Der foreslås indsat et nyt *stk. 3* i § 3 a i lov om produkter og markedsovervågning, hvorefter lovens § 5, stk. 2 og 4-6, §§ 6 og 7, § 8, stk. 1, §§ 8 a, 8 c og 26 og § 37, stk. 7, ikke finder anvendelse på produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

§ 5, stk. 2, i lov om produkter og markedsovervågning fastsætter, at et produkt, som ikke opfylder stk. 1, ikke må installeres, tages i brug eller anvendes.

Det følger af artikel 11, stk. 7, 2. afsnit, i drikkevandsdirektiv V, at medlemsstaterne sikrer, at kun sådanne produkter i kontakt med drikkevand, der anvender godkendte materialer, kan bringes i omsætning. Artikel 11, stk. 7, 2. afsnit, har et andet indhold end § 5, stk. 2, i lov om produkter og markedsovervågning.

Med forslaget til nyt § 3 a, stk. 3, undtages produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, fra anvendelsesområdet for § 5, stk. 2.

Forslaget indebærer, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil være undtaget fra anvendelsesområdet for § 5, stk. 2.

§ 5, stk. 4, i lov om produkter og markedsovervågning fastsætter pligter for en instrumentejer, som ikke er erhvervsdrivende, mens § 5, stk. 5, fastsætter pligter for en erhvervsdrivende i forhold til færdselsrelaterede produkter. § 5, stk. 6, fastsætter, at § 5, stk. 1-3, ikke finder anvendelse, i det omfang, der i en forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for erhvervsdrivende. § 7 i lov om produkter og markedsovervågning fastsætter pligter for privatpersoner, juridiske personer og erhvervsmæssige udlejere i forbindelse med at stille produkter til rådighed eller udleje produkter.

§ 8 a indeholder en bemyndigelse for erhvervsministeren til at fastsætte regler om måleteknik og anvendelse af måleenheder for metrologi. § 8 c bemyndiger transportministeren til at fastsætte regler om gennemførelsen eller anvendelsen af EU-regler om markedsovervågning med overholdelse af produktkrav og mærkningskrav for færdselsrelaterede produkter. § 37, stk. 7, bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte regler om straf af bøde eller fængsel indtil 2 år for overtrædelse af produktforordningerne, jf. lovens § 4, nr. 5.

Bestemmelserne i § 5, stk. 4-6, og §§ 7, 8 a og 8 c og § 37, stk. 7, i lov om produkter og markedsovervågning finder efter deres indhold ikke anvendelse på produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Med forslaget til nyt § 3 a, stk. 3, undtages produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, fra anvendelsesområdet for § 5, stk. 4-6, og §§ 7, 8 a og 8 c og § 37, stk. 7.

Forslaget indebærer, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil være undtaget fra anvendelsesområdet for § 5, stk. 4-6, og §§ 7, 8 a og 8 c og § 37, stk. 7, i lov om produkter og markedsovervågning.

§ 6 i lov om produkter og markedsovervågning indeholder formodningsregler, hvorefter et produkt formodes at være i overensstemmelse med loven og regler fastsat i medfør af loven, når det er fremstillet i overensstemmelse med standarder, hvis referencer er offentliggjort i den Europæiske Unions Tidende eller er forsynet med overensstemmelsesmærkning og overensstemmelseserklæring.

Bestemmelsen i § 6 finder efter sit indhold ikke anvendelse på produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Krav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, fastsættes i regler udstedt af miljøministeren i henhold til vandforsyningsloven og i retsakter udstedt af Europa-Kommissionen. Der vil således ikke blive offentliggjort referencer til standarder i den Europæiske Unions Tidende i forhold til krav til materialer, som kommer i kontakt med drikkevand.

Med forslaget til nyt § 3 a, stk. 3, undtages produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, fra anvendelsesområdet for § 6.

Forslaget indebærer, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil være undtaget fra anvendelsesområdet for § 6 i lov om produkter og markedsovervågning. Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 15, hvor der i § 56 b foreslås indsat en formodningsregel for produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

§ 8, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte sikkerhedsmæssige, tekniske og formelle krav til et produkt omfattet af lovens § 2, herunder krav til et produkts egenskaber, udførelse, mærkning, markedsføring og anvendelse.

Hygiejnekrav til materialer, som anvendes til produkter i kontakt med drikkevand fastsættes af miljøministeren. Tilsvarende gælder for mærkning og markedsføring af produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Anvendelsesområdet for § 8, stk. 1, bør derfor afgrænses i forhold til produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Med forslaget til nyt § 3 a, stk. 3, undtages produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, fra anvendelsesområdet for § 8, stk. 1.

Forslaget indebærer, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, vil være undtaget fra anvendelsesområdet for § 8, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning.

§ 26 i lov om produkter og markedsovervågning vedrører erhvervsministerens beføjelse til at udpege bemyndigede organer.

Udpegning af bemyndigede organer til at foretage godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver i forhold til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, hører under miljøministerens ressort, jf. lovforslagets § 1, nr. 15, hvor det i § 56 c, stk. 1, foreslås at bemyndige miljøministeren til efter ansøgning at udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver vedrørende produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Med forslaget til nyt § 3 a, stk. 3, undtages produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, fra anvendelsesområdet for § 26.

Forslaget indebærer, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, undtages fra anvendelsesområdet for § 26 i lov om produkter og markedsovervågning.

Til nr. 9 og 10

Lov om produkter og markedsovervågning fastsætter i § 4 en række definitioner for begreber, som anvendes i loven.

Det følger af § 4, nr. 5, i lov om produkter og markedsovervågning, at ved denne lov forstås 'produktforordninger' som en samlet betegnelse for forordningerne i § 2, stk. 1, nr. 25-40.

Det foreslås, at § 4, nr. 5, ændres, således at »nr. 25-40« ændres til »nr. 26-41« i bestemmelsen.

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 4, nr. 6, at ved denne lov forstås 'færdselsrelaterede produkter' som en samlet betegnelse for produkter i form af køretøjer, køretøjstekniske produkter, udstyr og tilbehør til køretøjer og køretøjstekniske produkter og personligt sikkerhedsudstyr til trafikanter m.v. omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-36 og 39, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.

Det foreslås, at § 4, nr. 6, affattes, således at definitionen i stedet er en samlet betegnelse for produkter i form af køretøjer, køretøjstekniske produkter, udstyr, tilbehør, systemer, komponenter og separate tekniske enheder til køretøjer og køretøjstekniske produkter og personligt sikkerhedsudstyr til trafikanter m.v. omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-24, 26-37 og 40, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.

De foreslåede ændringer er en konsekvens af ændringen i § 2, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 2, hvor der foreslås indsat et nyt nummer i bestemmelsen.

Til nr. 11

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 5, stk. 1, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, der bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, opfylder en række krav. Bestemmelsen i § 5, stk. 1, indeholder de almindelige, overordnede krav til, hvornår et produkt kan bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

I forarbejderne til lovforslag nr. L 179 om produkter og markedsovervågning, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 1, er det om definitionen på en erhvervsdrivende på side 52, spalte 1, anført, at det foreslås i § 4, nr. 1, at en erhvervsdrivende defineres som en fabrikant, bemyndiget repræsentant, importør, distributør, udbyder af distributionstjenester eller enhver anden fysisk eller juridisk person, der har forpligtelser i forbindelse med fremstillingen, tilgængeliggørelsen på markedet eller ibrugtagningen af produkter, som er omfattet af lovforslagets § 2, og enhver, der handler i en erhvervsdrivendes navn eller på en erhvervsdrivendes vegne som led i sit erhverv. Det er samme steds videre anført, at det er derfor nødvendigt med en definition, som kan rumme alle produkter, der omfattes af lovforslaget, og dermed de erhvervsdrivende, som i forbindelse hermed udøver erhvervsvirksomhed. Derudover præciseres det, at enhver, der handler i en erhvervsdrivendes navn eller på en erhvervsdrivendes vegne, ligeledes udgør en erhvervsdrivende. Det gælder f.eks. hvor en erhvervsdrivende betaler nogen for at varetage opgaver vedrørende produktrelaterede forhold. Bedømmelsen af om en fysisk person kan anses for at udøve erhvervsvirksomhed beror på en samlet vurdering af den pågældendes forhold. Det kræves f.eks. ikke, at den pågældende udelukkende er beskæftiget som erhvervsdrivende eller har fast forretningssted. Det er heller ikke afgørende, om der tilsigtes opnået en gevinst ved virksomheden, men denne må dog have et vist omfang og være af en vis varighed. Personer, der f.eks. fra deres hjem sælger produkter via internettet, og som søger en profit og/eller køber produkter med henblik på at sælge dem videre til en højere pris, kan efter en konkret vurdering også blive anset for at udøve privat erhvervsvirksomhed.

Pligtsubjekter i Kommissionens delegerede retsakt om en procedure for overensstemmelsesvurdering, som skal finde anvendelse på produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, forventes alene at være rettet mod producenter, importører og bemyndigede repræsentanter. I forhold til definitionen af erhvervsdrivende i § 4, nr. 1, i lov om produkter og markedsovervågning forventes den generelle pligt for erhvervsdrivende i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 5, således kun at omfatte producenter, importører og bemyndigede repræsentanter.

I forarbejderne til § 5, stk. 1, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 1, er det side 54, spalte 2, anført, at bestemmelsen er udtryk for det almindelige princip om, at ansvaret for produkters overensstemmelse ligger hos den erhvervsdrivende. Den foreslåede bestemmelse skal tydeliggøre, at den erhvervsdrivende har pligt til at gøre en aktiv indsats for, at det produkt, den pågældende bringer i omsætning eller gør tilgængeligt på markedet, lever op til reglerne og er sikkert at anvende. Den erhvervsdrivende kan sikre dette ved forskellige typer af egenkontrol. Der behøver ikke være tale om et decideret kvalitetsledelsessystem. Det er fabrikanten eller importøren, som

bringer et produkt i omsætning, og det er distributøren, som gør produktet tilgængeligt på markedet. Bestemmelsen stiller overordnede krav til produkter.

Det følger af lovens § 5, stk. 1, nr. 1, at den erhvervsdrivende skal sikre, at produktet opfylder de regler, der er fastsat i denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov.

I forarbejderne til § 5, stk. 1, nr. 1, er det sammesteds anført, at det at et produkt lever op til reglerne, er en bred betegnelse for, at produktet skal opfylde de relevante krav, der stilles til det både i den produktspecifikke lovgivning, herunder ved implementeringen af produktspecifikke direktiver, og mere overordnet i dette lovforslag.

Det følger af lovens § 5, stk. 1, nr. 2, at den erhvervsdrivende skal sikre, at produktet opfylder regler i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

I de specielle bemærkninger til § 5, stk. 1, nr. 2, er det sammesteds videre anført, at ligesom produktet skal leve op til de nationalt fastsatte regler i bestemmelsens nr. 1, skal den erhvervsdrivende sikre, at produktet lever op til de produktspecifikke forordninger nævnt i § 2, stk. 1, og til markedsovervågningsforordningens bestemmelser som relaterer til dette lovforslags anvendelsesområde.

Det følger af § 5, stk. 1, nr. 3, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt ikke indebærer en risiko, når det installeres og vedligeholdes på passende vis og anvendes til den forudsatte anvendelse eller anvendes under forhold, der med rimelighed kan forudses.

I forarbejderne til § 5, stk. 1, nr. 3, er det sammesteds side 55, spalte 1, anført, at hvorvidt et produkt er sikkert vil blandt andet bero på fabrikantens egen risikovurdering, såvel som en vurdering af, hvad der med rimelighed burde kunne forventes ved et sådant produkt. For visse produkter vil risiko ikke være et parameter, og nr. 3 vil derfor kun finde anvendelse for produkter, hvor risiko er relevant.

Det følger af § 5, stk. 1, nr. 4, at den erhvervsdrivende skal sikre, at færdselsrelaterede produkter opfylder færdselslovens regler i § 67, stk. 1, eller regler fastsat i medfør af færdselslovens § 31, stk. 1, § 50, stk. 2, §§ 68 og 81 a, § 84, stk. 1, og § 85, stk. 1, regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, § 1 b, stk. 2, § 1 c, stk. 2, § 1 d og § 4, stk. 4, i lov om godkendelse og syn af køretøjer, eller regler fastsat i medfør af taxilovens § 28, stk. 2, og regler fastsat i medfør af denne lovs § 8 c.

I forarbejderne til § 5, stk. 1, nr. 4, er det sammesteds side 33, spalte 1, anført, at bestemmelsen blandt andet vil medføre, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et færdselsrelateret produkt, som bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, opfylder en række nærmere angivne bestemmelser i forskellige lovgivninger på Trafikministeriets område.

Der foreslås indsat et nyt § 5, stk. 1, nr. 5, hvorefter den erhvervsdrivende skal sikre, at produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder § 56 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v., regler fastsat i medfør af lov om vandforsyning m.v. og de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.

De nærmere krav til produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, fastsættes i vandforsyningsloven, i regler udstedt i medfør af vandforsyningsloven og i retsakter fastsat af Kommissionen i henhold til drikkevandsdirektiv V.

Forslaget indebærer, at en erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder § 56 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v., regler fastsat i medfør af lov om vandforsyning m.v. og de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand før produktet bringes i omsætning.

Kommissionens delegerede retsakt om procedurer for overensstemmelsesvurdering af produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, forventes at være rettet mod producenter, importører og bemyndigede repræsentanter. Det forventes endvidere, at der i retsaksen bliver fastsat en definition for hver af disse begreber. I forhold til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, omfattet af § 5, stk. nr. 5, er erhvervsdrivende derfor afgrænset til producenter, importører og bemyndigede repræsentanter, som defineret i Europa-Kommissionens delegerede retsakt.

Der henvises endvidere til pkt. 3.2.3. i de almindelige bemærkninger og til de specielle bemærkninger til de foreslåede §§ 56 a og 56 b i lovforslagets § 1, nr. 15.

Til nr. 12

§ 5, stk. 2, i lov om produkter og markedsovervågning fastsætter, at et produkt, der ikke opfylder stk. 1, må ikke installeres, tages i brug eller anvendes.

I forarbejderne til § 5, stk. 2, er det i lovforslag nr. L 179 om produkter og markedsovervågning, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 55, spalte 2, anført, at bestemmelsen tager sigte på bl.a. installatører og montører af elektrisk materiel, gasmateriel, maskiner og elevatorer. Det er hensigten, at installatøren eller montøren skal foretage en vurdering af, om det pågældende produkt opfylder betingelsen i stk. 1, før produktet installeres. Den foreslåede bestemmelse finder ligeledes anvendelse, hvor det produktspecifikke direktiv også regulerer produkter fremstillet til eget brug. Det kan eksempelvis være en maskine, som en virksomhed selv har fremstillet til et specifikt formål. Denne maskine bliver således ikke bragt i omsætning eller gjort tilgængelig på samme måde som f.eks. produkter, der sælges i en butik. Maskinen bliver fremstillet til eget brug og må ikke installeres, tages i brug eller anvendes, hvis den ikke er i overensstemmelse med reglerne eller udgør en risiko.

Det foreslås, at der i § 5, stk. 2, efter »stk. 1«, indsættes »nr. 1-4,«.

Forslaget indebærer, at forbuddet i § 5, stk. 2, mod at installere, tage i brug eller anvende afgrænses til de produkter, som ikke opfylder § 5, stk. 1, nr. 1-4.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring i lovforslagets § 3, nr. 11, hvor der foreslås indsat et nyt nr. 5 i § 5, stk. 1.

Til nr. 13

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 5, stk. 3, at får en erhvervsdrivende viden om, at et produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængelig på markedet, ikke opfylder § 5, stk. 1, nr. 3 eller 4, skal denne straks underrette kontrolmyndigheden herom og træffe de nødvendige foranstaltninger.

I forarbejderne til § 5, stk. 3, er det i lovforslag nr. L 179 om produkter og markedsovervågning, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 55, spalte 1, anført, at oplysningerne blandt andet skal gøre det muligt præcist at identificere det pågældende produkt eller produktparti, og skal til det formål indeholde oplysninger, der kan være nyttige for at finde frem til produktet, f.eks. lister over hvem produktet er solgt til. Samtidig skal orienteringen indeholde en nærmere beskrivelse af, på hvilke punkter produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne og den risiko, som produktet frembyder. Pligten til at orientere kontrolmyndigheden påhviler alle erhvervsdrivende led i afsætningen af produktet, det vil sige både fabrikanter, importører, distributører, handelsagenter,

detailforhandler og andre led i omsætningskæden. Bestemmelsen afgrænses af det almindelige forbud mod at udsætte andre for selvinkriminering, som det blandt andet kan udledes af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 og § 10 i lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven). Er der konkret mistanke om, at det af oplysningerne i underretningen vil fremgå, at den pågældende har begået noget strafbart, kan det således ikke kræves, at oplysningerne udleveres.

Det foreslås, at § 5, stk. 3, der bliver stk. 4, ændres således, at »nr. 3 eller 4« bliver »nr. 3, 4 eller 5«.

Ændringen er en konsekvens af den foreslåede tilføjelse af et nr. 5 i § 5, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning.

Forslaget indebærer, at den erhvervsdrivende forpligtes til straks at underrette kontrolmyndigheden og træffe de nødvendige foranstaltninger, hvis den erhvervsdrivende får viden om, at et produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængelig på markedet, ikke opfylder § 5, stk. 1, nr. 3, 4 eller 5.

Kommissionens delegerede retsakt om procedurer for overensstemmelsesvurdering af produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, forventes at være rettet mod producenter, importører og bemyndigede repræsentanter. Det forventes endvidere, at der i retsaktens definition for hver af disse begreber. I forhold til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, omfattes af § 5, stk. nr. 5, er erhvervsdrivende derfor afgrænset til producenter, importører og bemyndigede repræsentanter, som defineret i Kommissionens delegerede retsakt.

Til nr. 14

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 9, stk. 3, at den relevante kontrolmyndighed fører kontrol med, at regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, regler fastsat i medfør af lov om godkendelse og syn af køretøjer, færdselsloven, regler fastsat i medfør af færdselsloven og regler fastsat i medfør af taxiloven overholdes.

I forarbejderne til § 14, stk. 3, som ved lovens vedtagelse blev § 9, stk. 3, er det i lovforslag nr. 179 om produkter og markedsovervågning, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 63, spalte 2, anført, at kontrolbestemmelserne vil alene kunne finde anvendelse på indgreb over for produkter,

der er gjort tilgængelige på det danske marked og erhvervsdrivende, som driver virksomhed i eller fra Danmark. Et produkt anses for at være gjort tilgængeligt på det danske marked, hvis den pågældende erhvervsdrivende på en hvilken som helst måde retter sine aktiviteter mod Danmark. Aktiviteter rettet imod det danske marked kunne f.eks. være produkter, som er tilgængelige i danske butikker eller markedsføres på en onlinegrænseflade, der sælger til danske brugere.

Kontrolmyndigheden kan først og fremmest kontrollere, om produkterne har formelle eller materielle mangler. De formelle mangler ved et produkt kan f.eks. være, at der ikke er udarbejdet en overensstemmelseserklæring, at overensstemmelseserklæringen ikke er udarbejdet korrekt, at den tekniske dokumentation enten ikke er til rådighed eller er ufuldstændig, eller at der mangler CE-mærke, sikkerhedsinformation eller brugsanvisning. Ved materielle mangler forstås mangler i forbindelse med indretningen af produktet. Det side 64, spalte 1, videre anført, at kontrolmyndigheden kan yderligere kontrollere, om en erhvervsdrivende lever op til de forpligtelser, den erhvervsdrivende har i henhold til loven, regler fastsat i medfør af loven, forordninger om produkter, der er omfattet af § 2 og markedsovervågningsforordningen. Det kan blandt andet dreje sig om forpligtelsen til at have en bemyndiget repræsentant i EU, forpligtelsen til at have procedurer, der sikrer, at alle produktionsserier er i overensstemmelse med overensstemmelseserklæringen, om der er foretaget stikprøvekontroller af markedsførte produkter, om der er ført register over klager eller produkter, der ikke opfylder kravene, eller om der sker underretning af fabrikanten i tilfælde af ikkeoverensstemmende produkter.

Det foreslås, at § 9, stk. 3, 1. pkt., ændres således, at den relevante kontrolmyndighed også skal føre kontrol med, at regler i lov om vandforsyning m.v. og regler fastsat i medfør heraf for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, overholdes.

Den foreslåede ændring har sammenhæng med, at det i lovforslagets § 3, nr. 2, foreslås, at anvendelsesområdet for lov om produkter og markedsovervågning udvides med produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, omfattet af drikkevandsdirektiv V. Den foreslåede ændring fastsætter således, hvilke regler m.v., som kontrolmyndigheden skal føre kontrol efter i henhold til lov om produkter og markedsovervågning.

Forslaget indebærer, at den relevante kontrolmyndighed fører kontrol med, at regler fastsat i lov om produkter og markedsovervågning, færdselsloven og vandforsyningsloven, regler fastsat i medfør disse lovgivninger samt regler fastsat i medfør af lov om godkendelse og syn af køretøjer og taxiloven overholdes for så vidt angår de produkter, som er omfattet af de pågældende lovgivninger.

Forslaget indebærer desuden, at den relevante kontrolmyndighed fører kontrol med, at et produkt, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder formelle og materielle krav som fastsat i som fastsat lov om vandforsyning m.v., i regler udstedt i medfør af lov om vandforsyning m.v., og i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand.

Til nr. 15

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 31, stk. 3, at erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om digital kommunikation m.v. for færdselsrelaterede produkter skal ske efter forhandling med transportministeren.

I forarbejderne til § 31, stk. 3, er det i lovforslag nr. 21 om ændring af færdselsloven og lov om produkter og markedsovervågning, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, side 37, spalte 1, anført, at det er transportministeren, som har beføjelser til at fastsætte de nærmere regler om udførelse af markedsovervågning. Med den foreslåede ændring sikres det, at erhvervsministeren ikke uden at forhandle med transportministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra myndigheder om forhold, som er omfattet af regler i lov om produkter og markedsovervågning, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågnings-forordningen for så vidt angår færdselsrelaterede produkter. Erhvervsministeren kan endvidere i medfør af den foreslåede ændring alene fastsætte nærmere regler om digital kommunikation og anvendelse af bestemte it-systemer m.v. for så vidt angår færdselsrelaterede produkter efter forhandling med transportministeren. På den måde fastholdes beføjelserne hos transportministeren, og der vil derved ikke ske en utilsigtet ressortoverdragelse.

Der foreslås indsat et nyt § 31, stk. 3, 2. pkt., hvorefter erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om digital kommunikation m.v. for produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal ske efter forhandling med miljøministeren.

Miljøministeren har ikke beføjelser til at fastsætte regler om digital kommunikation i henhold til § 31 i lov om produkter og markedsovervågning. Krav til produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, hører endvidere under miljøministerens ressort. Med den foreslåede ændring sikres det, at der ikke sker en utilsigtet ressortoverdragelse for sådanne produkter.

Forslaget indebærer, at erhvervsministeren kun efter forhandling med miljøministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra myndigheder om forhold, som er omfattet af regler i lov om produkter og markedsovervågning, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen for så vidt angår produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Til nr. 16

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 33, stk. 1, 2. pkt., at for færdselsrelaterede produkter kan det rådgivende organ, som erhvervsministeren kan etablere i medfør af lovens § 33, stk. 1, 1. pkt., alene varetage rådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen, for så vidt angår markedsovervågning efter denne lov og øvrige markedsovervågningsopgaver.

I forarbejderne til § 33, stk. 1, 2. pkt., er det i lovforslag nr. 21 om ændring af færdselsloven og lov om produkter og markedsovervågning, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, side 37, spalte 2, anført, at den foreslåede bestemmelse vil medføre, at det rådgivende organ alene kan varetage rådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen for så vidt angår markedsovervågning efter lov om produkter og markedsovervågning og øvrige markedsovervågningsopgaver. Produktkrav til produkter på færdselsområdet fastsættes i og i medfør af færdselsloven, synsloven og taxiloven, hvorfor der er behov for at afgrænse det rådgivende organs beføjelser efter § 33, stk. 1, således at et rådgivende organ alene kan udføre rådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen for så vidt angår markedsovervågning af produkter på færdselsområdet. Det rådgivende organ skal ikke kunne varetage rådgivende opgaver i forhold til produktkrav for færdselsrelaterede produkter og vejlede Sikkerhedsstyrelsen herom. Denne opgave ligger hos Færdselsstyrelsen, som administrerer de køretøjstekniske regler.

Det foreslås, at der i § 33, stk. 1, 2. pkt., efter »produkter« indsættes » og produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand,«.

Hygiejnekrav til materialer, som anvendes i produkter, der kommer i kontakt med drikkevand, fastsættes i lov om vandforsyning m.v., regler fastsat i medfør af lov om vandforsyning m.v. og i retsakter udstedt af Europa-Kommissionen. Der er behov for at afgrænse det rådgivende organs beføjelser efter § 33, stk. 1, således, at et rådgivende organ alene kan udføre rådgivende opgaver for

Sikkerhedsstyrelsen for så vidt angår markedsovervågning af produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Det rådgivende organ skal ikke kunne varetage rådgivende opgaver i forhold til krav til produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Denne opgave ligger i Miljøministeriet, som administrerer hygiejnekrav til materialer, som anvendes i produkter, der kommer i kontakt med drikkevand.

Forslaget indebærer, at det rådgivende organ alene kan varetage rådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen for så vidt angår markedsovervågning og øvrige markedsovervågningsopgaver.

Til nr. 17

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 33, stk. 2, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de opgaver, som det rådgivende organ, jf. § 33, stk. 1, skal varetage, med forbehold for stk. 3.

Det foreslås, at der i § 33, stk. 2, efter »stk. 3« indsættes »og 4«.

Den foreslåede ændring har til formål tillige at henlede opmærksomheden på stk. 4, som foreslået ved lovforslagets § 3, nr. 18. Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til § 3, nr. 18, om det foreslåede stk. 4.

Til nr. 18

Det følger af § 33, stk. 2, i lov om produkter og markedsovervågning, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de opgaver, som det rådgivende organ, jf. lovens § 33, stk. 1, skal varetage.

I forarbejderne til § 38, stk. 2, som ved lovens vedtagelse blev til § 33, stk. 2, er det i lovforslag nr. L 179 om produkter og markedsovervågning, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, side 93, spalte 1, anført, at det er hensigtsmæssigt, at det rådgivende organ reguleres ved bekendtgørelse, så det derved kan evalueres og tilpasses for netop at tjene sit formål. Det skal f.eks. understøtte, at

Sikkerhedsstyrelsen arbejder agilt og således har behov for, at det rådgivende organ kan give sparring også i de trin, der er hen mod en færdig løsning.

I forarbejderne til § 33, stk. 3, er det i lovforslag nr. 21 om ændring af færdselsloven og lov om produkter og markedsovervågning, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, side 37, spalte 2, at den foreslåede bestemmelse vil medføre, at erhvervsministeren skal forhandle med transportministeren, hvis der skal fastsættes nærmere regler efter § 33, stk. 2, om færdselsrelaterede produkter i forhold til de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage. Selvom det er Sikkerhedsstyrelsen, som udfører markedsovervågning med produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, er det fortsat miljøministeren, som har beføjelserne til at fastsætte nærmere regler om krav til sådanne produkter. Det skal derfor alene være muligt for erhvervsministeren efter forhandling med miljøministeren at fastsætte nærmere regler om de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage i forhold til markedsovervågning produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Der foreslås indsat et nyt § 33, stk. 4, som fastsætter, at erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 2 om produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal ske efter forhandling med miljøministeren.

I lighed med hvad der gælder for færdselsrelaterede produkter, skal det alene være muligt for erhvervsministeren efter forhandling med miljøministeren at fastsætte nærmere regler om de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage i forhold til markedsovervågning produkter, som anvender færdige materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.

Forslaget indebærer, at erhvervsministeren skal forhandle med miljøministeren, hvis der skal fastsættes nærmere regler efter § 33, stk. 2, om produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, i forhold til de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage.

Til nr. 19 og 20

Det følger af § 37, stk. 2, i lov om produkter og markedsovervågning, at når en overtrædelse, som nævnt i § 37, stk. 1, nr. 1 og 3-10, begås på et produktområde, som er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11 og 13-40 eller stk. 2, nr. 1-9, kan straffen under skærpende omstændigheder stige til fængsel

indtil 2 år. Det anses som skærpende omstændigheder, når 1) overtrædelsen har fremkaldt fare for sikkerhed eller sundhed, 2) overtrædelsen har medført en ulykke med alvorlig personskade eller døden til følge, 3) der er tale om gentagelsestilfælde, hvor virksomheden tidligere har begået en lignende overtrædelse, 4) overtrædelsen er begået som led i en systematisk overtrædelse af reglerne med økonomisk vinding for øje eller 5) den erhvervsdrivende har forsøgt at omgå eller unddrage sig kontrolmyndighedens kontrol.

Det følger af lov om produkter og markedsovervågning § 37, stk. 6, at i regler, der er udstedt i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde. For et produktområde omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11 eller 13-40, eller stk. 2, nr. 1-9, kan der fastsættes straf af bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år. Der kan tillige fastsættes forlængede forældelsesfrister på op til 5 år i regler udstedt i medfør af denne lov.

Det foreslås, at § 37, stk. 2, 1. pkt., og stk. 6, 2. pkt., ændres således, at »13-40« bliver »13-41«.

Den foreslåede ændring i § 37, stk. 2, 1. pkt., og stk. 6, 2. pkt., »13-40« til »13-41« er en konsekvens af den foreslåede ændring i § 2, stk. 1, i lov om produkter og markedsovervågning, som anført i lovforslagets § 3, nr. 2, hvor der foreslås indsat et nyt nummer 25.

Forslaget indebærer, at anvendelsesområdet for bestemmelserne i § 37, stk. 2 og 6, udvides til også at omfatte produkter omfattet af drikkevandsdirektiv V.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den [1. maj 2024].

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, idet vandforsyningsloven ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. lovens § 90, og heller ikke ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Færøerne eller Grønland.

Det foreslås i *stk. 2*, at regler udstedt i medfør af § 55, stk. 7, § 56, § 56 a, og § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om vandforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 9 a, § 55 a, stk. 4, eller § 56i denne lov.

Bestemmelsen skal sikre, at gældende regler, som er udstedt i medfør af § 55, stk. 7, § 56, § 56 a, § 60, stk. 2, 2. og 3. pkt., som med lovforslagets § 1, nr. 13, 15 og 24 ophæves opretholdes indtil de ophæves eller afløses i medfør af bestemmelser i denne lov.

Det foreslås i *stk. 3*, at regler udstedt i medfør af § 71 a, stk. 2, i lov om vandforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 71 a, stk. 3, i denne lov.

Bestemmelsen skal sikre, at gældende regler, som er udstedt i medfør af § 71 a, stk. 1, som med lovforslagets § 1, nr. 40, ophæves opretholdes indtil de ophæves eller afløses i medfør af bestemmelser i denne lov.

Det foreslås i *stk. 4*, at lovens § 13 b, stk. 6, 2. pkt., har virkning for kommunalbestyrelsens allerede vedtagne indsatsplaner efter § 13 og 13 a.

Indsatsplaner efter § 13 skal vedtages for hvert af de udpegede indsatsområder efter § 11 a, stk. 1, nr. 5, jf. nærmere § 1, nr. 8. Der er således allerede ved denne lovs ikrafttræden vedtaget indsatsplaner for de i dag udpegede indsatsområder.

Bestemmelsen skal sikre, at allerede vedtagne indsatsplaner efter § 13 og 13 a kan indhentes og anvendes i miljøministerens risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne, jf. artikel 8, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V. Dette skal bidrage til at sikre, at miljøministeren kan foretage en tilstrækkelig risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområderne, jf. artikel 8, stk. 1, i drikkevandsdirektiv V.

Alene indsatsplaner, som i dag anvendes og ikke er udgået som følge af nye indsatsplaner, er omfattet af den foreslåede bestemmelse i *stk. 3*.

Indsatsplanerne skal indsendes til miljøministeren senest den 31. december 2024.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I lov om vandforsyning m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 602 af 10. maj 2022, som ændret ved § 11 i lov nr. 900 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:</p>
<p>1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EF-Tidende 1991, nr. L 375, side 1, dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EF-habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2006/105/EF af 20. november 2006, EU-Tidende 2006, nr. L 363, side 368, Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand, EF-Tidende 1998, nr. L 330, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets</p>	<p>1. Fodnoten til lovens titel affattes således:</p> <p>»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EF-Tidende 1991, nr. L 375, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008, EF-Tidende 2008, nr. L 311, side 1, dele af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EF-habitatdirektivet), EF-Tidende 1992, nr. L 206, side 7, som ændret senest ved Rådets direktiv 2013/17/EU af 13. maj 2013, EU-Tidende 2013, L 158, side 193, dele af Europa-Parlamentets og Rådets</p>

<p>vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), EF-Tidende 2000, nr. L 327, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, og dele af Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, EU-Tidende 2009, nr. L 20, side 7.</p>	<p>direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet), EF-Tidende 2000, nr. L 327, side 1, som senest ændret ved Kommissionens direktiv 2014/101/EU af 30. oktober 2014, EU-Tidende 2014, L 311, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, EU-Tidende 2004, nr. L 143, side 56, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1010 af 5. juni 2019, EU-Tidende, L 170, side 115, dele af Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, EU-Tidende 2009, nr. L 20, side 7, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1010 af 5. juni 2019, EU-Tidende, L 170, side 115, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EU-Tidende 2020, nr. L 435, side 1.«</p>
<p>§ 1. Loven har til formål at sikre</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) --- 2) --- 3) en planmæssig udbygning og drift af en tilstrækkelig og kvalitetsmæssigt tilfredsstillende vandforsyning og 	<p>2. I § 1, stk. 1, nr. 3, ændres »vandforsyning og« til: »vandforsyning,«.</p> <p>3. § 1, stk. 1, nr. 4, ophæves, og i stedet indsættes:</p> <p>»4) at drikkevandet er sundt og rent med henblik på beskyttelse af menneskers sundhed</p>

<p>4) kvalitetskrav til drikkevand til beskyttelse af menneskers sundhed.</p>	<p>mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevandet, og 5) en forbedret adgang til drikkevand.«</p>
	<p>4. Efter § 1 a indsættes: »§ 1 b. Miljøministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område.«</p>
<p>§ 3. Ved grundvand forstås i denne lov vand, som gennem brønde, borerer eller kildevæld indvindes eller kan indvindes fra undergrunden. <i>Stk. 2.</i> Ved overfladevand forstås vand i vandløb, herunder søer, damme, kanaler, rørlagte vandløb og drænledninger. <i>Stk. 3.</i> Ved almene vandforsyninger forstås den person eller juridiske enhed, der ejer et eller flere vandforsyningsanlæg, der forsyner eller har til formål at forsyne mindst 10 ejendomme hver.</p>	<p>5. § 3 affattes således: »§ 3. I denne lov forstås ved: 1) Grundvand: Vand, som gennem brønde, borerer eller kildevæld indvindes eller kan indvindes fra undergrunden. 2) Overfladevand: Vand i vandløb, herunder søer, damme, kanaler, rørlagte vandløb og drænledninger. 3) Drikkevand: a) Alle former for vand, der enten ubehandlet eller efter behandling og uanset vandets oprindelse er beregnet til drikkebrug, madlavning, fødevarerforberedning eller andre husholdningsformål i både offentlige og private ejendomme, og dette uanset om det leveres gennem distributionsnet eller fra tankvogn eller tankskib, eller om det tappes på flasker eller i anden emballage, herunder kildevand og b) alle former for vand, der anvendes i fødevarerforberedning til fremstilling,</p>

	<p>behandling, konservering eller markedsføring af produkter eller stoffer bestemt til konsum.</p> <p>4) Vandforsyning: En enhed, der leverer vand, herunder drikkevand.</p> <p>5) Almen vandforsyning: Den person eller juridiske enhed, der ejer et eller flere vandforsyningsanlæg, der forsyner eller har til formål at forsyne mindst 10 ejendomme hver.</p>
	<p>6. Efter § 9 indsættes i <i>kapitel 2</i>:</p> <p>»§ 9 a. Miljøministeren fastsætter regler om, at andre offentlige myndigheder, vandforsyninger, og laboratorier skal indberette oplysninger om forhold der er omfattet af denne lov til Miljøministeren. Ministeren kan herunder fastsætte regler om, hvilke oplysninger der skal indberettes, tidsfrister for indberetningen, og at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til miljøministeren.«</p>
	<p>7. Efter § 10 indsættes:</p> <p>»§ 10 a. Miljøministeren foretager risikovurdering og risikostyring af tilstrømningsområder for indvindingssteder af drikkevand.</p>

	<p><i>Stk. 2.</i> Miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen eller regionsrådet skal foretage risikovurdering og risikostyring til brug for den i stk. 1 nævnte risikovurdering og risikostyring, og indberette til ministeren om resultatet af vurderingen og om hvilke foranstaltninger, der er planlagt eller iværksat.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Miljøministeren fastsætter nærmere regler om indhold, format, revision og tidsfrister for miljøministerens risikovurderingens og risikostyringen efter stk. 1. Ministeren fastsætter endvidere regler om format og tidsfrister for kommunalbestyrelsens og regionsrådets indberetninger af risikovurdering og risikostyring efter stk. 2.«</p>
<p>§ 13 b. ---</p> <p>Stk. 2 ---</p> <p>Stk. 3 ---</p> <p>Stk. 4 ---</p> <p>Stk. 5 ---</p> <p>Stk. 6 Når en indsatsplan efter § 13 eller § 13 a er vedtaget, skal de berørte grundejere og andre berørte parter have skriftlig, individuel underretning herom og om indholdet af planen.</p>	<p>8. I § 13 b, stk. 6, indsættes som 2. pkt.: »Indsatsplanen sendes til miljøministeren.«</p>

<p>§ 16. ---</p> <p>Stk. 2. ---</p> <p>Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om tidsfrister og procedure i forbindelse med tilvejebringelse af planlægning efter § 14 samt om revision af planlægningen. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om tidsfrister og procedure i forbindelse med tilvejebringelse og iværksættelse af indsatsplaner efter § 13 og § 13 a, herunder om inddragelse af det i § 12 nævnte koordinationsforum. Miljøministeren kan herunder fastsætte regler om, at offentliggørelse af forslag til indsatsplaner efter §§ 13 og 13 a og offentlig annoncering af planlægning efter § 14 samt revision af planlægningen kan ske udelukkende digitalt.</p> <p>Stk. 4. ---</p>	<p>9. I § 16, stk. 3, indsættes som 4. pkt.:</p> <p>»Miljøministeren kan endvidere fastsætte regler om tidsfrister for indberetning af de i § 13, stk. b, stk. 6, 2. pkt., nævnte vedtagne indsatsplaner, og om, at indberetningen skal ske i et bestemt format, herunder at indberetningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital underretning til miljøministeren.«</p>
<p>§ 25. Indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand og levering af drikkevand fra udlandet må ikke ske uden tilladelse fra miljøministeren.</p> <p>Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om indvinding af havvand til andre formål.</p>	<p>10. § 25, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:</p> <p>»§ 25. Miljøministeren kan i særlige tilfælde meddele tilladelse til indvinding af vand til drikkevandsforsyning gennem afsaltning af havvand på nærmere angivne vilkår, jf. dog § 64 a. En tilladelse efter 1. pkt. omfatter tilladelse til indvinding af grundvand eller overfladevand, såfremt iblanding af grundvand eller overfladevand i afsaltet havvand er nødvendigt for at forbedre drikkevandets kvalitet.</p>

<p>Stk. 3. Levering af grundvand og overfladevand til udlandet må ikke ske uden tilladelse fra ministeren.</p>	<p><i>Stk. 2.</i> Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår, der kan meddeles tilladelse efter stk. 1.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Miljøministeren kan fastsætte regler om indholdet af ansøgninger om tilladelse efter stk. 1. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om, at indgivelse af ansøgninger og efterfølgende kommunikation om tilladelse efter stk. 1 eller efter regler fastsat i medfør af stk. 2 skal ske i et bestemt format, herunder at ansøgningen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer eller ved anden digital selvbetjening.«</p> <p>Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 4 og 5.</p>
<p>§ 25. ---</p> <p>Stk. 2. ---</p> <p>Stk. 3. Levering af grundvand og overfladevand til udlandet må ikke ske uden tilladelse fra ministeren.</p>	<p>11. I § 25, <i>stk. 3</i>, der bliver <i>stk. 5</i>, indsættes efter »udlandet«: »og levering af drikkevand fra udlandet«.</p>
<p>§ 33. Sker der væsentlig ændring i formålet med en vandindvinding, skal indehaveren af tilladelsen indbringe spørgsmålet om fortsat vandindvinding for kommunalbestyrelsen.</p> <p>Stk. 2. ---</p>	<p>12. I § 33, <i>stk. 1</i>, indsættes som <i>2. pkt.</i>: »Er der tale om en tilladelse efter § 25, <i>stk. 1</i> eller <i>5</i>, skal spørgsmålet dog indbringes for miljøministeren.«</p>
<p>§ 53 Stk. 1 En almen vandforsyning fastsætter anlægs- og driftsbidrag en gang årligt. Fastsættelsen skal ske under overholdelse af den indtægtsramme eller den</p>	<p>13. § 53, <i>stk. 1, 6 pkt.</i> ophæves. Ordlyden er som følger: »De godkendte anlægs- og driftsbidrag skal være tilgængelige på den almene vandforsynings hjemmeside.«</p>

<p>regnskabsmæssige kontrolramme, som er fastsat for forsyningen i medfør af §§ 6 eller 6 a i lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold. Anlægs- og driftsbidrag kan i særlige tilfælde fastsættes forskelligt for geografiske områder. De årligt fastsatte anlægs- og driftsbidrag skal godkendes af kommunalbestyrelsen i den eller de kommuner, hvor vandet forbruges. For almene vandforsyninger, som forsyner med vand i flere kommuner, kan kommunalbestyrelserne aftale, at kun den ene kommunalbestyrelse godkender bidragene for de øvrige kommuner. De godkendte anlægs- og driftsbidrag skal være tilgængelige på den almene vandforsynings hjemmeside.</p> <p>Stk. 2 --- Stk. 3 --- Stk. 4 --- Stk. 5 --- Stk. 6 --- Stk. 7 ---</p>	<p style="text-align: center; opacity: 0.2; font-size: 48px; font-weight: bold;">DRAFT</p>
<p>§ 55 ---</p> <p><i>Stk. 2</i> Regulativet for almene vandforsyninger udarbejdes af den almene vandforsyning og godkendes af kommunalbestyrelsen i den eller de kommuner, hvor vandet forbruges. Regulativet for anlæg, der ejes af et andelsselskab eller interessentskab, kan indeholde bestemmelser om forbrugernes medlemskab. For almene vandforsyninger, som forsyner med vand i flere kommuner, kan</p>	<p>§ 55, stk. 2, 4. pkt. Ophæves. Ordlyden er som følger: »Det godkendte regulativ skal være tilgængeligt på den almene vandforsynings hjemmeside.«</p> <p>§ 55, stk. 7, ophæves. Ordlyden er som følger: »Miljøministeren fastsætter regler om, at en almen vandforsyning skal offentliggøre information om det leverede vands kvalitet. Ministeren fastsætter regler om, hvilke oplysninger der som minimum skal</p>

<p>kommunalbestyrelserne aftale, at kun den ene kommunalbestyrelse godkender regulativet for de øvrige kommuner. Det godkendte regulativ skal være tilgængeligt på den almene vandforsynings hjemmeside.</p> <p>Stk. 3 ---</p> <p>Stk. 4 ---</p> <p>Stk. 5 ---</p> <p>Stk. 6 ---</p> <p>Stk. 7 Miljøministeren fastsætter regler om, at en almen vandforsyning skal offentliggøre information om det leverede vands kvalitet. Ministeren fastsætter regler om, hvilke oplysninger der som minimum skal offentliggøres samt formen og hyppigheden herfor.</p>	<p>offentliggøres samt formen og hyppigheden herfor.«</p>
	<p>14. Efter § 55 indsættes i <i>kapitel 9</i>:</p> <p>»§ 55 a. Almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal offentliggøre oplysninger om drikkevandskvaliteten.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljøministeren fastsætter nærmere regler om offentliggørelsen efter stk. 1, herunder hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre om vandforsyningen, om det</p>

	<p>leverede vands kvalitet og om rådgivning til forbrugerne samt om formen og hyppigheden herfor.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om offentliggørelse efter stk. 1, herunder hvilke oplysninger vandforsyningerne som minimum skal offentliggøre om præstationsniveau, ejerskabsstruktur, godkendte regulativer og anlægs- og driftsbidrag samt om formen og hyppigheden herfor.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Miljøministeren fastsætter regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal sende vandforsyningens forbrugere information om kvaliteten af drikkevandet, herunder indikatorparametre, og et link til den hjemmeside, der indeholder oplysninger om drikkevandskvaliteten, jf. stk. 1. Ministeren fastsætter herunder regler om formatet og hyppigheden for udsendelsen af denne information samt om udsendelse af information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at almene vandforsyninger samt ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, skal sende</p>
--	--

	<p>vandforsyningens forbrugere information om prisen for leveret drikkevand og husstandens vandforbrug. Ministeren fastsætter herunder regler om formatet og hyppigheden for udsendelsen af denne information samt om udsendelse af information til brugere med fælles afregning for vandforsyning.«</p>
<p>Overskriften til kapitel 10 er som følger:</p> <p style="text-align: center;">Kapitel 10 <i>Tilsyn m.v.</i></p>	<p>15. <i>Overskriften til kapitel 10 og §§ 56 og 56 a ophæves, og i stedet indsættes i kapitel 10:</i></p> <p style="text-align: center;">»Kapitel 10 <i>Krav til anlæg, ledninger, materialer, produkter og behandlingskemikalier i vandforsyningssystemer samt kontrol og tilsyn hermed</i></p>
<p>§ 56 Miljøministeren kan fastsætte regler om indretningen, placeringen og vedligeholdelsen af vandindvindingsanlæg, om forsyningsledninger og om vandindlæg.</p>	<p>§ 56 ophæves, og i stedet indsættes:</p> <p style="text-align: center;"><i>Vandindvindingsanlæg, forsyningsledninger og vandforsyningsanlæg</i></p> <p>§ 56. Miljøministeren kan fastsætte regler om følgende:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Indretning, placering og vedligeholdelse af vandindvindingsanlæg. 2) Forsyningsledninger. 3) Driften af vandforsyningsanlæg.
<p>§ 56 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om driften af vandforsyningsanlæg.</p>	<p>§ 56 a. ophæves, og i stedet indsættes:</p>

	<p><i>Krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand</i></p> <p>§ 56 a. Materialer, som skal bruges i nye installationer eller, i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, i eksisterende installationer med henblik på indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand, må ikke:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) direkte eller indirekte bringe beskyttelsen af menneskers sundhed i fare, 2) påvirke vandets farve, lugt eller smag negativt, 3) forøge den mikrobielle vækst eller 4) medføre afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, som er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål med materialet. <p><i>Stk. 2.</i> Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til hygiejne for materialer, som kommer i kontakt med drikkevand, jf. stk. 1.</p>
	<p>§ 56 b. Et produkt, som kommer i kontakt med drikkevand, formodes at opfylde kravene i § 56 a, stk. 1, hvis de materialer, der anvendes i produktet, opfylder de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand og krav til hygiejne som fastsat i regler udstedt i medfør af denne lov.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til mærkning af og</p>

	<p>overensstemmelseserklæring for produkter, som kommer i kontakt med drikkevand, jf. stk. 1.</p>
	<p><i>Udpegning og notifikation af godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsorganer</i></p> <p>§ 56 c. Miljøministeren kan efter ansøgning udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver vedrørende produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om udpegning af bemyndigede organer, jf. stk. 1, herunder om ansøgning, om ansøgnings form og indhold, om betingelserne for at blive udpeget er opfyldt og om tilbagekaldelse af udpegning samt regler om notifikation af udpegede bemyndigede organer. Ministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, hvilke opgaver de bemyndigede organer skal udføre.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage de bemyndigede organers afgørelser, herunder at afgørelserne ikke skal kunne påklages.</p>
	<p>§ 56 d. Miljøministeren kan henlægge sin beføjelse til at udpege, notificere og føre</p>

	<p>kontrol med bemyndigede organer, jf. § 56 c, til DANAK Den Danske Akkrediteringsfond (DANAK).</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om DANAK's udpegning af bemyndigede organer, herunder om ansøgning, om ansøgnings form og indhold, om betingelserne for at blive udpeget er opfyldt og om tilbagekaldelse af udpegning samt regler om notifikation af udpegede bemyndigede organer.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Miljøministeren kan fastsætte regler om DANAK's opkrævning af betaling for udførelse af opgaver, jf. stk. 1.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Miljøministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage DANAK's afgørelser, jf. stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne påklages.</p>
	<p><i>Krav til behandlingskemikalier og filtermedier</i></p> <p>§ 56 e. Miljøministeren fastsætter regler om anvendelse af og krav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, herunder om vurdering af renheden og sikring af kvaliteten af disse behandlingskemikalier og filtermedier.«</p>
	<p>16. Før § 57 indsættes som ny overskrift:</p> <p><i>»Tilsyn med indretning og drift samt indvundne vandmængder«</i></p>

	<p>17. Før § 59 indsættes:</p> <p style="text-align: center;">Kapitel 10 a</p> <p style="text-align: center;">»Kapitel 10 a Drikkevandskvalitet og tilsyn hermed Krav til vandets kvalitet«.</p>
<p>§ 59. Miljøministeren kan fastsætte regler om kvaliteten af grundvand og overfladevand, som anvendes eller skal anvendes til vandindvindingsformål.</p> <p>Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om, hvilke stoffer der må tilsættes vand, der anvendes til drikkevand, eller som kan komme i berøring med levnedsmidler.</p> <p>Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om kvaliteten af drikkevand eller vand, som kan komme i berøring med levnedsmidler.</p>	<p>18. I § 59 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: »Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om kvaliteten af havvand, der efter tilladelse fra ministeren, jf. § 25, stk. 1, indvindes og afsaltes til drikkevandsforsyning, jf. dog § 64 a.« Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.</p> <p>19. I § 59, stk. 2, der bliver stk. 3, ændres »eller« til: »herunder vand, «, og i stk. 3, der bliver stk. 4, ændres »eller « til: », herunder af«.</p>
	<p>20. Før § 59 a indsættes:</p> <p style="text-align: center;">»Overvågningsboringer«</p>
	<p>21. I § 59 a indsættes som stk. 2: »Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere.«</p>

	<p>22. Efter § 59 a indsættes: <i>»Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og foranstaltninger til imødegåelse af risici</i></p>
	<p>§ 59 b. Miljøministeren foretager risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet og tilhørende produkter og materialer og disses påvirkning af vandkvaliteten på det sted, hvor det tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand. Ministeren træffer endvidere foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljøministeren kan bestemme, at kommunalbestyrelsen skal foretage dele af risikovurderingen. Ministeren kan endvidere bestemme, at kommunalbestyrelsen eller ejere af offentlige eller private bygninger skal træffe eller bidrage til foranstaltninger omfattet af stk. 1, 2. pkt.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Miljøministeren fastsætter nærmere regler om risikovurderingens indhold, format, revision og tidsfrister herfor og om de foranstaltninger, der skal træffes eller tages i betragtning for at fjerne eller mindske risici for kvaliteten af drikkevandet i forbrugernes fordelingsnet.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Miljøministeren kan fastsætte regler om opkrævning og betaling af gebyrer til hel eller delvis dækning af myndighedernes omkostninger ved udførelsen af kontrol. Ministeren kan fastsætte regler om, at opkrævning og betaling af gebyrer, der er</p>

	fastsat i regler udstedt i medfør af 1. pkt., skal ske elektronisk.«
	23. Før § 60 indsættes: »Tilsyn med overholdelsen af krav til vandets kvalitet i vandforsyningssystemer«.
§ 60 --- <i>Stk. 2</i> Miljøministeren kan fastsætte regler om tilsynet, herunder om regelmæssige laboratorieundersøgelser. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der skal ske indberetning af nærmere fastsatte oplysninger. Ministeren kan fastsætte regler om, hvem der skal indberette, herunder form og frister for indberetningen. <i>Stk. 3 ---</i>	24. § 60, <i>stk. 2, 2. og 3. pkt.</i> , ophæves. Ordlyden er som følger: »Ministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der skal ske indberetning af nærmere fastsatte oplysninger. Ministeren kan fastsætte regler om, hvem der skal indberette, herunder form og frister for indberetningen«
§ 62. Opfylder vandet i et vandforsyningssystem ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, kan kommunalbestyrelsen give påbud om, at anlægget skal ophøre midlertidigt eller for bestandigt, eller om andre foranstaltninger, herunder at forbrugerne skal træffe sikkerhedsforanstaltninger. Tilsvarende gælder, hvis vandet bedømmes at være sundhedsfarligt, eller hvis der efter kommunalbestyrelsens skøn er nærliggende fare for, at vandet i et vandforsyningssystem kan blive sundhedsfarligt. Endvidere kan kommunalbestyrelsen påbyde, at der skal gives information eller underretning til	25. I § 62, <i>stk. 1, 1. pkt.</i> , og <i>stk. 2, 1. pkt.</i> , indsættes efter »kvalitetskrav«: »eller indikatorparametre«. 26. I § 62, <i>stk. 2, 1. pkt.</i> , indsættes efter »omsorg for,«: »at der straks foretages en undersøgelse med henblik på,«. 27. § 62, <i>stk. 2, 2. pkt.</i> , affattes således: »Det samme gælder ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m ³ drikkevand eller mere pr. dag og forsyner 50 personer eller flere, og for vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.«

<p>forbrugerne, jf. stk. 6 og 7, herunder om måden herfor.</p> <p><i>Stk. 2</i> Opfylder vandet fra en almen vandforsyning ikke de kvalitetskrav, der er fastsat i loven eller regler udstedt i medfør af loven, drager kommunalbestyrelsen omsorg for, at årsagen hertil påvises, og sørger for, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder ved at give påbud efter stk. 1. Det samme gælder ikkealmene vandforsyninger, som leverer mere end 3000 m³ vand årligt, samt vandforsyningssystemer, hvor vandet leveres som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Bedømmes vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som er omfattet af stk. 2, at være sundhedsfarligt, eller er der efter kommunalbestyrelsens skøn nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen uden unødigt ophold give påbud om, hvilke foranstaltninger efter stk. 1 der skal træffes til imødegåelse heraf.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Bedømmes vandet i et vandforsyningsanlæg eller vandforsyningssystem, som ikke er omfattet af stk. 2, at være sundhedsfarligt, skal kommunalbestyrelsen beslutte, om der bør træffes foranstaltninger efter stk. 1.</p>	<p>28. I § 62 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Ved manglende opfyldelse af de kvalitetskrav, der har betydning for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, skal de udbedrende foranstaltninger omfatte de foranstaltninger, som er fastsat i regler udstedt i medfør af § 59 b, stk. 3, 2. led.«</p> <p>Stk. 3-8 bliver herefter stk. 4-9.</p> <p>29. I § 62, <i>stk. 5</i>, der bliver stk. 6, indsættes efter »sundhedsfarligt,«: »eller om der er nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt,«, »Sundhedsstyrelsen« ændres til: »Styrelsen for Patientsikkerhed«, og som 2. <i>pkt.</i> indsættes: »Manglende overholdelse af mikrobiologiske eller kemiske parametre, fastsat i drikkevandsdirektivets bilag I, del A og B, skal betragtes som, at vandet er sundhedsfarligt, eller at der er en nærliggende fare for, at vandet kan blive sundhedsfarligt, medmindre kommunalbestyrelsen vurderer, at overskridelsen er ubetydelig.«</p> <p>30. I § 62, <i>stk. 6</i>, der bliver stk. 7, ændres »kvalitetskravene« til: »kvalitetskrav eller indikatorparametre«.</p>
---	---

<p><i>Stk. 5.</i> Kommunalbestyrelsens afgørelse af, om vandet er sundhedsfarligt, skal ske efter drøftelse med Sundhedsstyrelsen.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere informeres om forhold omfattet af stk. 2, herunder oplyses om eventuelle foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe, medmindre kommunalbestyrelsen finder, at overskridelsen af kvalitetskravene er ubetydelig.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere straks underrettes om forhold omfattet af stk. 3 eller 4, herunder oplyses om foranstaltninger, den enkelte forbruger bør træffe.</p> <p><i>Stk. 8.</i> Hvis vandet i et vandforsyningssystem, der forsyner fødevarerområder og de primærproducenter, med hvilke der føres tilsyn efter loven, ikke opfylder de fastsatte kvalitetskrav, skal kommunalbestyrelsen underrette den pågældende statslige fødevareregion om de foranstaltninger, der er iværksat i medfør af denne paragraf.</p>	<p>31. § 62, <i>stk. 7</i>, der bliver <i>stk. 8</i>, affattes således:</p> <p>»<i>Stk. 8.</i> Kommunalbestyrelsen sikrer, at vandforsyningssystemets forbrugere hurtigst muligt underrettes om forhold omfattet af <i>stk. 3</i> eller <i>4</i>, herunder rådgives om betingelser for forbrug og brug af vandet. Rådgivningen af forbrugerne skal jævnligt ajourføres. Endvidere sikrer kommunalbestyrelserne, at forbrugerne orienteres, når det er fastslået, at vandet ikke længere er sundhedsfarligt, eller der ikke længere er nærliggende fare herfor, og om at den normale tjeneste er genoprettet.«</p>
	<p>32. Efter § 64 før kapitel 11 indsættes:</p> <p>»Kapitel 10 b</p> <p><i>Krav til drikkevand på visse søgående skibe</i></p>
	<p>§ 64 a. Miljøministeren fastsætter efter forhandling med erhvervsministeren regler</p>

	<p>om drikkevand til passagerer på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, på følgende områder:</p> <ol style="list-style-type: none">1) Krav til kvaliteten af drikkevandet.2) Risikovurdering og risikostyring af de søgående skibes vandforsyningsanlæg og fordelingsnet.3) Kontrol af drikkevandskvaliteten, herunder kontrolprogrammer.4) Undersøgelse og udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af drikkevandets kvalitet, herunder tilsynsmyndighedens muligheder for at udstede påbud og fastsætte udbedrende foranstaltninger.5) Forbud, anden begrænsning af drikkevandsforsyningen og andre udbedrende foranstaltninger, såfremt drikkevandsforsyningen indebærer en nærliggende fare for menneskers sundhed, herunder tilsynsmyndighedens muligheder for at udstede forbud, fastsætte andre begrænsninger eller andre udbedrende foranstaltninger. <p><i>Stk. 2.</i> Miljøministeren kan efter forhandling med erhvervsministeren fastsætte regler om andre foranstaltninger end dem, der er omfattet af stk. 1, til sikring af kvaliteten af drikkevandet til passagerer på danske søgående skibe, der afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Miljøministeren kan efter forhandling med erhvervsministeren fastsætte regler om,</p>
--	---

	<p>hvilke søgående skibe, der er omfattet af regler fastsat efter stk. 1 og 2.«</p>
	<p>Kapitel 10 c</p> <p><i>Adgang til drikkevand for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper m.v. samt fremme af brug af drikkevand fra vandhanen</i></p>
	<p>§ 64 b. Kommunalbestyrelsen opretholder og om nødvendigt forbedrer adgang til drikkevand for alle, navnlig sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, jf. dog kapitel 8 om forsyningspligt m.v. og regler fastsat i medfør af § 48, stk. 4.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljøministeren kortlægger personer og befolkningsgrupper omfattet af stk. 1, som er uden eller med begrænset adgang til drikkevand, og årsagerne hertil.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Kommunalbestyrelsen skal</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) vurdere mulighederne for at forbedre adgangen til drikkevand for personer og befolkningsgrupper, der i forbindelse med kortlægningen, jf. stk. 2, er identificeret som værende uden eller med begrænset adgang til vand, 2) oplyse disse personer om eventuelle muligheder for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand og

	<p>3) træffe nødvendige og passende foranstaltninger, der sikrer, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om opretholdelse og forbedring af adgangen til drikkevand efter stk. 1, om kortlægning efter stk. 2 og om vurdering, oplysningspligt og foranstaltninger efter stk. 3.</p>
	<p>§ 64 c. Til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen opretholder eller etablerer kommunalbestyrelsen udstyr i det offentlige rum, der giver adgang til indendørs og udendørs brug af drikkevand fra hanen, hvor dette er teknisk muligt, på en måde, der står i et rimeligt forhold til behovet for sådanne foranstaltninger, og under hensyntagen til særlige lokale forhold såsom klima og geografi.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om etablering af udstyr i det offentlige rum efter stk. 1.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Miljøministeren kan fastsætte regler om følgende foranstaltninger til fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Foranstaltninger, der øger kendskabet til det nærmeste udstyr udendørs og indendørs. 2) Informationskampagner om kvaliteten af drikkevand fra vandhaner.

	<p>3) Foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed i offentlige forvaltninger og bygninger.</p> <p>4) Foranstaltninger, der tilskynder til, at drikkevand fra vandhanen stilles til rådighed til kunder i restauranter og kantiner og i forbindelse med catering uden beregning eller mod et lavt servicegebyr.</p>
<p>Den nuværende overskrift til kapitel 11 er affattet således:</p> <p style="text-align: center;">Kapitel 11 <i>Tilsyn</i></p>	<p>33. Overskriften til kapitel 11 affattes således:</p> <p style="text-align: center;">»Kapitel 11 <i>Generelle bestemmelser om tilsyn</i>«.</p>
<p>§ 65 Kommunalbestyrelsen påser, at loven og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven, overholdes.</p> <p><i>Stk. 2</i> ---</p> <p><i>Stk. 3</i> ---</p> <p><i>Stk. 4</i> ---</p> <p><i>Stk. 5</i> ---</p>	<p>34. I § 65, <i>stk. 1</i>, indsættes efter »overholdes«: », jf. dog §§ 65 a, 65 b og 66 a - 66 c</p>
	<p>35. Efter § 65 indsættes:</p> <p>»§ 65 a. Miljøministeren påser, at § 25 overholdes. Ministeren påser endvidere, at tilladelser meddelt efter § 25, <i>stk. 1</i> eller 5, og de vilkår, der er fastsat heri, overholdes, og at påbud og forbud efterkommes.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Bliver miljøministeren opmærksom på et ulovligt forhold, der vedrører § 25, skal ministeren foranledige det ulovlige forhold</p>

	<p>bragt til ophør, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Er et påbud eller forbud ikke efterkommet inden den fastsatte frist, kan miljøministeren lade foranstaltningen udføre for den ansvarliges regning.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om tilsynet, herunder om krav til underretning af tilsynsmyndigheden, hvis drikkevandsforsyningen indebærer nærliggende fare for menneskers sundhed, og om at anlægget i disse tilfælde skal ophøre midlertidigt eller for bestandigt.</p>
<p>UDDK</p>	<p>§ 65 b. I tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, eller hvor det i øvrigt af håndhævelsesmæssige eller miljø- eller sundhedsmæssige årsager skønnes nødvendigt, kan miljøministeren som tilsynsmyndighed for overholdelse af § 25 i en afgrænset periode træffe beslutning om at udføre den kontrol, som vandforsyninger eller indehaveren af en tilladelse efter § 25, ellers skulle udføre som egenkontrol, for vandforsyningens eller tilladelsesindehaverens regning. I afgørelsen om at overtage egenkontrollen kan miljøministeren fastsætte de krav, der er nødvendige for ministerens gennemførelse af kontrollen.«</p>
	<p>36. I § 66, indsættes som <i>stk. 3</i>:</p>

	<p>»Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse for ikkealmene vandforsyninger, som i gennemsnit leverer 10 m³ drikkevand eller mere pr. dag, og som forsyner 50 personer eller flere, og på ikkealmene vandforsyningssystemer, der som led i en offentlig eller kommerciel aktivitet i gennemsnit pr. dag leverer mindre end 10 m³ drikkevand eller forsyner færre end 50 personer.«</p>
	<p>37. Efter § 66 indsættes:</p> <p>§ 66 a. Miljøministeren fører tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af § 64 a og påser, at påbud og forbud efterkommes.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Miljøministeren kan bemyndige private organisationer til at udføre visse dele af det tilsyn, der efter loven og regler udstedt i medfør af loven påhviler ministeren.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om tilsynet.</p>
	<p>§ 66 b. Miljøministeren eller den myndighed, der af ministeren er bemyndiget hertil, har uden retskendelse mod forevisning af legitimation adgang til et dansk søgående skib, der afsalter vand, beforder passagerer og fungerer som vandforsyning for at tilvejebringe oplysninger til brug for beslutninger i henhold til loven eller regler udfærdiget med hjemmel i loven.</p> <p>Tilsynsmyndigheden har herunder adgang til at foretage undersøgelser og prøveudtagninger, fotografere, kopiere eller</p>

	medtage dokumenter samt medtage andre genstande uden vederlag. Kvittering for medtagne genstande skal udleveres.
	§ 66 c. I tilfælde, hvor § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse, kan tilsynsmyndigheden udføre nødvendige undersøgelser for den ansvarliges regning til belysning af forhold, som denne ellers er eller kunne være pålagt at afgive oplysninger om.«
	38. Før § 71 a indsættes: »Kapitel 11 c <i>Undtagelse fra indførelse i Lovtidende af tekniske specifikationer m.v.</i> «
§ 71 a. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne internationale vedtagelser og tekniske specifikationer vedrørende krav til virksomheder, anlæg, indretninger, produkter, vand m.v., som der henvises til i regler udstedt i medfør af denne lov, ikke indføres i Lovtidende. <i>Stk. 2</i> Miljøministeren kan fastsætte regler om, hvorledes oplysning om de internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan fås.	39. I § 71 a, stk. 1, indsættes efter: »produkter,«: »stoffer, blandinger eller«. 40. I § 71 a, indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: »Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte regler om, at internationale vedtagelser og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende i medfør af regler fastsat efter stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.« Stk. 2. bliver herefter stk. 3.
§ 84 Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der	41. I § 84, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »§ 51, stk. 1,«: »§ 55 a, stk. 1,«, og »§ 78, stk. 3, 1.

<p>1) overtræder § 14 a, stk. 2, § 18, stk. 1, § 26, stk. 1, § 33, stk. 1, § 50, § 51, stk. 1, eller § 78, stk. 3, 1. og 2. pkt.,</p> <p>2) ---</p> <p>3) ---</p> <p>4) ---</p> <p>5) ---</p> <p>6) ---</p> <p>7) forsætligt borttager, forvansker eller beskadiger afmærkninger, som foretages i forbindelse med arbejder og undersøgelser efter § 39 eller</p> <p>8) undlader at efterkomme krav i en afgørelse efter § 65, stk. 5, eller fjerner eller ændrer udstyr, som tilsynsmyndigheden har anbragt i medfør af en afgørelse efter § 65, stk. 5, eller § 67, stk. 3.</p> <p><i>Stk. 2 ---</i></p> <p><i>Stk. 3 ---</i></p>	<p>og 2. pkt.« ændres til: »§ 78, stk. 3, 1 eller 2. pkt.«</p> <p>42. I § 84, stk. 1, nr. 7, ændres »§ 39 eller« til: »§ 39,«.</p> <p>43. I § 84, stk. 1, nr. 8, ændres »§ 67, stk. 3.« til: »§ 67, stk. 3, eller«.</p> <p>44. I § 84, stk. 1, indsættes som <i>nr. 9</i>: »9) overtræder bestemmelser fastsat i Den Europæiske Unions forordninger eller afgørelser vedrørende forhold, der er omfattet af denne lov, jf. § 1.«</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>I byggeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2016, som ændret bl.a. ved lov nr. 734 af 8. juni 2018, lov nr. 1590 af 27. december 2019 og senest ved lov nr. 2156 af 27. november 2021, foretages følgende ændring:</p>
	<p>1. Efter § 4 E indsættes:</p> <p>»§ 4 F. Social- og boligministeren kan fastsætte regler om, at installationer i nye såvel som bestående bygninger skal</p>

	<p>projekteres, udføres, driftes og vedligeholdes, så de kan fungere uden risiko for personers sundhed.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Regler fastsat i medfør af stk. 1 kan endvidere omfatte fastsættelse af parameterværdier og regler for kontrol af disse.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Social- og boligministeren kan fastsætte regler om opkrævning og betaling af gebyrer til hel eller delvis dækning af myndighedernes omkostninger ved udførelsen af opgaver i henhold regler udstedt i medfør af stk. 1 eller stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om, at opkrævning og betaling af gebyrer, der er fastsat i regler udstedt i medfør af 1. pkt., skal ske elektronisk.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Social- og boligministeren kan fastsætte regler om indberetning af oplysninger efter stk. 1 og 2, herunder at indberetningen alene kan foretages digitalt, samt at indberetningen skal ske i et bestemt format.«</p>
	<p style="text-align: center;">§ 3</p> <p>I lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning, som ændret ved § 1 i lov nr. 782 af 4. maj 2021 og § 2 i lov nr. 2396 af 14. december 2021, foretages følgende ændringer:</p>

<p>1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1998/6/EF af 16. februar 1998 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med afgivelse af priser på forbrugsvarer, EF-Tidende 1998, nr. L 80, side 27, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/771/EU af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning 2017/2394/EU og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 136, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor, EF-Tidende 2002, nr. L 201, side 37, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004, EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 22, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/2161 af 27. november 2019 om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF, 2005/29/EF og 2011/83/EU, for så vidt angår bedre håndhævelse og modernisering af EU-</p>	<p>1. Fodnoten til lovens titel affattes således:</p> <p>»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EF-Tidende 2002, nr. L 11, side 4, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF, EU-Tidende 2006, nr. L 157, side 24, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 309, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 251, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, EU-Tidende 2014, nr. L 189, side 164, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 165, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets</p>
---	--

<p>reglerne om forbrugerbeskyttelse, EU-Tidende 2019, nr. L 328, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame, EU-Tidende 2006, nr. L 376, side 21, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked, EU-Tidende 2006, nr. L 376 af 27. december 2006, side 36, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, EU-Tidende 2008, nr. L 133, side 66, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009 om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor og forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse, EU-Tidende 2009, nr. L 337, side 11, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side</p>	<p>direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 45, Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, EF-Tidende 1975, nr. L 147, side 40, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 357, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet, EU-Tidende 2013, nr. L 178, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, EU-Tidende 2009, nr. L 170, side 1, Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed, EF-Tidende 1987, nr. L 192, side 49, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, EU-</p>
---	--

<p>34. Loven indeholder endvidere en bestemmelse, der fastsætter rammerne for Forbrugerombudsmandens kontrolbesøg i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2394/EU af 12. december 2017 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2006/2004, EU-Tidende 2017, nr. L 345, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Bestemmelsen i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.</p>	<p>Tidende 2014, nr. L 96, side 107, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 149, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/34/EF af 23. april 2009 om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder, EU-Tidende 2009, nr. L 106, side 7, Rådets direktiv 75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere, EF-Tidende 1975, nr. L 42, side 14, Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger, EF-Tidende 1976, nr. L 46, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, om ophævelse af Rådets direktiv 75/106/EØF og 80/232/EØF og om ændring af Rådets direktiv 76/211/EØF, EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 17, Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas, EF-Tidende 1969, nr. L 326, side 36, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og</p>
--	---

	<p>administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet, EF-Tidende 1994, nr. L 100, side 37, Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og om ophævelse af direktiv 71/354/EØF, EF-Tidende 1980, nr. L 39, side 40, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2020/2184 af 1. december 2020 om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning), EF-Tidende 2020, nr. L 435, s. 1.« . L</p>
<p>§ 2. Loven finder anvendelse på de produkter m.v., der er omfattet af følgende direktiver eller forordninger: 1) - 25) --- 25) Europa-Parlamentets og Rådets forordning om godkendelse og markedsovervågning af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer. 26) --- 27) --- 28) --- 29) --- 30) --- 31) --- 32) --- 33) ---</p>	<p>2. I § 2, <i>stk. 1</i>, indsættes efter nr. 24 som nyt nummer: »25) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand (omarbejdning).« Nr. 25-40 bliver herefter nr. 26-41.</p>

<p>34) --- 35) --- 36) --- 37) --- 38) --- 39) --- 40) ---</p>	
<p>§ 2, stk. 2 Loven finder anvendelse på:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) --- 2) Gasmateriel, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 40. 3) --- 4) Færdselsrelaterede produkter, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 22-36. 5) --- 6) --- 7) --- 8) Små motoriserede køretøjer, dog ikke speedpedelecs, som er omfattet af stk. 1, nr. 34. 9) --- 	<p>3. I § 2, stk. 2, nr. 2, ændres »nr. 40« til: »nr. 41«.</p> <p>4. I § 2, stk. 2, nr. 4, ændres »nr. 22-36« til: »nr. 22-24 og 26-37«.</p> <p>5. I § 2, stk. 2, nr. 8, ændres »nr. 34« til: »nr. 35«.</p>
<p>§ 3 Loven finder anvendelse, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i anden lovgivning, som gennemfører eller supplerer EU-harmoniseringsretsakterne omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2-40, og som på en mere specifik måde regulerer særlige</p>	<p>6. I § 3 ændres »nr. 2-40« til: »nr. 2-41«.</p>

<p>markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter.</p>	
<p>§ 3 a § 5, stk. 1, nr. 1 og 3, og stk. 2, §§ 6-8 a, 25 og 32, § 34, stk. 2, og § 37, stk. 7, finder ikke anvendelse på færdselsrelaterede produkter <i>Stk. 2</i> § 26 finder ikke anvendelse på færdselsrelaterede produkter omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14 og 22-36, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.</p>	<p>7. I § 3 a, <i>stk. 1</i>, ændres »nr. 1 og 3« til: »nr. 1, 3 og 5« og efter »og stk. 2« indsættes: » og 3«.</p> <p>8. § 3 a, <i>stk. 2</i>, ophæves, og i stedet indsættes: »<i>Stk. 2.</i> § 26 finder ikke anvendelse på færdselsrelaterede produkter omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-24 og 26-37, og § 2, stk. 2, nr. 4-9. <i>Stk. 3.</i> § 5, stk. 2 og 4-6, §§ 6 og 7, § 8, stk. 1, §§ 8 a, 8 c og 26 og § 37, stk. 7, finder ikke anvendelse på produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, omfattet af § 2, stk. 1, nr. 25.«</p>
<p>§ 4 --- 1) --- 2) --- 3) --- 4) --- 5) Produktforordninger: Samlet betegnelse for forordningerne i § 2, stk. 1, nr. 25-40. 6) Færdselsrelaterede produkter. Samlet betegnelse for produkter i form af køretøjer, køre tekniske produkter, udstyr, tilbehør, systemer, komponenter og separate tekniske</p>	<p>9. I § 4, <i>nr. 5</i>, ændres »nr. 25-40« til: »nr. 26-41«.</p> <p>10. § 4, <i>stk. 1, nr. 6</i>, affattes således: »6) Færdselsrelaterede produkter: Samlet betegnelse for produkter i form af køretøjer, køretøjstekniske produkter, udstyr, tilbehør, systemer, komponenter og separate tekniske enheder til køretøjer og køretøjstekniske produkter og personligt sikkerhedsudstyr til trafikanter m.v. omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-24, 26-37 og 40, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.«</p>

<p>enheder til køretøjer og køretekniske produkter og personligt sikkerhedsudstyr til trafikanter m.v. omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, 14, 22-36 og 39, og § 2, stk. 2, nr. 4-9.</p>	
	<p>11. I § 5, <i>stk. 1</i>, indsættes som <i>nr. 5</i>: »5) Produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, opfylder: d) kravene i 56 a, stk. 1, i lov om vandforsyning m.v., e) de specifikke minimumskrav til hygiejne som fastsat i retsakter vedtaget i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand og f) krav fastsat i regler udstedt i medfør af lov om vandforsyning m.v.«</p>
<p>§ 5 --- 1) --- 2) --- 3) --- 4) --- <i>Stk. 2.</i> Et produkt, der ikke opfylder stk. 1, må ikke installeres, tages i brug eller anvendes. <i>Stk. 3.</i> Får en erhvervsdrivende viden om, at et produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængeligt på markedet, ikke opfylder stk. 1, nr. 3 eller 4, skal denne straks underrette</p>	<p>12. I § 5, <i>stk. 2</i>, indsættes efter »stk. 1,«: » nr. 1-4,«.</p> <p>13. I § 5, <i>stk. 3</i>, ændres »nr. 3 eller 4,«: til »nr. 3, 4 eller 5,«.</p>

<p>kontrolmyndigheden herom og træffe de nødvendige foranstaltninger.</p> <p><i>Stk. 4 ---</i></p> <p><i>Stk. 5 ---</i></p> <p><i>Stk. 6</i> Stk. 1-3 finder ikke anvendelse, i det omfang der i en forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for erhvervsdrivende.</p>	
<p>§ 9 ---</p> <p><i>Stk. 2 ---</i></p> <p><i>Stk. 3</i> Den relevante kontrolmyndighed fører kontrol med, at regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, regler fastsat i medfør af lov om godkendelse og syn af køretøjer, færdselsloven, regler fastsat i medfør af færdselsloven og regler fastsat i medfør af taxiloven overholdes.</p> <p>Kontrolmyndigheden fører desuden kontrol med, at regler fastsat i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, overholdes.</p> <p><i>Stk. 4 ---</i></p>	<p>14. I § 9, stk. 3, 1. pkt., ændres » og regler fastsat i medfør af taxiloven« til: », regler fastsat i medfør af taxiloven, regler i lov om vandforsyning m.v. og regler fastsat i medfør af lov om vandforsyning m.v.«.</p>
<p>§ 31 ---</p> <p><i>Stk. 2 ---</i></p> <p><i>Stk. 3</i> Erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om færdselsrelaterede produkter skal ske efterforhandling med transportministeren.</p> <p><i>Stk. 4 ---</i></p>	<p>15. I § 31, stk. 3, indsættes som 2. pkt.: »Erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 1 og 2 om produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal ske efter forhandling med miljøministeren.«</p>
<p>§ 33 Erhvervsministeren kan etablere et rådgivende organ, som kan varetage</p>	<p>16. I § 33, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »produkter«: » og produkter, som anvender</p>

<p>rådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen vedrørende produkter og markedsovervågning efter denne lov og øvrige markedsovervågningsopgaver. For færdselsrelaterede produkter kan det rådgivende organ alene varetagerådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen, for så vidt angår markedsovervågning efter denne lov og øvrige markedsovervågningsopgaver. <i>Stk. 2</i> Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage, jf. dog stk. 3. <i>Stk. 3</i> ---</p>	<p>materialer, der kommer i kontakt med drikkevand,«.</p> <p>17. I § 33, <i>stk. 2</i>, indsættes efter »stk. 3«: » og 4«.</p> <p>18. I § 33 indsættes som <i>stk. 4</i>: »<i>Stk. 4.</i> Erhvervsministerens fastsættelse af regler efter stk. 2 om produkter, som anvender materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, skal ske efter forhandling med miljøministeren.«</p>
<p>§ 37 ---</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) overtræder § 5, stk. 1-4, 2) --- 3) --- 4) --- 5) --- 6) --- 7) --- 8) --- 9) --- 10) --- 11) --- <p><i>Stk. 2</i> Når en overtrædelse, som er nævnt i stk. 1, nr. 1 og 3-10, begås på et produktområde, som er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11 eller 13-40, eller stk. 2, nr. 1-9, kan straffen under skærpene omstændigheder</p>	<p>19. I § 37, <i>stk. 1, nr. 1</i>, ændres »1-4« til: »1-5«.</p> <p>20. I § 37, <i>stk. 2, 1. pkt.</i>, og <i>stk. 6, 2. pkt.</i>, ændres »13-40« til: »13-41«.</p>

<p>stige til fængsel indtil 2 år. Det anses som skærpende omstændigheder, når</p> <ol style="list-style-type: none">1) ---2) ---3) ---4) ---5) --- <p><i>Stk. 3.</i> ---</p> <p><i>Stk. 4.</i> ---</p> <p><i>Stk. 5.</i> ---</p> <p><i>Stk. 6.</i> I regler, der er udstedt i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde. Er produktområdet omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11 eller 13-40, eller stk. 2, nr. 1-9, kan der fastsættes straf af bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år. Der kan tillige fastsættes forlængede forældelsesfrister på op til 5 år i regler udstedt i medfør af denne lov.</p> <p><i>Stk. 7.</i> ---</p> <p><i>Stk. 8.</i> ---</p>	
---	--

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2020/2184

af 16. december 2020 om kvaliteten af drikkevand

(omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 192, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter, under

henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾, under

henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og ud

fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets direktiv 98/83/EF ⁽⁴⁾ er blevet ændret væsentligt flere gange ⁽⁵⁾. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør direktivet af klarhedshensyn omarbejdes.
- (2) Ved direktiv 98/83/EF fastsættes den retlige ramme for at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand ved at sikre, at drikkevandet er sundt og rent. Nærværende direktiv bør forfølge det samme mål og bør forbedre adgangen til drikkevand for alle i Unionen. Til dette formål er det nødvendigt, at der på EU-plan fastsættes minimumskrav, som alt drikkevand bør overholde. Medlemsstaterne bør træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at drikkevand er frit for mikroorganismer og parasitter og for ethvert stof, der i mængder eller koncentrationer i visse tilfælde udgør en potentiel fare for menneskers sundhed, og at det opfylder disse minimumskrav.

(1) EUT C 367 af 10.10.2018, s. 107.

(2) EUT C 361 af 5.10.2018, s. 46.

(3) Europa-Parlamentets holdning af 28.3.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 23.10.2020 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 15.12.2020 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

(4) Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand (EFT L 330 af 5.12.1998, s. 32).

(5) Jf. bilag VI, del A.

- (3) Det er nødvendigt at udelukke naturligt mineralvand og vand, som er lægemidler, fra nærværende direktivs anvendelsesområde, da disse typer af vand er omfattet af henholdsvis Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/54/EF ⁽⁶⁾ og 2001/83/EF ⁽⁷⁾. Direktiv 2009/54/EF omhandler imidlertid både naturligt mineralvand og kildevand, og det er alene den førstnævnte kategori, som bør undtages fra nærværende direktivs anvendelsesområde. I henhold til artikel 9, stk. 4, tredje afsnit, i direktiv 2009/54/EF bør kildevand overholde nærværende direktiv, og for så vidt angår de mikrobiologiske krav bør kildevand overholde direktiv 2009/54/EF. Drikkevand, som aftappes på flasker eller i anden emballage med henblik på salg, eller som anvendes til fremstilling, forarbejdning eller behandling af fødevarer, bør principielt fortsat opfylde nærværende direktiv frem til stedet, hvor kravene skal overholdes, nemlig vandhanen, og efter dette sted betragtes som fødevarer, hvis det er bestemt til eller med rimelighed må antages at skulle indtages af mennesker, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 ⁽⁸⁾.

Endvidere bør ledere af fødevarer virksomheder, der har deres egen vandkilde og bruger den specifikt til deres erhvervsaktiviteter, kunne undtages fra nærværende direktiv, forudsat at de overholder relevante forpligtelser, navnlig vedrørende principperne for risikoanalyse og kritiske kontrolpunkter og udbedrende foranstaltninger i henhold til relevant EU-lovgivning om fødevarer. Ledere af fødevarer virksomheder, der har deres egen vandkilde og fungerer som vandforsyning, bør overholde nærværende direktiv på samme måde som enhver anden vandforsyning.

- (4) Efter afslutningen på det europæiske borgerinitiativ om retten til vand («Right2Water-initiativet») iværksatte Kommissionen en EU-dækkende offentlig høring og foretog en evaluering med henblik på målrettet og effektiv regulering (Refit) af direktiv 98/83/EF. Efter dette forløb stod det klart, at der var behov for at ajourføre visse bestemmelser i nævnte direktiv. Der blev udpeget fire områder, hvor der kan opnås forbedringer, nemlig listen over kvalitetsbaserede parameterverdier, den begrænsede anvendelse af en risikobaseret tilgang, upræcise bestemmelser om forbrugeroplysning og uensartetheden af systemer til godkendelse af materialer, der kommer i kontakt med drikkevand og den betydning, som en sådan uensartethed har for menneskers sundhed. Dertil kommer, at Right2Water-initiativet identificerede det særskilte problem, at dele af befolkningen, navnlig marginaliserede befolkningsgrupper, ikke har adgang til drikkevand, og en sådan adgang er påkrævet i henhold til mål 6 for bæredygtig udvikling (SDG) i De Forenede Nationers 2030-dagsorden for bæredygtig udvikling.

Endelig blev der peget på problemet med den generelle mangel på opmærksomhed om vandlækager forårsaget af utilstrækkelige investeringer i vedligeholdelse og fornyelse af vandinfrastruktur, hvilket også blev påpeget i Den Europæiske Revisionsrets særberetning nr. 12/2017 af 5. juli 2017 »Gennemførelsen af drikkevandsdirektivet: Kvaliteten af og adgangen til drikkevand er blevet forbedret i Bulgarien, Ungarn og Rumænien, men investerings- behovene er stadig store«.

- (5) I 2017 foretog Verdenssundhedsorganisationens (WHO's) regionale kontor for Europa en detaljeret gennemgang af listen over parametre og parameterverdier, som er fastsat i direktiv 98/83/EF, for at fastslå, om der er behov for at tilpasse denne liste i lyset af den videnskabelige og tekniske udvikling. Ud fra resultaterne af denne gennemgang bør der føres kontrol med enteropatogener og *Legionella*, og seks parametre eller parametergrupper bør tilføjes. For fire af de seks nye parametre eller parametergrupper bør der fastlægges parameterverdier, som er strengere end dem, WHO foreslår, men som stadig er gennemførlige, i lyset af andre nylige videnskabelige udtalelser og forsigtighedsprincippet. For et af de nye parametre bør antallet af repræsentative stoffer reduceres og værdien tilpasses. WHO gennemgår fortsat værdien for chrom, og der bør derfor gælde en overgangsperiode på 15 år, før en strengere værdi anvendes. Desuden anbefalede WHO, at tre repræsentative hormonforstyrrende stoffer kan overvejes som benchmarks til vurdering af forekomsten af hormonforstyrrende stoffer og om nødvendigt deres behandlingseffektivitet, med værdier på 0,1 µg/l for bisphenol A, 0,3 µg/l for nonylphenol og 1 ng/l for beta-estradiol.

(6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/54/EF af 18. juni 2009 om udvinding og markedsføring af naturligt mineralvand (EUT L 164 af 26.6.2009, s. 45).

(7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT L 311 af 28.11.2001, s. 67).

(8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlov-givningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarer sikkerhed (EFT L 31 af 1.2.2002, s. 1).

På grundlag af Den Europæiske Fødevarerikkerhedsautoritet (EFSA's) udtalelse fra 2015 blev det imidlertid besluttet, at en af disse tre forbindelser, bisphenol A, bør føjes til dette direktiv med en sundhedsbaseret parameterværdi på 2,5 µg/l. Desuden bør nonylphenol og beta-estradiol tilføjes på den observationsliste, der udarbejdes af Kommissionen i henhold til dette direktiv.

- (6) WHO anbefalede for så vidt angår bly at opretholde den nugældende parameterværdi, men bemærkede, at koncentrationerne bør være så lave som praktisk muligt. Derfor bør det være muligt at bevare den nuværende værdi på 10 µg/l i 15 år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden. Senest ved udgangen af denne overgangsperiode bør parameterværdien for bly være 5 µg/l. Eftersom eksisterende blyrør i huse og bygninger er et vedvarende problem, og eftersom medlemsstaterne ikke altid har den nødvendige bemyndigelse til at pålægge en udskiftning af disse rør, bør værdien på 5 µg/l desuden fortsat tilstræbes, når det drejer sig om forpligtelser i forbindelse med forbrugernes fordelingsnet. For alle nye materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, uanset om de skal anvendes til forsyning eller til forbrugernes fordelingsnet, bør værdien 5 µg/l imidlertid anvendes ved vandhanen for at kunne tillades i henhold til dette direktiv.
- (7) For at tage hånd om den voksende offentlige bekymring over virkningerne af nye forbindelser, såsom hormonforstyrrende stoffer, lægemidler og mikroplast, på menneskers sundhed gennem brug af drikkevand og for at imødegå nye forbindelser i forsyningskæden bør der i dette direktiv indføres en mekanisme for observationslisten. Mekanismen for observationslisten vil gøre det muligt at reagere på den voksende bekymring på en dynamisk og fleksibel måde. Den vil også gøre det muligt at følge op på ny viden om disse nye forbindelsers relevans for menneskers sundhed, og på ny viden om de mest hensigtsmæssige kontroltilgange og -metoder. Denne mekanisme for observationslisten for drikkevand er en del af reaktionen på forskellige relevante EU-politikker, der er beskrevet i Kommissionens meddelelse af 11. marts 2019 »Den Europæiske Unions strategiske tilgang til lægemidler i miljøet«, Kommissionens meddelelse af 7. november 2018 »Mod en omfattende EU-ramme for hormonforstyrrende stoffer« og Rådets konklusioner af 26. juni 2019 »Mod en strategi for en bæredygtig kemikaliepolitik i Unionen«.
- (8) WHO anbefalede ligeledes, at tre parameterværdier lempes, og at fem parametre fjernes fra listen over parametre og parameterværdier, som er fastsat i direktiv 98/83/EF. Disse ændringer anses dog ikke alle for nødvendige, fordi den risikobaserede tilgang, der blev indført med Kommissionens direktiv (EU) 2015/1787⁽⁹⁾, tillader vandforsyninger på visse betingelser at fjerne en parameter fra listen over parametre, som skal kontrolleres. Behandlingsteknikker med henblik på at opfylde disse parameterværdier forefindes allerede.
- (9) Parameterværdierne fastsat i dette direktiv er fastsat ud fra de foreliggende videnskabelige data og forsigtighedsprincippet og er valgt for at sikre, at drikkevand kan forbruges uden risiko hele livet igennem, og de sikrer dermed et højt sundhedsbeskyttelsesniveau.
- (10) Der bør skabes en balance for at forebygge både mikrobiologiske og kemiske risici, og med henblik herpå samt på baggrund af en fremtidig revision af parameterværdierne bør fastsættelsen af parameterværdierne for drikkevand baseres på hensynet til folkesundheden og en metode til risikovurdering.
- (11) Indikatorparametre har ingen direkte indvirkning på den offentlige sundhed. De er imidlertid vigtige som et middel til at bestemme, hvordan fremstillings- og forsyningsanlæggene for drikkevand virker, og til at vurdere vandkvaliteten. Sådanne parametre kan bidrage til at identificere mangler i vandbehandlingen og spiller en vigtig rolle med hensyn til at øge og fastholde forbrugernes tillid til vandkvaliteten. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at sådanne parametre kontrolleres.

(9) Kommissionens direktiv (EU) 2015/1787 af 6. oktober 2015 om ændring af bilag II og III til Rådets direktiv 98/83/EF om kvaliteten af drikkevand (EUT L 260 af 7.10.2015, s. 6).

- (12) Hvis det er nødvendigt for at beskytte menneskers sundhed på deres territorium, bør medlemsstaterne pålægges at fastsætte værdier for yderligere parametre, som ikke er nævnt i bilag I, baseret på forsigtighedsprincippet.
- (13) Sikkert drikkevand indebærer ikke blot, at det ikke indeholder skadelige mikroorganismer og stoffer, men også at det indeholder en vis mængde naturlige mineraler og nødvendige grundstoffer, da et langsigtet forbrug af demineraliseret vand eller vand med et meget lavt indhold af nødvendige grundstoffer som calcium og magnesium kan være til fare for menneskers sundhed. Det er afgørende at have en vis mængde af sådanne mineraler for at sikre, at drikkevandet hverken er aggressivt eller korrosivt og for at give drikkevand en bedre smag. Der kan tages hensyn til minimumskoncentrationerne af sådanne mineraler i blødgjort eller demineraliseret vand i overensstemmelse med de lokale forhold.
- (14) Forebyggende sikkerhedsplanlægning og risikobaserede elementer blev kun i begrænset omfang overvejet i direktiv 98/83/EF. De første elementer af en risikobaseret tilgang blev indført i 2015 ved direktiv (EU) 2015/1787, hvorefter medlemsstaterne må afvige fra deres opstillede kontrolprogrammer, forudsat at der gennemføres troværdige risikovurderinger, som kan baseres på WHO's retningslinjer for drikkevandskvalitet (WHO's retningslinjer). WHO's retningslinjer, hvori tilgangen baseret på vandsikkerhedsplaner fastsættes, herunder for små samfund, er sammen med standard EN 15975-2 om sikkerhed i drikkevandsforsyningen de internationalt anerkendte principper, som fremstillingen og distributionen af drikkevand og kontrollen og analysen af sådant vand bygger på. Disse første elementer af en risikobaseret tilgang bør opretholdes i nærværende direktiv.
- (15) For at sikre at de elementer af en risikobaserede tilgang, som blev indført ved direktiv (EU) 2015/1787, ikke begrænses til kontrolaspekter, at tid og ressourcer målrettes relevante risici og omkostningseffektive foranstaltninger ved kilden, og for at undgå analyser af og bestræbelser inden for ikke-relevante områder, bør der indføres en fuldt ud risikobaseret tilgang til vandsikkerhed, der omfatter hele forsyningskæden fra indvindingsoplandet, indvinding, behandling, lagring og distribution til det sted, hvor kravene skal overholdes. Denne tilgang bør baseres på den indhentede viden og de gennemførte foranstaltninger i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF⁽¹⁰⁾ og bør mere effektivt tage højde for klimaforandringerne indvirkning på vandressourcerne. Nævnte risikobaserede tilgang bør bestå af tre dele. For det første en identifikation af farerne i tilknytning til indvindingsoplandene for indvindingssteder (»risikovurdering og risikostyring af indvindingsoplandene for indvindingssteder af drikkevand«) i tråd med WHO's retningslinjer og WHO's Water Safety Plan Manual. For det andet en mulighed for vandforsyningen for at tilpasse kontrollen til de største risici og for at træffe de nødvendige foranstaltninger til at håndtere de identificerede risici i forsyningskæden fra indvinding, behandling, lagring og distribution af vand (»risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet«). For det tredje en vurdering af de potentielle risici, der kan tilskrives forbrugernes fordelingsnet, f.eks. *Legionella* eller bly (»risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet«), med særligt fokus på prioriterede ejendomme. Disse vurderinger bør revideres regelmæssigt som reaktion bl.a. på trusler fra klimarelaterede ekstreme vejrforhold, kendte ændringer i menneskelige aktiviteter i indvindingsområdet eller som reaktion på kilderelaterede hændelser. Den risikobaserede tilgang bør sikre en løbende udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder og vandforsyninger.
- (16) For at reducere den potentielle administrative byrde for vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mellem 10 m³ og 100 m³ pr. dag, eller som forsyner mellem 50 og 500 personer, bør medlemsstaterne kunne fritage nævnte vandforsyninger for at foretage en risikovurdering af forsyningsystemet, forudsat at der gennemføres regelmæssig kontrol i henhold til dette direktiv. Som en undtagelse bør gennemførelsen af den risikobaserede tilgang tilpasses de specifikke begrænsninger for maritime fartøjer, som afsalter vand og befordrer passagerer. Maritime fartøjer, der sejler under Unionens flag, overholder det internationale regelsæt, når de sejler i internationalt farvand. Det bør sikres, at der gives prioritet til eksisterende internationale bestemmelser eller internationalt anerkendte standarder, såsom det skibshygiejneprogram, der er udviklet af United States Public Health Service, som er mere detaljerede og strengere og gældende for skibe i internationale farvande.

(10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (EFT L 327 af 22.12.2000, p. 1).

- (17) Risikovurdering og risikostyring af indvindingsoplandene for indvindingssteder bør følge en helhedsorienteret tilgang og tilsigte at gøre fremstillingen af drikkevand mindre behandlingskrævende, eksempelvis ved at mindske belastninger, som forurener — eller risikerer at forurene — vandområder, der benyttes til indvinding af drikkevand. Medlemsstaterne bør til dette formål karakterisere indvindingsoplandene for indvindingssteder og identificere farer og farlige hændelser, der kan medføre forringelse af vandkvaliteten, såsom mulige forureningskilder i forbindelse med de pågældende indvindingsopland.

Når det er nødvendigt i lyset af identifikationen af farer, bør medlemsstaterne kontrollere forurenende stoffer, som de identificerer som værende relevante, såsom nitrater, pesticider eller lægemidler, jf. direktiv 2000/60/EF, eller på baggrund af disses naturlige forekomst i indvindingsoplandet, såsom for så vidt angår arsen, eller på baggrund af oplysninger fra vandforsyningerne, f.eks. i tilfælde af en brat stigning i koncentrationen af en specifik parameter i råvandet. Hvis overfladevand anvendes til drikkevand, bør medlemsstaterne i deres risikovurdering være særligt opmærksomme på mikroplast og hormonforstyrrende stoffer, såsom nonylphenol og beta-estradiol, og bør om nødvendigt kræve, at vandforsyninger også kontrollerer og, når det er nødvendigt, behandler disse og andre parametre, der er opført på observationslisten, hvis de anses for at udgøre en potentiel fare for menneskers sundhed. Der bør på grundlag af risikovurderingen af indvindingsoplandene for indvindingssteder træffes styringsmæssige foranstaltninger til forebyggelse eller kontrol af de identificerede risici for at sikre drikkevandets kvalitet. Hvis en medlemsstat gennem identifikationen af farer og farlige hændelser konstaterer, at en parameter ikke er til stede i indvindingsoplandene for indvindingssteder, f.eks. fordi stoffet aldrig forekommer i grundvands- forekomster eller overfladevandområder, bør medlemsstaten informere de relevante vandforsyninger og bør kunne give dem lov til at reducere kontrollhyppigheden for den pågældende parameter eller til at fjerne parameteren fra listen over de parametre, der skal kontrolleres, uden at foretage en risikovurdering af forsyningssystemet.

- (18) Medlemsstaterne pålægges ved direktiv 2000/60/EF at identificere vandområder, der anvendes til indvinding af drikkevand, at kontrollere dem og at træffe de nødvendige foranstaltninger til at undgå, at deres kvalitet forringes, for derigennem at reducere omfanget af den rensning, der kræves til fremstilling af drikkevand. For at undgå overlappende forpligtelser bør medlemsstaterne, når de foretager identifikationen af farer og farlige hændelser, bruge tilgængelige kontrolresultater, der er repræsentative for indvindingsoplandene, og som er indhentet i henhold til artikel 7 og 8 i direktiv 2000/60/EF eller anden relevant EU-lovgivning. I tilfælde, hvor sådanne kontroldata ikke foreligger, kan der dog indføres kontrol af relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer for at støtte karakteriseringen af indvindingsoplandene og vurdere potentielle risici. En sådan kontrol bør indføres under hensyntagen til de lokale forhold og forureningskilder.

- (19) Parameterværdierne, som er fastsat i dette direktiv med henblik på at vurdere drikkevandets kvalitet, skal overholdes på det sted, hvor vandet tappes fra vandhanerne, der sædvanligvis anvendes til drikkevand. Drikkevandets kvalitet kan dog påvirkes af forbrugernes fordelingsnet. WHO bemærker, at i Unionen forårsager *Legionella* den største sundhedsmæssige byrde af alle vandbårne patogener. Patogenet overføres via varmtvandsanlæg gennem indånding, f.eks. ved brusebade. Patogenet er derfor tydeligt forbundet med forbrugernes fordelingsnet. Eftersom det ville medføre urimeligt høje omkostninger at pålægge en ensidig forpligtelse til at kontrollere for dette patogen i alle private og offentlige ejendomme, er en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet bedre egnet til at tackle dette spørgsmål. Desuden bør de potentielle risici, der hidrører fra produkter og materialer, der kommer i kontakt med

drikkevand, også tages i betragtning i denne risikovurdering. Risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet bør derfor bl.a. omfatte et fokus på kontrollen af prioriterede ejendomme, som medlemsstaterne identificerer, såsom hospitaler, plejehjem, børnepasningsfaciliteter, skoler, uddannelsesinstitutioner, bygninger med indkvarteringsmuligheder, restauranter, barer, sports- og indkøbscentre, fritids-, rekreations- og udstillingsfaciliteter, fængsler og campingpladser, og en vurdering af risici hidrørende fra forbrugernes fordelingsnet og relaterede produkter og materialer. På grundlag af risikovurderingen bør medlemsstaterne træffe alle nødvendige foranstaltninger for bl.a. at sikre, at der er indført tilstrækkelige kontrol- og styringsmæssige foranstaltninger, f.eks. i forbindelse med udbrud, i tråd med WHO's retningslinjer, og at afsmitning af potentielt skadelige stoffer fra byggevarer ikke bringer menneskers sundhed i fare.

- (20) Med bestemmelserne i direktiv 98/83/EF om kvalitetssikring af behandling, udstyr og materialer lykkedes det ikke at skabe ensartede hygiejnekrav for produkter i kontakt med drikkevand. Som følge heraf findes der nationale produktgodkendelser med krav, der varierer fra den ene medlemsstat til den anden. Dette gør det vanskeligt og bekosteligt for fabrikanter at markedsføre deres produkter i hele Unionen, og det er også bekosteligt for medlemsstaterne. Det gør det desuden vanskeligt for forbrugerne og vandforsyninger at vide, om produkterne opfylder sundhedskravene. Fastsættelse af harmoniserede minimumskrav for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, i nærværende direktiv vil bidrage til at opnå et ensartet sundhedsbeskyttelsesniveau i hele Unionen samt et mere velfungerende indre marked. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020⁽¹¹⁾ fastsætter desuden en generel EU-markedsovervågningsmekanisme for produkter med henblik på at sikre, at kun produkter, der overholder de gældende regler og opfylder krav om et højt beskyttelsesniveau for offentlige interesser såsom sundhed og sikkerhed i almindelighed, sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, forbrugerbeskyttelse, miljøbeskyttelse og den offentlige sikkerhed, gøres tilgængelige på EU-markedet. Nævnte forordning fastsætter, at hvis der vedtages ny EU-harmoniseringslovgivning, vil det være op til den lovgivning at fastsætte, om forordning (EU) 2019/1020 også skal finde anvendelse på denne lovgivning. For at sikre, at der kan træffes passende markedsovervågningsforanstaltninger for så vidt angår produkter, der ikke allerede er omfattet af forordning (EU) 2019/1020, men som vil blive berørt af nærværende direktiv, er det hensigtsmæssigt, at nævnte forordning finder anvendelse på disse produkter.
- (21) Arten af materialer, der kommer i kontakt med drikkevand kan have betydning for vandets kvalitet gennem afsmitningen af potentielt skadelige stoffer, ved at øge den mikrobielle vækst, eller ved at påvirke vandets lugt, farve eller smag. Evalueringen af direktiv 98/83/EF viste, at bestemmelserne vedrørende kvalitetssikring af behandling, udstyr og materialer har givet for stor juridisk fleksibilitet, hvilket har ført til forskellige nationale godkendelsessystemer på tværs af Unionen for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Det er derfor nødvendigt at fastsætte mere specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, der skal anvendes til indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand i nye anlæg eller i eksisterende anlæg i tilfælde af reparationsarbejde eller genopbygning, for at sikre, at de ikke enten direkte eller indirekte er til fare for menneskers sundhed, negativt påvirker vandets farve, lugt eller smag, øger den mikrobielle vækst i vandet eller forårsager afsmitning af forurenende stoffer i vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål. Med henblik herpå bør dette direktiv fastsætte specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer ved at fastlægge metoder til test og accept af udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, europæiske positivlister over udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, metoder og procedurer for opførelse af udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele på de europæiske positivlister eller for revision af deres opførelse herpå, samt procedurer og metoder for test og accept af færdige materialer som anvendt i et produkt, der er lavet af kombinationer af udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele på de europæiske positivlister.

For ikke at hæmme innovation bør Kommissionen sikre, at sådanne procedurer er proportionelle, og at de ikke medfører en urimelig byrde for økonomiske aktører, navnlig små og mellemstore virksomheder. Sådanne procedurer bør så vidt muligt bringes i overensstemmelse med den eksisterende EU-produktlovgivning for at undgå en dobbeltbyrde, der forpligter de økonomiske aktører til at foretage forskellige overensstemmelsesvurderinger for det samme produkt.

(11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (EUT L 169 af 25.6.2019, s. 1).

- (22) De europæiske positivlister er lister over udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele, afhængig af typen af materialer, nemlig organiske, cementbaserede, metalliske, emaljerede og keramiske eller andre uorganiske materialer, der er godkendt til anvendelse i fremstillingen af materialer, og disse lister bør, hvor det er relevant, indeholde betingelserne for deres anvendelse og grænseværdier for afsmitning. For at et udgangsstof, en sammensætning eller en bestanddel kan opføres på de europæiske positivlister, bør det kræves, at der foretages en risikovurdering af udgangsstoffet, sammensætningen eller bestanddelen selv samt af relevante forureninger og forudsigelige reaktions- og nedbrydningsprodukter ved den påtænkte anvendelse. Ansøgerens eller den nationale myndigheds risikovurdering bør omfatte sundhedsrisici fra den potentielle afsmitning under de værst tænkelige forudsigelige anvendelsesbetingelser samt fra toksiciteten. De europæiske positivlister bør om nødvendigt på grundlag af risikovurderingen fastsætte specifikationer for udgangsstoffet, sammensætningen eller bestanddelen og begrænsninger for anvendelsen, kvantitative restriktioner eller grænseværdier for afsmitning for udgangsstoffet, eventuelle forureninger og reaktionsprodukter eller bestanddele med henblik på at garantere sikkerheden af det færdige materiale, der skal bruges til et produkt i kontakt med drikkevand.

Med henblik på udarbejdelsen af de første europæiske positivlister bør nationale positivlister over udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele eller andre nationale bestemmelser, de metoder, der førte til oprettelsen af de pågældende nationale lister og bestemmelser, og de ledsagende risikovurderinger for hvert af udgangsstofferne, hver af sammensætningerne og hver af bestanddelene stilles til rådighed for Det Europæiske Kemikalieagentur, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 ⁽¹²⁾ (»ECHA«). ECHA bør på dette grundlag anbefale Kommissionen samlede lister. ECHA bør gennemgå og afgive en udtalelse om de stoffer, sammensætninger og bestanddele, der er opført på de første europæiske positivlister så betids, at Kommissionen kan revidere listerne senest 15 år efter deres vedtagelse. Med henblik på at ajourføre de europæiske positivlister bør ECHA afgive udtalelser om opførelse eller fjernelse af stoffer, sammensætninger eller bestanddele.

- (23) For at fremme ensartet test af produkter for overensstemmelse med kravene i dette direktiv bør Kommissionen anmode Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) om at udvikle standarder for ensartet test og vurdering af produkter i kontakt med drikkevand. Når Kommissionen udarbejder og ajourfører de europæiske positivlister, bør den sikre, at alle relevante akter eller standardiseringsmandater, som den vedtager i henhold til anden EU-lovgivning, er i overensstemmelse med dette direktiv.
- (24) Desuden bør det senest ni år efter fristen for gennemførelsen af dette direktiv undersøges, hvordan systemet, der er indført ved dette direktiv, fungerer med henblik på at vurdere, om beskyttelsen af menneskers sundhed bliver sikret i hele Unionen, og om det indre markeds rette funktion for produkter i kontakt med drikkevand, der anvender godkendte materialer, er beskyttet på passende vis. Endvidere bør det vurderes, om der er behov for yderligere lovgivningsforslag om spørgsmålet, navnlig under hensyntagen til resultatet af evalueringerne af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1935/2004 ⁽¹³⁾ og forordning (EU) nr. 305/2011 ⁽¹⁴⁾.
- (25) Produkter i kontakt med drikkevand bør bestå af et materiale eller en kombination af materialer, der er godkendt i henhold til dette direktiv. Dette direktiv omhandler imidlertid kun sundheds- og hygiejneaspekterne ved materialer og stoffer, der anvendes i produkter for så vidt angår deres indvirkning på kvaliteten af drikkevand, og reglerne for overensstemmelsestest og kvalitetskontrol af de endelige produkter. Det fastsætter ikke andre krav såsom regler for, hvordan resultaterne af produkternes ydeevne angives eller regler om strukturel sikkerhed, hvilke kan være reguleret af eller udspringe af Unionens harmoniseringslovgivning såsom Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 eller (EU) 2016/426 ⁽¹⁵⁾. Sameksistensen af sundheds- og hygiejneassocierede risici, der harmoniseres i

(12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18. december 2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF (EUT L 396 af 30.12.2006, s. 1).

(13) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1935/2004 af 27. oktober 2004 om materialer og genstande bestemt til kontakt med fødevarer og om ophævelse af direktiv 80/590/EØF og 89/109/EØF (EUT L 338 af 13.11.2004, s. 4).

(14) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF (EUT L 88 af 4.4.2011, s. 5).

(15) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF (EUT L 81 af 31.3.2016, s. 99).

medfør af dette direktiv, og sikkerhed eller andre risikoaspekter, der er omfattet af Unionens harmoniseringslovgivning, vil ikke skabe konflikter, forudsat at der ikke er et overlap i de respektive dækkede risici. Der er en potentiel konflikt mellem forordning (EU) nr. 305/2011 og dette direktiv, idet undgåelse af afgivelse af farlige stoffer til drikkevandet eller af stoffer, som på anden måde indvirker negativt på drikkevand, er oplyst i bilag I til forordning (EU) nr. 305/2011 som et af de grundlæggende krav til bygværker. Dette overlap vil dog ikke blive en realitet, hvis der ikke udstedes et standardiseringsmandat i henhold til forordning (EU) nr. 305/2011 om sundheds- og hygiejneaspekter ved produkter i kontakt med drikkevand.

- (26) Der er behov for på EU-plan at sikre en effektiv beslutningstagning, koordinering og styring af de tekniske, videnskabelige og administrative aspekter af dette direktiv i forbindelse med materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. ECHA bør udføre opgaver, der er fastsat i dette direktiv, vedrørende vurderingen af stoffer og sammensætninger for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand. Derfor bør ECHA's Udvalg for Risikovurdering, der er nedsat i henhold til artikel 76, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 1907/2006, fremme gennemførelsen af visse af ECHA's opgaver i henhold til dette direktiv ved at udarbejde udtalelser.
- (27) Behandlingskemikalier og filtermedier kan anvendes til at behandle råvand med henblik på at opnå vand, der er egnet til drikkevand. Behandlingskemikalier og filtermedier kan imidlertid udgøre risici for drikkevandssikkerheden. Derfor bør procedurerne for behandling og desinfektion af drikkevand sikre, at der anvendes behandlingskemikalier og filtermedier, som er effektive og sikre og håndteres på passende vis, for at undgå skadelige virkninger på forbrugersundheden. Behandlingskemikalier og filtermedier skal derfor vurderes med hensyn til deres egenskaber, hygiejnekrav og renhed og bør ikke anvendes mere end nødvendigt for at undgå risici for menneskers sundhed. Behandlingskemikalier af vand og filtermedier bør ikke øge mikrobiel vækst, medmindre det er tilsigtet, såsom for at fremme mikrobiel denitrifikation.

Medlemsstaterne bør garantere kvalitetssikring af behandlingskemikalier og filtermedier, uden at dette berører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 ⁽¹⁶⁾, og under anvendelse af eksisterende europæiske standarder, hvor sådanne findes. Det er afgørende at sikre, at hvert produkt samt emballage til kemiske reagenser og filtermedier i kontakt med drikkevand er udstyret med mærkning, der er letlæselig og ikke kan slettes, når de bringes i omsætning, og som informerer forbrugere, vandforsyninger, installatører, myndigheder og reguleringsmyndigheder om, at produktet er egnet til anvendelse i kontakt med drikkevand. I overensstemmelse med forordning (EU) nr. 528/2012 har medlemsstaterne desuden mulighed for at begrænse eller forbyde anvendelsen af biocidholdige produkter i den offentlige drikkevandsforsyning, herunder i individuelle vandforsyninger.

- (28) Med henblik på at minimere den potentielle forekomst af bly i drikkevand kan komponenter fremstillet af bly i forbrugernes fordelingsnet udskiftes, navnlig i forbindelse med reparations- eller genopbygningsarbejde i eksisterende anlæg. Disse komponenter bør udskiftes med materialer, der overholder minimumskravene for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, som fastsat i dette direktiv. For at fremskynde denne proces bør medlemsstaterne overveje og, hvis det er relevant, træffe foranstaltninger med henblik på erstatning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes eksisterende fordelingsnet, hvis det er økonomisk og teknisk muligt.

(16) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (EUT L 167 af 27.6.2012, s. 1).

- (29) Medlemsstaterne bør sikre at kontrolprogrammer opstilles til at efterprøve, om drikkevandet opfylder dette direktivs krav. Hovedparten af de kontroller, der skal gennemføres med henblik på dette direktiv, vil blive udført af vandforsyninger. Vandforsyninger bør overlades et vist råderum for så vidt angår de parametre, som de kontrollerer med henblik på risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet. Er en parameter ikke påvist, bør vandforsyningen kunne reducere kontrolhyppigheden af eller helt undlade at kontrollere denne parameter. Risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet bør anvendes for de fleste parametres vedkommende. Dog bør centrale parametre altid kontrolleres med en bestemt minimumshyppighed. Ved dette direktiv fastsættes primært bestemmelser vedrørende kontrolhyppighed med henblik på overensstemmelseskontrol og kun i begrænset omfang bestemmelser vedrørende kontrol til operationelle formål. Der kan være behov for yderligere kontrol til operationelle formål for at sikre, at vandbehandlingen fungerer efter hensigten. Sådanne yderligere kontrol bør udføres efter vandforsyningernes skøn. Vandforsyningerne kan i den forbindelse støtte sig til WHO's retningslinjer and WHO's Water Safety Plan Manual.
- (30) Den risikobaserede tilgang bør anvendes af alle vandforsyninger, herunder små vandforsyninger, fordi evalueringen af direktiv 98/83/EF påviste mangler i nævnte vandforsyningers gennemførelse af direktivet, hvilket i nogle tilfælde skyldtes omkostningerne ved at udføre unødvendige kontroloperationer. Ved anvendelsen af den risikobaserede tilgang bør sikkerhedsspørgsmål tages i betragtning.
- (31) Overholdes dette direktivs krav ikke, bør medlemsstaterne øjeblikkeligt undersøge grunden hertil og sikre, at der snarest muligt træffes de nødvendige udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af kvaliteten af det leverede vand. I tilfælde, hvor forsyningen af vand udgør en potentiel fare for menneskers sundhed, bør forsyning af sådant vand forbydes eller brugen af vandet begrænses. Medlemsstaterne bør i tilfælde af manglende overholdelse af minimumskravene til værdier i relation til mikrobiologiske og kemiske parametre desuden betragte den manglende overholdelse som en potentiel fare for menneskers sundhed, medmindre den manglende overholdelse anses for at være ubetydelig. I tilfælde, hvor der er behov for udbedrende foranstaltninger for at genoprette drikkevandets kvalitet, bør foranstaltninger, der afhjælper problemet ved kilden, gives prioritet i overensstemmelse med artikel 191, stk. 2, i om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).
- (32) Medlemsstaterne bør i særlige og behørigt begrundede tilfælde have tilladelse til fortsat at dispensere fra dette direktiv, og i denne henseende er det nødvendigt at opstille en passende ramme for sådanne dispensationer, forudsat at de ikke indebærer nogen fare for menneskers sundhed, og forudsat at drikkevandsforsyningen i det pågældende område ikke kan opretholdes på nogen anden rimelig måde. Disse dispensationer bør begrænses til særlige tilfælde. Dispensationer, som medlemsstaterne har givet i medfør af direktiv 98/83/EF, og som stadig gælder ved fristen for nærværende direktivs gennemførelse, bør fortsat finde anvendelse, indtil dispensationen udløber, og bør kun forlænges i henhold til nærværende direktiv, hvis der endnu ikke er blevet givet en anden dispensation.
- (33) I sin meddelelse af 19. marts 2014 om det europæiske borgerinitiativ »Rent vand og sanitet er en menneskeret! Vand er et offentligt gode, ikke en råvare« opfordrede Kommissionen medlemsstaterne til at sikre adgang til et minimum af forsyning af vand for alle borgere i overensstemmelse med WHO's henstillinger. Kommissionen påtog sig også fortsat at »forbedre adgangen til sikkert drikkevand (...) for hele befolkningen via miljøpolitikker«. Dette er i tråd med SDG 6 og det tilknyttede mål om at »opnå universel og lige adgang til sikkert drikkevand til en overkommelig pris for alle«. For at adressere de aspekter af adgang til vand, som vedrører kvalitet og tilgængelighed, og som en del af reaktionen på Right2Water-initiativet og for at bidrage til gennemførelsen af princip nr. 20 i den europæiske søjle for sociale rettigheder, hvori det erklæres, at »alle har ret til adgang til basale tjenesteydelser af høj kvalitet, herunder vand«, bør medlemsstaterne håndtere problemet med adgang til vand på nationalt niveau og samtidig overlades en vis skønsbeføjelse med hensyn til den konkrete type af foranstaltninger, der skal gennemføres. Dette bør gøres ved hjælp af tiltag, der tilsigter at forbedre adgangen til drikkevand for alle, navnlig ved etablering i det offentlige rum af udstyr til udendørs og indendørs brug, hvor det er teknisk muligt, samt ved hjælp af tiltag, der tilsigter at fremme brugen af vand fra vandhanen, f.eks. ved at tilskynde til, at drikkevand stilles til rådighed uden beregning i offentlige forvaltninger og offentlige bygninger eller uden beregning eller mod et lavt servicegebyr for kunder i restauranter, kantiner og i forbindelse med catering.

- (34) Unionen og medlemsstaterne har inden for deres respektive kompetenceområder givet tilsagn om at opnå SDG'erne, idet de samtidig anerkender medlemsstaternes primære ansvar for opfølgning og revision på nationalt, regionalt og globalt niveau af fremskridtene hen mod nævnte mål. Nogle af SDG'erne og retten til vand hører ikke ind under Unionens miljøpolitik eller socialpolitik, som er af begrænset og komplementær karakter. Idet der tages hensyn til grænserne for Unionens kompetence, er det ikke desto mindre hensigtsmæssigt at sikre, at medlemsstaternes fortsatte tilsagn om retten til vand er i overensstemmelse med dette direktiv og samtidig respekterer nærhedsprincippet. I denne henseende gør medlemsstaterne i øjeblikket en væsentlig indsats for at forbedre adgangen til drikkevand. Desuden har De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europas (UNECE's) og WHO's regionale kontor for Europas protokol om vand og sundhed til konventionen af 1992 om beskyttelse og udnyttelse af grænseoverskridende vandløb og internationale søer, som mange medlemsstater også er parter i, til formål at beskytte menneskers sundhed ved at forbedre vandforvaltningen og reducere vandrelaterede sygdomme. Medlemsstaterne kan gøre brug af de vejledninger, som er udarbejdet i regi af nævnte protokol, til at vurdere den politiske baggrund og udgangssituationen vedrørende adgang til vand og til at definere de foranstaltninger, der er nødvendige for at forbedre lige adgang for alle til drikkevand.
- (35) Europa-Parlamentet opfordrede i sin beslutning af 8. september 2015 om opfølgning på det europæiske borgerinitiativ om retten til vand («Right2Water») ⁽¹⁷⁾ til, at medlemsstaterne retter særlig opmærksomhed mod samfundets sårbare gruppers behov. Den særlige situation for mindretalskulturer, såsom romaer og rejsende, uanset om de er fastboende eller ej, og navnlig deres manglende adgang til drikkevand, blev også anerkendt i Kommissionens meddelelse af 2. april 2014 »Rapport om gennemførelsen af EU-rammen for de nationale strategier for romaernes integration« og i Rådets henstilling af 9. december 2013 om foranstaltninger i medlemsstaterne til effektiv integration af romaerne. Det er i den generelle sammenhæng hensigtsmæssigt, at medlemsstaterne er særligt opmærksomme på sårbare og marginaliserede grupper og træffer de nødvendige foranstaltninger til at forbedre adgangen til drikkevand for disse grupper. Uden at det berører medlemsstaternes ret til at definere disse grupper, er det vigtigt, at disse grupper omfatter flygtninge, nomadesamfund, hjemløse og mindretalskulturer, såsom romaer og rejsende, uanset om de er fastboende eller ej. Sådanne foranstaltninger til at forbedre adgangen til vand, der overlades til medlemsstaternes skønsbeføjelse, kunne eksempelvis omfatte levering af alternative forsyningssystemer såsom individuelle vandrensningssæt, forsyning af vand gennem anvendelse af tanke, såsom tankvogne og cisterner, og sikring af den nødvendige infrastruktur i lejre.
- (36) For at gøre forbrugerne mere opmærksomme på virkningerne af vandforbrug bør de modtage oplysninger på en lettilgængelig måde, f.eks. på deres fakturaer eller via intelligente applikationer, om årlig forbrugsmængde, ændringer i forbrug, en sammenligning med gennemsnitsforbruget i en husstand, hvis sådanne oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen, samt prisen pr. liter drikkevand, hvilket giver mulighed for at sammenligne med prisen for flaskevand.
- (37) Ifølge det syvende miljøhandlingsprogram frem til 2020, »Et godt liv i en ressourcebegrænset verden« ⁽¹⁸⁾, skal offentligheden have adgang til klare miljøoplysninger på nationalt niveau. Direktiv 98/83/EF indeholdt alene bestemmelser vedrørende passiv adgang til oplysninger, dvs. at medlemsstaterne blot skulle sikre, at oplysninger stod til rådighed. Disse bestemmelser bør derfor erstattes for at sikre, at forbrugerne har adgang til ajourførte oplysninger online på en brugervenlig og brugertilpasset måde. Forbrugerne bør efter begrundet anmodning også kunne få adgang til disse oplysninger på andre måder.
- (38) De ajourførte oplysninger, der skal tilvejebringes i henhold til dette direktiv, bør omfatte resultater fra kontrolprogrammer, oplysninger om de anvendte typer af vandbehandling og desinfektion, oplysninger om overskridelse af de parameterværdier, der er relevante for menneskers sundhed, relevante oplysninger om risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet, rådgivning om, hvordan vandforbruget kan reduceres, og hvordan sundhedsrisici som følge af stillestående vand kan undgås, men også supplerende oplysninger, som offentligheden kan have nytte af, såsom oplysninger om indikatorer, såsom jern, hårdhedsgrad og mineraler, som ofte har indflydelse på forbrugernes opfattelse af vand fra vandhanen. Desuden bør forbrugere som svar på deres interesse i vandrelaterede spørgsmål efter anmodning få adgang til tilgængelige historiske data om kontrolresultater og overskridelser.

(17) EUT C 316 af 22.9.2017, s. 99.

(18) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1386/2013/EU af 20. november 2013 om et generelt EU-miljøhandlingsprogram frem til 2020 »Et godt liv i en ressourcebegrænset verden« (EUT L 354 af 28.12.2013, s. 171).

- (39) For vandforsyninger, der leverer mindst 10 000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50 000 personer, bør yderligere oplysninger om bl.a. effektiv virkningsgrad, lækagerater, ejerskabsstruktur og takststruktur også stilles til rådighed for forbrugere online.
- (40) Formålet med større forbrugerkendskab til relevante oplysninger og forbedret gennemsigtighed bør være at øge borgernes tillid til det vand, som de får leveret, samt til forsyning af vand og bør føre til øget anvendelse af vand fra vandhanen som drikkevand, hvilket kan bidrage til mindre brug af plast og affald samt reducerede drivhusgasemissioner og til en gunstig virkning på modvirkning af klimaændringer og miljøet som helhed.
- (41) Med forbedrede kontrolteknikker er lækagerater blevet stadig tydeligere. For at forbedre vandinfrastrukturens effektivitet, herunder at undgå en overudnyttelse af sparsomme drikkevandsressourcer, bør vandlækageniveauerne vurderes af alle medlemsstater og reduceres, hvis de overstiger en vis tærskel.
- (42) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF ⁽¹⁹⁾ tilsigter at garantere retten til at få adgang til miljøoplysninger i medlemsstaterne i overensstemmelse med Århuskonventionen fra 1998 om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet ⁽²⁰⁾ («Århuskonventionen»). Århuskonventionen omfatter vidtspændende forpligtelser i relation til dels at stille miljøoplysninger til rådighed efter anmodning og dels aktivt at formidle sådanne oplysninger. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF ⁽²¹⁾ har også et vidtspændende anvendelsesområde og dækker deling af geografisk information, herunder datasæt om forskellige miljøforhold. Det er vigtigt, at bestemmelserne i nærværende direktiv om adgang til oplysninger og datadelingsordninger supplerer de nævnte direktiver og ikke skaber en særskilt retsorden. Derfor bør bestemmelserne i nærværende direktiv vedrørende oplysning af offentligheden og oplysninger om overvågningen af gennemførelsen gælde uden, at det berører direktiv 2003/4/EF og 2007/2/EF.
- (43) I direktiv 98/83/EF blev der ikke fastsat rapporteringsforpligtelser for små vandforsyninger. For at afhjælpe dette og opfylde behovet for oplysninger om gennemførelsen og overensstemmelse bør der med nærværende direktiv indføres et nyt system, hvorved medlemsstaterne pålægges at opstille og løbende ajourføre datasæt indeholdende relevante data såsom overskridelser af parameterverdier og hændelser af en vis betydning samt at stille disse til rådighed for Kommissionen og Det Europæiske Miljøagentur («EEA»). Derved bør det sikres, at den administrative byrde for alle enheder forbliver så begrænset som muligt. For at sikre, at der eksisterer en hensigtsmæssig infrastruktur til offentlighedens adgang samt rapportering og datadeling mellem offentlige myndigheder, bør medlemsstaterne basere dataspecifikationerne på direktiv 2007/2/EF og gennemførelsesretsakterne hertil.
- (44) Medlemsstaternes rapportering af data er ikke alene nødvendig af hensyn til overensstemmelseskontrollen, men er også afgørende for, at Kommissionen kan kontrollere og vurdere dette direktiv i forhold til de målsætninger, som det søger at opfylde, så der kan samles information til en eventuel fremtidig evaluering af dette direktiv i henhold til punkt 22 i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽²²⁾. Der er i den forbindelse behov for relevante data, som vil åbne mulighed for bedre at vurdere dette direktivs effektivitet, virkningsfuldhed, relevans og EU-merværdi, hvilket gør det nødvendigt at sikre, at der findes egnede rapporteringsmekanismer, der også kan danne indikatorer for fremtidige evalueringer af direktivet, eksisterer.
- (45) I henhold til punkt 22 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning bør Kommissionen foretage en evaluering af dette direktiv inden for en vis periode fra den dato, som er fastsat for dets gennemførelse i national ret. Denne evaluering bør baseres på de opnåede erfaringer og data i løbet af dette direktivs gennemførelse, på eventuelle tilgængelige henstillinger fra WHO og på relevante videnskabelige, analytiske og epidemiologiske data.

(19) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og om ophævelse af Rådets direktiv 90/313/EØF (EUT L 41 af 14.2.2003, s. 26).

(20) EUT L 124 af 17.5.2005, s. 4.

(21) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/2/EF af 14. marts 2007 om opbygning af en infrastruktur for geografisk information i Det Europæiske Fællesskab (Inspire) (EUT L 108 af 25.4.2007, s. 1).

(22) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

- (46) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Nærmere bestemt tilstræbes det med dette direktiv at fremme principperne om sundhedsbeskyttelse, adgang til tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, miljøbeskyttelse og forbrugerbeskyttelse.
- (47) Dette direktivs virkningsfuldhed og dets mål om at beskytte menneskers sundhed inden for rammerne af Unionens miljøpolitik forudsætter, at det af fysiske eller juridiske personer eller, hvor det er hensigtsmæssigt, deres lovligt oprettede organisationer kan påberåbes i retlige procedurer, og at de nationale domstole kan tage dette direktiv i betragtning som et element i EU-retten for bl.a. om nødvendigt at efterprøve afgørelser fra en national myndighed. I henhold til Domstolens faste retspraksis tilkommer det desuden medlemsstaternes domstole i medfør af princippet om loyalt samarbejde, som fastlagt i artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), at sikre retsbeskyttelsen af borgernes rettigheder i henhold til EU-retten. Det følger desuden af artikel 19, stk. 1, i TEU, at medlemsstaterne skal tilvejebringe den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten.

Dette gælder navnlig for et direktiv, som har til formål at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand. I overensstemmelse med Århuskonventionen bør medlemmer af den berørte offentlighed desuden have adgang til klage og domstolsprøvelse med henblik på at bidrage til beskyttelsen af retten til at leve i et miljø, der er passende for personlig sundhed og velbefindende. Ved Rådets afgørelse (EU) 2018/881⁽²³⁾ blev Kommissionen anmodet om inden den 30. september 2019 at gennemføre en undersøgelse og, hvis det er relevant som følge af undersøgelsen, senest den 30. september 2020 at fremsætte et forslag til ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006⁽²⁴⁾ for at tage hensyn til konklusionerne fra komitéen til overvågning af overholdelse af Århuskonventionen i sag ACCC/C/2008/32. Kommissionen forelagde undersøgelsen inden for denne frist og anførte i sin meddelelse af 11. december 2019 om den europæiske grønne pagt, at den vil »overveje at ændre Århusforordningen for at forbedre adgangen til administrativ og retslig prøvelse på EU-plan for borgere og NGO'er, der har betænkeligheder ved lovligheden af beslutninger, der har indvirkning på miljøet«. Det er vigtigt, at Kommissionen ligeledes træffer foranstaltninger for at forbedre borgernes og NGO'ernes adgang til klage og domstolsprøvelse ved de nationale domstole i alle medlemsstaterne.

- (48) For at tilpasse dette direktiv til den videnskabelige og tekniske udvikling bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF, for så vidt angår at fastsætte en tærskel for lækager, fastlægge proceduren for overensstemmelsesvurderinger af produkter i kontakt med drikkevand, fastlægge en procedure for ansøgninger til ECHA om at medtage eller fjerne udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele fra de europæiske positivlister, oprette en mærkning for produkter i kontakt med vand, vedtage en metode til måling af mikroplast, ændre bilag III og ændre parameterværdien for bisphenol A i bilag I, del B. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter. Desuden er bemyndigelsen, jf. del C, note 10, i bilag I til direktiv 98/83/EF, til at fastsætte kontrolhyppigheder og -metoder for så vidt angår radioaktive stoffer blevet forældet som følge af vedtagelsen af Rådets direktiv 2013/51/Euratom⁽²⁵⁾, og den bør derfor ophæves. Bemyndigelsen i del A, andet afsnit, i bilag III til direktiv 98/83/EF vedrørende ændringer af direktivet er ikke længere nødvendig og bør ophæves.

(23) Rådets afgørelse (EU) 2018/881 af 18. juni 2018 om en anmodning til Kommissionen om at forelægge en undersøgelse om Unionens muligheder for at tage hensyn til konklusionerne fra komitéen til overvågning af overholdelse af Århuskonventionen i sag ACCC/C/2008/32 og at fremsætte et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1367/2006, hvis det er relevant som følge af resultaterne af undersøgelsen (EUT L 155 af 19.6.2018, s. 6).

(24) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 af 6. september 2006 om anvendelse af Århus-konventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Fællesskabets institutioner og organer (EUT L 264 af 25.9.2006, s. 13).

(25) Rådets direktiv 2013/51/Euratom af 22. oktober 2013 om krav om beskyttelse af befolkningens sundhed med hensyn til radioaktive stoffer i drikkevand (EUT L 296 af 7.11.2013, s. 12).

- (49) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser med henblik på at vedtage fremgangsmåder for test og accept af udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, af europæiske positivlister over udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, og for procedurer og metoder for test og accept af færdige materialer fremstillet af disse udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele. Kommissionen bør også tillægges gennemførelsesbeføjelser med henblik på at vedtage formatet af og metoden for fremlæggelse af de oplysninger vedrørende gennemførelsen af direktivet, som medlemsstaterne tilvejebringer, og som samles af EEA, og etablere og ajourføre en observationsliste. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽²⁶⁾.
- (50) Uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/99/EF ⁽²⁷⁾ bør medlemsstaterne fastsætte regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af nærværende direktiv, og træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Sanktionerne bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.
- (51) For at vandforsyningerne råder over et fuldt datasæt, når de begynder at gennemføre risikovurderingen og risikostyringen af forsyningssystemet, bør der indføres en overgangsperiode på tre år for nye parametre. Dette vil give medlemsstaterne mulighed for at foretage en identifikation af farer og farlige hændelser i løbet af disse første tre år efter fristen for gennemførelse af dette direktiv og levere data til vandforsyninger om de nye parametre, hvorved vandforsyningerne kan undgå at udføre unødvendig kontrol, hvis det på baggrund af den første identifikation af farer og farlige hændelser konstateres, at en parameter ikke behøver at blive kontrolleret. I løbet af disse første tre år bør vandforsyninger dog ikke desto mindre gennemføre risikovurderingen af forsyningssystemet, eller anvende eksisterende risikovurderinger, der allerede er gennemført i henhold til direktiv (EU) 2015/1787, for de parametre, der var omfattet af bilag I til direktiv 98/83/EF, da der allerede vil være data til rådighed for disse parametre, når dette direktiv træder i kraft.
- (52) Ved direktiv 2013/51/Euratom indførtes særlige ordninger for kontrollen med radioaktive stoffer i drikkevand. Derfor bør der i nærværende direktiv ikke fastsættes parameterværdier for radioaktivitet.
- (53) Målene for dette direktiv, nemlig at beskytte menneskers sundhed og at forbedre adgangen til drikkevand, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af den foreslåede foranstaltnings omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (54) Forpligtelsen til at gennemføre nærværende direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til de tidligere direktiver. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, der er uændrede, følger af de tidligere direktiver.
- (55) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag VI, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne —

(26) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

(27) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/99/EF af 19. november 2008 om strafferetlig beskyttelse af miljøet (EUT L 328 af 6.12.2008, s. 28).

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål

1. Dette direktiv vedrører kvaliteten af drikkevand for alle i Unionen.
2. Formålet med dette direktiv er at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand ved at sikre, at drikkevandet er sundt og rent, og at forbedre adgangen til drikkevand.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »drikkevand«:
 - a) alle former for vand, der enten ubehandlet eller efter behandling er beregnet til drikkebrug, madlavning, fødevarerilberedning eller andre husholdningsformål i både offentlige og private ejendomme, uanset vandets oprindelse, og uanset om det leveres gennem distributionsnet, leveres fra tankvogn/tankskib eller tappes på flasker eller i anden emballage, herunder kildevand
 - b) alle former for vand, der anvendes i fødevarer virksomheder til fremstilling, behandling, konservering eller markedsføring af produkter eller stoffer bestemt til konsum
- 2) »forbrugernes fordelingsnet«: rør, fittings og anordninger, som er installeret mellem vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand i både offentlige og private ejendomme, og distributionsnettet, men kun hvis de i henhold til gældende national ret ikke er vandforsyningsansvar i dettes egenskab af vandforsyning
- 3) »vandforsyning«: en enhed, der leverer drikkevand
- 4) »prioriterede ejendomme«: større ejendomme, som ikke er husstande, med mange brugere, der potentielt udsættes for vandrelaterede risici, navnlig store ejendomme til offentlig brug, som medlemsstaterne identificerer
- 5) »fødevarer virksomhed«: en fødevarer virksomhed som defineret i artikel 3, nr. 2), i forordning (EF) nr. 178/2002
- 6) »leder af en fødevarer virksomhed«: en leder af en fødevarer virksomhed som defineret i artikel 3, nr. 3), i forordning (EF) nr. 178/2002
- 7) »fare«: en biologisk, kemisk, fysisk eller radiologisk agens i vand eller et andet aspekt af vandtilstanden, som potentielt kan skade menneskers sundhed
- 8) »farlig hændelse«: en hændelse, som medfører farer for eller undlader at fjerne farer fra drikkevandsforsyningssystemet
- 9) »risiko«: en kombination af sandsynligheden for en farlig hændelse og alvoren af konsekvenserne, hvis faren og den farlige hændelse indtræffer i drikkevandsforsyningssystemet
- 10) »udgangsstof«: et stof, der er blevet tilsat bevidst ved fremstilling af organiske materialer eller af tilsætningsstoffer til cementbaserede materialer
- 11) »sammensætning«: den kemiske sammensætning af et metallisk, emaljeret, keramisk eller andet uorganisk materiale.

Artikel 3

Undtagelser

1. Dette direktiv gælder ikke for:
 - a) naturligt mineralvand, der anerkendes som sådant af den ansvarlige myndighed som omhandlet i direktiv 2009/54/EF, eller
 - b) vand, der betragtes som lægemidler i henhold til direktiv 2001/83/EF.
2. Maritime fartøjer, som afsalter vand, befordrer passagerer og fungerer som vandforsyning, er kun omfattet af dette direktivs artikel 1-6 og artikel 9, 10, 13 og 14 samt dets bilag.
3. Medlemsstaterne kan undtage følgende fra dette direktiv:
 - a) vand, der udelukkende er beregnet til formål, for hvilke de kompetente myndigheder har fastslået, at vandets kvalitet hverken direkte eller indirekte har indflydelse på de berørte forbrugeres sundhed
 - b) drikkevand fra en individuel vandforsyning, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer, medmindre vandet leveres som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet.
4. Medlemsstater, som gør brug af undtagelserne i stk. 3, litra b), sikrer, at den berørte befolkning underrettes om et sådant brug af undtagelserne og om enhver foranstaltning, der kan træffes for at beskytte menneskers sundhed mod de skadelige virkninger forårsaget af forurening af drikkevand. Desuden skal den berørte befolkning straks ydes passende rådgivning, når kvaliteten af dette vand har vist sig at indebære en potentiel fare for menneskers sundhed.
5. Medlemsstaterne kan undtage ledere af fødevarer virksomheder fra dette direktiv for så vidt angår vand, der bruges til fødevarer virksomhedens specifikke formål, hvis de kompetente nationale myndigheder har fastslået, at kvaliteten af sådant vand ikke kan påvirke de færdige fødevarers sikkerhed, og forudsat, at forsyningen af vand til disse fødevarer virksomheder overholder relevante forpligtelser, navnlig i henhold til procedurerne for risikoanalyse og principperne om kritiske kontrolpunkter og udbedrende foranstaltninger i henhold til relevant EU-lovgivning om fødevarer.

Medlemsstaterne sikrer, at producenter af drikkevand aftappet på flasker eller i anden emballage overholder artikel 1-5 og bilag I, del A og B.

Minimumskravene i bilag I, del A, finder imidlertid ikke anvendelse på kildevand som omhandlet i direktiv 2009/54/EF.

6. Vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mindre end 10 m³ pr. dag, eller som forsyner færre end 50 personer, som led i en kommerciel eller offentlig aktivitet, er kun omfattet af dette direktivs artikel 1-6 og artikel 13, 14 og 15 samt dets relevante bilag.

Artikel 4

Generelle forpligtelser

1. Medlemsstaterne træffer, uden at det berører deres forpligtelser i henhold til anden EU-ret, de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at drikkevandet er sundt og rent. Med henblik på at opfylde minimumskravene i dette direktiv betragtes drikkevand som sundt og rent, hvis alle de følgende betingelser er opfyldt:
 - a) vandet er frit for mikroorganismer og parasitter og for ethvert stof, der i mængder eller koncentrationer, udgør en potentiel fare for menneskers sundhed
 - b) vandet opfylder de minimumskrav, der er fastsat i bilag I, del A, B og D
 - c) medlemsstaterne har truffet alle andre nødvendige foranstaltninger for at efterkomme artikel 5-14.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de foranstaltninger, der træffes for at gennemføre dette direktiv, er baseret på forsigtighedsprincippet og på ingen måde, hverken direkte eller indirekte, medfører en forringelse af drikkevandets nuværende kvalitet eller en øget forurening af vand, der anvendes til fremstilling af drikkevand.

3. I overensstemmelse med direktiv 2000/60/EF sikrer medlemsstaterne, at der foretages en vurdering af vandlækageniveauerne på deres territorium og af potentialet for forbedringer med hensyn til at reducere vandlækage ved anvendelse af infrastrukturlækageindekset (ILI) som vurderingsmetode eller en anden passende metode. Den pågældende vurdering skal tage hensyn til relevante folkesundhedsmæssige, miljømæssige, tekniske og økonomiske aspekter og mindst omfatte vandforsyninger, der leverer mindst 10 000 m³ pr. dag, eller som forsyner mindst 50 000 personer.

Resultaterne af vurderingen meddeles til Kommissionen senest den 12. januar 2026.

Senest den 12. januar 2028 vedtager Kommissionen en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 21 for at supplere dette direktiv ved at fastsætte en tærskel, der er baseret på ILI eller en anden passende metode, over hvilken medlemsstaterne skal fremlægge en handlingsplan. Denne delegerede retsakt udarbejdes ved hjælp af medlemsstaternes vurderinger og den gennemsnitlige lækagerate i Unionen, som fastlægges på grundlag af disse vurderinger.

Inden for to år efter vedtagelsen af den delegerede retsakt, der er omhandlet i tredje afsnit, forelægger medlemsstater med en lækagerate, der overskrider tærsklen i den delegerede retsakt, Kommissionen en handlingsplan, der fastsætter et sæt foranstaltninger, der skal træffes for at reducere deres lækagerate.

Artikel 5

Kvalitetskrav

1. Medlemsstaterne fastsætter for parametrene i bilag I de værdier, der skal gælde for drikkevand.
2. De parameterværdier, der fastsættes i henhold til denne artikels stk. 1, må ikke være mindre strenge end værdierne i bilag I, del A, B, C og D. For så vidt angår parametrene i bilag I, del C, fastsættes værdierne kun til kontrolformål og med henblik på at sikre, at kravene i artikel 14 opfyldes.
3. En medlemsstat fastsætter værdier for supplerende parametre, der ikke er opført i bilag I, hvis hensyn til menneskers sundhed på dens nationale territorium eller en del af dette gør det nødvendigt. De fastsatte værdier skal mindst opfylde kravene i artikel 4, stk. 1, litra a).

Artikel 6

Sted, hvor kravene skal overholdes

1. De parameterværdier, som er fastsat i overensstemmelse med artikel 5 for så vidt angår parametrene i bilag I, del A og B, skal:
 - a) for drikkevand, der leveres gennem distributionsnet, overholdes på det sted inden for en ejendom eller en virksomhed, hvor vandet tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand
 - b) for drikkevand, der leveres fra en tankvogn/et tankskib, overholdes på det sted, hvor vandet tappes fra tankvognen/tankskibet
 - c) for drikkevand, der aftappes på flaske eller i anden emballage, overholdes på det sted, hvor vandet aftappes på flaske eller i anden emballage
 - d) for drikkevand til brug i en fødevarer virksomhed overholdes på det sted, hvor vandet bruges i nævnte virksomhed.

2. For så vidt angår drikkevand, der er omfattet af denne artikels stk. 1, litra a), anses medlemsstaterne for at have opfyldt deres forpligtelser i henhold til denne artikel og i henhold til artikel 4 og artikel 14, stk. 2, hvis det kan godtgøres, at manglende overholdelse af de parameterværdier, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, skyldes forbrugernes fordelingsnet eller vedligeholdelsen af det, uden at det berører artikel 10 for så vidt angår prioriterede ejendomme.

3. Hvis denne artikels stk. 2 finder anvendelse, og der er risiko for, at drikkevand i henhold til denne artikels stk. 1, litra a), ikke overholder de parameterværdier, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, sikrer medlemsstaterne ikke desto mindre:

- a) at der træffes passende foranstaltninger for at mindske eller fjerne risikoen for manglende overholdelse af parameterværdierne, såsom vejledning af ejendommens ejere om mulige udbedrende foranstaltninger, de kan træffe, og at der om nødvendigt træffes andre foranstaltninger, såsom passende behandlingsteknikker, der ændrer vandets sammensætning eller egenskaber inden levering, for at mindske eller fjerne risikoen for, at vandet ikke overholder parameterværdierne efter levering, og
- b) at de berørte forbrugere får den fornødne information og vejledning om mulige supplerende udbedrende foranstaltninger, de bør træffe.

Artikel 7

Risikobaseret tilgang til vandsikkerhed

1. Medlemsstaterne sikrer, at drikkevandsforsyning, -behandling og -distribution underkastes en risikobaseret tilgang, der omfatter hele forsyningskæden fra indvindingsoplandet, indvinding, behandling, lagring og distribution af vandet til det sted, hvor kravene skal overholdes, som fastsat i artikel 6.

Den risikobaserede tilgang omfatter følgende elementer:

- a) risikovurdering og risikostyring af indvindingsoplandene for indvindingssteder af drikkevand, jf. artikel 8
- b) risikovurdering og risikostyring af hvert forsyningssystem, som omfatter indvinding, behandling, lagring og distribution af drikkevand frem til forsyningsstedet som udføres af vandforsyninger, jf. artikel 9, og
- c) risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet, jf. artikel 10.

2. Medlemsstaterne kan tilpasse gennemførelsen af den risikobaserede tilgang uden at tilsidesætte formålet med dette direktiv om kvaliteten af drikkevand og forbrugernes sundhed, når der er særlige begrænsninger på grund af geografiske forhold, såsom afsides beliggenhed eller begrænset adgang til vandforsyningsområdet.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der er en klar og passende ansvarsfordeling mellem interessenterne, som fastsat af medlemsstaterne, med hensyn til gennemførelsen af den risikobaserede tilgang. En sådan ansvarsfordeling skal tilpasses deres institutionelle og retlige rammer.

4. Risikovurderingen og risikostyringen af indvindingsoplandene for indvindingssteder af drikkevand skal første gang udføres senest den 12. juli 2027. Denne risikovurdering og risikostyring revideres med jævne mellemrum på højst seks år, idet der tages hensyn til de krav, der er omhandlet i artikel 7 i direktiv 2000/60/EF, og ajourføres om nødvendigt.

5. Risikovurderingen og risikostyringen af forsyningssystemet skal første gang udføres senest den 12. januar 2029. Denne risikovurdering og risikostyring revideres med jævne mellemrum på højst seks år og ajourføres om nødvendigt.

6. Risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet skal første gang udføres senest den 12. januar 2029. Nævnte risikovurdering revideres hvert sjette år og ajourføres om nødvendigt.

7. Fristerne i stk. 4, 5 og 6 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne sikrer, at der hurtigst muligt træffes foranstaltninger, når risici er identificeret og vurderet.

Artikel 8

Risikovurdering og risikostyring af indvindingsoplandene for indvindingssteder af drikkevand

1. Uden at det berører artikel 4-8 i direktiv 2000/60/EF sikrer medlemsstaterne, at der foretages risikovurdering og risikostyring af indvindingsoplandene for indvindingssteder af drikkevand.
2. Medlemsstaterne sikrer, at risikovurderingen omfatter følgende elementer:
 - a) karakterisering af indvindingsoplandene for indvindingssteder, herunder:
 - i) identifikation og kortlægning af indvindingsoplandene for indvindingssteder
 - ii) kortlægning af beskyttelseszonerne, hvis sådanne zoner er blevet oprettet i henhold til artikel 7, stk. 3, i direktiv 2000/60/EF
 - iii) georeferencer for alle indvindingssteder i indvindingsoplandene; idet disse oplysninger er af potentielt følsom karakter, navnlig for så vidt angår folkesundhed og offentlig sikkerhed, sikrer medlemsstaterne, at disse oplysninger beskyttes og kun videreformidles til de relevante myndigheder og vandforsyninger
 - iv) beskrivelse af arealanvendelse, afstrømning og grundvandsdannelse i indvindingsoplandene for indvindingssteder
 - b) identifikation af farer og farlige hændelser i indvindingsoplandene for indvindingssteder og en vurdering af den risiko, som de kan udgøre for drikkevandskvaliteten; i denne vurdering vurderes potentielle risici, som kan forringe vandkvaliteten i et omfang, der kan udgøre en fare for menneskers sundhed
 - c) passende kontrol af overfladevand eller grundvand eller begge dele i indvindingsoplandene for indvindingssteder, eller af råvand, for relevante parametre, stoffer eller forurenende stoffer, som udvælges fra følgende:
 - i) parametre i dette direktivs bilag I, del A og B, eller fastsat i henhold til dette direktivs artikel 5, stk. 3
 - ii) grundvandsforurenende stoffer i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/118/EF ⁽²⁸⁾, og forurenende stoffer og forureningsindikatorer, for hvilke medlemsstaterne har fastsat tærskelværdier i overensstemmelse med bilag II til nævnte direktiv
 - iii) prioriterede stoffer og visse andre forurenende stoffer i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/105/EF ⁽²⁹⁾
 - iv) forurenende stoffer, der er specifikke for vandløbsopland, som medlemsstaterne fastsætter i overensstemmelse med direktiv 2000/60/EF
 - v) andre forurenende stoffer, der er relevante for drikkevand, som medlemsstaterne fastsætter på grundlag af de oplysninger, der indsamles i henhold til nærværende afsnit, litra b)
 - vi) naturligt forekommende stoffer, der kan udgøre en fare for menneskers sundhed ved brug af drikkevand
 - vii) stoffer og forbindelser på observationslisten som fastsat i overensstemmelse med dette direktivs artikel 13, stk. 8.

Med henblik på første afsnit, litra a), kan medlemsstaterne bruge de oplysninger, der er indsamlet i overensstemmelse med artikel 5 og 7 i direktiv 2000/60/EF.

Med henblik på første afsnit, litra b), kan medlemsstaterne benytte vurderingen af menneskelige aktiviteter indvirkning, jf. artikel 5 i direktiv 2000/60/EF, og oplysningerne om signifikante belastninger, der indsamles i overensstemmelse med punkt 1.4, 1.5 og 2.3-2.5 i bilag II til nævnte direktiv.

(28) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/118/EF af 12. december 2006 om beskyttelse af grundvandet mod forurening og forringelse (EUT L 372 af 27.12.2006, s. 19).

(29) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/105/EF af 16. december 2008 om miljøkvalitetskrav inden for vandpolitikken, om ændring og senere ophævelse af Rådets direktiv 82/176/EØF, 83/513/EØF, 84/156/EØF, 84/491/EØF og 86/280/EØF og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 84).

Fra første afsnit, litra c, nr. i)-vii), udvælger medlemsstaterne de parametre, stoffer eller forurenende stoffer, der betragtes som relevante for kontrol, i lyset af de farer og farlige hændelser, som er identificeret i henhold til første afsnit, litra b), eller i lyset af de oplysninger, som vandforsyningerne forelægger i henhold til stk. 3.

Medlemsstaterne kan med henblik på passende kontrol, som omhandlet i første afsnit, litra c), herunder med henblik på at påvise nye stoffer, som er skadelige for menneskers sundhed gennem brug af drikkevand, benytte den kontrol, som er udført i overensstemmelse med artikel 7 og 8 i direktiv 2000/60/EF eller anden EU-lovgivning, og som er relevant for indvindingsoplandene for indvindingssteder.

3. Vandforsyninger, som foretager kontrol i indvindingsoplandene for indvindingssteder eller i råvand, pålægges at oplyse de kompetente myndigheder om udviklingstendenser og om usædvanlige antal eller koncentrationer af kontrollerede parametre, stoffer eller forurenende stoffer.
4. På grundlag af resultatet af den i henhold til stk. 2 udførte risikovurdering sikrer medlemsstaterne, at der, når det er relevant, træffes følgende foranstaltninger i risikostyringen for at forebygge eller kontrollere de identificerede risici, idet der indledes med de forebyggende foranstaltninger:
 - a) definering og gennemførelse af forebyggende foranstaltninger i indvindingsoplandene for indvindingssteder ud over de foranstaltninger, der planlægges eller træffes i henhold til artikel 11, stk. 3, litra d), i direktiv 2000/60/EF, hvis det er påkrævet for at sikre drikkevandskvaliteten; hvis det er relevant, medtages disse forebyggende foranstaltninger i de indsatsprogrammer, der er omhandlet i artikel 11 i nævnte direktiv; hvis det er relevant, sikrer medlemsstaterne, at forurenere i samarbejde med vandforsyninger og andre relevante interessenter træffer forebyggende foranstaltninger i overensstemmelse med direktiv 2000/60/EF
 - b) definering og gennemførelse af afhjælpende foranstaltninger i indvindingsoplandene for indvindingssteder ud over de foranstaltninger, der planlægges eller træffes i henhold til artikel 11, stk. 3, litra d), i direktiv 2000/60/EF, hvis det er påkrævet for at sikre drikkevandskvaliteten; hvis det er relevant, medtages disse afhjælpende foranstaltninger i de indsatsprogrammer, der er omhandlet i artikel 11 i nævnte direktiv; hvis det er relevant, sikrer medlemsstaterne, at forurenere i samarbejde med vandforsyninger og andre relevante interessenter træffer afhjælpende foranstaltninger i overensstemmelse med direktiv 2000/60/EF
 - c) sikring af passende kontrol af parametre, stoffer eller forurenende stoffer i overfladevand eller grundvand, eller i begge dele, i indvindingsoplandene for indvindingssteder, eller i råvand, som kan udgøre en risiko for menneskers sundhed i forbindelse med vandforbrug eller medføre en uacceptabel forringelse af drikkevandskvaliteten, og som ikke er taget i betragtning i den udførte kontrol, jf. artikel 7 og 8 i direktiv 2000/60/EF; hvis det er relevant, medtages denne kontrol i de overvågningsprogrammer, der er omhandlet i artikel 8 i nævnte direktiv
 - d) vurdering af behovet for at oprette eller tilpasse beskyttelseszoner for grundvand og overfladevand, som omhandlet i artikel 7, stk. 3, i direktiv 2000/60/EF og andre relevante zoner.

Medlemsstaterne sikrer, at virkningsfuldheden af de i dette stykke omhandlede foranstaltninger revideres med passende mellemrum.

5. Medlemsstaterne sikrer, at vandforsyninger og kompetente myndigheder har adgang til de oplysninger, som er omhandlet i stk. 2 og 3. I særdeleshed har relevante vandforsyninger adgang til de kontrolresultater, der er indhentet i henhold til stk. 2, første afsnit, litra c).

På grundlag af oplysningerne som omhandlet i stk. 2 og 3 kan medlemsstaterne:

- a) kræve, at vandforsyninger udfører supplerende kontrol eller behandling af bestemte parametre

b) tillade vandforsyninger at reducere kontrolhyppigheden for en parameter eller at fjerne en parameter fra listen over parametre, der skal kontrolleres af vandforsyningen i henhold til artikel 13, stk. 2, litra a), uden at være forpligtet til at foretage en risikovurdering af forsyningssystemet, forudsat at:

i) parameteren ikke er en central parameter som defineret i bilag II, del B, punkt 1, og

ii) der ikke er nogen faktorer, som med rimelighed kan forudses at forringe kvaliteten af drikkevand.

6. Hvis en vandforsyning får tilladelse til at reducere kontrolhyppigheden for en parameter eller fjerne en parameter fra listen over parametre, der skal kontrolleres, jf. stk. 5, andet afsnit, litra b), sikrer medlemsstaterne, at en passende kontrol af disse parametre udføres, når risikovurderingen og risikostyringen af indvindingsoplandene for indvindingssteder revideres i henhold til artikel 7, stk. 4.

Artikel 9

Risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet

1. Medlemsstaterne sikrer, at vandforsyningen foretager risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet.

2. Medlemsstaterne sikrer, at risikovurderingen af forsyningssystemet:

a) tager højde for resultaterne af den udførte risikovurdering og risikostyring af indvindingsoplandene for indvindingssteder, der gennemføres i overensstemmelse med artikel 8

b) indeholder en beskrivelse af forsyningssystemet fra indvindingsstedet, behandlingen, lagringen og distributionen af vand frem til forsyningsstedet, og

c) identificerer farer og farlige hændelser i forsyningssystemet og indeholder en vurdering af de risici, som de kan udgøre for menneskers sundhed gennem brug af drikkevand under hensyntagen til risici som følge af klimaændringer, lækager og utætte rør.

3. På grundlag af resultatet af den risikovurdering, der er foretaget i henhold til stk. 2, sikrer medlemsstaterne, at der træffes følgende foranstaltninger i risikostyringen:

a) definerings og gennemførelse af kontrolforanstaltninger til forebyggelse og afhjælpning af de identificerede risici i forsyningssystemet, som kan bringe drikkevandskvaliteten i fare

b) definerings og gennemførelse af kontrolforanstaltninger i forsyningssystemet ud over de foranstaltninger, som planlægges eller træffes i henhold til dette direktivs artikel 8, stk. 4, eller artikel 11, stk. 3, i direktiv 2000/60/EF til afhjælpning af risici fra indvindingsoplandene for indvindingssteder, som kan bringe drikkevandskvaliteten i fare

c) gennemførelse af et forsyningsspecifikt operationelt kontrolprogram, jf. artikel 13

d) sikring af, at effektiviteten af den anvendte desinfektion valideres i de tilfælde, hvor desinfektion er en del af fremstillingen eller distributionen af drikkevand, at eventuel forurening fra biprodukter fra desinfektionen holdes så lav som muligt, uden at det går ud over desinfektionen, at forurening fra behandlingskemikalier holdes så lav som muligt, og at stoffer, der forbliver i vandet, ikke bringer opfyldelsen af de generelle forpligtelser i artikel 4 i fare

e) verifikation af, at materialer, behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, og der benyttes i forsyningssystemet, overholder artikel 11 og 12.

4. På grundlag af resultatet af risikovurderingen af forsyningssystemet udført i henhold til stk. 2 skal medlemsstaterne:

a) tillade muligheden for at reducere kontrolhyppigheden for en parameter eller fjerne en parameter fra listen over parametre, der skal kontrolleres, undtagen for de centrale parametre fastsat i bilag II, del B, punkt 1, hvis den kompetente myndighed har fastslået, at dette ikke vil bringe drikkevandskvaliteten i fare:

- i) på grundlag af forekomsten af en parameter i råvand, i overensstemmelse med risikovurderingen af indvindingsoplandene for indvindingssteder, jf. artikel 8, stk. 1 og 2
 - ii) når en parameter kun kan følge af brugen af en bestemt behandlingsteknik eller desinfektionsmetode, og den pågældende teknik eller metode ikke bruges af vandforsyningen, eller
 - iii) på grundlag af specifikationerne i bilag II, del C.
- b) sikre, at listen over parametre, der skal kontrolleres i drikkevand i henhold til artikel 13, udvides, eller at kontrolhyppigheden øges:
- i) på grundlag af forekomsten af en parameter i råvand i overensstemmelse med risikovurderingen af indvindingsoplandene for indvindingssteder, jf. artikel 8, stk. 1 og 2, eller
 - ii) på grundlag af specifikationerne i bilag II, del C.
5. Risikovurderingen af forsyningssystemet vedrører parametre opført i bilag I, del A, B og C, parametre fastsat i henhold til artikel 5, stk. 3, og stoffer eller forbindelser, der er opført på observationslisten etableret i medfør af artikel 13, stk. 8.
6. Medlemsstaterne kan undtage vandforsyninger, der i gennemsnit leverer mellem 10 m³ og 100 m³ pr. dag, eller som forsyner mellem 50 og 500 personer, fra kravet om at foretage risikovurderingen og risikostyringen af forsyningssystemet, hvis den kompetente myndighed har fastslået, at en sådan undtagelse ikke vil bringe drikkevandskvaliteten i fare.

I tilfælde af sådan en undtagelse udfører de undtagne vandforsyninger regelmæssig kontrol i henhold til artikel 13.

Artikel 10

Risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet

1. Medlemsstaterne sikrer, at der foretages en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet. Denne risikovurdering indeholder følgende elementer:
- a) en generel analyse af de potentielle risici, der er forbundet med forbrugernes fordelingsnet og tilhørende produkter og materialer, og om disse potentielle risici påvirker vandkvaliteten på det sted, hvor det tappes fra vandhaner, der sædvanligvis anvendes til drikkevand; denne generelle analyse indebærer ikke en analyse af individuelle ejendomme, og
 - b) kontrollen af de parametre, der er opført i bilag I, del D, i ejendomme, hvor der er konstateret specifikke risici for vandkvaliteten og menneskers sundhed i forbindelse med den generelle analyse, der udføres i henhold til litra a).

Hvad angår *Legionella* eller bly kan medlemsstaterne beslutte at fokusere kontrollen, der er omhandlet i første afsnit, litra b), på prioriterede ejendomme.

2. Hvis medlemsstaterne på grundlag af den generelle analyse, der udføres i henhold til stk. 1, første afsnit, litra a), konkluderer, at forbrugernes fordelingsnet eller de relaterede produkter og materialer indebærer en risiko for menneskers sundhed, eller at den udførte kontrol, jf. stk. 1, første afsnit, litra b), godtgør, at de parameterverdier, der er fastsat i bilag I, del D, ikke opfyldes, sikrer medlemsstaterne, at der træffes passende foranstaltninger for at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af de parameterverdier, der er fastsat i bilag I, del D.

Hvad angår *Legionella* skal disse foranstaltninger som minimum være rettet mod prioriterede ejendomme.

3. For at mindske risici i forbindelse med distribution til forbrugere i alle forbrugernes fordelingsnet sikrer medlemsstaterne, at alle følgende foranstaltninger tages i betragtning, og at der træffes de foranstaltninger, der betragtes som relevante:
- a) at ejere af offentlige og private ejendomme tilskyndes til at udføre en risikovurdering af forbrugernes fordelingsnet

- b) at forbrugere og ejere af offentlige og private ejendomme underrettes om foranstaltninger med henblik på at fjerne eller mindske risikoen for manglende overholdelse af kvalitetsstandarder for drikkevand på grund af forbrugernes fordelingsnet
- c) at forbrugere rådgives om betingelserne for forbrug og brug af drikkevand og om mulige foranstaltninger for at undgå, at nævnte risici genopstår
- d) at fremme uddannelse af blikkenslagere og andre fagfolk, der beskæftiger sig med forbrugernes fordelingsnet og installation af byggevarer og -materialer, der kommer i kontakt med drikkevand
- e) at sikre, at der for så vidt angår *Legionella* indføres effektive kontrol- og styringsmæssige foranstaltninger, som er tilpasset risikoen, for at forebygge og imødegå eventuelle sygdomsudbrud, og
- f) at der for så vidt angår bly, hvis det er økonomisk og teknisk muligt, gennemføres foranstaltninger til udskiftning af komponenter fremstillet af bly i forbrugernes eksisterende fordelingsnet.

Artikel 11

Minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand

1. Med henblik på artikel 4 sikrer medlemsstaterne, at materialer, der skal bruges i nye anlæg, eller i eksisterende anlæg i forbindelse med reparationsarbejde eller genopbygning, til indvinding, behandling, lagring eller distribution af drikkevand, og som kommer i kontakt med drikkevand, ikke:
 - a) direkte eller indirekte bringer beskyttelsen af menneskers sundhed i fare som fastsat i dette direktiv
 - b) påvirker vandets farve, lugt eller smag negativt
 - c) forøger den mikrobielle vækst
 - d) medfører afsmitning af forurenende stoffer til vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål med materialet.
2. Med henblik på at sikre ensartet anvendelse af stk. 1 vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter med henblik på at fastsætte de specifikke minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand på grundlag af principperne i bilag V. Ved disse gennemførelsesretsakter etableres:
 - a) senest den 12. januar 2024 fremgangsmåder for test og accept af udgangsstoffer, sammensætninger og bestanddele, der skal medtages på europæiske positivlister over udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele, herunder specifikke grænseværdier for afsmitning og videnskabelige forudsætninger, der er knyttet til stoffer eller materialer
 - b) senest den 12. januar 2025 på grundlag af lister, herunder udløbsdatoer, som er udarbejdet af ECHA, europæiske positivlister over udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele for hver gruppe af materialer, nemlig organisk, cementbaseret, metallisk, emaljer og keramisk eller andet uorganisk materiale, der er godkendt til anvendelse ved fremstilling af materialer eller produkter i kontakt med drikkevand, herunder, hvor det er relevant, betingelserne for deres anvendelse og grænseværdier for afsmitning, som skal fastsættes på grundlag af de fremgangsmåder, der er vedtaget i henhold til dette afsnits litra a), og under hensyntagen til stk. 3 og 4
 - c) senest den 12. januar 2024 procedurer og metoder til test og accept af færdige materialer som anvendt i et produkt, der er lavet af materialer eller kombinationer af udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele på de europæiske positivlister, herunder:
 - i) identifikation af relevante stoffer og andre parametre, såsom turbiditet, aroma, lugt, farve, total organisk kulstof, uforudset afsmitning af stoffer og forøgelse af den mikrobielle vækst, der skal afprøves i afsmitningsvand
 - ii) testmetoder vedrørende påvirkningen af vandkvaliteten under hensyntagen til alle relevante europæiske standarder
 - iii) beståelses-/dumpekriterier for testresultaterne, som bl.a. tager højde for omregningsfaktorer for stoffers afsmitning til anslåede niveauer ved vandhanen, og betingelser for anvendelse eller brug, hvis det er relevant.

De gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i dette stykke, vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 22.

3. De første europæiske positivlister, der vedtages i henhold til stk. 2, første afsnit, litra b), skal bl.a. baseres på eksisterende nationale positivlister, andre eksisterende nationale bestemmelser og de risikovurderinger, der førte til udarbejdelsen af de pågældende nationale lister. Med henblik herpå underretter medlemsstaterne ECHA om eksisterende nationale positivlister, andre bestemmelser og tilgængelige vurderingsdokumenter senest den 12. juli 2021.

Den europæiske positivliste over udgangsstoffer for organiske materialer tager hensyn til den liste, som Kommissionen har udarbejdet i henhold til artikel 5 i forordning (EF) nr. 1935/2004.

4. De europæiske positivlister skal indeholde de eneste udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele, der er godkendt til anvendelse som omhandlet i stk. 2, første afsnit, litra b).

De europæiske positivlister skal indeholde udløbsdatoer, der er fastsat på grundlag af en henstilling fra ECHA. Udløbsdatoerne fastsættes navnlig på grundlag af stoffernes farlige egenskaber, kvaliteten af de underliggende risikovurderinger og i hvilket omfang disse risikovurderinger er ajourførte. De europæiske positivlister kan også omfatte overgangsbestemmelser.

På grundlag af udtalelser fra ECHA, jf. stk. 6, reviderer og ajourfører Kommissionen regelmæssigt, hvor det er nødvendigt, de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i stk. 2, første afsnit, litra b), i overensstemmelse med den seneste videnskabelige og teknologiske udvikling.

Den første revision skal være afsluttet senest 15 år efter vedtagelsen af den første europæiske positivliste.

Kommissionen sikrer, at alle relevante retsakter eller standardiseringsmandater, som den vedtager i henhold til anden EU-lovgivning, er i overensstemmelse med dette direktiv.

5. Med henblik på at opføre på eller fjerne udgangsstoffer, sammensætninger eller bestanddele fra de europæiske positivlister indsender erhvervsdrivende eller relevante myndigheder ansøgninger til ECHA.

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 21 for at supplere dette direktiv ved at fastlægge en procedure, herunder oplysningskrav, vedrørende ansøgningsprocessen. Proceduren sikrer, at ansøgningerne vedlægges risikovurderinger, og at de erhvervsdrivende eller relevante myndigheder leverer de nødvendige oplysninger for risikovurderingen i et bestemt format.

6. ECHA's Udvalg for Risikovurdering, der er nedsat i henhold til artikel 76, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 1907/2006, afgiver en udtalelse om alle ansøgninger indgivet i henhold til stk. 5 inden for en frist fastsat i de delegerede retsakter, jf. nævnte stykke. Yderligere proceduremæssige bestemmelser om ansøgningsprocessen og afgivelsen af udtalelser i ECHA's Udvalg for Risikovurdering kan også indgå i disse delegerede retsakter.

7. Medlemsstaterne overvejer, om produkter, som er godkendt i overensstemmelse med de specifikke minimumskrav til hygiejne i stk. 2, opfylder kravene i stk. 1.

Medlemsstaterne sikrer, at kun sådanne produkter i kontakt med drikkevand, der anvender færdige materialer, der er godkendt i henhold til dette direktiv, kan bringes i omsætning med henblik på dette direktiv.

Dette er ikke til hinder for, at de enkelte medlemsstater, navnlig når kvaliteten af specifikt lokalt råvand nødvendiggør det, vedtager strengere beskyttelsesforanstaltninger for anvendelsen af færdige materialer i specifikke eller behørigt begrundede tilfælde i overensstemmelse med artikel 193 i TEUF. Sådanne foranstaltningerne meddeles Kommissionen.

Forordning (EU) 2019/1020 finder anvendelse på produkter, der er omfattet af denne artikel.

8. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 21 for at supplere dette direktiv ved at fastlægge den relevante procedure for overensstemmelsesvurdering, der finder anvendelse på produkter omfattet af nærværende artikel på grundlag af modulerne i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF⁽³⁰⁾. Ved fastlæggelsen af hvilken procedure for overensstemmelsesvurdering der skal anvendes, sikrer Kommissionen, at målene, jf. nærværende direktivs artikel 1, stk. 2, opfyldes, under hensyntagen til proportionalitetsprincippet. Med henblik herpå tager Kommissionen udgangspunkt i system 1+ for vurdering og kontrol af konstansen af ydeevnen, jf. bilag V til forordning (EU) nr. 305/2011, eller en i det store og hele ækvivalent procedure, medmindre dette ville være uforholdsmæssigt. De delegerede retsakter, der er omhandlet i dette stykke, skal også indeholde regler for udpegelse af organer til overensstemmelsesvurderinger, hvis sådanne er involveret i de respektive procedurer for overensstemmelsesvurderinger.

9. Indtil vedtagelsen af gennemførelsesretsakterne, jf. stk. 2, har de enkelte medlemsstater ret til at opretholde eller vedtage nationale foranstaltninger om specifikke minimumskrav til hygiejne for de materialer, der er omhandlet i stk. 1, forudsat at disse foranstaltninger overholder reglerne i TEUF.

10. Kommissionen anmoder en eller flere europæiske standardiseringsorganisationer om at udarbejde en europæisk standard for ensartet test og vurdering af produkter i kontakt med drikkevand i overensstemmelse med artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012⁽³¹⁾ med henblik på at fremme overensstemmelsen med nærværende artikel.

11. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 21 for at supplere dette direktiv ved at fastsætte harmoniserede specifikationer for en mærkning, der er synlig, letlæselig og ikke kan slettes, og som skal bruges til at angive, at produkter i kontakt med drikkevand er i overensstemmelse med nærværende artikel.

12. Senest den 12. januar 2032 skal Kommissionen på grundlag af erfaringerne med anvendelsen af forordning (EF) nr. 1935/2004 og (EU) nr. 305/2011 revidere funktionen af systemet, jf. denne artikel, og forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet, hvori det vurderes, om:

- a) menneskers sundhed for så vidt angår forhold omhandlet i denne artikel er beskyttet tilstrækkeligt i hele Unionen
- b) det indre marked for produkter i kontakt med drikkevand fungerer efter hensigten
- c) der er behov for yderligere lovgivningsforslag om forhold omfattet af denne artikel.

Artikel 12

Minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand

1. Med henblik på artikel 4 sikrer medlemsstaterne, at behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand ikke:

- a) direkte eller indirekte bringer beskyttelsen af menneskers sundhed i fare som fastsat i dette direktiv

(30) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets afgørelse 93/465/EØF (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 82).

(31) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 af 25. oktober 2012 om europæisk standardisering, om ændring af Rådets direktiv 89/686/EØF og 93/15/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om ophævelse af Rådets beslutning 87/95/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1673/2006/EF (EUT L 316 af 14.11.2012, s. 12).

- b) påvirker vandets farve, lugt eller smag negativt
 - c) utilsigtet øger den mikrobielle vækst
 - d) forurener vandet på niveauer, der er højere end nødvendigt i forhold til det tiltænkte formål.
2. I forbindelse med national gennemførelse af denne artikels krav finder artikel 4, stk. 2, tilsvarende anvendelse.
3. I henhold til denne artikels stk. 1, og uden at det berører forordning (EU) nr. 528/2012, og under anvendelse af relevante europæiske standarder for bestemte behandlingskemikalier eller filtermedier sikrer medlemsstaterne, at renheden af behandlingskemikalier og filtermedier vurderes, og at kvaliteten af sådanne behandlingskemikalier og filtermedier garanteres.

Artikel 13

Kontrol

1. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre regelmæssig kontrol af drikkevandskvaliteten i overensstemmelse med denne artikel og bilag II, del A og B, for at kontrollere, at det vand, der stilles til rådighed for forbrugerne, opfylder kravene i dette direktiv og navnlig de parameterværdier, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5. Prøver af drikkevand udtages, så de er repræsentative for dets kvalitet i løbet af hele året.
2. Til opfyldelse af forpligtelserne i stk. 1 opstilles passende kontrolprogrammer i overensstemmelse med bilag II, del A, for alt drikkevand. Kontrolprogrammerne skal være forsynings-specifikke, idet resultaterne af risikovurderingen af indvindingsoplandene for indvindingssteder og af forsynings-systemerne tages i betragtning, og skal omfatte følgende elementer:
- a) kontrol af de parametre, der er opført i bilag I, del A, B og C, og af de parametre, der er fastsat i henhold til artikel 5, stk. 3, i henhold til bilag II samt, hvis der foretages en risikovurdering af forsynings-systemet, i henhold til artikel 9 og bilag II, del C, medmindre en medlemsstat afgør, at en af de parametre kan fjernes fra listen over parametre, der skal kontrolleres i medfør af artikel 8, stk. 5, andet afsnit, litra b), eller artikel 9, stk. 4, litra a)
 - b) kontrol af de parametre, der er opført i bilag I, del D, med henblik på risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, jf. artikel 10, stk. 1, litra b)
 - c) kontrol af stofferne og forbindelserne på observationslisten, jf. nærværende artikels stk. 8, femte afsnit
 - d) kontrol med henblik på identifikation af farer og farlige hændelser, jf. artikel 8, stk. 2, første afsnit, litra c)
 - e) operationel kontrol udført i henhold til bilag II, del A, punkt 3.
3. Prøveudtagningsstederne fastsættes af de kompetente myndigheder og skal være i overensstemmelse med de relevante krav i bilag II, del D.
4. Medlemsstaterne overholder de specifikationer for analyse af parametre, der er anført i bilag III i overensstemmelse med følgende principper:
- a) der kan anvendes andre analysemetoder end de i bilag III, del A, anførte, såfremt det kan påvises, at de resultater, der opnås herved, er mindst lige så pålidelige som dem, der opnås ved de i bilag III, del A, angivne metoder, ved at meddele Kommissionen alle relevante oplysninger vedrørende disse metoder og deres ækvivalens
 - b) for så vidt angår parametrene i bilag III, del B, kan en hvilken som helst analysemetode anvendes, såfremt den opfylder kravene deri.
5. Medlemsstaterne sikrer, at der i hvert enkelt tilfælde foretages supplerende kontrol af stoffer og mikroorganismer, for hvilke der ikke er fastsat parameterværdier i overensstemmelse med artikel 5, hvis der er grund til at nære mistanke om, at de kan være til stede i mængder eller koncentrationer, der udgør en potentiel fare for menneskers sundhed.

6. Kommissionen vedtager senest den 12. januar 2024 delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 21 for at supplere dette direktiv ved at vedtage en metode til måling af mikroplast med henblik på at opføre dem på observationslisten omhandlet i nærværende artikels stk. 8, når betingelserne i nærværende stykke er opfyldt.

7. Kommissionen fastlægger senest den 12. januar 2024 tekniske retningslinjer vedrørende analysemetoder for kontrollen af per- og polyfluoralkylstoffer under parametrene »PFAS total« og »Sum af PFAS«, herunder detektionsgrænser, parameterverdier og prøveudtagningshyppighed.

8. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter for at oprette og ajourføre en observationsliste for stoffer eller forbindelser, der af sundhedsmæssige årsager har betydning for offentligheden eller det videnskabelige miljø (»observationslisten«), såsom lægemidler, hormonforstyrrende stoffer og mikroplast.

Stoffer og forbindelser tilføjes på observationslisten, når de sandsynligvis er til stede i drikkevand og kan udgøre en potentiel risiko for menneskers sundhed. Til dette formål baserer Kommissionen sig navnlig på WHO's videnskabelige forskning. Tilføjjelsen af ethvert nyt stof eller enhver ny forbindelse begrundes behørigt i henhold til artikel 1 og 4.

Beta-estradiol og nonylphenol opføres på den første observationsliste i lyset af deres hormonforstyrrende egenskaber og den risiko, de indebærer for menneskers sundhed. Den første observationsliste skal oprettes senest den 12. januar 2022.

Observationslisten angiver en vejledende værdi for hvert stof eller hver forbindelse og om nødvendigt en mulig analysemetode, der ikke medfører uforholdsmæssigt store omkostninger.

Medlemsstaterne fastlægger kontrolkrav med hensyn til den mulige tilstedeværelse af de stoffer eller forbindelser, der er opført på observationslisten, på relevante steder i forsyningskæden for drikkevand.

Med henblik herpå kan medlemsstaterne tage hensyn til de oplysninger, der indsamles i henhold til dette direktivs artikel 8, stk. 1, 2 og 3, og kan bruge de overvågningsdata, der er indsamlet i overensstemmelse med direktiv 2000/60/EF og 2008/105/EF eller anden relevant EU-lovgivning for at undgå, at kontrolkravene overlapper.

Kontrolresultaterne medtages i datasættene, der etableres i henhold til artikel 18, stk. 1, litra b), sammen med resultater fra kontroller gennemført i henhold til artikel 8, stk. 2, første afsnit, litra c).

Når et stof eller en forbindelse på observationslisten påvises i henhold til artikel 8, stk. 2, eller i dette stykkes femte afsnit i koncentrationer, der overstiger de vejledende værdier, der er fastsat i observationslisten, sikrer medlemsstaterne, at de følgende foranstaltninger tages i betragtning, og at der træffes de foranstaltninger, der betragtes som relevante:

- a) forebyggende foranstaltninger, afhjælpende foranstaltninger eller passende kontrol i indvindingsoplandene for indvindingsstederne eller i råvand, jf. artikel 8, stk. 4, første afsnit, litra a), b) og c)
- b) krav om, at vandforsyninger kontrollerer disse stoffer eller forbindelser i henhold til artikel 8, stk. 5, andet afsnit, litra a)
- c) krav om, at vandforsyninger kontrollerer, om behandlingen er tilstrækkelig til at nå de vejledende værdier, og optimerer behandlingen, hvis det er nødvendigt, og
- d) udbedrende foranstaltninger i henhold til artikel 14, stk. 6, hvis medlemsstaterne finder det nødvendigt at beskytte menneskers sundhed.

De gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i dette stykke, vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 22.

Artikel 14

Udbedrende foranstaltninger og begrænsning af brugen

1. Medlemsstaterne sikrer, at der ved ethvert tilfælde af manglende overholdelse af de parameterverdier, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, straks foretages en undersøgelse med henblik på at påvise årsagen hertil.

2. Overholder drikkevandet på trods af de foranstaltninger, der er truffet for at opfylde forpligtelserne i henhold til artikel 4, stk. 1, ikke de parameterværdier, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, og uden at det berører artikel 6, stk. 2, sikrer den pågældende medlemsstat, at der hurtigst muligt træffes udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af kvaliteten af dette vand, og den prioriterer sin håndhævelse, idet den bl.a. tager hensyn til, i hvilken udstrækning den pågældende parameterværdi er overskredet, og den hermed forbundne potentielle fare for menneskers sundhed.

I tilfælde af manglende overholdelse af de parameterværdier, der er fastsat i bilag I, del D, skal de udbedrende foranstaltninger omfatte de foranstaltninger, som er fastsat i artikel 10, stk. 3.

3. Uanset om parameterværdierne er overholdt, sikrer medlemsstaterne, at enhver drikkevandsforsyning, der indebærer en potentiel fare for menneskers sundhed, forbydes, eller at brugen af sådant vand begrænses, og at der træffes andre udbedrende foranstaltninger, som er nødvendige for at beskytte menneskers sundhed.

Medlemsstaterne skal betragte en manglende overholdelse af minimumskravene til de parameterværdier, der er fastsat i bilag I, del A og B, som en potentiel fare for menneskers sundhed, medmindre den kompetente myndighed vurderer, at overskridelsen af parameterværdien er ubetydelig.

4. I de tilfælde, der beskrives i stk. 2 og 3, hvor den manglende overholdelse af parameterværdierne betragtes som en potentiel fare for menneskers sundhed, skal medlemsstaterne hurtigst muligt træffe alle følgende foranstaltninger:

- a) underrette alle berørte forbrugere om den potentielle fare for menneskers sundhed og årsagen til denne, om overskridelser af en parameterværdi og om de truffede udbedrende foranstaltninger, herunder forbud eller begrænsning af brug eller andre foranstaltninger
- b) give og jævnlige ajourføre nødvendig rådgivning til kunder om betingelser for forbrug og brug af vandet, idet der navnlig tages hensyn til befolkningsgrupper med øgede vandrelaterede sundhedsrisici, og
- c) oplyse kunderne, når det er fastslået, at der ikke længere er en potentiel fare for menneskers sundhed, og oplyse dem om, at den normale tjeneste er genoprettet.

5. De kompetente myndigheder eller andre relevante organer afgør, hvilke foranstaltninger der skal træffes i henhold til stk. 3, idet de også tager hensyn til risiciene for menneskers sundhed ved at afbryde drikkevandsforsyningen eller begrænse brugen af drikkevand.

6. I tilfælde af manglende overholdelse af parameterværdierne eller specifikationerne i bilag I, del C, undersøger den enkelte medlemsstat, om denne manglende overholdelse udgør en risiko for menneskers sundhed. Den træffer udbedrende foranstaltninger til genoprettelse af kvaliteten af drikkevand, hvis dette er nødvendigt af hensyn til beskyttelsen af menneskers sundhed.

Artikel 15

Dispensationer

1. I behørigt begrundede tilfælde kan medlemsstaterne dispensere fra de parameterværdier, der er fastsat i bilag I, del B, eller som er fastsat i henhold til artikel 5, stk. 3, inden for en maksimal værdi, som de fastlægger, såfremt sådanne dispensationer ikke indebærer en potentiel fare for menneskers sundhed, og såfremt drikkevandsforsyningen i det pågældende område ikke kan opretholdes på nogen anden rimelig måde. Sådanne dispensationer er begrænset til følgende:

- a) et nyt indvindingsopland til indvinding af drikkevand
- b) en ny forureningskilde, der påvises i indvindingsoplandet til indvinding af drikkevand, eller nyligt eftersøgte eller påviste parametre, eller
- c) en uforudset og ekstraordinær situation i et eksisterende indvindingsopland til indvinding af drikkevand, som kan føre til midlertidige begrænsede overskridelser af parameterværdierne.

Varigheden af de i første afsnit omhandlede dispensationer begrænses til så kort en periode som muligt og må ikke overstige tre år. Medlemsstaterne foretager inden udløbet af dispensationsperioden en revision for at fastslå, om der er gjort tilstrækkelige fremskridt.

Under særlige omstændigheder kan en medlemsstat give en anden dispensation for så vidt angår første afsnit, litra a) og b). Hvis en medlemsstat ønsker at give endnu en dispensation, sender den revisionens resultater samt en begrundelse for sin beslutning om den anden dispensation til Kommissionen. Varigheden af denne anden dispensation må ikke overstige tre år.

2. I forbindelse med dispensationer, der er givet i medfør af stk. 1, angives følgende:

- a) årsagen til dispensationen
- b) den pågældende parameter, tidligere relevante kontrolresultater og den højeste tilladte parameterværdi i henhold til dispensationen
- c) det geografiske område, mængden af vand, der leveres pr. dag, den berørte befolkning, og om der er nogen relevant leder af en fødevarerisiko, der påvirkes
- d) et passende kontrolprogram, om nødvendigt med øget kontrolhyppighed
- e) et sammendrag af planen for de nødvendige udbedrende foranstaltninger, herunder en tidsplan for arbejdet og et skøn over omkostningerne og bestemmelserne om revision, og
- f) varigheden af dispensationen.

3. Finder de kompetente myndigheder, at overskridelsen af parameterværdien er ubetydelig, og at udbedrende foranstaltninger truffet i henhold til artikel 14, stk. 2, kan afhjælpe problemet inden for højst 30 dage, behøver oplysningerne i nærværende artikels stk. 2 ikke blive angivet i dispensationen.

I så fald skal de kompetente myndigheder eller andre relevante organer i dispensationen kun fastsætte den højeste tilladte værdi for den pågældende parameter og tidsfristen for afhjælpning af problemet.

4. Hvis den samme parameterværdi for en given forsyning af vand i løbet af de foregående 12 måneder er blevet overskredet i mere end 30 dage sammenlagt, kan stk. 3 ikke længere anvendes.

5. Medlemsstater, som giver en dispensation, der er hjemlet i denne artikel, sikrer, at den befolkning, der berøres af dispensationen, straks informeres på passende vis om nævnte dispensation og om betingelserne i forbindelse hermed. Derudover sikrer medlemsstaterne om nødvendigt, at befolkningsgrupper, for hvilke dispensationen kan indebære en særlig risiko, vejledes.

De i første afsnit omtalte forpligtelser gælder ikke for de i stk. 3 omhandlede forhold, medmindre de kompetente myndigheder bestemmer andet.

6. Denne artikel gælder ikke for drikkevand, der aftappes i flasker eller anden emballage.

Artikel 16

Adgang til drikkevand

1. Uden at det berører artikel 9 i direktiv 2000/60/EF samt nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet, skal medlemsstaterne under hensyntagen til de lokale, regionale og kulturelle perspektiver og forhold for vanddistribution træffe de nødvendige foranstaltninger til at forbedre eller opretholde adgangen til drikkevand for alle, navnlig for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, som defineret af medlemsstaterne.

Med henblik herpå skal medlemsstater:

- a) identificere mennesker uden adgang eller med begrænset adgang til drikkevand, herunder sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, og årsager til den manglende adgang
- b) vurdere mulighederne for at forbedre sådanne menneskers adgang
- c) oplyse sådanne mennesker om mulighederne for at tilslutte sig fordelingsnettet eller om alternative midler til at få adgang til drikkevand, og
- d) træffe de foranstaltninger, de finder nødvendige og passende for at sikre, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand.

2. For at fremme brugen af drikkevand fra vandhanen sikrer medlemsstaterne etablering i det offentlige rum af udstyr til indendørs og udendørs brug, hvor det er teknisk muligt, på en måde, der står i et rimeligt forhold til behovet for sådanne foranstaltninger, og under hensyntagen til særlige lokale forhold såsom klima og geografi.

Medlemsstaterne kan også træffe følgende foranstaltninger for at fremme brug af drikkevand fra vandhanen:

- a) øge kendskabet til det nærmeste udstyr udendørs eller indendørs
- b) iværksætte informationskampagner om kvaliteten af sådant vand
- c) tilskynde til, at sådant vand stilles til rådighed i offentlige forvaltninger og offentlige bygninger
- d) tilskynde til, at sådant vand stilles til rådighed uden beregning eller mod et lavt servicegebyr til kunder i restauranter, kantiner og i forbindelse med catering.

3. Medlemsstaterne sikrer, at den nødvendige bistand, som defineret af medlemsstaterne, til de kompetente myndigheder fremmes for at gennemføre de i denne artikel omhandlede foranstaltninger.

Artikel 17

Oplysninger til offentligheden

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilstrækkelige og ajourførte oplysninger om drikkevandskvaliteten står til rådighed i overensstemmelse med bilag IV under overholdelse af gældende databeskyttelsesregler.
2. Medlemsstaterne sikrer, at alle personer, der leveres drikkevand til, regelmæssigt og mindst én gang om året og uden at skulle anmode herom på den mest hensigtsmæssige og lettilgængelige vis, f.eks. på fakturaer eller ved hjælp af digitale midler såsom intelligente applikationer, modtager:
 - a) oplysninger om kvaliteten af drikkevand, herunder indikatorparametrene
 - b) prisen for leveret drikkevand pr. liter og kubikmeter
 - c) husstandens forbrug som minimum for hvert år eller pr. faktureringsperiode, sammen med udviklingstendensen i husstandens årlige forbrug, hvis det er teknisk muligt, og hvis disse oplysninger er tilgængelige for vandforsyningen
 - d) sammenligninger af husstandens årlige vandforbrug med et gennemsnitligt husstandsforbrug, når det er muligt, jf. litra c)
 - e) et link til det websted, der indeholder de i bilag IV fastsatte oplysninger.
3. Stk. 1 og 2 berører ikke anvendelsen af direktiv 2003/4/EF og 2007/2/EF.

Artikel 18

Oplysninger om overvågning af gennemførelsen

1. Uden at det berører direktiv 2003/4/EF og 2007/2/EF skal medlemsstaterne med bistand fra EEA:
 - a) senest den 12. januar 2029 etablere og efterfølgende hvert sjette år ajourføre et datasæt med oplysninger om foranstaltninger, der er truffet for at forbedre adgangen til og fremme brugen af drikkevand, jf. artikel 16, og om andelen af deres befolkning, som har adgang til drikkevand; dette omfatter ikke vand aftappet på flasker eller i anden emballage
 - b) senest den 12. juli 2027 etablere og efterfølgende hvert sjette år ajourføre et datasæt med oplysninger om risikovurderingen og risikostyringen af indvindingsoplandene for indvindingssteder, der foretages i henhold til artikel 8, og senest den 12. januar 2029 etablere og efterfølgende hvert sjette år ajourføre et datasæt med oplysninger om risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet, der foretages i henhold til artikel 10, herunder med følgende elementer:

- i) oplysninger om indvindingsoplandene for indvindingssteder, jf. artikel 8, stk. 2, første afsnit, litra a)
 - ii) resultaterne af de kontroller, der er gennemført i henhold til artikel 8, stk. 2, første afsnit, litra c), og artikel 10, stk. 1, første afsnit, litra b), og
 - iii) kortfattede oplysninger om foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 8, stk. 4, og artikel 10, stk. 2 og 3, herunder oplysninger om typen af foranstaltninger, der er truffet, og de fremskridt, der er gjort, jf. artikel 10, stk. 3, litra f)
- c) etablere og efterfølgende hvert år ajourføre et datasæt indeholdende kontrolresultater i tilfælde af overskridelser af de parameterværdier, som er fastsat i bilag I, del A og B, og som er indsamlet i henhold til artikel 9 og 13, samt oplysninger om de udbedrende foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 14
 - d) etablere og efterfølgende hvert år ajourføre et datasæt indeholdende oplysninger om drikkevandsrelaterede hændelser, som, uanset om parameterværdierne har været overholdt, har medført en potentiel risiko for menneskers sundhed, og som varede mere end 10 på hinanden følgende dage og berørte mindst 1 000 personer, tillige med årsagerne til disse hændelser og de udbedrende foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 14, og
 - e) etablere og efterfølgende hvert år ajourføre et datasæt indeholdende oplysninger om alle dispensationer givet i henhold til artikel 15, stk. 1, herunder oplysningerne fastsat i artikel 15, stk. 2.

Der skal om muligt benyttes geodatatjenester som defineret i artikel 3, nr. 4), i direktiv 2007/2/EF til at fremlægge datasættene som omhandlet i første afsnit.

2. Medlemsstaterne sikrer, at Kommissionen, EEA og Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme har adgang til de i stk. 1 omhandlede datasæt.
3. EEA skal regelmæssigt eller efter en anmodning fra Kommissionen offentliggøre og ajourføre en EU-dækkende oversigt på grundlag af data indsamlet fra medlemsstaterne.

Den EU-dækkende oversigt skal omfatte indikatorer for output, resultater og virkningen af dette direktiv, EU-dækkende oversigtskort og medlemsstaternes oversigtsrapporter, når dette er relevant.

4. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der præciserer formatet af og metoden til at fremlægge de oplysninger, der skal afgives i henhold til stk. 1 og 3, herunder udførlige krav angående indikatorer, EU-dækkende oversigtskort og medlemsstaternes oversigtsrapporter som omhandlet i stk. 3. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 22.
5. Medlemsstaterne kan dispensere fra denne artikel af enhver af de grunde, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, i direktiv 2007/2/EF.

Artikel 19

Evaluering

1. Senest den 12. januar 2035 foretager Kommissionen en evaluering af dette direktiv. Evalueringen skal bl.a. baseres på følgende elementer:
 - a) de opnåede erfaringer ved gennemførelsen af dette direktiv
 - b) medlemsstaternes datasæt, der er etableret i medfør af artikel 18, stk. 1, og de EU-dækkende oversigter udarbejdet af EEA i medfør af artikel 18, stk. 3
 - c) relevante videnskabelige, analytiske og epidemiologiske data
 - d) WHO's anbefalinger, når sådanne foreligger.
2. Kommissionen skal i forbindelse med evalueringen være særlig opmærksom på følgende aspekter:
 - a) den risikobaserede tilgang, der er fastsat i artikel 7
 - b) bestemmelser vedrørende adgang til drikkevand, der er fastsat i artikel 16

c) bestemmelser om de oplysninger, der gives til offentligheden i henhold til artikel 17 og bilag IV.

3. Kommissionen forelægger senest den 12. januar 2029, og derefter når det er hensigtsmæssigt, Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om den potentielle fare for drikkevandskilder som følge af mikroplast, lægemidler og, hvis det er relevant, andre forurenende stoffer, der begynder at give anledning til bekymring, samt om de relevante forbundne mulige sundhedsrisici.

Artikel 20

Revision og ændring af bilagene

1. Mindst hvert femte år tager Kommissionen bilag I og II op til revision på baggrund af den videnskabelige og tekniske udvikling samt af medlemsstaternes risikobaserede tilgang til vandsikkerhed, der er indeholdt i de datasæt, som er etableret i henhold til artikel 18, og fremsætter, hvis det er relevant, et lovgivningsforslag om ændring af dette direktiv.

2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 21 for at ændre bilag III, når det er nødvendigt for at tilpasse det til den videnskabelige og tekniske udvikling.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 21 for at ændre parameterværdien for bisphenol A i bilag I, del B, når det er nødvendigt for at tilpasse den til den videnskabelige og tekniske udvikling, i det væsentlige på grundlag af den igangværende evaluering foretaget af EFSA.

Artikel 21

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 4, stk. 3, artikel 11, stk. 5, 8 og 11, artikel 13, stk. 6, og artikel 20, stk. 2, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 12. januar 2021. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 4, stk. 3, artikel 11, stk. 5, 8 og 11, artikel 13, stk. 6, og artikel 20, stk. 2, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 3, artikel 11, stk. 5, 8 og 11, artikel 13, stk. 6, og artikel 20, stk. 2, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 22

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

Artikel 23

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale regler, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver senest den 12. januar 2023 Kommissionen meddelelse om disse regler og foranstaltninger, og underretter den om alle senere ændringer, der berører dem.

Artikel 24

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 1-18 og 23 og bilag I-V senest den 12. januar 2023. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen og træffer bestemmelse om affattelsen af den nævnte oplysning.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 25

Overgangsperiode

1. Senest den 12. januar 2026 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at drikkevand overholder de parameterværdier, der er fastsat i bilag I, del B, for bisphenol A, chlorat, chlorit, halogenerede eddikesyrer, microcystin-LR, PFAS total, sum af PFAS og uran.
2. Indtil den 12. januar 2026 er vandforsyningerne ikke forpligtet til at kontrollere drikkevand i henhold til artikel 13 for de parametre, der er anført i nærværende artikels stk. 1.

Artikel 26

Ophævelse

1. Direktiv 98/83/EF, som ændret ved de retsakter, der er nævnt i bilag VI, del A, ophæves med virkning fra den 13. januar 2023, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag VI, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag VII.

2. Dispensationer, som medlemsstaterne har givet i medfør af artikel 9, stk. 1, i direktiv 98/83/EF, og som stadig gælder den 12. januar 2023, skal fortsat finde anvendelse, indtil de udløber. De kan kun fornyes i henhold til nærværende direktivs artikel 15, hvis der endnu ikke er blevet givet en anden dispensation. Retten til at bede Kommissionen om en tredje dispensation, jf. artikel 9, stk. 2, i direktiv 98/83/EF finder fortsat anvendelse for givne anden dispensationer, som stadig gælder den 12. januar 2021.

Artikel 27

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 28

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. december 2020.

På Europa-Parlamentets vegne

D. M. SASSOLI

Formand

På Rådets vegne

M. ROTH

Formand

BILAG I

MINDSTEKRAV TIL PARAMETERVÆRDIER, DER BENYTTES TIL AT VURDERE KVALITETEN AF DRILLEVAND

Del A

Mikrobiologiske parametre

Parameter	Parameterværdi	Enhed	Bemærkninger
Intestinale enterokokker	0	antal/100 ml	For vand aftappet på flasker eller i anden emballage er enheden antal/250 ml.
<i>Escherichia coli</i> (<i>E. coli</i>)	0	antal/100 ml	For vand aftappet på flasker eller i anden emballage er enheden antal/250 ml.

Del B

Kemiske parametre

Parameter	Parameterværdi	Enhed	Bemærkninger
Acrylamid	0,10	µg/l	Parameterværdien på 0,10 µg/l henviser til restkoncentrationen af monomer i vandet beregnet efter specifikationerne for den maksimale afsmitning fra den tilsvarende polymer i kontakt med vandet.
Antimon	10	µg/l	
Arsen	10	µg/l	
Benzen	1,0	µg/l	
Benzo(a)pyren	0,010	µg/l	
Bisphenol A	2,5	µg/l	
Bor	1,5	mg/l	En parameterværdi på 2,4 mg/l anvendes, når afsaltet vand er den fremherskende vandkilde i det pågældende forsyningssystem eller i områder, hvor de geologiske forhold kan føre til et højt niveau af bor i grundvand.
Bromat	10	µg/l	
Cadmium	5,0	µg/l	
Chlorat	0,25	mg/l	En parameterværdi på 0,70 mg/l anvendes, hvor der bruges en desinfektionsmetode, der genererer chlorat, navnlig klordioxid, til desinfektion af drikkevand. Medlemsstaterne tilstræber en lavere værdi, når det er muligt, uden at desinfektionen påvirkes heraf. Denne parameter skal kun måles ved anvendelse af sådanne desinfektionsmetoder.
Chlorit	0,25	mg/l	En parameterværdi på 0,70 mg/l anvendes, hvor der bruges en desinfektionsmetode, der genererer chlorit, navnlig klordioxid, til desinfektion af drikkevand. Medlemsstaterne tilstræber en lavere værdi, når det er muligt, uden at desinfektionen påvirkes heraf. Denne parameter skal kun måles ved anvendelse af sådanne desinfektionsmetoder.

Parameter	Parameterværdi	Enhed	Bemærkninger
Chrom	25	µg/l	Parameterværdien på 25 µg/l skal overholdes senest den 12. januar 2036. Parameterværdien for chrom indtil denne frist er 50 µg/l.
Kobber	2,0	mg/l	
Cyanid	50	µg/l	
1,2-dichlorethan	3,0	µg/l	
Epichlorhydrin	0,10	µg/l	Parameterværdien på 0,10 µg/l henviser til restkoncentrationen af monomer i vandet beregnet efter specifikationerne for den maksimale afsmitning fra den tilsvarende polymer i kontakt med vandet.
Fluorid	1,5	mg/l	
Halogenerede eddikesyrer (HAA'er)	60	µg/l	Denne parameter skal kun måles, når der anvendes desinfektionsmetoder, som kan generere HAA'er, til desinfektion af drikkevand. Det er summen af de følgende fem repræsentative stoffer: monochlor-, dichlor- og trichlorethansyre, og mono- og dibromethansyre.
Bly	5	µg/l	Parameterværdien på 5 µg/l skal overholdes senest den 12. januar 2036. Parameterværdien for bly indtil denne dato er 10 µg/l.
			Efter denne dato skal parameterværdien på 5 µg/l som minimum overholdes ved forsyningsstedet til forbrugernes fordelingsnet. Med henblik på artikel 11, stk. 2, første afsnit, litra b), anvendes parameterværdien 5 µg/l ved vandhanen.
Kviksølv	1,0	µg/l	
Microcystin-LR	1,0	µg/l	Denne parameter måles kun i tilfælde af mulig opblomstring i kildevand (øget cyanobakteriel celledæthed eller opblomstringspotentiale).
Nikkel	20	µg/l	

Parameter	Parameterværdi	Enhed	Bemærkninger
Nitrat	50	mg/l	Medlemsstaterne sikrer, at $[\text{nitrat}]/50 + [\text{nitrit}]/3 \leq 1$, idet de skarpe parenteser står for koncentrationer i mg/l for nitrat (NO_3) og for nitrit (NO_2), overholdes, og at parameterværdien 0,10 mg/l for nitrit overholdes ved afgang fra vandværk.
Nitrit	0,50	mg/l	Medlemsstaterne sikrer, at $[\text{nitrat}]/50 + [\text{nitrit}]/3 \leq 1$, idet de skarpe parenteser står for koncentrationer i mg/l for nitrat (NO_3) og for nitrit (NO_2), overholdes, og at parameterværdien 0,10 mg/l for nitrit overholdes ved afgang fra vandværk.
Pesticider	0,10	$\mu\text{g/l}$	Ved »pesticider« forstår: — organiske insekticider — organiske herbicider — organiske fungicider — organiske nematocider — organiske acaricider — organiske algicider — organiske rodenticider — organiske slimicider — lignende produkter (bl.a. vækstregulatorer) og deres metabolitter, jf. definitionen i artikel 3, nr. 32), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 ⁽¹⁾ , som anses for relevante for drikkevand. En pesticidmetabolit anses for relevant for drikkevand, hvis der er grund til at formode, at den har iboende egenskaber, der svarer til moderstoffet for så vidt angår dens pesticidaktivitet på målorganismen, eller at den enten selv eller dens omdannelsesprodukter indebærer en sundhedsrisiko for forbrugere.
			Parameterværdien på 0,10 $\mu\text{g/l}$ gælder for hvert enkelt pesticid. Parameterværdien for aldrin, dieldrin, heptachlor og heptachlorepoxyd er 0,030 $\mu\text{g/l}$.

Parameter	Parameterværdi	Enhed	Bemærkninger
			<p>Medlemsstaterne fastsætter en vejledende værdi for at styre forekomsten af ikke-relevante metabolitter af pesticider i drikkevand.</p> <p>Det er kun nødvendigt at kontrollere pesticider, der med en vis sandsynlighed kan være til stede i den givne forsyning af vand. Baseret på de data, som medlemsstaterne har indberettet, kan Kommissionen oprette en database over pesticider og deres relevante metabolitter under hensyntagen til deres mulige forekomst i drikkevand.</p>
Pesticider i alt	0,50	µg/l	»Pesticider i alt« er lig med summen af alle individuelle pesticider, jf. definitionen i den foregående række, som påvises og kvantificeres under kontrolproceduren.
PFAS total	0,50	µg/l	Ved »PFAS total« forstås totaliteten af per- og polyfluoralkylstoffer. Denne parameterværdi finder først anvendelse, når de tekniske retningslinjer for kontrol med denne parameter er udviklet i henhold til artikel 13, stk. 7. Medlemsstaterne kan derefter beslutte at anvende enten en af eller begge parametrene »PFAS total« eller »Sum af PFAS«.
Sum af PFAS	0,10	µg/l	Ved »Sum af PFAS« forstås summen af per- og polyfluoralkylstoffer, der anses for at være problematiske i forhold til drikkevand, der er opført i bilag III, del B, punkt 3. »Sum af PFAS« er en delmængde af »PFAS total«, der indeholder en perfluoralkylgruppe med tre eller flere kulstofatomer (dvs. $-C_nF_{2n}-$, $n \geq 3$) eller en perfluoroalkylætergruppe med to eller flere kulstofatomer (dvs. $-C_nF_{2n}OC_mF_{2m}-$, n og $m \geq 1$).
Polycykliske aromatiske kulbrinter	0,10	µg/l	Summen af koncentrationerne af følgende angivne forbindelser: benz(b)fluoranthren, benz(k)fluoranthren, benz(ghi)perylen og indeno(1,2,3-cd)pyren.
Selen	20	µg/l	En parameterværdi på 30 µg/l anvendes for områder, hvor de geologiske forhold kan føre til høje niveauer af selen i grundvandet.

Parameter	Parameterværdi	Enhed	Bemærkninger
Tetrachlorethen og Trichlorethen	10	µg/l	Summen af koncentrationerne af disse to parametre.
Trihalomethaner i alt	100	µg/l	Medlemsstaterne tilstræber en lavere parameterværdi, når det er muligt, uden at desinfektion påvirkes heraf. Det er summen af koncentrationerne af følgende angivne forbindelser: chloroform, bromoform, dibromchlormethan og bromdichlormethan.
Uran	30	µg/l	
Vinylchlorid	0,50	µg/l	Parameterværdien på 0,50 µg/l henviser til restkoncentrationen af monomer i vandet beregnet efter specifikationerne for den maksimale afsmitning fra den tilsvarende polymer i kontakt med vandet.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF (EUT L 309 af 24.11.2009, s. 1).

Del C

Indikatorparametre

Parameter	Parameterværdi	Enhed	Bemærkninger
Aluminium	200	µg/l	
Ammonium	0,50	mg/l	
Chlorid	250	mg/l	Vandet må ikke være korrosivt.
<i>Clostridium perfringens</i> (herunder sporer)	0	antal/100 ml	Denne parameter måles, hvis risikovurderingen indikerer, at det er hensigtsmæssigt at gøre det.
Farve	Acceptabel for forbrugere og ingen unormal ændring		
Ledningsevne	2 500	µS cm ⁻¹ ved 20 °C	Vandet må ikke være aggressivt.
Hydrogenionkoncentration	≥ 6,5 og ≤ 9,5	pH-enhed	Vandet må ikke være aggressivt. For ikkekulsyreholdigt vand aftappet på flasker eller i anden emballage kan mindsteværdien nedsættes til 4,5 pH-enheder. For vand aftappet på flasker eller i anden emballage med et naturligt indhold af eller tilsat kulsyre kan minimumsværdien være lavere.
Jern	200	µg/l	
Mangan	50	µg/l	
Lugt	Acceptabel for forbrugere og ingen unormal ændring		
Iltforbrug	5,0	mg/l O ₂	Denne parameter skal ikke måles, såfremt parameteren TOC analyseres.
Sulfat	250	mg/l	Vandet må ikke være korrosivt.
Natrium	200	mg/l	
Smag	Acceptabel for forbrugere og ingen unormal ændring		
Kimtal ved 22 °C	Ingen unormal ændring		
Coliforme bakterier	0	antal/100 ml	For vand aftappet på flasker eller i anden emballage er enheden antal/250 ml.
Total organisk kulstof (TOC)	Ingen unormal ændring		Denne parameter skal ikke måles for forsyninger på under 10 000 m ³ om dagen.

Parameter	Parameterværdi	Enhed	Bemærkninger
Turbiditet	Acceptabel for forbrugerne og ingen unormal ændring		

Vandet må ikke være aggressivt eller korrosivt. Dette gælder navnlig vand, der behandles (demineralisering, blødgøring, membranbehandling, omvendt osmose osv.).

Hvis drikkevand stammer fra en behandling, som i betydelig grad demineraliserer eller blødgør vandet, kan calcium- og magnesiumsalte tilsættes for at genoprette vandets tilstand for at mindske eventuelle mulige negative virkninger for sundheden samt for at mindske vandets korrosivitet og aggressivitet og for at forbedre smagen. Minimumskoncentrationer af calcium og magnesium eller de samlede opløste faste stoffer i blødgjort eller demineraliseret vand kan fastsættes under hensyntagen til egenskaberne af det vand, som indgår i disse processer.

Del D

Parametre af relevans for risikovurderingen af forbrugernes fordelingsnet

Parameter	Parameterværdi	Enhed	Bemærkninger
<i>Legionella</i>	< 1 000	CFU/l	Denne parameterværdi fastsættes med henblik på artikel 10 og 14. Det kan overvejes, at træffe de foranstaltninger, der er fastsat i henhold til disse artikler, selv når parameterværdien ikke er overskredet, f. eks. i tilfælde af infektioner og udbrud. I sådanne tilfælde bør kilden til infektionen bekræftes, og arten af <i>Legionella</i> bør identificeres.
Bly	10	µg/l	Denne parameterværdi fastsættes med henblik på artikel 10 og 14. Medlemsstaterne bør gøre deres yderste for at nå den lavere værdi på 5 µg/l senest den 12. januar 2036.

BILAG II

KONTROL

Del A

Generelle mål og kontrolprogrammer for drikkevand

1. Kontrolprogrammer, der opstilles i henhold til artikel 13, stk. 2, for drikkevand, skal:
 - a) efterprøve, om foranstaltningerne til begrænsning af risiciene for menneskers sundhed i hele vandforsyningskædens længde, fra indvindingsoplandet gennem behandling og lagring og til distribution, fungerer effektivt, og at drikkevandet på det sted, hvor kravene skal overholdes, er sundt og rent
 - b) tilvejebringe oplysninger om kvaliteten af drikkevand for at påvise, at forpligtelserne fastsat i artikel 4 og parameter-værdierne fastsat i overensstemmelse med artikel 5 overholdes
 - c) identificere de mest hensigtsmæssige midler til at afbøde risikoen for menneskers sundhed.

2. Kontrolprogrammer, som er opstillet i henhold til artikel 13, stk. 2, skal omfatte et eller en kombination af følgende:
 - a) indsamling og analyse af individuelle vandprøver
 - b) målinger registreret som led i en kontinuerlig kontrolproces.

Herudover kan kontrolprogrammerne bestå af:

- a) inspektion af fortegnelser over udstyrs funktion og vedligeholdelsesstatus
 - b) inspektion af indvindingsområdet og af infrastrukturen til behandling, lagring og distribution, uden at det berører kontrolkrav, der følger af artikel 8, stk. 2, første afsnit, litra c), og artikel 10, stk. 1, første afsnit, litra b).
3. Kontrolprogrammer skal også omfatte et operationelt kontrolprogram, der hurtigt skaber indsigt i problemer vedrørende den driftstekniske funktion og vandkvaliteten, og der åbner mulighed for hurtige, forhåndsplanlagte afhjælpende foranstaltninger. Sådanne operationelle kontrolprogrammer skal være specifikke for hver enkelt forsyningskæde, tage resultaterne af identifikationen af farer og farlige hændelser og risikovurderingen af forsynings-systemet i betragtning, og de skal tilsigte at bekræfte effekten af alle kontrolforanstaltninger i relation til indvinding, behandling, distribution og oplagring.

Det operationelle kontrolprogram skal omfatte kontrol af parameteren »turbiditet« hos vandforsyningen for regelmæssigt at føre kontrol med, at filtreringsprocesser effektivt sikrer fysisk fjernelse i overensstemmelse med de referenceværdier og hyppigheder, som er angivet i nedenstående tabel (gælder ikke for grundvandskilder, hvis turbiditet er forårsaget af jern og mangan):

Driftsparameter	Referenceværdi
Turbiditet	0,3 NTU i 95 % af prøverne og ingen må overskride 1 NTU
Distribueret eller fremstillet vandmængde (m ³) pr. dag inden for et forsyningsområde	Mindste hyppighed for prøveudtagning og analyse
≤ 1 000	Ugentligt
> 1 000 til ≤ 10 000	Dagligt
> 10 000	Løbende

Det operationelle kontrolprogram skal også omfatte kontrol af følgende parametre i råvand for at kontrollere effektiviteten af behandlingsprocesser mod mikrobiologiske risici:

Driftsparameter	Referenceværdi	Enhed	Bemærkninger
Somatiske colifager	50 (for råvand)	Plaquadannende enheder (Pfu)/100 ml	Denne parameter måles, hvis risikovurderingen indikerer, at det er hensigtsmæssigt at gøre det. Hvis koncentrationen i råvand overstiger > 50 Pfu/100 ml, bør det analyseres efter hvert led i behandlingsprocessen for at bestemme de eksisterende barrierers log reduktion og for at vurdere, om risikoen for gennemtrængning af patogene virus er tilstrækkeligt under kontrol.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kontrolprogrammer løbende tages op til fornyet vurdering og opdateres eller bekræftes mindst hvert sjette år.

Del B

Parametre og prøveudtagningshyppigheder

1. Liste over parametre

Gruppe A

Følgende parametre (Gruppe A) kontrolleres i overensstemmelse med de kontrolhyppigheder, der er anført i punkt 2, tabel 1.

- a) *Escherichia coli* (*E. coli*), intestinale enterokokker, koliforme bakterier, kimtal ved 22 °C, farve, turbiditet, smag, lugt, pH og ledningsevne
- b) andre parametre, der er udpeget som relevante i kontrolprogrammet, jf. artikel 5, stk. 3, og, hvis det er relevant, ifølge en risikovurdering af forsyningssystemet, jf. artikel 9 og dette bilags del C.

Under bestemte omstændigheder tilføjes følgende parametre til Gruppe A-parametrene:

- a) ammonium og nitrit, hvis der anvendes chloraminering
- b) aluminium og jern, hvis de bruges som behandlingskemikalier af vand.

Escherichia coli (*E. coli*) og intestinale enterokokker betragtes som »centrale parametre« og deres kontrolhyppighed gøres ikke til genstand for en begrænsning som følge af en risikovurdering af forsyningssystemet i henhold til artikel 9 og dette bilags del C. De skal altid mindst kontrolleres med de hyppigheder, der er anført i punkt 2, tabel 1.

Gruppe B

For at fastslå overholdelsen af alle parameterværdier, der er fastlagt i dette direktiv, skal alle parametre, som ikke analyseres under Gruppe A, og som fastsættes i overensstemmelse med artikel 5, undtaget parametrene i bilag I, del D, kontrolleres med mindst de hyppigheder, der er anført i punkt 2, tabel 1, medmindre en anden prøveudtagningshyppighed er bestemt ud fra en risikovurdering af forsyningssystemet, som er udført i henhold til artikel 9 og dette bilags del C.

2. Prøveudtagningshyppighed

Tabel 1. Mindste hyppighed for prøveudtagning og analyse med henblik på kontrol af overholdelsen

Distribueret eller produceret vandmængde pr. dag inden for et forsyningsområde (Se note 1 og 2) m ³		Gruppe A-parameter Antal prøver pr. år	Gruppe B-parameter Antal prøver pr. år
< 10	< 10	> 0 (Se note 4)	> 0 (Se note 4)
≥ 10	≤ 100	2	1 (Se note 5)
> 100	≤ 1 000	4	1
> 1 000	≤ 10 000	4 for de første 1 000 m ³ /dag + 3 for hver yderligere påbegyndt 1 000 m ³ /dag af den samlede mængde (Se note 3)	1 for de første 1 000 m ³ /dag + 1 for hver yderligere påbegyndt 4 500 m ³ /dag af den samlede mængde (Se note 3)
> 10 000	≤ 100 000		3 for de første 10 000 m ³ /dag + 1 for hver yderligere påbegyndt 10 000 m ³ /dag af den samlede mængde (Se note 3)
> 100 000			12 for de første 100 000 m ³ /dag + 1 for hver yderligere påbegyndt 25 000 m ³ /dag af den samlede mængde (Se note 3)

Note 1: Et forsyningsområde er et geografisk afgrænset område, inden for hvilket drikkevandet kommer fra en eller flere kilder, og inden for hvilket vandkvaliteten kan anses for at være tilnærmelsesvis ensartet.

Note 2: Mængderne er beregnet som gennemsnit i løbet af et kalenderår. Antallet af indbyggere i et forsyningsområde kan anvendes i stedet for vandmængden til at bestemme den minimale hyppighed, idet det antages, at vandforbruget er 200 l pr. dag pr. indbygger.

Note 3: Den angivne hyppighed er beregnet således: f.eks. $4\,300\text{ m}^3/\text{dag} = 16$ prøver for Gruppe A-parametre (fire for de første $1\,000\text{ m}^3/\text{dag} + 12$ for yderligere $3\,300\text{ m}^3/\text{dag}$).

Note 4: For så vidt angår vandforsyninger, der ikke er givet en undtagelse i henhold til artikel 3, stk. 3, litra b), skal medlemsstaterne fastsætte den minimale prøveudtagningshyppighed for Gruppe A- og B-parametrene, forudsat at de centrale parametre kontrolleres mindst én gang om året.

Note 5: Medlemsstaterne kan fastsætte en lavere prøveudtagningshyppighed, forudsat at alle parametre, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, kontrolleres mindst én gang hvert sjette år, og kontrolleres i tilfælde hvor en ny vandkilde integreres i forsyningssystemet, eller der foretages ændringer af det system, hvilket medfører, at en potentielt negativ indvirkning på kvaliteten af vand må forventes.

Del C

Risikovurdering og risikostyring af forsyningssystemet

1. På baggrund af resultatet af risikovurderingen af forsyningssystemet, jf. artikel 9, udvides listen over parametre, der er omfattet af kontrollen, og øges prøveudtagningshyppigheden, der er fastsat i del B, hvis en af følgende betingelser er opfyldt:
 - a) listen over parametre eller hyppigheder, der er fastsat i nærværende bilag, er ikke tilstrækkelig til at opfylde forpligtelserne i medfør af artikel 13, stk. 1
 - b) der er brug for yderligere kontrol i forbindelse med artikel 13, stk. 5
 - c) det er nødvendigt for at tilvejebringe sikkerhed, jf. del A, punkt 1, litra a)
 - d) det er nødvendigt at øge prøveudtagningshyppigheden i henhold til artikel 8, stk. 4, første afsnit, litra a).
2. Som et resultat af en risikovurdering af forsyningssystemet kan listen over parametre, der er omfattet af kontrollen, og prøveudtagningshyppigheden i del B reduceres, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) prøveudtagningsstedet og -hyppigheden fastlægges i forhold til parameterens oprindelse samt variabiliteten af og langtidstendensen for dens koncentration, under hensyntagen til artikel 6
 - b) med hensyn til at reducere den mindste prøveudtagningshyppighed for en parameter er resultaterne, der fås fra prøver, som indsamles med jævne mellemrum over en periode på mindst tre år fra prøveudtagningspunkter, som er repræsentative for hele forsyningsområdet, alle lavere end 60 % af parameterværdien
 - c) med hensyn til at fjerne en parameter fra den liste over parametre, der skal kontrolleres, er de resultater, der fås fra prøver, som indsamles med jævne mellemrum over en periode på mindst tre år fra prøveudtagningspunkter, som er repræsentative for hele forsyningsområdet, alle lavere end 30 % af parameterværdien
 - d) med hensyn til fjernelse af en parameter fra den liste over parametre, der skal kontrolleres, baseres beslutningen på resultatet af risikovurderingen, der tager hensyn til resultaterne af kontrollen af kilder til drikkevand, og som bekræfter, at menneskers sundhed er beskyttet mod de skadelige virkninger af enhver forurening af drikkevand, jf. artikel 1
 - e) med hensyn til at reducere prøveudtagningshyppigheden for en parameter eller til at fjerne en parameter fra listen over parametre, der skal kontrolleres, bekræfter risikovurderingen, at der ikke er nogen faktorer, som med rimelighed kan forudses at forringe kvaliteten af drikkevandet.

Hvis kontrolresultater, som dokumenterer opfyldelsen af betingelserne i punkt 2, litra b)-e), allerede står til rådighed senest den 12. januar 2021, kan disse kontrolresultater anvendes fra denne dato til at tilpasse kontrollen i henhold til risikovurderingen af forsyningssystemet.

Hvis der allerede er foretaget tilpasninger af kontrollen i henhold til risikovurderingen af forsyningssystemet i overensstemmelse med bl.a. bilag II, del C, i direktiv 98/83/EF, kan medlemsstaterne give mulighed for at bekræfte deres gyldighed uden at kræve kontrol i henhold til punkt 2, litra b) og c), over en yderligere periode på mindst tre år fra udtagningssteder, som er repræsentative for hele forsyningsområdet.

Del D

Prøveudtagningsmetoder og prøveudtagningssteder

1. Prøveudtagningssteder fastlægges, så de er i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1. Hvis der er tale om et distributionsnet, kan en medlemsstat for bestemte parametre udtage prøver inden for forsyningsområdet eller ved behandlingsanlægget, hvis det kan påvises, at der ikke sker nogen negativ ændring af den målte værdi af de pågældende parametre. Antallet af prøver skal så vidt muligt fordeles ensartet med hensyn til tid og sted.
2. Prøveudtagning på steder, hvor kravene skal overholdes, skal opfylde følgende krav:
 - a) prøver til kontrol af overholdelsen for bestemte kemiske parametre, navnlig kobber, bly, og nikkel, skal udtages fra forbrugernes vandhane uden at lade vandet løbe først. Der udtages en prøve på et vilkårligt tidspunkt i dagtimerne med et volumen på én liter. Alternativt kan medlemsstaterne anvende metoder med fast stagnationstid, som bedre afspejler deres nationale situation, såsom forbrugernes gennemsnitlige ugentlige indtag, forudsat at dette på forsyningsområdeniveau ikke giver færre tilfælde af manglende overholdelse end brugen af metoden med prøveudtagning på et vilkårligt tidspunkt i dagtimerne
 - b) prøver til kontrol af overholdelsen for mikrobiologiske parametre på stedet, hvor kravene skal overholdes, udtages og behandles i overensstemmelse med EN ISO 19458, prøveudtagningsformål B.
3. Prøver til kontrol af *Legionella* i forbrugernes fordelingsnet skal udtages på steder, hvor der er risiko for udbredelse af *Legionella*, steder, der er repræsentative for systemisk eksponering for *Legionella*, eller begge steder. Medlemsstaterne fastsætter retningslinjer for prøveudtagningsmetoder for *Legionella*.
4. Prøveudtagning i distributionsnettet, med undtagelse af prøveudtagning ved forbrugernes vandhaner, skal være i overensstemmelse med ISO 5667-5. For mikrobiologiske parametre skal prøver i distributionsnettet udtages og behandles i overensstemmelse med EN ISO 19458, prøveudtagningsformål A.

*BILAG III***SPECIFIKATIONER FOR ANALYSE AF PARAMETRE**

Medlemsstaterne sikrer, at de analysemetoder, der anvendes til kontrol og påvisning af efterlevelsen af nærværende direktiv, med undtagelse af turbiditet, valideres og dokumenteres i overensstemmelse med EN ISO/IEC 17025 eller andre ligeværdige standarder, som er internationalt accepteret. Medlemsstaterne sikrer, at laboratorier og disses eventuelle kontrahenter følger en praksis i kvalitetsstyringssystemer, som er i overensstemmelse med EN ISO/IEC 17025 eller andre ligeværdige internationalt accepterede standarder.

Med henblik på vurdering af ligeværdigheden mellem alternative metoder og de metoder, der er fastsat i dette bilag, kan medlemsstaterne anvende standard EN ISO 17994, der er fastlagt som standarden om mikrobiologiske metoders ligeværdighed, eller standard EN ISO 16140 eller andre lignende internationalt accepterede protokoller til at fastslå ligeværdigheden af metoder baseret på andre principper end dyrkning, som ligger uden for anvendelsesområdet for EN ISO 17994.

I mangel af en analysemetode, der opfylder de mindstekvalitetskrav, der er anført i del B, sikrer medlemsstaterne, at kontrollen gennemføres under anvendelse af de bedste tilgængelige teknikker, der ikke medfører urimelige omkostninger.

Del A

Mikrobiologiske parametre for hvilke, der er fastlagt analysemetoder

Analysemetoderne for mikrobiologiske parametre er:

- a) *Escherichia coli* (*E. coli*) og koliforme bakterier (EN ISO 9308-1 eller EN ISO 9308-2)
- b) intestinale enterokokker (EN ISO 7899-2)
- c) kimtal eller kimtalsbestemmelse ved 22 °C (EN ISO 6222)
- d) *Clostridium perfringens*, herunder sporer (EN ISO 14189)
- e) *Legionella* (EN ISO 11731 for overensstemmelse med værdien i bilag I, del D);

med henblik på risikobaseret verificeringskontrol og som supplement til dyrkningsmetoder kan der også anvendes metoder, såsom ISO/TS 12869, hurtige dyrkningsmetoder, ikkekulturbaserede metoder og molekylærbaserede metoder, navnlig qPCR

- f) somatiske colifager;

med henblik på operationel kontrol kan bilag II, del A, EN ISO 10705-2 og EN ISO 10705-3 anvendes.

Del B

Kemiske parametre og indikatorparametre, som der er fastlagt kvalitetskrav for

1. Kemiske parametre og indikatorparametre

For parametrene i dette bilags tabel 1 skal den anvendte analysemetode mindst kunne måle koncentrationer svarende til parameterværdien med en kvantifikationsgrænse, som defineret i artikel 2, nr. 2), i Kommissionens direktiv 2009/90/EF⁽¹⁾, på 30 % eller lavere af den relevante parameterværdi og en måleusikkerhed som anført i dette bilags tabel 1. Resultatet udtrykkes med mindst samme antal betydende cifre som parameterværdien som omhandlet i nærværende direktivs bilag I, del B og C.

Den måleusikkerhed, der er anført i tabel 1, må ikke anvendes som ekstra tolerance for parameterværdierne i bilag I.

Tabel 1. Mindstekvalitetskrav »måleusikkerhed«

Parameter	Måleusikkerhed (Se note 1) % af parameterværdien (undtagen for pH)	Bemærkninger
Aluminium	25	
Ammonium	40	
Acrylamid	30	
Antimon	40	
Arsen	30	
Benzo(a)pyren	50	Se note 2
Benzen	40	
Bisphenol A	50	
Bor	25	
Bromat	40	
Cadmium	25	
Chlorid	15	
Chlorat	40	
Chlorit	40	
Chrom	30	
Kobber	25	
Cyanid	30	Se note 3
1,2-dichlorethan	40	
Epichlorhydrin	30	
Fluorid	20	
HAA'er	50	
Hydrogenionkoncentration (pH)	0,2	Se note 4

(¹) Kommissionens direktiv 2009/90/EF af 31. juli 2009 om tekniske specifikationer for kemisk analyse og kontrol af vandets tilstand som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF (EUT L 201 af 1.8.2009, s. 36).

Parameter	Måleusikkerhed (Se note 1) % af parameterværdien (undtagen for pH)	Bemærkninger
Jern	30	
Bly	30	
Mangan	30	
Kviksølv	30	
Microcystin-LR	30	
Nikkel	25	
Nitrat	15	
Nitrit	20	
Iltforbrug	50	Se note 5
Pesticider	30	Se note 6
PFAS	50	
Polycykliske aromatiske kulbrinter	40	Se note 7
Selen	40	
Natrium	15	
Sulfat	15	
Tetrachlorethen	40	Se note 8
Trichlorethen	40	Se note 8
Trihalomethaner — i alt	40	Se note 7
Total organisk kulstof (TOC)	30	Se note 9
Turbiditet	30	Se note 10
Uran	30	
Vinylchlorid	50	

2. Noter til tabel 1

Note 1: »Måleusikkerhed« er en ikke-negativ parameter, som på grundlag af de benyttede oplysninger karakteriserer den spredning af måleværdierne, som kan tillægges målestørrelsen. Præstationskriteriet for måleusikkerhed ($k = 2$) er procentdelen af den parameterværdi, der er anført i tabellen, eller en strengere værdi. Måleusikkerheden skønnes på parameterværdiniveau, medmindre andet er angivet.

Note 2: Hvis måleusikkerhedsværdien ikke kan overholdes, bør den bedste tilgængelige teknik vælges (op til 60 %).

Note 3: Ved metoden bestemmes total cyanid i alle former.

Note 4: Måleusikkerhedsværdien er angivet i pH-enheder.

Note 5: Referencemetode: EN ISO 8467.

Note 6: Kvalitetskravene for individuelle pesticider er angivet som indikation. Værdier for måleusikkerhed så lave som 30 % kan opnås for adskillige pesticider, mens højere værdier på op til 80 % kan tillades for en række pesticider.

Note 7: Kvalitetskravene gælder for de enkelte stoffer, specificeret til 25 % af parameterværdien i bilag I, del B.

Note 8: Kvalitetskravene gælder for de enkelte stoffer, specificeret til 50 % af parameterværdien i bilag I, del B.

Note 9: Måleusikkerheden skønnes på et niveau på 3 mg/l af total organisk kulstof (TOC). CEN 1484 Vejledning til bestemmelse af total organisk carbon (TOC) og opløst organisk carbon (DOC) anvendes til specifikation af usikkerheden omkring testmetoden.

Note 10: Måleusikkerheden bør skønnes på et niveau på 1,0 NTU (nephelometric turbidity units) i overensstemmelse med EN ISO 7027 eller en anden ligeværdig standardmetode.

3. Sum af PFAS

Følgende relevante stoffer skal analyseres på grundlag af de tekniske retningslinjer, der er udviklet i henhold til artikel 13, stk. 7:

- Perfluorbutansyre (PFBA)
- Perfluorpentansyre (PFPA)
- Perfluorohexansyre (PFHxA)
- Perfluorheptansyre (PFHpA)
- Perfluorocktansyre (PFOA)
- Perfluornonansyre (PFNA)
- Perfluordecansyre (PFDA)
- Perfluorundecansyre (PFUnDA)
- Perfluordodecansyre (PFDoDA)
- Perfluortridecansyre (PFTrDA)
- Perfluorbutansulfonsyre (PFBS)
- Perfluorpentansulfonsyre (PFPS)
- Perfluorhexansulfonsyre (PFHxS)
- Perfluorheptansulfonsyre (PFHpS)
- Perfluorocktansulfonsyre (PFOS)
- Perfluornonansulfonsyre (PFNS)
- Perfluordecansulfonsyre (PFDS)
- Perfluorundecansulfonsyre
- Perfluordodecansulfonsyre
- Perfluortridecansulfonsyre

Disse stoffer kontrolleres, når det ud fra risikovurderingen og risikostyringen af indvindingsoplandene for indvindingssteder, der foretages i henhold til artikel 8, konkluderes, at disse stoffer sandsynligvis er til stede i en bestemt vandforsyning.

BILAG IV

OPLYSNINGER TIL OFFENTLIGHEDEN

Forbrugere skal gives adgang til oplysningerne i følgende punkter online på en brugervenlig og brugertilpasset måde, og forbrugere kan efter begrundet anmodning få adgang til nævnte oplysninger på andre måder:

- 1) angivelse af den relevante vandforsyning, det område og antal personer, som der leveres til, samt metoden til fremstilling af vand, herunder generelle oplysninger om typer af anvendt vandbehandling og -desinfektion; medlemsstaterne kan dispensere fra dette krav, jf. artikel 13, stk. 1, i direktiv 2007/2/EF
- 2) de nyeste kontrolresultater for de parametre, som er opført i bilag I, del A, B og C, herunder kontrolhyppigheden, tillige med den parameterværdi, som er fastsat i overensstemmelse med artikel 5; kontrolresultaterne må ikke være mere end ét år gamle, medmindre kontrolhyppigheden fastsat i dette direktiv tillader andet
- 3) oplysninger om følgende parametre, der ikke er opført i bilag I, del C, og tilhørende værdier:
 - a) hårdhed
 - b) mineraler, anioner/kationer opløst i vand:
 - calcium Ca
 - magnesium Mg
 - kalium K
- 4) i tilfælde af, at der ifølge de kompetente myndigheder eller andre relevante organer er en potentiel fare for menneskers sundhed som følge af en overskridelse af de parameterværdier, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, oplyses om den potentielle fare for folkesundheden og de tilknyttede sundheds- og forbrugerrelaterede råd eller et hyperlink, hvor der gives adgang til sådanne oplysninger
- 5) relevante oplysninger om risikovurdering af forsyningssystemet
- 6) forbrugerrådgivning, herunder om hvordan vandforbruget kan reduceres, hvor det er relevant, om hvordan vand bruges ansvarligt efter de lokale forhold, og hvordan sundhedsrisici som følge af stillestående vand kan undgås
- 7) for vandforsyninger, der leverer mindst 10 000 m³ om dagen eller forsyner mindst 50 000 personer, årlige oplysninger om:
 - a) vandsystemets samlede præstationsniveau målt på effektivitet og lækagerater, når disse oplysninger foreligger og senest på den dato, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, andet afsnit
 - b) ejerskabsstrukturen for forsyningen af vand fra vandforsyningen
 - c) såfremt omkostningerne inddrives gennem et takstsystem, oplysninger om omkostningsstrukturen for taksten pr. kubikmeter vand, herunder faste og variable omkostninger samt omkostninger til foranstaltninger med henblik på artikel 16, i det omfang vandforsyningerne har truffet sådanne foranstaltninger
 - d) i givet fald et sammendrag af og statistik over forbrugerklager, som vandforsyningerne har modtaget om forhold, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde
- 8) efter begrundet anmodning skal forbrugeren gives adgang til historiske data vedrørende oplysninger, jf. punkt 2) og 3), som dækker op til ti år, hvis de foreligger, og ikke før den 13. januar 2023.

BILAG V

PRINCIPPER FOR ETABLERING AF DE FREMGANGSMÅDER, DER ER OMHANDLET I ARTIKEL 11

Materialegrupper

1. Organiske materialer

Organiske materialer må kun fremstilles af:

- a) de udgangsstoffer, der er opført på den europæiske positivliste over udgangsstoffer, som Kommissionen skal udarbejde i henhold til artikel 11, stk. 2, første afsnit, litra b), og
- b) stoffer, i relation til hvilke der ikke er mulighed for, at stoffet og dets reaktionsprodukter er til stede i mængder, der overstiger 0,1 µg/l i drikkevand, medmindre der for bestemte stoffer er behov for en strengere værdi under hensyntagen til deres toksicitet.

Organiske materialer skal testes i henhold til tabel 1 i overensstemmelse med de testmetoder, der er specificeret i de relevante europæiske standarder eller, i mangel heraf, en internationalt eller nationalt anerkendt metode, og skal opfylde de krav, der er fastsat deri. Med henblik herpå skal testresultaterne med hensyn til afsmitning af stoffer omregnes til anslåede niveauer ved vandhanen.

2. Metalliske materialer

Der anvendes kun metalliske materialer, der er opført på den europæiske positivliste over sammensætninger, som Kommissionen skal udarbejde i henhold til artikel 11, stk. 2, første afsnit, litra b). De anførte begrænsninger på den europæiske positivliste med hensyn til sammensætningen af disse materialer, deres anvendelse til visse produkter og anvendelsen af disse produkter skal overholdes.

Metalliske materialer skal testes i henhold til tabel 1 i overensstemmelse med de testmetoder, der er specificeret i de relevante europæiske standarder eller, i mangel heraf, en internationalt eller nationalt anerkendt metode, og skal opfylde de krav, der er fastsat deri.

3. Cementbaserede materialer

Cementbaserede materialer må kun fremstilles af et eller flere af følgende materialer:

- a) organiske bestanddele, der er opført på den europæiske positivliste over bestanddele, som Kommissionen skal udarbejde i henhold til artikel 11, stk. 2, første afsnit, litra b)
- b) organiske bestanddele, i relation til hvilke der ikke er mulighed for, at bestanddelene og deres reaktionsprodukter er til stede i mængder, der overstiger 0,1 µg/l i drikkevand, eller
- c) uorganiske bestanddele.

Cementbundne materialer skal testes i henhold til tabel 1 i overensstemmelse med testmetoder, der er specificeret i de relevante europæiske standarder eller, i mangel heraf, en internationalt eller nationalt anerkendt metode, og skal opfylde de krav, der er fastsat deri. Med henblik herpå skal testresultaterne med hensyn til afsmitning af stoffer omregnes til anslåede niveauer ved vandhanen.

4. Emaljer og keramiske materialer

Emaljerede og keramiske materialer må kun fremstilles af udgangsstoffer fra den europæiske positivliste over sammensætninger, som Kommissionen skal udarbejde i henhold til artikel 11, stk. 2, første afsnit, litra b), efter en vurdering af de elementer, der indgår i sammensætningen af disse materialer.

Emaljer og keramiske materialer skal testes i henhold til tabel 1 i overensstemmelse med de testmetoder, der er specificeret i de relevante europæiske standarder eller, i mangel heraf, en internationalt eller nationalt anerkendt metode, og skal opfylde de krav, der er fastsat deri. Med henblik herpå skal prøvningsresultaterne med hensyn til afsmitning af stoffer omregnes til anslåede niveauer ved vandhanen.

5. Undtagelser for vurdering af materialer, der anvendes i mindre og sammensatte komponenter

For sammensatte produkter: mindre komponenter, dele og materialer skal beskrives i detaljer, og tests skal reduceres tilsvarende. Med henblik herpå henviser »mindre« til en påvirkningsgrad af drikkevandets kvalitet, som ikke kræver fuldstændig test.

Tabel 1. Test i relation til materialetyper

Kriterier	Organiske (Se note 1)	Metalliske (Se note 2)	Cementbaserede	Emaljer og keramiske materialer
Europæiske positivlister				
Europæisk positivliste over udgangsstoffer for organiske materialer	X	N.N.	X	N.N.
Europæisk positivliste over godkendte metalliske sammensætninger	N.N.	X	N.N.	N.N.
Europæisk positivliste over bestanddele for cementbaserede materialer	N.N.	N.N.	X	N.N.
Europæisk positivliste over sammensætninger for emaljer og keramiske materialer	N.N.	N.N.	N.N.	X
Organoleptiske prøvninger				
Lugt og aroma	X	N.N.	X	N.N.
Farve og turbiditet	X	N.N.	X	N.N.
Generelle hygiejnevurderinger				
Afsmitning af total organisk kulstof	X	N.N.	X	N.N.
Restprodukter på overfladen (metaller)	N.N.	X	N.N.	N.N.
Afsmitningstests				
Relevante parametre i dette direktiv	X	X	X	X
MTC _{tap} for stoffer på positivlisten	X	N.N.	X (se note 3)	N.N.
Uforudsete stoffer (GCMS)	X	N.N.	X (se note 3)	N.N.
Overholdelse af lister for sammensætninger	N.N.	X	N.N.	X
Fremme af den mikrobielle vækst	X	N.N.	X (se note 3)	N.N.

N.N.: Ikke nødvendig

MTCtap: Maksimal tolerabel koncentration ved vandhanen (enten baseret på ECHA's udtalelse med henblik på opførelse af stoffet på den europæiske positivliste eller baseret på en specifik grænseværdi for afsmitning, der er fastsat i Kommissionens forordning (EU) nr. 10/2011 ⁽¹⁾ og med en allokatonsfaktor på 10 % og et vandforbrug på 2 liter pr. dag.)

GCMS: Gaskromatografi — massespektrometri (screeningsmetode)

Note 1: Specifikke undtagelser, der fastsættes i overensstemmelse med punkt 5 i dette bilag.

Note 2: Metaller er ikke omfattet af organoleptiske test, fordi det er almindeligt anerkendt, at hvis parameterverdierne i bilag I overholdes, er det ikke sandsynligt, at der opstår organoleptiske problemer.

Note 3: Afhængigt af tilstedeværelsen af organiske stoffer i sammensætningen.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 10/2011 af 14. januar 2011 om plastmaterialer og -genstande bestemt til kontakt med fødevarer (EUT L 12 af 15.1.2011, s. 1).

BILAG VI

Del A

Ophævet direktiv med oversigt over ændringer heraf (jf. artikel 26)

Rådets direktiv 98/83/EF (EUT L 330 af 5.12.1998, s. 32).	
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).	Kun punkt 29 i bilag II.
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 596/2009 (EUT L 188 af 18.7.2009, s. 14).	Kun punkt 2.2 i bilaget.
Kommissionens direktiv (EU) 2015/1787 (EUT L 260 af 7.10.2015, s. 6).	

Del B

Frister for gennemførelse i national ret (jf. artikel 26)

Direktiv	Frist for gennemførelse
98/83/EF	25. december 2000
(EU) 2015/1787	27. oktober 2017

BILAG VII

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 98/83/EF	Dette direktiv
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, nr. 1)	Artikel 2, nr. 1)
Artikel 2, nr. 2)	Artikel 2, nr. 2)
—	Artikel 2, nr. 3)-11)
Artikel 3, stk. 1	Artikel 3, stk. 1
—	Artikel 3, stk. 2
Artikel 3, stk. 2	Artikel 3, stk. 3
Artikel 3, stk. 3	Artikel 3, stk. 4
—	Artikel 3, stk. 5 og 6
Artikel 4, stk. 1 og 2	Artikel 4, stk. 1 og 2
—	Artikel 4, stk. 3
Artikel 5	Artikel 5
Artikel 6	Artikel 6
—	Artikel 7
—	Artikel 8
—	Artikel 9
—	Artikel 10
—	Artikel 11
—	Artikel 12
Artikel 7, stk. 1	Artikel 13, stk. 1
Artikel 7, stk. 2	Artikel 13, stk. 2, indledning
—	Artikel 13, stk. 2, litra a)-e)
Artikel 7, stk. 3	Artikel 13, stk. 3
Artikel 7, stk. 4	—
Artikel 7, stk. 5 og 6	Artikel 13, stk. 4 og 5
—	Artikel 13, stk. 6-8
Artikel 8, stk. 1	Artikel 14, stk. 1
Artikel 8, stk. 2	Artikel 14, stk. 2, første afsnit
—	Artikel 14, stk. 2, andet afsnit
Artikel 8, stk. 3	Artikel 14, stk. 3, første afsnit
—	Artikel 14, stk. 3, andet afsnit
Artikel 8, stk. 4	Artikel 14, stk. 5
Artikel 8, stk. 5	—
Artikel 8, stk. 6	Artikel 14, stk. 6
Artikel 8, stk. 7	Artikel 14, stk. 4, indledning, litra a)

Direktiv 98/83/EF	Dette direktiv
—	Artikel 14, stk. 4, litra b) og c)
Artikel 9, stk. 1, første punktum	Artikel 15, stk. 1, første afsnit, indledning
—	Artikel 15, stk. 1, første afsnit, litra a)-c)
Artikel 9, stk. 1, andet punktum	Artikel 15, stk. 1, andet afsnit
Artikel 9, stk. 1, tredje punktum	Artikel 15, stk. 1, tredje afsnit
Artikel 9, stk. 2	—
Artikel 9, stk. 3-6	Artikel 15, stk. 2-5
Artikel 9, stk. 7	Artikel 18, stk. 1, litra e)
Artikel 9, stk. 8	Artikel 15, stk. 6
—	Artikel 16
Artikel 10	—
Artikel 11	Artikel 20
Artikel 12	Artikel 22
Artikel 13, stk. 1	Artikel 17, stk. 1
—	Artikel 17, stk. 2 og 3
Artikel 13, stk. 2-6	—
—	Artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a)-d)
—	Artikel 18, stk. 1, andet afsnit
—	Artikel 18, stk. 2-5
—	Artikel 19
—	Artikel 21
—	Artikel 23
—	Artikel 25
Artikel 14	—
Artikel 15	—
Artikel 16	Artikel 26
Artikel 17	Artikel 24
Artikel 18	Artikel 27
Artikel 19	Artikel 28
Bilag I, del A	Bilag I, del A
Bilag I, del B	Bilag I, del B
Bilag I, del C	Bilag I, del C
—	Bilag I, del D
Bilag II, del A, punkt 1 og 2	Bilag II, del A, punkt 1 og 2
Bilag II, del A, punkt 3	—
—	Bilag II, del A, punkt 3

Direktiv 98/83/EF	Dette direktiv
Bilag II, del A, punkt 4	Bilag II, del A, punkt 4
Bilag II, del B, punkt 1	—
Bilag II, del B, punkt 2	Bilag II, del B, punkt 1
Bilag II, del B, punkt 3	Bilag II, del B, punkt 2
Bilag II, del C	Bilag II, del C
Bilag II, del D, punkt 1 og 2	Bilag II, del D, punkt 1 og 2
—	Bilag II, del D, punkt 3
Bilag II, del D, punkt 3	Bilag II, del D, punkt 4
Bilag III, første afsnit	Bilag III, første afsnit
—	Bilag III, andet afsnit
Bilag III, andet afsnit	Bilag III, tredje afsnit
Bilag III, del A, første og andet afsnit	—
Bilag III, del A, tredje afsnit, litra a)- f)	Bilag III, del A
Bilag III, del B, punkt 1, første afsnit	Bilag III, del B, punkt 1, første afsnit
Bilag III, del B, punkt 1, andet afsnit	—
Bilag III, del B, punkt 1, tredje afsnit og tabel 1	Bilag III, del B, punkt 1, andet afsnit og tabel 1
Bilag III, del B, punkt 1, tabel 2	—
Bilag III, del B, punkt 2	Bilag III, del B, punkt 2
—	Bilag III, del B, punkt 3
Bilag IV	—
Bilag V	Bilag VII
—	Bilag IV
—	Bilag V
—	Bilag VI